

Giới thiệu Tường Thành Không Cô Độc

Thể loại: hiện đại, gương vỡ lại lành, quân nhân x bác sĩ, đô thị tình duyên, một chút thanh xuân vườn trường

Edit+Beta: LaStella

Nhân vật chính: Cố Hiểu Thần | Liễu Duệ

Ở mỗi người đều tồn tại nhiều khía cạnh có nhiều có những người biểu hiện ra bên ngoài nhưng có những người luôn ẩn sâu nỗi buồn vào một góc tường đơn độc đối diện với nó. Tuy nhiên không phải lúc nào bức tường đơn độc đó chỉ có một người.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tâm tư kỳ lạ của cô

Edit: Cài Trắng

Mùa thu là mùa trùng phùng.

Chiều muộn, mặt trời đã khuất hẳn sau rặng núi phía xa, chỉ còn để lại mấy vạt nắng màu vàng cam nơi đường chân trời, dường như nó đang dùng mấy tia nắng yếu ớt níu giữ ngày dài thêm.

Tới khi cô nhận được cuộc gọi tới của Diệp Cự Mạch, cô sững sờ trong nửa giây, cảm thấy mình chưa hoàn toàn tỉnh táo: “Bây giờ?”

Ở đầu dây bên kia điện thoại, thanh âm của Diệp Cự Mạch có chút mệt mỏi: “Tuần sau, tôi sẽ giúp em trực đêm một tuần.”

Cô nhú nhú mày, đang muốn từ chối thì Diệp Cự Mạch lại nói thêm câu nữa: “Tôi nhớ là em vẫn luôn muốn vào tổ của Lục Hằng.”

Tổ của Lục Hằng có lực hấp dẫn rất lớn với cô, đặc biệt là về phương diện giải phẫu u sọ hầu(1). Dừng một chút, sau đó cô đưa ra điều kiện cuối cùng: “Lần phẫu thuật cắt bỏ u sọ hầu sau, tôi muốn tham gia.”

(1)U sọ hầu: U sọ hầu là một loại u hình thành trên phần tế bào da thừa, đây là một loại u não bẩm sinh thường thấy. Loại u não này rất dễ gặp ở trẻ nhỏ và người già, ở người trưởng thành thì ít gặp. Loại u này phát triển ở phần tuyến yên và gần sát xương sọ, nó được biểu hiện qua một số tình trạng như: thị lực giảm mạnh, tâm trạng thay đổi thất thường, thường xuyên đi tiểu, đầu to bất thường.... Khi thấy các biểu hiện này cần phải đi chụp CT não để chẩn đoán bệnh.

“Không thành vấn đề.” Diệp Cự Mạch đồng ý.

Cúp điện thoại, cô lại cầm lấy chìa khóa xe mà cô mới thả xuống, giờ cô phải quay lại bệnh viện để giúp Diệp Cự Mạch thực hiện một ca phẫu thuật.

Sau khi kết thúc ca phẫu thuật, thời gian đã vào khoảng mười giờ tối rồi, cô lười phải đi lại nhiều nên định ở lại phòng nghỉ của bệnh viện một đêm.

Khoảng một giờ sáng hôm sau, ở nhà ga phía Nam Bắc Kinh đã xảy ra một vụ tập kích của thành phần khủng bố, nó khiến cho rất nhiều người chết, người bị thương, lúc họ được đưa tới bệnh viện thì tầm một rưỡi sáng. Bệnh viện nhanh chóng nhận lấy bệnh nhân, thay nhau tới đó tiếp viện. Cô mới chớp mắt được khoảng ba tiếng đã bị dựng dậy kéo vào phòng phẫu thuật, bận tới tối tăm mặt mũi.

Tối năm giờ sáng, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi một lúc.

Thái Tịnh Di đưa mắt nhìn bóng người mới bước ra khỏi phòng phẫu thuật, trông vô cùng mệt mỏi: “Bác sĩ Cố, hình như chị rất mệt rồi, chị có cần đi nghỉ một lúc không?”

Cô lấy hai ngón tay捏捏 ấn đường của mình, bắt ép cho bản thân mình phải tỉnh táo, cô lắc đầu nhưng trong thanh âm đã nghe ra sự mệt mỏi: “Không cần.”

“Nhưng mà chị còn một ca trực buổi sáng nữa, mới này vừa trải qua một đêm giải phẫu không ngừng nghỉ, chị chịu nổi không?”

Cô uống một ngụm cà phê để lấy lại tinh thần: “Không sao cả.” Ngược lại, cô còn hỏi thêm: “Những quân nhân ở nhà ga được đưa tới bệnh viện để phẫu thuật sao rồi?”

“Quá trình giải phẫu vô cùng thuận lợi.”

Sau khi nghe xong, cô nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.

Thái Tịnh Di cảm thấy khó hiểu, sao có bao nhiêu bệnh nhân như vậy, bác sĩ Cố chỉ hỏi có mình tình trạng của quân nhân thôi?

“Bác sĩ Cố có người quen là quân nhân sao?”

“Không quen.” Đáp xong, cô đưa tay day day huyết thái dương của mình, thả lỏng bản thân để thoải mái hơn chút. Dường như Thái Tịnh Di còn muốn hỏi gì đó nhưng cô nhanh chóng cướp lời: “Có muốn đi ăn cháo nhà ông Từ không?”

Nghe đi ăn cháo ông Từ, trong nháy mắt, hai mắt của Thái Tịnh Di như được mở to ra hết cỡ, cô ấy gật đầu liên tục.

Từ cửa sau của bệnh viện đi ra ngoài, đi tiếp xuyên qua hai hẻm nhỏ thì tới quán cháo lâu năm ông Từ. Quán cháo này tuy ở trong hẻm sâu nhưng buồn bán rất phát đạt. Món ăn yêu thích của cô ở đây là cháo cá, thịt cá tươi ngon, nhiệt độ nấu vừa phải, dư vị đọng lại tuyệt vời vô cùng.

Mới sang đầu thu, thời tiết trở nên se se lạnh, áo khoác đang mặc trên người được cô ôm chặt lại thêm một chút để giữ ấm. Bước chân cô có chút nặng nề, dẫm lên con đường đầy đá nhỏ.

Đi qua cái hẻm nhỏ đầu tiên, Thái Tịnh Di mở miệng cảm thán, trong lòng cô ấy vẫn cảm thấy hơi sợ hãi: “Bây giờ đúng là có rất nhiều người bị bệnh thần kinh, không tự mình sống cho tốt đi lại còn đi hại dân mình, đúng là hết thuốc chữa...”

Cô rất mệt, nghe chữ được chữ mất, càng không muốn mở miệng tiếp lời. Có mỗi Thái Tịnh Di là vẫn đang nói rất hăng say, cô ấy thực sự rất giống vị Nhạc Phi(2) hay lo nghĩ việc quốc dân đại sự, coi cái ác như kẻ thù của mình, chính là đang nói đến phần tử khủng bố.

(2) Nhạc Phi: Là quân sư nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, danh tướng chống quân Kim thời Nam Tống.

Về tới tầm xung quanh quán cháo dần biến mất, từng tầng mây trên trời bắt đầu lộ ra, mây trắng trôi lững lờ.

Cô đưa tay vuốt lại phần tóc trên trán đã bị gió thổi tung, hơi rối.

Nhờ những tia sáng yếu ớt chiếu xuống hẻm sâu, cô mới thấy rõ ràng ở bên trong con hẻm sâu đang có một hàng quân nhân đi ra, nhịp chân đều đều, trên tay người đi đầu cầm lá cờ.

Hẻm vừa hẹp vừa dài, cô và Thái Tịnh Di đều bước lên phần gạch xanh để đi, nhường đường cho đoàn người kia.

Gió thổi, lá rụng trên mái hiên giờ đang tung bay trong gió, từng chiếc lá rơi xuống tựa như một cuốn phim nhựa mang theo ký ức, từng cái một tựa tới.

Cô bình tĩnh đưa mắt nhìn hàng quân nhân đang đi tới, trên người họ mang theo một sắc lục mê người. Mãi cho đến khi, một người nào đó mặc quân phục màu lục xuất hiện trong tầm mắt cô, ký ức đang tua trong đầu cô chợt dừng lại.

Gió ngừng, mây lặng, lá ngừng rơi.

Chiếc lá vàng chao nghiêng ở trên không trung hai vòng, sau đó nó xệt qua bờ vai người nào đó, cuối cùng nó rơi trên nền gạch màu than chì.

Trong chớp mắt, người đó hơi nhướn mày, ánh mắt liếc về phía bên này. Và cũng cùng lúc đó, ánh mắt cô nhìn tới, một tia sáng xệt qua trong mắt cô rồi nhanh chóng biến mất, không để lộ chút dấu vết nào. Tầm mắt cô thôi không nhìn vào đôi mắt thâm thúy kia nữa, môi khẽ mím chặt. Cho đến khi những bước chân trang nghiêm kia bước mỗi lúc một xa, cô mới hơi di chuyển tầm mắt, cô néo ấn đường một cái, bỗng dưng cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Trên thế giới này, luôn có một người sẽ trở thành cái gai trong lòng bạn. Mà anh, chính là cái gai nhỏ mãi không đi trong lòng cô.

Những quân nhân ở nhà ga được đưa tới bệnh viện cấp cứu cô chẳng quen ai cả, chỉ là khi đi ngang qua phòng cấp cứu, không cẩn thận liếc thấy máu tươi trên lớp quần phục.

Vì sao cô hỏi?

Chắc là do tiềm thức.

Cái loại tiềm thức này giống như là...sinh ra đã có.

“Bác sĩ Cố, chị thấy anh quân nhân đi cuối hàng kia không? Đẹp trai thật đấy.” Thái Tịnh Di bày ra vẻ mặt si mê, ánh mắt cô ấy nhìn mãi theo bóng dáng cao ngất của anh, tới tận khi khuất hẳn, cô ấy lưu luyến nói một câu: “Lớn lên đẹp trai như thế sao lại gia nhập quân đội nhỉ, sao anh ấy không đi làm diễn viên.”

Cuối cùng, cô cũng lấy lại được bình tĩnh, nhịp tim không theo quy luật kia cũng dần bình thường trở lại. Cô đưa mắt nhìn lên, trong đôi mắt đã khôi phục lại sự lạnh lùng, cô cứ thế cất bước đi về phía trước.

Thái Tịnh Di ở phía sau đuổi theo, ban đầu cô ấy tưởng rằng cô sẽ không tiếp lời. Nhưng không ngờ là cô lại dừng lại, sau đó, thanh âm lạnh nhạt của cô truyền tới: “Diễn viên không phải là thứ thuộc về anh ấy, nơi thuộc về anh ấy là chiến trường, nơi anh ấy sẽ ở lại tới cuối cùng cũng là chiến trường, ở trên chiến trường nhận lấy một viên đạn, sau đó anh ấy sẽ...”

Nói tới đây, cô dừng lại. Đứng dưới mái hiên, cô ngẩng đầu lên, tầm mắt trong veo nhìn một khoảng trời nhỏ ở bên trên. Lúc này, mặt trời vẫn còn chưa lên cao, trên bầu trời là một màu xám trắng xen lẫn nhau. Cuối cùng, cô cất giọng nói trầm trầm lên, từ tiếp theo tựa như bay tới mang theo cơn gió lạnh: “Chết.”

Dường như đây là chấp niệm duy nhất của anh, còn quan trọng hơn cả cô.

Không!!

Không phải dường như...

Thái Tịnh Di đứng nguyên tại chỗ, có chút giật mình hoảng sợ. Lá thu từ trên mái ngói đen rơi xuống, ở giữa không trung lơ lửng quanh vài vòng, rồi đáp xuống ở trước mặt hai người. Thanh âm lạnh lẽo kia dường như là giọng nói vọng lại từ trong một giấc mơ chập chờn, và người trong giấc mơ là người cô độc. Đợi tới lúc Thái Tịnh Di hoàn hồn thì bóng dáng cô đã sớm biến mất trong hẻm nhỏ.

Cô đơn, tịch mịch, lại thanh cao.

Nó khiến cho người nghe có cảm giác đau lòng, nhưng không dễ phát hiện ra.

...

“Tiểu đội trưởng đã qua khỏi cơn nguy hiểm rồi, phẫu thuật rất thành công, đã được chuyển sang phòng bệnh thường rồi.”

Trên hành lang bệnh viện, một quân nhân mặc quân phục màu xanh lục Triệu Tiền Tiến đang báo cáo tình huống của tiểu đội trưởng với Liễu Duệ.

Liễu Duệ gật đầu, anh đưa tay xoa xoa mí mắt để đánh tan sự mệt mỏi. Sau đó, như nhớ ra cái gì đấy, anh lại hỏi Triệu Tiền Tiến: “Bác sĩ mổ chính là ai?”

“Bác sĩ Diệp của khoa ngoại.” Triệu Tiền Tiến đáp.

“Bác sĩ Diệp?” Liễu Duệ để tay lên bệ cửa sổ, gõ nhẹ lên bệ. Đúng lúc đó, dựa vào đôi mắt sắc bén của mình, anh đã thấy một bóng dáng xinh đẹp quen thuộc trong tầm mắt.

Lạnh lùng, trầm ổn.

Có chút xa lạ.

Cô không giống khi xưa nữa, hoạt bát, tràn đầy sức sống thanh xuân.

Đó là một buổi chiều muộn của ngày đầu tiên khi anh đặt chân lên cấp ba, cô đã ngồi bên cạnh anh, cô quay mặt nhìn anh, nở một nụ cười tiêu chuẩn, duỗi tay về phía anh: “Chào cậu, tôi là Cố Hiểu Thần.”

Vừa mới đi vào bệnh viện không được bao lâu thì Thẩm Sở, một nghiên cứu sinh do Diệp Cự Mạch hướng dẫn vội vàng ngăn Cố Hiểu Thần lại: “Bác sĩ Cố, giáo sư Diệp tìm chị.”

“Có nói là vì việc gì không?” Cố Hiểu Thần hỏi.

“Về việc phẫu thuật ngày hôm qua.” Thẩm Sở trả lời.

Cô nhíu mày một cái, cô nghĩ tới hiện tượng xuất huyết sau phẫu thuật: “Lập tức đi tới phòng bệnh.”

Dứt lời, ba người đã vội vàng đi về phía phòng bệnh, chờ thang máy thì quá lâu nên ba người quyết định đi thang bộ cho nhanh.

Nhưng vừa mới bước lên, cô đã hối hận.

Cô vừa mới ngẩng đầu lên đã nhìn thấy hai người đàn ông mặc quân phục màu lục đang đứng ở đầu bên trên cầu thang, sự trùng hợp này đúng là trùng hợp một cách quá đáng.

Lúc này, Triệu Tiền Tiến đang báo cáo lại tình huống ba gã khủng bố bị bắt tại nhà ga với Liễu Duệ. Hắn chưa phát hiện ra, từ lúc bước tới chỗ cầu thang, tầm mắt anh đã dừng lại một chỗ khác.

Trong chớp mắt khi hai ánh mắt giao nhau, giống như khi nãy ở hẻm nhỏ, cô đưa mắt nhìn xuống dưới, hoàn toàn không để lộ ra chút dấu vết nào là đang lẩn tránh ánh mắt của anh.

Đôi mắt đen nhánh của anh để lộ ra sự lạnh lùng, lông mày rậm, đôi môi hơi khô mím chặt lại. Anh nhìn chăm chăm vào cô, không buồn chớp mắt lấy một cái.

Lúc hai người đi lướt qua nhau, cô cố ý nghiêng đầu nói chuyện với Thẩm Sở, chỉ để cho anh nhìn thấy một bên sườn mặt, thể hiện rõ thái độ lạnh lùng

của mình. Lạnh nhạt nhưng không để mất đi sự cao ngạo.

Nhìn cô, anh không tự chủ được mà nhăn mày.

Lúc này, Triệu Tiền Tiến mới phát hiện ra có sự khác thường. Hắn dừng việc báo cáo công tác lại, nghiêng đầu, nhìn theo tầm mắt của Liễu Duệ, hắn nhìn thấy bóng dáng của một nữ bác sĩ, hắn hỏi: “ Liễu đội, anh quen à? ”

Anh ổn định tâm trạng trong hai giây, sau đó không biết suy nghĩ cái gì mà con người đen nhánh hơi di chuyển, phân phó cho Triệu Tiền Tiến: “ Cậu tới bãi đỗ xe đợi đi. ”

Nói xong, anh nhanh chóng xoay người lại, anh bước mấy bước đã đuổi kịp được nhóm người Cố Hiểu Thần, hoàn toàn không tốn chút sức lực nào.

Một trận gió mạnh thổi qua, một thân ảnh màu xanh lục đang chắn trước người cô, Cố Hiểu Thần dừng bước chân lại. Cô ngược mắt, dùng ánh mắt bình tĩnh nhất của mình mà nhìn người trước mặt.

Cái không khí này dường như đang bao trùm nơi đây, ngay cả hai người Thái Tịnh Di và Thẩm Sở cũng dừng chân lại. Khí thế của Liễu Duệ quá áp bách người khác, làm cho ngay cả hô hấp của hai người cũng cứng đờ.

Cố Hiểu Thần đối mặt với anh, suốt mười giây, không ai mở miệng nói với ai câu nào.

Cảnh tượng này rất quen thuộc, tựa như cảnh tượng nộp bài thi năm nào.

Cảnh tượng lúc đó, giữa bọn họ cũng là bốn mắt nhìn nhau. Nhưng khi đó cô tươi cười rực rỡ, còn anh là sự lạnh nhạt lạnh lùng.

Giờ tay ra mãi không thấy đối phương tự giới thiệu, cô tự hỏi luôn: “ Cậu thì sao? Cậu tên là gì? ”

Anh cầm sách vở lên, chỉnh lại kính sát vào mắt, sau đó không thèm quan tâm tới cô.

Nhiều năm về sau, vẫn trong cảnh tượng đó, nhưng cô lại bước chân lên, trong chớp mắt như muốn bước qua anh. Khi đó, khuỷu tay cô bị một lực lớn phía sau giữ lại, ngăn không cho đi.

Cô dừng bước, trong đôi mắt đen nhánh thấy được sự run rẩy. Cô hết vận lại xoay cánh tay để trốn thoát khỏi bàn tay anh, nhưng dù cô có giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được, ngược lại, anh còn nắm chặt hơn.

Thái Tịnh Di và Thẩm Sở đi phía sau thấy thế, trong lòng có hơi dao động, họ đưa mắt nhìn nhau.

Một lúc sau, Cố Hiểu Thần thôi không giãy dụa nữa, cô lấy lại sự lạnh nhạt thường ngày, bình tĩnh đưa mắt nhìn bàn tay vẫn nắm chặt tay cô không buông. Xương khớp rõ ràng, làn da màu đồng, ngay cả gân tay cũng lộ ra.

Sự im lặng kéo dài. Bỗng, điện thoại mà Thẩm Sở đang đeo trên cổ đổ chuông, là Diệp Cự Mạch gọi. Vừa nghe chưa được mấy câu, sắc mặt Thẩm Sở đã trầm xuống, bất chấp cái không khí gượng gạo này, nói một cách nôn nóng: “ Giáo sư Diệp nói đã có bệnh nhân xuất hiện hiện tượng xuất huyết sau phẫu thuật, muốn chị tới phòng phẫu thuật ngay. ”

Cố Hiểu Thần nghiêng đầu, nhìn Thẩm Sở đang nhăn mày lại. Lúc mà Thẩm Sở tới tìm cô, cô đã đoán ra được là hậu quả này.

Không cần chờ thêm được nữa, cô đưa mắt nhìn bàn tay như gong xiềng đang nắm chặt tay mình, mở lời nói câu đầu tiên: “ Buông tôi ra trước đã, có một cuộc phẫu thuật. ”

Anh do dự một lát rồi buông tay ra, hỏi cô: “ Khi nào kết thúc? ”

“ Không biết. ” Nói đoạn, đôi mắt lạnh lùng của cô nhìn sâu vào con người đen như mực của anh, cuối cùng cô cũng không né tránh nữa.

Anh tránh người qua một bên, nhường đường, thanh âm trầm thấp: “ Mau đi phẫu thuật trước đi. ”

**

Lúc đi ra khỏi phòng phẫu thuật, Cố Hiểu Thần xoay xoay phần cổ cứng đờ của mình. Diệp Cự Mạch đi ra ở phía sau gọi cô lại, cô xoay người nhìn Diệp Cự Mạch một cái, hỏi: “ Có việc gì sao? ”

Diệp Cự Mạch cười khẽ, hắn xoay xoay cổ tay rồi nói với cô: “ Lục Hằng đồng ý để cho em vào tổ, hơn nữa cũng đồng ý cho tham gia phẫu thuật. ”

Dựa vào quan hệ của Lục Hằng và Diệp Cự Mạch, cô cũng không thấy chuyện này có gì đáng kinh ngạc, cô cười nhẹ rồi nói một câu khách sáo: “ Cảm ơn sự huynh. ”

Diệp Cự Mạch nở nụ cười ôn hòa, cong cong môi: “ Khách sáo rồi. ” Sau đó, hắn chỉ chỉ vào điện thoại cô đang đeo trên cổ, nhắc cô một câu: “ Tắt máy. ”

Cố Hiểu Thần cúi đầu nhìn điện thoại mình, rồi cười khổ một tiếng: “ Xin lỗi. ” Chà trách, Thẩm Sở lại phải chạy tới tìm cô.

“Đi về nghỉ ngơi chút đi, nhìn sắc mặt em không tốt lắm.”

Cô hơi gật đầu, xem như là đồng ý.

Lúc cô đi ra khỏi bệnh viện, anh đã lái xe một chiếc xe Jeep tới, dừng trước mặt cô, đây là xe quân dụng. Anh hạ cửa sổ xe xuống, để lộ ra khuôn mặt lạnh lùng: “Lên xe.”

Cô đưa mắt nhìn anh trong khoảng một giây, cũng chẳng ra vẻ xấu hổ, cứ thế mà lên xe.

Cả đường yên lặng, anh không hỏi địa chỉ, chỉ lo lái xe.

Sắp tới chỗ rẽ, cô sợ anh đi nhầm đường nên nhắc một câu: “Rẽ phải.”

Rẽ phải xong, anh gia tăng tốc độ, rất nhanh hai người đã đi tới một ngã tư đường, cô lại nhắc nhở thêm: “Rẽ trái đi, sau tới chỗ đèn giao thông bên trên thì rẽ phải.”

Anh vẫn yên lặng lái xe, không nói lấy nửa lời. Sau khi rẽ ở chỗ đèn giao thông xong, cô đang muốn nhắc anh tiếp thì anh đã mở miệng, nói chính xác địa chỉ nhà của cô: “Lục Cảnh Hồng Loan(3).”

(3)Lục Cảnh Hồng Loan: Là một khu nhà ở cao cấp tại Thâm Quyển, được xây dựng bởi tập đoàn Lục Cảnh. Đây là khu nhà ở cao cấp được xây dựng bởi 20 năm kinh nghiệm của tập đoàn Lục Cảnh. Lục Cảnh Hồng Loan trở thành một khu trung tâm cao cấp mới phía Bắc. Muốn tìm hiểu thêm các bạn có thể search Baidu với từ khóa “绿景虹湾”

Trong mắt cô như có gợn sóng lăn tăn, theo bản năng cô quay lại nhìn anh một cái.

Chiếc xe quân dụng Jeep dừng lại ở dưới tòa nhà Lục Cảnh Hồng Loan. Bởi vì chiếc xe này khác hẳn so với những chiếc xe khác đồ quanh đây nên nó nhanh chóng hấp dẫn sự chú ý của mấy cụ ông đang ngồi đánh cờ, nói chuyện phiếm ở dưới gốc cây. Mấy ánh mắt khác thường liếc tới đây, tiện thể thảo luận xem người ngồi trong xe là ai.

Cô xuống xe, dẫm lên đám lá thu rụng dưới đất. Lúc này, cửa sổ xe bên ghế lái hạ xuống, cô gật đầu với anh, nói một câu khách sáo với anh: “Cảm ơn.”

Anh gật gật đầu, ngón trỏ không tự chủ được mà gõ gõ lên tay lái, thanh âm có chút nặng nề: “Ngủ một giấc đi.” Nói xong, anh dậm chân ga, nhanh nhẹn bẻ lái, cứ thế mà rời đi.

Đám lá rụng dưới chân bị bánh xe nghiền lên, lại bay thêm mấy vòng rồi không cam lòng mà dừng lại.

Động tác gõ gõ ngón trỏ lên tay lái lúc nãy của anh vẫn còn hiện rõ trong đầu cô, hành động của anh giống như năm đó, khi hai người còn yêu nhau. Biểu tình, giọng nói cũng không thay đổi, câu dặn dò nhàn nhạt khi nãy cũng vô cùng quen thuộc.

Tựa như, bọn họ chưa bao giờ rời xa nhau.

Nhìn chằm chằm theo chiếc xe Jeep vừa mới rời đi, cô nhú mày lại.

Rốt cuộc anh có biết không, có biết là bọn họ đã chia tay rồi, vào năm năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Xa lạ và quen thuộc

Edit: Cải Trắng

‘Lẩu cá’

...

“Ở phòng bệnh nào?”

“312, mau tới đó nhanh đi...”

“Đi đi đi, mau đi xem.”

Một đám y tá nhanh chóng chạy tới phòng bệnh 312. Đúng lúc đó, Diệp Cự Mạch đang đi kiểm tra phòng 312, kiểm tra xong, hẩn khép bệnh án lại rồi đưa mắt nhìn thân ảnh cao lớn đang đứng bên cửa sổ, gọi một tiếng: “Liễu trưởng quan.”

Liễu Duệ xoay người lại, khoanh tay trước ngực, từ đôi mắt đen nhánh tới cặp lông mày rậm đều toát ra khí chất uy nghiêm của một người quân nhân.

Ở bên ngoài phòng bệnh có vài y tá đã túm tụm lại, họ nhìn thấy trong phòng có một anh quân nhân đẹp trai muốn điên lên được. Họ kích động tới nỗi sôi nổi thảo luận với nhau khe khẽ.

“Người quân nhân kia lớn lên thật là đẹp trai.”

“Mấy người có cảm thấy anh ấy giống một minh tinh nào đó không?”

“Tôi thấy anh ấy không giống minh tinh, nhìn anh ấy giống như một anh chàng cao phú soái(1) bước ra từ trong ngôn tình vậy.”

(1)Cao phú soái: Cao lớn – giàu có – đẹp trai.

“Không biết bố mẹ anh ấy trông như nào nhi...”

“Còn cần quan sát thêm, nhưng với tình huống ổn định như hiện tại thì sẽ nhanh chóng làm cuộc phẫu thuật thứ hai thôi. Sau đó, nếu khôi phục sức khỏe tốt thì tầm một tháng sau là có thể xuất viện.” Diệp Cự Mạch nói.

Liễu Duệ gật gù đầu, sau đó anh hỏi Triệu Tiền Tiến: “Đã thông báo cho chị dâu chưa?”

“Ngày kia chị dâu sẽ tới Bắc Kinh.”

“Sắp xếp thời gian tới sân bay đón người đi.”

Triệu Tiền Tiến nhận lệnh, sau đó lưu loát chào theo nghi thức quân đội: “Rõ!”

Liễu Duệ và Diệp Cự Mạch cùng nhau ra khỏi phòng bệnh, trên hành lang vắng vẻ, tiếng bước chân nghe càng nặng nề hơn, bỗng nhiên, Liễu Duệ hỏi: “Ai là bác sĩ phẫu thuật cho Ly Thu?”

Diệp Cự Mạch hơi gật đầu, nói như vô tình nhắc tới: “Cô ấy làm.”

Cô ấy ở đây, không phải ai khác mà chính là Cố Hiểu Thần.

Tay cầm mũ của Liễu Duệ cứng đờ, chỉ nửa giây sau, anh nhắm hờ mắt lại, rơi vào im lặng.

“Cô ấy có biết cậu đang ở Bắc Kinh không?” Diệp Cự Mạch hỏi.

“Có.” Thanh âm Liễu Duệ nhàn nhạt, nghe không ra được cảm xúc của anh: “Trước đó mới gặp nhau ở bệnh viện.”

Diệp Cự Mạch cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm, hẩn dứt hai tay vào trong túi áo blouse trắng, do dự một lúc rồi mở miệng: “Sao nha đầu đó không chịu cùng cậu trở về Bắc Kinh(2) ?”

(2)Chú thích một chút liên quan tới chương 1: Ở chương 1 đoạn đầu có đề cập tới nữ chính ở Bắc Kinh, nhưng tới đoạn sau đề cập tới nhà nữ chính là “Lục Cảnh Hồng Loan” lại là một tòa nhà ở Thâm Quyển, cho nên mình nghĩ sau khi xong việc nữ chính đã về thăm nhà ở Thâm Quyển (?) Hoặc cũng có thể là có một tòa nhà cùng tên như vậy ở Bắc Kinh. Tuy nhiên chỗ này tác giả không đề cập tới nên mình cũng bỏ qua. Cũng có thể đây là chút sạn trong truyện, mong các bạn có thể bỏ qua ^^

Liễu Duệ nghiêng đầu nhìn vào mắt Diệp Cự Mạch, bình tĩnh không một gợn sóng, đúng là không nhìn ra được sơ hở gì, chỉ có tròng mắt để yên không nhúc nhích kia đã bán đứng hẩn. Bỗng nhiên, Liễu Duệ cười nhạt một tiếng: “Ly Thu ở đây, cô ấy sẽ về.”

Nghe thấy câu trả lời, Diệp Cự Mạch đưa mắt nhìn lên, sau đó cười tự giễu.

Đúng thật là, Ly Thu ở đây, cô sẽ trở về.

Giống như là, hẩn đang hỏi một vấn đề rất buồn cười vậy.

...

Lúc này, Cố Hiểu Thần đi tới từ bên kia hành lang, bước chân cô dồn dập, còn cô thì cúi đầu mãi mê xem tờ giấy xét nghiệm cùng với ảnh chụp X-Quang, cô xem một cách chuyên chú, nghiêm túc. Nhưng, bỗng nhiên cô cảm nhận được một ánh mắt đen nhánh đang nhìn về phía mình, theo bản năng cô ngẩng đầu lên. Khi cô nhìn thấy cặp mắt đen nhánh kia, bước chân cô dừng lại.

Liễu Duệ đưa mắt nhìn xuống dưới, tầm mắt anh dừng trên tờ đơn xét nghiệm trong tay cô, anh lạnh nhạt nói một câu: “Như thế không tốt cho mắt đâu.”

Những lời này, nếu để Diệp Cự Mạch nghe thì sẽ không hiểu, nhưng là Cố Hiểu Thần nghe thì cô sẽ hiểu.

“Đang đi đường mà đọc sách cũng không tốt cho mắt.” Nói xong, Cố Hiểu Thần lấy luôn cuốn sách Liễu Duệ đang cầm trong tay.

Anh nhăn mày lại, ánh mắt nhìn về phía cô hiện rõ lên sự không vui, anh đưa tay về phía cô, giọng nói vừa khách khí vừa xa cách: “Mau đem sách trả lại cho tôi.”

Cố Hiểu Thần nghe xong còn cố ý giấu quyển sách đó vào bên trong áo khoác đồng phục, nói với giọng khiêu khích: “Có bản lĩnh thì cậu tới đây lấy đi.”

“Vô sỉ.” Anh lạnh nhạt nhăn mày một cái, sau đó anh xoay người định rời đi, không muốn dây dưa với cô.

Thấy anh chẳng có chút lưu luyến nào mà xoay người muốn rời đi đã chọc cho Cố Hiểu Thần nóng nảy. Cô vội vàng lấy quyển sách đó ra, cô đuổi theo anh, vừa chạy vừa kêu: “Trả cậu này, trả cậu này.”

Liễu Duệ giả bộ như không nghe thấy, cứ thế đi thẳng.

Cô vô cùng nóng nảy. Cô nhanh chóng chạy tới trước mặt anh, ngăn không cho anh rời đi, sau đó cô đẩy mạnh quyển sách đó vào trong lồng ngực anh, tức giận trừng mắt nhìn anh một cái: “Cậu, cậu...” Nhất thời cô chẳng biết dùng từ nào để hình dung anh, ghen một lúc mới thốt ra được một câu: “Đúng là không hiểu sự hài hước của tôi.”

...

“Hiểu Thần...” Diệp Cự Mạch gọi tới lần thứ ba cô mới khôi phục lại tinh thần.

Diệp Cự Mạch vừa đi vào văn phòng cô đã dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô: “Sao thế? Sao trông bộ dạng em mất hồn mất vía.”

Cô thu hồi lại tâm trạng của mình, rồi vừa sắp xếp lại bệnh lý vừa hỏi: “Sur huynh tìm tôi có việc gì sao?”

“Quên rồi à?”

Động tác tay cô dừng lại, cô nhìn anh một cái, cảm thấy khó hiểu: “Gì cơ?”

“Không phải đã nói lúc sáng rồi sao? Đi ăn cơm cùng nhau.” Diệp Cự Mạch nhắc cô một câu.

Lúc này cô mới nhớ ra, sáng nay cô đã đồng ý với Diệp Cự Mạch là tối nay sẽ đi ăn cơm cùng hắn. Cô gật đầu: “Nhớ rồi, ăn cái gì đây?”

“Lẩu cá.”

Ở bên cạnh bệnh viện có một nhà hàng Tứ Xuyên có món lẩu cá khá có tiếng. Thái Tịnh Di đã đưa cô tới đây ăn hai lần, cô còn ăn rất vui vẻ.

Nhưng mà...

Cô đưa mắt nhìn lên, nhìn Liễu Duệ đang ngồi đối diện cô. Không phải anh không ăn được cay sao?

Phục vụ vừa mang nồi lẩu cá lên thì Diệp Cự Mạch nhận được một cuộc gọi, sau khi cúp máy thì hắn nói: “Có một bệnh nhân mới tới, cần khám gấp. Tôi đi về bệnh viện trước.”

Ngay lập tức, trên bàn anh chỉ còn lại cô và anh đang ngồi đối diện nhau.

Anh vẫn như thế, trên người anh vẫn mặc quân trang màu xanh lục. Làn da anh so với thời niên thiếu hình như đen đi không ít. Dáng người anh cũng trở nên rắn rỏi hơn. Đại khái thì nó đủ năm tiêu chuẩn của bộ đội, dáng ngồi cũng thẳng tắp, như là cây bạch dương trên sa mạc.

“Phục vụ, cho hai chai bia.” Bỗng nhiên, Cố Hiểu Thần cao giọng gọi.

Người phục vụ gật đầu xong nhanh chóng đi về phía tủ lạnh để lấy hai chai bia, mở nắp rồi mang đến bàn. Mang xong hai chai bia, người phục vụ lại chạy đi lấy thêm cốc, nhưng tới khi quay lại, người phục vụ phát hiện ra cô đã cầm luôn chai bia lên để uống. Trong tay người phục vụ cầm hai cái cốc bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, cuối cùng người phục vụ cũng đành rời đi.

Uống hai ngụm bia, sự mát lạnh lan xuống tới cổ khiến cô cảm thấy sáng khoái. Cô lạnh nhạt đưa mắt xuống, thanh âm thấp thấp: “Có thể uống không?”

Không đợi anh trả lời, cô đã cầm một chai bia khác lên, khéo môi cô nhếch lên một nụ cười nhạt nhẽo, ý cô bảo anh uống.

Anh không thoái thác, lập tức cầm chai bia lên uống mấy ngụm. Bỗng nhiên, như nhớ tới cái gì đó, anh hỏi cô: “Em có thể uống sao?”

“Vì sao không thể?” Cô hỏi vặn lại, đáy mắt có chút u tối.

“Không cần đợi tin khẩn sao?” Anh lạnh nhạt hỏi một câu.

Cô cười, khoe miệng nhếch lên đầy lạnh lẽo: “Liều trưởng quan có thể uống, sao tôi phải đợi tin khẩn chứ?”

Sắc mặt Liều Duệ trở nên âm trầm, anh nhìn bộ dáng cười như không cười của cô, giọng nói lạnh băng xa lạ, nhưng cũng quen thuộc tới trí mạng.

Dường như nó rất giống đêm hôm đó, khi cô gọi cho anh cuộc gọi cuối cùng.

Trong điện thoại, cô nói cô muốn gặp anh, là vào lúc bốn giờ chiều ba ngày sau, ở sân ga công cộng phía Nam.

Kỷ luật của trường quân đội rất nghiêm, hơn nữa kỳ nghỉ của anh đã sớm dùng hết rồi nên anh không thể nghỉ thêm, vì thế, anh từ chối. Ở đầu dây bên kia, khi Cố Hiểu Thần nghe được câu trả lời, cô cũng không nhong nhèo dây dưa không thôi như mọi khi. Mà, cô dùng chất giọng lạnh băng nói ra câu tiếp theo: “Liều Duệ, nếu anh không tới thì chúng ta chia tay.”

Ngày hôm đó, anh đi.

Sau khi ăn cơm tối xong, anh thừa thời cơ mọi người đang tập huấn sau núi thì lên đi. Đến khi anh tới sân ga công cộng phía Nam thì đã vào đêm, mà ở trên sân ga công cộng đã sớm không có hình bóng cô.

Đó là một ngày mưa to gió lớn, ở trong cơn mưa, anh đã đợi cả đêm nhưng không thấy bóng dáng của Cố Hiểu Thần. Anh nghĩ, cô đi rồi, bởi vì anh không đến theo như thời gian đã hẹn, cho nên cô đi rồi. Cô không thể chờ anh nhiều thêm một phút sao? Cứ thế mà rời đi.

Trở lại trường quân đội, vì anh phạm luật nên đã bị phạt ba tháng đứng gác đêm. Trong ba tháng đó, mọi thứ như là trong đêm mưa to đó, anh đau lòng. Bởi vì từ đó về sau, anh không nhận được điện thoại của cô nữa. Sau ba tháng, anh đã được bỏ lệnh cấm, việc đầu tiên anh làm là gọi điện thoại cho cô, cuối cùng, chỉ để nghe được giọng nói lạnh băng tổng đài.

Anh nắm thật chặt điện thoại trong tay, đột nhiên, anh nhớ tới câu cuối cùng cô nói với anh: “Liều Duệ, nếu anh không tới thì chúng ta chia tay.”

Bên tai anh quần quanh giọng nói lạnh như băng của cô. Anh nặng nề đem điện thoại đặt về chỗ cũ. Trong đôi mắt anh dường như thấy được sự u ám, thật lâu sau không thể trở lại như cũ.

A!

Bỗng nhiên, anh cười một tiếng tự giễu.

Hóa ra, bọn họ đã chia tay.

...

Uống được một lúc, cô dùng ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Liều Duệ mặc quân trang đang ngồi trước mặt, bỗng nói: “Vì sao?”

Anh nhú mày, anh không hiểu ý của cô lắm: “Gì cơ?”

Cố Hiểu Thần để lại chai bia lên mặt bàn, có hơi mạnh tay. Cô đưa mắt nhìn xuống dưới, lông mi cô vừa dày vừa cong. Cô nhìn nồi lẩu cá cay, trong đó có ớt cay, có cà chua, có cả thịt cá trắng hơi chuyển sang màu đỏ. Cùng lúc đó, vết thương nơi con tim cô như bị mở ra, chua xót, sự chua xót đó dâng lên giống như cô ăn phải miếng ớt trong nồi lẩu cay, nó giống như một chất xúc tác vậy.

Vì sao? Vì sao không tới? Ngày hôm đó, vì sao anh không tới?

Ba câu hỏi này, cô nên nói ra thành lời như thế nào đây? Giờ cô phải nói thành lời như thế nào?

Xa cách năm năm rồi, câu hỏi đó, có ý nghĩa gì sao?

Cô cười lạnh một tiếng, có chút tự giễu. Cô tiện đà nhấc chai bia lên, dưới cái nhìn chăm chú của Liều Duệ, cô ngửa cổ lên uống, màu vàng nhạt của bia chảy ra khoe môi cô, lăn xuống phần cằm trắng nõn, tiếp theo là cái cổ mảnh khảnh của cô, rồi cuối cùng nó chảy cả vào nội tâm đang rối bời của cô.

Có chút chát, có chút cay, lại hơi đau, như đang bị moi ra vậy.

Cô không nói gì nữa, cứ thế uống một ngụm rồi lại một ngụm, giống như là cô muốn trút hết những cảm xúc này vào trong chai bia. Nuốt vào trong bụng, quật cường không muốn bắt cứ ai thấy.

Những gì đã qua cần phải phai mờ đi, nhưng thời gian lại không phải thuốc giải.

Thuốc giải đang ở chỗ nào?

Cô không biết. Điều duy nhất cô biết là, cô chỉ biết là mọi việc liên quan tới Liều Duệ đều đang hiện lên.

Bởi vì, cô quá đau.

Mỗi lần gặp phải, đều là những đau đớn trí mạng.

Cuối cùng, cô đã uống say. Trong lúc mơ hồ, cả người cô như rơi vào cái ôm ấm áp của ai đó, mùi hương quen thuộc, độ ẩm quen thuộc, nhưng lại có một tia xa lạ hiện lên. Giống như gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời.

...

Anh đặt cô xuống giường, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang ngủ say kia, anh không thể kìm lòng được, anh hơi cúi người xuống, đặt một nụ hôn lên trán cô. Trên làn da nóng bỏng của cô lưu lại nhiệt độ ở môi anh, sau đó anh mân mê môi mình, rồi đứng thẳng lên.

Đôi mắt hẹp dài u tối nhìn chăm chăm vào người đang ngủ say trên giường, anh mím môi lại thành một đường, có hơi căng thẳng.

Đã năm năm rồi.

Cố Hiểu Thần, em còn yêu anh không?

...

“Tôi thích cậu.”

“Tại sao lại thích tôi?”

“Thích toàn bộ những gì thuộc về cậu.”

Nghe thấy đáp án này, bỗng cậu con trai nhìn thẳng vào cô gái đang đứng trước mặt mình, con người hơi tối đi, anh dùng ngữ khí trầm ổn thường ngày của mình để nói ra câu từ chối: “Nhưng tôi không thích cậu, không thích toàn bộ những gì thuộc về cậu.”

Cứ như vậy, cô gái đó nhìn cậu con trai không chút lưu tình nào mà đi lướt qua vai cô, cứ thế mà rời đi.

Thật lâu sau, cô gái đó mới lấy lại tinh thần, nhìn về phía chân trời chỉ còn một chút nắng hoàng hôn.

Ánh sáng mặt trời dần dần biến mất trên khuôn mặt, ánh trăng dần hiện rõ, gió thổi như lay động bức màn mỏng, lay động cả trái tim.

...

Người đang nằm trên giường không biết tỉnh từ bao giờ, cô mở đôi mắt đen láy ra nhìn, cảm thấy trống rỗng. Cô nằm mơ, cảnh tượng trong mơ đó hiện lên như để giáo huấn cô một lần nữa.

Cô đưa tay bật đèn ở đầu giường lên, đầu óc cô có chút choáng váng, theo bản năng, cô xoa xoa huyệt thái dương của mình. Cô đưa mắt nhìn quanh một vòng, cô phát hiện ra cô đã về nhà. Đường như lại phát hiện ra gì đó, cô cúi đầu, nhìn thấy cái áo được đắp lên mình, cô nhú mày.

Cô rửa mặt xong thì quay trở lại phòng để thay quần áo. Tầm mắt cô nhìn vào trong gương để ngắm nghía bộ quần áo mình đang mặc, động tác kéo khóa của cô cứng đờ, mắt thì đảo một vòng, cuối cùng lại dừng trên cái áo khoác được vắt trên ghế mây.

Là quần trang màu xanh lục.

Khôi phục lý trí xong, cô kéo khóa lên rồi dạo bước tới chỗ cái áo khoác. Cô cầm áo khoác màu xanh lục lên xem xét cẩn thận. Thật ra động tác của cô rất dư thừa, vì trên thế giới này, người mà mặc bộ quần trang màu lục mà cô quen chỉ có một người.

Liễu Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Liễu trưởng quan

Edit: Cài Trắng

‘Mảnh khoe’

...

“Tuy sau phẫu thuật xảy ra tình trạng xuất huyết nhưng may là không chế kịp thời.”

Diệp Cự Mạch đưa tay nhéo nhéo ấn đường đầy mệt mỏi: “Em đã xác nhận thì tôi yên tâm rồi.”

Tay Cố Hiểu Thần đang lật tài liệu dừng lại, cô liếc mắt nhìn Diệp Cự Mạch: “Tò mò thật đấy, ai có thể khiến anh lo lắng như thế?”

“Em không biết cô ấy?” Diệp Cự Mạch hỏi lại bằng giọng nghi hoặc.

Cố Hiểu Thần đặt đồng tài liệu xuống bàn làm việc của Diệp Cự Mạch, cô lạnh nhạt nhìn hắn một cái, cô cần phải biết à?

“Bệnh nhân này...” Diệp Cự Mạch đưa ngón tay chỉ chỉ vào đồng tài liệu, nhú mồm: “Là Ly Thu, em không nhận ra à?”

“Ly Thu?” Cố Hiểu Thần kinh ngạc trong giây lát, rồi cô hỏi: “Tu Diệp đã trở về?”

Diệp Cự Mạch thuận tay để phần tài liệu đó vào ngăn kéo, hơi nhắm mắt lại, thanh âm vô cùng lạnh nhạt: “Cô ấy cũng nên về rồi.”

Sau đó, tiếng gõ cửa vang lên, Diệp Cự Mạch thu lại dòng suy nghĩ của mình.

Liễu Duệ đẩy cửa đi vào, ánh mắt vừa di chuyển đã thấy một bóng lưng đứng đối diện mình... thanh cao lại lạnh lùng.

Anh cong môi, sau đó thay đổi tay cầm mũ của mình.

“Đến rồi.” Diệp Cự Mạch chỉ vào cái ghế dựa cách đó không xa: “Cậu ngồi xuống đi.”

Liễu Duệ không ngồi, anh tiến về phía trước vài bước, đứng ở ngay bên cạnh cô: “Không cần, cứ thế này mà nói chuyện đi.”

Tiếng nói trầm, khàn khàn vang lên từ trên đỉnh đầu, đúng là đã lâu rồi...

Không kim được, cô nghiêng đầu đưa mắt nhìn. Do cô đang ngồi còn anh thì đang đứng nên thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là đôi tay đang cầm mũ của anh.

Thon dài, khớp xương vô cùng rõ ràng.

Chỉ liếc mắt một cái thôi mà trong lòng cô cũng gọi lên cảm giác đau nhói.

“Vậy cứ như thế đi.” Diệp Cự Mạch không miễn cưỡng, sau đó hắn đưa mắt nhìn Cố Hiểu Thần.

Cô hiểu ý của hắn, đôi môi đang mím chặt của cô chậm rãi mở ra: “Hai người nói chuyện đi, tôi đi ra ngoài trước.”

Vừa đứng dậy, lập tức cô bị bàn tay đang cầm mũ của anh chặn lại, anh ấn vai cô để cô ngồi xuống, giọng nói lạnh nhạt của anh truyền từ trên đỉnh đầu xuống: “Có liên quan tới em, ngồi nghe đi.”

Bị ấn ngồi về chỗ cũ, Cố Hiểu Thần hơi nghiêng đầu, cô để ý tới tay anh đang đặt trên vai cô, cô nhú mồm lại.

Diệp Cự Mạch không rõ tình huống trước mặt lắm, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Liễu Duệ: “Không phải là liên quan tới tiểu đội trưởng của cậu sao?”

“Phải.” Anh buông tay xuống, anh đưa bàn tay còn lại lên phui phui mũ mặc dù mũ không dính chút bụi nào, chậm rãi mở miệng: “Thuận tiện nói tới một số việc liên quan tới Ly Thu.”

“Ly Thu? Sao lại liên quan tới việc của Ly Thu?” Từ trước tới nay, phàm là những việc liên quan tới Ly Thu thì Tu Diệp luôn tự làm lấy, không hề giao phó việc cho bất kỳ ai.

Liễu Duệ nghiêng đầu, ánh mắt anh như có như không liếc qua khuôn mặt Cố Hiểu Thần, trầm ngâm: “Tạm thời Tu Diệp không thể trở về, mọi việc sẽ do tôi giải quyết.”

Vẫn chưa về?

Đôi mắt đen nhánh của Diệp Cự Mạch tối đi, hắn đứng lên, hắn đập hai tay xuống bàn làm việc, chống tay lên đó, ống tay áo trắng lớn che đi gân xanh đang nổi lên trên cánh tay hắn, thanh âm có chút lạnh lùng: “Cô ấy vẫn chưa trở về? Cho dù Ly Thu có nằm ở chỗ này, cô ấy vẫn không chịu trở về, đúng không?”

Liễu Duệ nhìn hắn, nhắc lại câu nói vừa rồi: “Công việc của cô ấy phát sinh ra chút sự cố, tạm thời không thể quay về.”

Sự cố trong công việc? Tạm thời không thể trở về được?

Đúng là một câu giải thích không chệ vào đâu được.

Diệp Cự Mạch cười lạnh một tiếng, hần nói, mang theo một tia trào phúng: “Thật không? Nếu cô ấy thực sự quá coi trọng mệnh lệnh quân đội thì vĩnh viễn không cản trở về cũng được.”

Từ trước tới nay, Tu Diệp luôn là cái rễ cắm sâu trong lòng Diệp Cự Mạch, Liễu Duệ hiểu điều này và Cố Hiểu Thần cũng thế.

Trước khi Diệp Cự Mạch hoàn toàn mất không chế, Cố Hiểu Thần đã đứng lên, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang phẫn nộ kia, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của cô vang lên: “Không phải chỉ là bị bệnh thôi sao?”

Một câu, trong nháy mắt đã ngăn chặn được lửa giận trong lòng Diệp Cự Mạch.

Ý thức được việc mình đang thất thố, Diệp Cự Mạch nắm chặt hai tay lại rồi dút vào trong túi áo blouse trắng. Ngoài mặt, sự u ám, lạnh lùng đang bao phủ lấy khuôn mặt hần.

“Tôi còn phải đi kiểm tra phòng, chuyện của Ly Thu, để buổi chiều rồi nói tiếp.”

Dứt lời, cô không đợi hai người đàn ông còn lại tiếp lời, cô cứ thế bước ra khỏi văn phòng Diệp Cự Mạch.

Đi tới cuối hành lang, Liễu Duệ đã chặn được cô lại.

Cố Hiểu Thần dậm chân, cô quả quyết khép hai mắt lại, giấu đi muôn vàn suy nghĩ đang hiện lên.

Nhìn thấy cô vẫn né tránh, Liễu Duệ càng khẩn trương hơn, anh mím chặt môi lại, nhìn chăm chăm vào cô.

Cửa sổ bên trái hơi mở ra, ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào, ánh nắng dừng lại ở vị trí dưới cánh tay, khuôn mặt cô bị che khuất ánh sáng mà càng trở nên lạnh lùng hơn.

Bị một ánh mắt nóng bỏng nhìn tới, cô cảm thấy có chút tê dại.

Một lúc sau, Cố Hiểu Thần giương đôi mắt lên, lạnh nhạt nhìn anh một cái, cô mím chặt môi dưới, vẫn nhất quyết không nói gì.

Anh cũng thế, không mở miệng nói câu nào cả. Anh cứ như thế đứng ở trước mặt cô, chăm chú nhìn cô, tựa như một cây cột điện cao lớn, dù mưa giông bão lớn thế nào cũng không thể.

Mọi thứ đều trở nên yên ắng.

Cô mất tự nhiên dút hai tay vào trong túi áo blouse trắng, mở miệng một cách cứng ngắc: “Anh không nghĩ là...” Cô hơi dừng lại, tránh né tầm mắt của anh, âm thanh cô cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, giống như mưa phùn trong đêm xuân, cơn gió nhẹ lướt qua, nói nhẹ tới mức không phải ai cũng nghe thấy được: “Vì sao sư huynh phải tức giận sao?”

“Bởi vì Tu Diệp vào bộ đội?” Anh suy đoán.

Cô cười, lắc lắc đầu: “Anh ấy chưa bao giờ đề tâm tới việc Tu Diệp có vào quân đội không, cái anh ấy đề ý là liệu Tu Diệp có tự tra tấn chính mình không.”

Tự mình tra tấn bản thân, cố tình chịu sự tra tấn đó, không nghĩ tới Diệp Cự Mạch chút nào.

Anh nhìn cô, ánh mắt tối đi.

Diệp Cự Mạch quan tâm tới Tu Diệp, vậy cô thì sao? Cô, Cố Hiểu Thần, cô sẽ đề ý cái gì đây?

Anh lại im lặng.

Bệnh cũ tái phát, giống như lúc đọc sách vậy, luôn chờ cô mở miệng trước.

Cố Hiểu Thần lạnh nhạt cúi đầu xuống, cô di chuyển tầm mắt xuống dưới đất, trên nền đất có hai đôi chân đang đứng đối diện nhau. Cô ở dưới ánh mặt trời, còn anh thì ở trong bóng tối, cái anh đi là giày chuyên dụng của quân đội, giày cô đi là một đôi giày trắng. Một xanh một trắng, một sáng một tối, màu sắc đối lập nhau rõ ràng, giống như là vách ngăn giữa hai người bọn họ. Hai người, là của hai thế giới.

“Anh đang cân không cho tôi đi xuống sao?” Cô cúi đầu, hỏi anh.

Đôi mắt đen nhánh của anh hơi di chuyển, một lúc sau anh mới đáp, còn mang theo chút cứng ngắc: “Không phải.”

“Không phải thì tốt.” Cô cười nhẹ một tiếng, sau đó đi vòng qua anh mà tới chỗ thang máy.

Dưới ánh nắng, thân ảnh người đó đã biến mất, anh nâng mí mắt nặng trĩu lên nhìn vòng sáng đang chậm rãi chuyển động, cuối cùng thì lan tới tận chân anh. Anh cứ đứng đó, cho đến khi Triệu Tiên Tiên đi tới: “Liễu đội, đón được chị dâu rồi.”

Lúc này, anh mới khôi phục tinh thần, nhìn Triệu Tiền Tiến đi tới, rồi gật đầu.

“Nghe nói đội trưởng còn phải tiến hành phẫu thuật lần thứ hai?” Triệu Tiền Tiến hỏi.

Như nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên Liễu Duệ phân phó Triệu Tiền Tiến: “Cậu đi tìm bác sĩ Diệp của khoa ngoại cho tôi, làm đơn chuyển viện rồi xin chữ ký anh ta.”

“Chuyển viện?” Triệu Tiền Tiến cảm thấy khó hiểu: “Sao lại phải chuyển viện? Bác sĩ Diệp ở khoa ngoại nổi tiếng là bác sĩ phẫu thuật hàng đầu, đâu phải bệnh nhân nào cũng có thể may mắn gặp được bác sĩ Diệp.”

Anh không giải thích thêm, chỉ nhấn mạnh lời phân phó của mình: “Chuyển tới bệnh viện quân khu, cậu và chị dâu thương lượng một chút đi. Nếu chị dâu đồng ý thì đưa đơn xin chuyển viện cho bác sĩ Diệp, bảo anh ta ký tên.”

Triệu Tiền Tiến không thắc mắc nữa, trực tiếp nhận lệnh: “Rõ!!”

..

Đi ra khỏi bệnh viện, theo bản năng anh ngược mắt lên nhìn tòa nhà cao cao của bệnh viện, nhìn về một góc nào đó của một tầng nào đó. Nơi đấy mắt hiện lên sự u ám.

Buổi sáng, khi đang nói chuyện về Tu Diệp thì bị cắt ngang nên bốn giờ chiều hôm đó Cố Hiểu Thần lại bị Diệp Cự Mạch gọi lên văn phòng hẳn một chuyến, gọi bằng đường dây điện thoại nội bộ.

Khi cửa thang máy mở ra, bốn mắt lại giao nhau.

Trong thang máy, chỉ có một mình anh đứng đó, trên người anh vẫn mặc bộ quân trang giống như lúc sáng, nhưng lại thiếu cái mũ, tóc anh hơi ướt, giống như là anh vừa mới tắm xong.

Cô gật đầu một cái xem như là lời chào, sau đó cô bước vào thang máy, đứng đưa lưng về phía anh.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, không gian bên trong thang máy trở thành một không gian khép kín, nó yên lặng tới nỗi hai người họ có thể nghe thấy được cả tiếng hô hấp của nhau.

Đứng ở phía sau cô, đôi mắt thâm thúy của anh vẫn u ám như trước, nhìn bóng dáng lạnh lùng của cô, không hề chớp mắt.

“Tĩnh” một tiếng, đã tới tầng năm.

Cô đi ra khỏi thang máy trước, anh đi theo sau, giữa hai người luôn duy trì một khoảng cách nhất định.

Cô không hề bước nhanh hơn, chỉ có anh bước chậm lại thôi.

Năm năm, không ngờ anh càng trở nên tham lam hơn, ngay cả bóng dáng trong vài giây ngắn ngủi cũng không buông tha.

Một trước một sau, cứ như vậy cả một đường mà đi thẳng tới văn phòng của Diệp Cự Mạch.

Đặt tay lên cửa lớn văn phòng gỗ hai tiếng, Diệp Cự Mạch hơi ngẩng đầu lên, mở lời: “Vào đi.”

Cô đi trước, anh đi sau, thuận tiện đóng luôn cửa phòng lại. Vị trí vẫn giống như buổi sáng hôm nay, cô ngồi ở đối diện Diệp Cự Mạch, còn anh thì đứng ở bên trái cô.

Diệp Cự Mạch để mấy cái bệnh lý sang một bên, hỏi: “Nghe nói cậu muốn cho người ở phòng bệnh 312 chuyển viện?”

“Phải.”

“Cậu nghi ngờ kỹ thuật của tôi?”

“Không phải.” Dừng một lát, Liễu Duệ bổ sung thêm câu: “Có nguyên nhân cá nhân.”

Diệp Cự Mạch trầm tư trong chốc lát: “Việc cá nhân của cậu, tôi không có quyền can thiệp, nhưng đứng trên cương vị của một bác sĩ chủ trị, từ góc độ chuyên nghiệp mà nhìn nhận thì tôi không đồng ý việc chuyển viện.”

“Nguyên nhân?” Liễu Duệ dùng hai từ đơn giản dò hỏi.

“Buổi chiều lúc đi kiểm tra phòng bệnh tôi đã gặp người nhà bệnh nhân, nghe nói bệnh nhân phòng 312 là người quen cũ của Tu Diệp.”

Liễu Duệ nhíu mày: “Thế thì sao?”

“Cho nên lần phẫu thuật này chỉ có thể do tôi làm.”

“Đây là ý kiến anh đưa ra từ góc độ chuyên nghiệp?” Liễu Duệ hỏi một câu, dùng giọng điệu như đang cười nhạo.

Diệp Cự Mạch gật đầu một cách chân thành, trả lời cho có lệ: “Đương nhiên.”

Tâm tư của hắn, chẳng lẽ Liễu Duệ còn không rõ. Mãi một lúc sau, Liễu Duệ mới nói tiếp: “Anh không đồng ý chuyển viện, vậy thì tùy anh.”

Diệp Cự Mạch hơi cong môi lên, sau đó nhìn về phía Cố Hiểu Thần.

Việc đầu tiên đã xong, giờ tới chuyện của Ly Thu.

“Tình huống hiện tại của Ly Thu rất ổn định, chỉ cần nằm viện một thời gian ngắn nữa để quan sát thôi, nếu không có biến chứng gì thì có thể xuất viện.” Thông báo xong, cô đã tìm một cái cớ để rời đi sớm: “Tôi còn có bệnh nhân khác, tôi đi trước.”

Vừa mới xoay người, cổ tay cô đã bị một lực mạnh mẽ nắm chặt lại. Cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay cô, cô nhú mày lại.

Ngắn ngủi trong ba giây, anh buông tay, nói: “Việc công đã nói xong rồi, vậy chúng ta nói chuyện tư đi.”

Cố Hiểu Thần cử động bên tay bị anh nắm tới đau, giọng nói vừa khách khí vừa xa cách: “Ngại quá, Liễu trưởng quan, hình như tôi chẳng có việc tư gì cần nói với ngài.” Nói xong, cô còn lịch sự cười với anh một cái, cô bước chân về phía cửa.

Tay còn chưa chạm được vào nắm cửa đã thấy một bóng người mặc quân trang xanh lục đang đứng ở trước mặt.

Cố Hiểu Thần bị ép dừng chân lại, cô giương mắt nhìn anh, cố che giấu sự tức giận trong mắt.

Hình như, anh rất thích chặn đường đi của cô.

Ngăn lại sự lạnh lẽo nơi đáy mắt, Cố Hiểu Thần mở miệng, lạnh lùng nói: “Có ý gì?”

“Tôi nói, nói chuyện.” Anh dùng đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm cô không chớp mắt. Nó tựa như một đêm đông có tuyết, băng tuyết đang hòa vào nhau.

Cố Hiểu Thần nghiêng đầu một cách cứng ngắc, cảm xúc có chút không ổn định: “Tôi nghĩ tôi không có gì để nói với Liễu trưởng quan hết.”

Liều trưởng quan.

Đây là lần thứ ba cô nói ba chữ này.

Khép lông mi lại, tay vô thức nắm lấy phần bên cạnh của thềm cửa, có lẽ vì dùng sức quá mạnh nên khớp xương trở nên trắng hơn.

Chỉ một động tác này thôi, trong mắt Cố Hiểu Thần đã trở thành một sự khiêu khích không tiếng động.

Bởi vì anh đã chặn luôn đường lui rồi, không để lại một kẽ hở nào.

Lửa giận bùng lên ở trong lòng, Cố Hiểu Thần âm thầm nắm chặt tay lại, cô hung hăng trừng mắt nhìn người nào đó đang đứng gần mình, nhưng khi nói vẫn dùng từ lịch sự nhất có thể: “Cho tôi ra.”

Người trước mặt không nhúc nhích, chỉ giương mắt lên nhìn, nhìn cô, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thời gian, cứ từng giây từng phút trôi qua.

Cuối cùng, lửa giận như muốn thiêu rụi bức tường chắn ngang trong lòng cô, cô cắn răng, nói: “Liều Duệ.”

Liều Duệ.

Hai chữ này làm khóe mắt anh lóe lên tia sáng.

“Cố Hiểu Thần, trước đó là em ngăn tôi lại.” Anh cố tình hạ thấp giọng, tốc độ nói cũng chậm lại, chính là gần từng chữ bên tai cô, nói rất rõ ràng.

Trước đó là cô ngăn anh lại, đây là một sự thật vĩnh viễn không thay đổi.

“Anh...” Cố Hiểu Thần ngay cả nửa câu cũng không nói thành lời. Bởi vì năm đó đúng là cô đã dùng một chút mảnh khóe để đối phó với anh, nửa đường thường hay chặn anh lại, nói một câu, rồi còn cướp sách...

Không ngờ là, nhiều năm trôi qua như vậy, vật đổi sao dời, cuối cùng anh lại dùng chính chiêu này với cô, đúng là gây ông đập lưng ông. Khó cho anh rồi, dùng mảnh khóe này một cách vụng về, cũng thiệt cho anh rồi, lại đi để mất tới cô.

Người đang ngồi ở đằng xa, bàng quan xem mọi thứ, Diệp Cự Mạch bỗng nhiên ho khan hai tiếng: “Cái kia...”

Ánh mắt sắc bén của Cố Hiểu Thần lập tức liếc tới đó, Diệp Cự Mạch đành lặng im không nói nữa.

Không hiểu sao không khí ở đây bỗng trở nên áp lực...

Cuối cùng, Cố Hiểu Thần cũng nổi giận, cô lạnh lùng quăng cho Diệp Cự Mạch một câu: “Anh để tôi đi vào thế nào thì đi ra cũng phải như thế, nếu không, tự gánh lấy hậu quả.”

Diệp Cự Mạch cảm thấy hơi đau đầu, hắn đứng dậy chậm rãi. Hắn thấy người đang đứng ở trước ghế dựa ra, đứng ở đó một lát người trước mặt đã chủ động nhường đường, hắn rũ mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng kia, trong một giây đã thất thần.

Cuối cùng, anh đành đồng ý, nặng nề nói một tiếng: “Mời.”

Cố Hiểu Thần lạnh lùng trừng mắt nhìn anh một cái, sau đó nói với anh bằng giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi: “Cảm ơn Liễu thiếu tá đã nhường đường.”

‘Rầm...’

Thanh âm đóng cửa vang lên đầy nặng nề, Diệp Cự Mạch bất đắc dĩ dùng hai ngón tay day day ấn đường. Hắn đi tới chỗ Liễu Duệ, vừa đi vừa nói: “Từ sau khi hai người chia tay, đây là lần đầu tiên cô ấy nổi giận với tôi.” Vẫn còn chút gì đó giống với khi còn bé, năng động, trẻ trung, vui giận thất thường.

Liễu Duệ trầm mặc một lát, sau đó cười nhạt: “Chia tay?”

Diệp Cự Mạch nhíu mày: “Năm đó chuyện này chấn động như thế, không lẽ cậu định phủ nhận?”

Ánh mắt Liễu Duệ dần trở nên u ám, lạnh lùng, còn chưa kịp phản bác đã bị lời của Diệp Cự Mạch cắt ngang: “Năm năm, chẳng lẽ cậu không muốn biết nguyên nhân?”

Nguyên nhân?

Đôi mắt lạnh lùng của Liễu Duệ nhìn thẳng vào Diệp Cự Mạch, bỗng dưng anh không nói được gì, môi mím chặt thành một đường.

Diệp Cự Mạch bổ sung thêm: “Cô ấy là người như thế nào, cậu là người hiểu rõ hơn tôi. Đối với cậu, từ trước tới nay, cô ấy luôn là của cậu.”

...

Liễu Duệ hạ cửa sổ xe xuống, để gió thu tràn vào trong xe, anh đưa tầm mắt nhìn xuống lá thu rụng trên mặt đất, lặng người xuất thần.

Triệu Tiền Tiến ngồi vào ghế trước của xe, hắn lớn giọng gọi một tiếng Liễu đội.

Liễu Duệ không nghe thấy, ánh mắt anh vẫn nhìn vào lá vàng rụng trên mặt đất, bên tai vẫn quanh quẩn câu nói khi nãy của Diệp Cự Mạch.

“Đối với cậu, từ trước tới nay, cô ấy luôn là của một mình cậu.”

Đúng vậy, đó mới đúng là Cố Hiểu Thần, cái người chỉ vì một cái liếc mắt của anh đã vô cùng thỏa mãn, đó mới là Cố Hiểu Thần của anh.

“Liễu đội.”

Cuối cùng, Liễu Duệ cũng nghe thấy tiếng gọi của Triệu Tiền Tiến, anh đưa mắt nhìn về phía hắn. Triệu Tiền Tiến có hơi lo lắng, vội vàng nói: “Thời gian phẫu thuật của tiểu đội trưởng đã được ấn định rồi, là vào thứ hai.”

“Đã biết.” Liễu Duệ lạnh nhạt trả lời, lúc này xe mới được khởi động.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Điệu múa của gió mùa thu

Edit: Cải Trắng

‘Mùa lá rơi.’

...

Tên của Tu Ly Thu rất có ý nghĩa. Năm đó, khi Ôn Lăng Lan hạ sinh Ly Thu, cô ấy vì khó sinh mà qua đời. Vì thế, Tu Triệt đặt tên cho con gái mình là ‘Ly Thu’, là để nói tới mùa thu năm đó Ôn Lăng Lan đã rời đi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác đã trôi qua mười năm, lại sắp tới ngày giỗ của Ôn Lăng Lan. Cố Hiểu Thần xin nghỉ hai ngày để đi tới Quảng Đông.

Nhà họ Ôn ở Quảng Đông, cụ thể là ở một thành phố nhỏ được gọi là thành phố S, năm đó, Cố Hiểu Thần gặp được Liễu Duệ là do Ôn Viễn Chí và Cố Triền Chiêu, hai người đó có phương thức giáo dục vô cùng khác nhau. Ôn Viễn Chí không ủng hộ phương thức giáo dục hà khắc của Cố Triền Chiêu, ông muốn đưa Cố Hiểu Thần đến Quảng Đông để đi học. Tuy rằng lúc đó Cố Triền Chiêu không đồng ý nhưng cháu gái duy nhất của nhà họ Ôn là Ôn Lăng Lan đã qua đời, Cố Triền Chiêu không đành lòng để Ôn Viễn Chí cứ cô độc, đau khổ mãi, chỉ có thể để cô đi theo Ôn Viễn Chí xuôi Nam.

Lúc mà Cố Hiểu Thần tới nơi thì Ôn Viễn Chí đang ngồi trong sân nhỏ uống trà, sau đó ông nghe thấy tiếng cửa phòng mở, ông liếc tầm mắt qua, bỗng chốc nở một nụ cười hiền lành: “Về rồi à.”

Cố Hiểu Thần cười đầy dịu dàng, cô nhắc hành lý đi qua cửa, sau đó đẩy vào bên trong, vỗ tay gọi lớn: “Ông ngoại.”

“Lại đây uống trà nào.” Nói xong, Ôn Viễn Chí rót cho Cố Hiểu Thần một ly trà xanh, nước trà xanh lăn tăn trong cốc thủy tinh, mùi hương thanh thanh thoảng qua mũi: “Ném thử xem.”

Cố Hiểu Thần cầm ly trà lên nhấp một ngụm, vào miệng thì hơi chất, nước trà xuống cổ họng thì hơi đắng, nhưng đến cuối cùng thì lại rất ngọt. Cô cũng nhớ, loại trà mà Ôn Lăng Lan thích nhất là trà xanh.

Ôn Viễn Chí chỉ về phía bàn đá xa xa đang phơi hồng làm mứt: “Bà ngoại cháu đang phơi đấy, mau ném thử đi.”

Mứt quả hồng, đây là loại mà Ôn Lăng Lan thích nhất.

Cố Hiểu Thần thuận theo ý của ông ngoại, ném thử hai miếng, cô lại hỏi: “Bà ngoại đâu ạ?”

“Đi hái rau cải rồi.”

Cố Hiểu Thần gật đầu, lại hỏi: “Cậu đâu ạ?”

“Chắc là đi đánh cá rồi.”

Cố Hiểu Thần lại gật đầu, còn muốn hỏi nữa thì đã bị câu nói của Ôn Viễn Chí cắt ngang: “Mợ cháu hình như đang hái thanh long rồi.”

Cố Hiểu Thần cười, hơi cúi đầu: “Cảm giác như ai cũng biết cháu về nhà.” Mỗi lần, chỉ cần cô về nhà thì mọi người đều như thế, vội vàng làm cho cô những món ăn ngon.

“Đều biết cả!!” Ôn Viễn Chí uống một ngụm trà, ánh mắt ông như nhìn về nơi xa xăm, giống như là đang nhìn về phương Bắc, trầm tư trong giây lát, ông mới nặng nề nói một tiếng: “Chị họ cháu cũng biết.”

Nhắc tới Ôn Lăng Lan, theo bản năng Cố Hiểu Thần nhìn vào mắt Ôn Viễn Chí, mắt một lúc cô mới chậm chạp mở miệng, hỏi: “Ông ngoại vẫn còn giận chị họ sao?” Mười năm, cô không ngờ ông ngoại lại giận lâu như vậy, đã mười năm rồi mà vẫn không buông xuôi được.

Ôn Viễn Chí cúi đầu xuống, dưới ánh sáng mặt trời, mấy sợi tóc bạc của ông dường như đang phát sáng. Thanh âm ông thấp thấp, nghe loáng thoáng hơi đau lòng: “Giận chứ, sao có thể không giận đây.”

Cố Hiểu Thần hơi khép mắt lại, cô đặt ly trà lại mặt bàn, trầm mặc một hồi rồi nói: “Mấy ngày trước, trên bàn phẫu thuật, là...” Dừng lại, cô đưa mắt nhìn Ôn Viễn Chí, sau đó nói: “Là Ly Thu.”

“Ly Thu?” Trong ánh mắt Ôn Viễn Chí thoáng qua một tia hoảng hốt, sự đau lòng trong nháy mắt dâng lên, ông quan tâm hỏi: “Đứa bé đó bị làm sao vậy?”

“Phẫu thuật nhỏ thôi.” Cố Hiểu Thần nói: “Quan sát một thời gian ngắn là không còn trở ngại gì rồi.”

Lúc này, Ôn Viễn Chí mới thấy an tâm, gật đầu, ông thở dài: “Đứa bé đúng là mệnh khổ, mới sinh ra thì Lăng Lan qua đời, lên bảy tuổi thì mất bố.”

“Ông ngoại đừng giận chị họ nữa.” Cố Hiểu Thần cúi đầu, cô kéo kéo tay Ôn Viễn Chí, thanh âm có chút khàn khàn: “Dù cho chị họ có sai thì ông cũng phải thông cảm cho tâm tình muốn có con của chị ấy chứ.”

Ôn Lăng Lan là đứa trẻ bị sinh non, từ nhỏ cơ thể đã không tốt, là người luôn luôn phải uống thuốc. Cô ấy là huyết mạch duy nhất của nhà họ Ôn, Ôn Chí Viễn vô cùng yêu thương đứa cháu gái này. Lúc trước, khi Ôn Lăng Lan lấy Tu Triệt, nhà họ Tu ở phía Bắc nên lúc tiễn cháu gái đi ông vô cùng luyến tiếc, rất không đồng ý với mối hôn sự này. Nhưng vì hạnh phúc của cháu gái, ông đành nhịn đau mà buông tay.

Nửa năm sau, ông nghe được tin Ôn Lăng Lan mang thai, lập tức khởi hành đi về phương Bắc.

Thân thể của Ôn Lăng Lan luôn có Ôn Viễn Chí chăm sóc, nhưng vào lúc này mà mang thai thì không tốt cho cơ thể của Ôn Lăng Lan, vì thế ông khuyên cháu gái hãy bỏ đứa bé này đi. Dù Ôn Lăng Lan không học ngành y, nhưng cô ấy biết thân thể mình không thích hợp để mang thai, nhưng cô ấy cũng tiếc cho việc dưới gối Tu Triệt không có đứa con nào.

Thái độ của cô ấy vô cùng kiên quyết, Ôn Viễn Chí nói không lại cháu gái của mình, kết quả nó đã biến thành bị kịch không cách nào cứu được.

Một tầng mây dày chậm rãi tản ra, chim nhận bắt đầu bay về phía Nam, gió thu nhẹ thổi, lá rơi vô tình.

Dưới gốc cây, ông già tóc trắng lác lác đầu, thanh âm hơi nghẹn ngào: “Ông, ông đã bảo con bé hay là nhận con nuôi đi.” Nhưng cháu gái ông lại không nghe, quả ngang bướng!!

Cố Hiểu Thần không đành lòng nhìn Ôn Viễn Chí cứ mãi chìm đắm trong hồi ức không cách nào thoát ra được, cô chỉ có thể khuyên bảo: “Nếu chị họ mà biết ông vẫn còn giận chị ấy thì không biết chị ấy sẽ đau lòng như thế nào đây.”

Ôn Viễn Chí cười một cách chua xót, thanh âm bỗng nhiên trở nên tang thương: “Đau lòng? Được thôi, đau lòng đi, mau bảo con bé đau lòng cho ông xem, đừng rời xa trần gian như thế, để cho ông người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.”

Nhìn thấy sự đau thương trong đôi mắt Ôn Viễn Chí, Cố Hiểu Thần không khỏi đau lòng, cô nắm thật chặt lấy tay ông: “Ông ngoại vẫn còn có cháu mà, đúng không ông?”

Ôn Viễn Chí nghiêng mặt, nặng nề đưa mắt nhìn Cố Hiểu Thần, như đang suy nghĩ gì đó, rồi ông cầm lấy tay cô, rốt cuộc cũng lộ ra một chút vui vẻ: “Đúng, ông vẫn còn có cháu nữa.”

Dừng một lát, ông lại chậm rãi gọi một tiếng: “Hiểu Thần...”

Cố Hiểu Thần nhìn về phía ông lão tóc bạc.

Ông dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào tim mình, nhẹ giọng hỏi: “Trái tim cháu, vẫn còn ở trên người người đó sao?”

Đồng tử Cố Hiểu Thần như cứng đờ lại, cô không ngờ ông ngoại sẽ hỏi thẳng ra như thế, khiến cô không kịp phòng bị.

Thật lâu sau, cô hơi khép lông mi lại, nhẹ giọng nói: “Vâng.”

Ôn Viễn Chí suy tư hồi lâu rồi gật đầu: “Con người cháu ấy, cả đời này chỉ đủ sức yêu một người thôi.” Rồi ông thở dài: “Cũng đúng, đây là số mệnh của cháu.”

Cố Hiểu Thần ngẩn người ra, chỉ đủ sức yêu một người?

Gió thu khẽ thổi, lá rụng về đất, những chiếc lá rụng dưới đất lăm văng lên âm thanh xào xạc nho nhỏ khi có gió thổi qua. Nó làm tăng thêm vẻ lạnh lẽo, quanh quẩn trong sân.

Dưới tán cây, Cố Hiểu Thần hơi khép mắt lại, giọng nói như có như không của cô hòa vào không khí: “Ông ngoại, cháu nên làm thế nào đây?”

Cô nên làm thế nào đây? Năm năm, cô không thể quên được anh.

Ôn Viễn Chí đưa mắt nhìn Cố Hiểu Thần, bộ dáng này của cô thật khiến người khác đau lòng, ông thở dài một tiếng: “Sớm biết sẽ phải lòng người, vậy sao lúc đầu còn quen nhau.”

Cố Hiểu Thần mở to hai mắt, cô yên lặng nhìn vào bầu trời xanh thẳm.

...

Đó là một buổi tối đầu tiên khi cô đặt chân vào cấp ba, Cố Hiểu Thần bị phân tới lớp A9. Lúc cô đi vào phòng học, thứ đầu tiên mà mắt cô nhìn thấy chính là bóng dáng của một nam sinh ngồi ở cuối lớp. Tóc anh cắt rất ngắn, sự lạnh lùng toát ra từ trong cặp mắt đen nhánh, mũi cao, để lộ ra sự uy nghiêm, chỉ cần anh liếc mắt một cái thôi đã đủ để cho cô si mê cả đời.

Không chút do dự, cô bước thẳng về phía chỗ ngồi còn trống bên cạnh anh, rất thân thiện duỗi tay ra muốn cùng anh chào hỏi: “Chào cậu, tôi tên là Cố Hiểu Thần.” Thấy anh im lặng một lúc lâu không trả lời, cô lại hỏi: “Cậu thì sao? Cậu tên là gì?” Anh vẫn im lặng như trước, không nói câu nào, thậm chí còn cúi đầu xuống thấp hơn, một bộ dáng từ chối tiếp xúc với người khác.

Lần đầu tiên cô nghe thấy tên anh là từ miệng một nữ sinh khác, khi đó cô ấy đang gọi lớn tên anh.

Đó là vào lúc tan học tiết tự học buổi tối đầu tiên, ở chỗ cửa sổ cuối cùng trong phòng học có một nữ sinh đứng ở bên ngoài gọi, liễu mạng vẫy tay gọi: “Liễu Duệ!! Liễu Duệ!!”

Mới đầu, Cố Hiểu Thần còn tưởng nữ sinh đó đang gọi người khác, mãi cho tới khi cô nhìn thấy anh đưa mắt nhìn nữ sinh đó, rồi đứng dậy đi ra chỗ cửa sổ. Sau đó, không biết nữ sinh ngoài cửa sổ nói gì, cô chỉ thấy anh chỉ chỉ vào một chỗ nào đó rồi trả lời, sau khi nhận được câu trả lời, bạn nữ sinh ngoài

cửa sổ vui vẻ chạy đi.

Thấy nữ sinh đó đi rồi, anh mới quay trở về chỗ ngồi, cầm lấy sách vở tiếp tục xem. Lúc này, Cố Hiểu Thần tiến về phía trước cười một cái, còn để lộ ra chút ý định xấu xa: “ Hóa ra cậu tên là Liễu Duệ à? ”

Cuối cùng, anh cũng có chút phản ứng, anh lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái, giọng nói cũng lạnh nhạt, chẳng thân thiện chút nào: “ Có việc gì không? ”

Về tui cười của cô trở nên cứng đờ: “ Không, không có gì. ”

Anh nhú mày, liếc nhìn cô một cái, sau đó anh lại chăm chú đọc sách.

Đáy mắt anh hiện lên một tia trào phúng. Cố Hiểu Thần thấy rất rõ ràng, vậy nên cô cảm thấy hơi mất mát.

Chuyện cô quen biết Lận Yên không phải là tình cờ, đó là do cô biết Lận Yên chính là cô gái mà buổi tối hôm đó nói chuyện với anh, cho nên cô cố ý làm quen với cô ấy.

Lận Yên là một cô gái vô ưu vô lo, tình cảm của cô ấy dành cho Mục Hoàng Dịch không ai là không biết, thông qua Lận Yên, Cố Hiểu Thần biết được không ít chuyện liên quan tới Liễu Duệ.

Hóa ra anh học cùng lớp với Mục Hoàng Dịch, rồi cả Lận Yên bên A7, Sa Khinh Vũ bên lớp A12 là bạn với nhau từ nhỏ, anh còn có một người em gái, tên là Liễu Khê.

Lận Yên vỗ ngực đảm bảo với cô: “ Nếu có cơ hội, tớ nhất định sẽ cho cậu gặp Khê Khê một lần. ”

Sau khi quen với Lận Yên, Cố Hiểu Thần thường xuyên quán lấy Liễu Duệ không buông, cô đưa bữa sáng cho anh, anh không ăn, tặng quà cho anh, anh luôn lấy lý do để từ chối quà của cô.

Có một lần, cảnh Liễu Duệ từ chối không nhận quà của Cố Hiểu Thần bị Lận Yên nhìn thấy, cô ấy lập tức hăng hái làm việc nghĩa, cướp luôn gói quà của cô, thề sống thề chết sẽ giao tận tay nó cho Liễu Duệ. Tuy đến bây giờ Cố Hiểu Thần vẫn không hiểu khi đó làm sao mà Lận Yên đưa được quà cho Liễu Duệ nhưng ngay ngày hôm sau anh đã gặp cô để trả lại món quà. Khi thấy món quà nằm trên mặt bàn, cô nhụt chí. Cô cứ thế nhìn chăm chăm vào hộp quà trên mặt bàn, âm thầm thờ dài.

Quả nhiên, Lận Yên không đáng tin!

Ngày ấy, trong tiết ngữ văn, Cố Hiểu Thần một tay chống cằm, một tay xoay xoay bút, mắt thì chăm chú nhìn giáo viên viết bảng.

Viết bảng xong, giáo viên quay đầu lại, đọc một câu: “ Cảnh liễu vàng ven sông/ Như nàng dâu trong hoàng hôn/ Thân hình nàng in trên mặt nước/ Bồng bềnh trong trái tim tôi(1) ... Đây là một câu tả thực... ”

(1) Đây là một đoạn thơ trong bài thơ của Từ Chí Ma, bản dịch trong đây mình sử dụng là của Ngọc Ánh ở trên thivien.net. Còn đây là câu thơ gốc: 那河畔的金柳, 是夕阳中的新娘, 波光里的艳影, 在我的心头荡漾

Đoạn đằng sau cô giáo nói cái gì, Cố Hiểu Thần không biết, trong đầu cô chỉ còn lại câu thơ ‘Bồng bềnh trong trái tim tôi’ Cô nghiêng đầu nhìn anh, cô nhìn thấy khuôn mặt góc cạnh tuấn tú của anh, cô liếm môi, mà xui quýt khiến thế nào mà lại đọc câu thơ lúc này lên: “ Bồng bềnh trong trái tim tôi... ”

Bồng bềnh, bồng bềnh, bồng bềnh...

Dường như Liễu Duệ nghe thấy câu thơ cô đang lẩm bẩm, ánh mắt lạnh lùng của anh liếc về phía cô.

Cố Hiểu Thần có tật giật mình, cái bút đang xoay xoay trong tay trượt một cái lập tức bay ra ngoài, cô xấu hổ cười một tiếng.

Cô vừa cười, Liễu Duệ cũng cảm thấy buồn cười, trong ánh mắt của anh như xẹt qua một tia sáng.

Nụ cười này, quá quyến rũ, nó làm cho lòng Cố Hiểu Thần cứ lằng lằng...

Vừa mới cảm giác sương muốn bay lên trời, giây tiếp theo, cô đã bị một thanh âm dịu dàng đánh thẳng xuống địa ngục: “ Cố Hiểu Thần... ”

Đột nhiên, Cố Hiểu Thần cứng đờ cả người.

Cái thanh âm dịu dàng nhưng khiến người khác run như cây sậy vẫn vang lên từ phía sau: “ Tan học tới văn phòng gặp tôi. ”

Cố Hiểu Thần chậm rãi nhắm hai mắt lại, bộ dáng của cô giống như không luyến tiếc gì cuộc sống này nữa.

Trong văn phòng giáo viên, Cố Hiểu Thần đứng trước mặt chủ nhiệm, cô cúi đầu, mười ngón tay giấu sau lưng đan chặt vào nhau, một bộ dáng thành kính nhận sự giáo huấn.

“ Vừa mới lên cấp ba, vẫn không thích ứng được à? ”

“ A... ” Cố Hiểu Thần cười một cách cứng ngắt: “ Thích ứng được ạ. ” Đặc biệt là khi ngồi cùng bàn với Liễu Duệ.

“ Thật không? ” Chủ nhiệm lớp cười dịu dàng: “ Cô nghĩ là em vẫn chưa hoàn toàn thích ứng đâu! Bằng không sao em còn làm việc riêng trong giờ giống như học sinh tiểu học? ”

Cố Hiểu Thần: “ ... ”

“ Khi em bước vào môi trường học này, cô nghĩ em đã chuẩn bị tốt cho ba năm chiến đấu, nhưng xem ra tôi nhầm rồi. ” Ngừng một chút, rồi chủ nhiệm lớp tiếp tục nói, thanh âm dịu dàng của cô giáo khiến cho người khác lạnh sống lưng: “ Em chỉ có ba cơ hội, khi cô gặp em nói chuyện lần thứ ba thì cô nghĩ đó là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau. ”

“ Báo cáo. ” Một nam sinh cao hơn Cố Hiểu Thần tới một cái đầu bỗng gõ cửa văn phòng, chủ nhiệm lớp đưa mắt nhìn lên, ý bảo anh mau đi vào.

Anh bước vài bước tới bên cạnh Cố Hiểu Thần, đem một chồng sách bài tập để lên bàn làm việc của giáo viên: “ Đây là bài tập môn toán. ”

Âm điệu nhàn nhạt, trầm thấp lọt vào tai.

Cố Hiểu Thần quần bách nhăm hai mắt lại, khó khăn cắn chặt môi dưới.

Đúng là xui xẻo, tự nhiên lại để anh thấy được một màn này.

Chủ nhiệm lớp gật gật đầu, nói câu được.

Anh xoay người rời đi, trước khi đi, anh còn liếc nhìn cô đang cúi mặt xuống làm bộ dáng tức giận, anh hơi dừng lại, nhếch môi lên cười, sau đó mới rời khỏi văn phòng.

Cố Hiểu Thần thở phào một hơi, tâm tình cô phức tạp.

Không biết vì sao, cô cảm giác như từ đầu tới cuối Liễu Duệ đều mang bộ dáng như đang xem kịch... hơn nữa, còn là cố ý chơi cô.

Lúc này, chuông reo lên, giờ giáo huấn cũng đã kết thúc.

Chủ nhiệm lớp bảo cô nên trở lại lớp học.

Cố Hiểu Thần không phục: “ Cô, người làm việc riêng không chỉ có một mình em đâu. ” Còn có Liễu Duệ nữa, cô chủ nhiệm không thể đổ hết mọi tội lỗi lên người cô được. Cô không phục!! Vô cùng không phục!!!

Nghe xong lời này, đột nhiên ánh mắt chủ nhiệm lớp sáng ngời, cô chủ nhiệm dùng ánh mắt đó đánh giá Cố Hiểu Thần đang đứng trước mặt mình, cười một tiếng: “ Nếu trong kỳ thi sắp tới em cũng đứng nhất thì cô bận tâm mấy chuyện nhỏ nhặt của em làm gì chứ. ”

...

“ Chuyện này thật không công bằng. ” Cố Hiểu Thần hút một ngụm trà sữa, cô vẫn cảm thấy không phục.

Lận Yên cười, an ủi đôi câu: “ Tập thành thói quen là được. ”

Cố Hiểu Thần gầy gầy hai viên trên châu, xem thường: “ Thói quen? ” Thói quen như thế nào đây? Thói quen để các thầy cô giáo nhìn chăm chăm à? Hơn nữa, cô cũng đâu phải học sinh kém.

“ Từ trước tới nay, thành tích của Liễu Duệ luôn luôn nằm trong top đầu, chắc chủ nhiệm lớp các cậu đã xem qua quá trình học của cậu ấy rồi. Đặc biệt, khi mà cậu ấy tham gia kỳ thi toán quốc gia lần trước, cậu ấy đã đạt giải nhất đấy. ”

Đột nhiên, Cố Hiểu Thần giật mình: “ Kỳ thi toán cấp hai? ”

“ Đúng vậy. ”

“ Lúc nào? ”

Lận Yên nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “ Vào đầu tháng ba, lúc mới khai giảng. ” Lúc đó, Liễu Khê vừa mới nháo loạn tạo nên chút rắc rối nhỏ, cho nên Lận Yên nhớ rất rõ.

Vào đầu tháng ba lúc mới khai giảng? Bỗng nhiên, Cố Hiểu Thần rơi vào trầm tư.

“ Tháng ba, lúc vào học kỳ mới cậu mới chuyển tới Quảng Đông học hả? ” Lận Yên hỏi.

Cố Hiểu Thần gật đầu: “ Ừm, trước đó tới học ở Bắc Kinh. ”

“ Chà trách. ” Lận Yên thờ dãi: “ Chắc chủ nhiệm lớp các cậu nghĩ cậu ở Bắc Kinh đã phạm lỗi gì đấy, không được học ở đấy nữa nên mới chuyển tới

học ở một trường tại Quảng Đông. ”

Cố Hiểu Thần kêu oan: “ Từ nhỏ tới lớn tớ luôn là học sinh ‘ba tốt’ đấy, làm sao mà phạm lỗi được. Đến Quảng Đông đi học, chẳng qua là do người trong nhà sắp xếp. ”

“ Nhưng chủ nhiệm lớp cậu cho là như thế. ”

Cố Hiểu Thần buồn bực.

“ Thành tích của cậu thế nào? ” Lận Yên lại hỏi.

“ Từ nhỏ tới lớn luôn đứng đầu lớp. ” Uể oải nói xong, Cố Hiểu Thần cúi đầu: “ Ông nội tớ quản rất nghiêm, từ nhỏ đã bắt tớ học rồi. ”

“ Đứng đầu lớp? ” Lận Yên ngây người, sau đó cô ấy cảm thấy khó hiểu: “ Vậy thì chủ nhiệm lớp cậu sau khi nhìn thấy số điểm thi lên cấp ba của cậu xong đáng lẽ không nên bám mãi không buông thế chứ. ”

“ À. ” Cố Hiểu Thần thở dài, nói tới chuyện thi cấp ba lại là một chuyện khác: “ Số không tốt, trước khi thi lên cấp ba hai ngày thì đi cả tối thăm. Tâm trạng tớ lúc đó rất kém, thi không tốt. Ban đầu còn tưởng rằng sẽ không được tiếp tục học nữa, tớ còn chuẩn bị sẵn tâm trạng bị phạt nhốt học lại rồi. ”

Nghe nhắc tới chuyện đã xảy ra, hai mắt Lận Yên như phát sáng: “ Sau đó thì sao? ”

“ Sau đó? ” Cố Hiểu Thần hơi xoay cổ: “ Vừa tròn điểm đạt. ”

Chuyện xưa này, phức tạp lắm.

Nhưng cốt truyện này thì, thoải mái.

Lận Yên thở dài, làm bộ giả dạn vồ vồ bả vai cô.

Đạt vừa đủ điểm đỗ thi ở trường này coi như là học sinh kém, mà người làm việc riêng giống cô, Liễu Duệ, lại là một học sinh xuất sắc.

Lận Yên thở dài, chả trách, Cố Hiểu Thần bị chủ nhiệm lớp tóm gáy.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kiểm lư kỹ cùng(1)

Edit: Cải Trắng

(1) Kiểm lư kỹ cùng: Ví một người chỉ có chút khả năng kém cỏi, nay đã dùng hết.

‘Tĩnh mộng’

...

Trên bầu trời xanh ngắt có mấy đám mây trắng nhẹ nhàng trôi lững lờ, một buổi chiều hoàng hôn muộn. Những ngọn đèn dầu từ những căn nhà trong thôn sáng lên, tạo nên một ánh sáng dịu nhẹ trong khung cảnh nông thôn yên ả. Cố Hiểu Thần đưa tay lên, cô muốn dùng bàn tay mình tóm lấy ánh trắng trên trời, đáng tiếc, không thể chạm vào.

Diệp Đồng bung một đĩa thanh long đã cắt ra, gọi cô một tiếng: “ Hiểu Thần. ”

Cố Hiểu Thần nghiêng đầu, cô hơi nở nụ cười với Diệp Đồng.

“ Ăn chút đi. ” Diệp Đồng mang đĩa đựng hoa quả lên.

Cố Hiểu Thần rử mi, cô cầm một miếng thanh long lên ăn, một lúc lâu sau mới nói: “ Hôm nay là sinh nhật Ly Thu nhỉ? ”

Diệp Đồng nhếch miệng, nở một nụ cười buồn: “ Đứa bé kia thật khổ, Lăng Lan đi rồi, chúng ta lại chỉ nhớ hôm đó là ngày giỗ của Lăng Lan, không nhớ ra hôm đấy cũng là sinh nhật Ly Thu. ”

Đúng là để con bé chịu khổ rồi.

Cố Hiếu Thần chớp chớp mắt, bỗng nhiên cô cúi đầu.

Sợ là đứa bé kia cũng chẳng nhớ hôm nay là sinh nhật mình đâu.

Im lặng một lúc lâu, xong Cố Hiếu Thần nói: “Ly Thu nằm viện.”

Sắc mặt Diệp Đồng trở nên căng thẳng, lo lắng hỏi: “Sao lại nằm viện? Có bệnh gì sao?”

Cố Hiếu Thần vội nói: “Không có bệnh gì đâu, chỉ là phẫu thuật nhỏ thôi. Ở đó đã có sư huynh chăm sóc, không còn gì đáng lo.”

Diệp Đồng cũng an tâm hơn: “Có Cựu Mạch chăm sóc, mẹ yên tâm rồi.”

“Mẹ và cậu có muốn tới Bắc Kinh thăm Ly Thu không?” Cố Hiếu Thần hỏi.

Diệp Đồng cúi đầu, thờ dãi một hơi: “Hay là thôi đi.”

Cố Hiếu Thần lại ăn thêm một miếng thanh long, cô cũng cúi thấp đầu xuống.

Ôn Lăng Lan qua đời, đây là vết thương trong lòng Ôn Viễn Chí, không cách nào xóa bỏ. Ông muốn đem Ly Thu về nhà họ Ôn nuôi nấng, nhưng Tu Triệt không đồng ý, ngang bướng muốn tự bản thân mình nuôi Ly Thu.

Quan hệ giữa nhà họ Ôn và nhà họ Tu trở nên rất căng thẳng, đó là bởi vì Ôn Lăng Lan ngang ngạnh muốn gả về phương Bắc và kiên quyết muốn sinh con. Sau đó còn có Tu Triệt nháo loạn nữa. Quan hệ giữa hai nhà càng trở nên giống bức tường Berlin(2) năm đó.

(2)Bức tường Berlin: Sự kiện đã chia nước Đức thành hai nước đó là Đông Đức và Tây Đức. Một nước theo phe tư bản chủ nghĩa (Tây Đức) và một nước theo phe xã hội chủ nghĩa (Đông Đức), tại Berlin đã cho xây dựng bức tường ngăn cách hai nước. Cho tới năm 1989, bức tường Berlin sụp đổ chỉ trong một đêm, hai nước Đức ký hiệp định Hensinki. Hai nước Đức chính thức hợp thành một vào 3/10/1990, sau gần một năm khi bức tường Berlin sụp đổ, trở thành Cộng hòa Liên bang Đức ngày nay.

Ly Thu dần dần lớn lên, khuôn mặt bé càng lúc càng giống Ôn Lăng Lan thời niên thiếu, nó khiến cho Ôn Viễn Chí có một lần nhận nhầm, ông kéo tay Ly Thu nhưng lại gọi tên ‘Lăng Lan’ Ông nhiều lúc hay tức cảnh sinh tình, đau khổ không thôi. Từ trước tới nay, Tu Triệt không để Tu Ly Thu tiếp xúc quá nhiều với người của nhà họ Ôn, sau khi biết được chuyện này, hẳn càng không muốn để Ly Thu tiếp xúc với người nhà họ Ôn. Dần Dần, Ly Thu cũng chẳng được tới nhà họ Ôn nữa.

Ngày cô trở về Bắc Kinh, Diệp Đồng lái xe đưa Cố Hiếu Thần tới sân bay thành phố. Trước khi đi, Diệp Đồng còn dặn dò cô: “Ly Thu giờ đây là một đứa bé không bỏ không mẹ, cháu và Cựu Mạch hãy chịu khó chăm sóc nó một chút.”

Cố Hiếu Thần đưa mắt nhìn Diệp Đồng, có lẽ trong lòng cô ta không thể buông xuống được chuyện của Ly Thu. Cuối cùng, cô gật đầu đồng ý.

Mắt nhìn thấy Cố Hiếu Thần đẩy vali hành lý đi vào trong sân bay, Diệp Đồng vẫn cảm thấy không yên tâm. Cô ta tiến lên giữ chặt tay cô, lại dặn dò thêm vài câu: “Tuy ông ngoại cháu cứ nhìn Ly Thu là lại đau lòng nhưng ông ngoại vẫn luôn nhớ tới đứa bé đó. Nếu Ly Thu xuất viện, cháu hãy gọi điện thoại báo cho ông một tiếng, để ông yên tâm.”

Cố Hiếu Thần gật đầu: “Mẹ yên tâm, cháu sẽ chăm sóc tốt cho Ly Thu.”

Diệp Đồng nhắm mắt lại, gật đầu một cách nặng nề. Như là nhớ ra cái gì đó, cô ta lại mở to mắt ra: “Ly Thu làm phẫu thuật, vậy Tu Diệp đã trở về chưa?”

Nghe vậy, Cố Hiếu Thần đưa mắt nhìn xuống: “Cô ấy không về, có công việc kéo chân nên không về được.”

Diệp Đồng buông cánh tay Cố Hiếu Thần ra, ánh mắt hiện lên tia u ám: “Cựu Mạch hẳn là rất tức giận nhỉ?”

“Cũng ổn ạ.” Cố Hiếu Thần trả lời lấp lửng.

Trong lòng Diệp Đồng sớm đã hiểu rõ, em trai mình là người như thế nào, chẳng lẽ Diệp Đồng còn không hiểu: “Sao mà ổn được, từ nhỏ tính tình của nó đã bướng bỉnh, Tu Diệp lại vài năm không trở về rồi, có khi giờ nó đang một bụng tức giận.”

“Năm đó, anh rể họ qua đời, Tu Diệp cảm thấy tự trách liền mang Ly Thu theo mình tới Thiên Tân. Nói đi là đi ba năm liên tiếp, sư huynh đương nhiên sẽ tức giận, nhưng anh ấy không tức giận bởi vì Tu Diệp định một đi không trở lại, mà anh ấy tức vì cô ấy cứ mãi sống trong sự tự trách, không chịu thoát ra.”

Diệp Đồng nhếch môi cười, về mặt cô ta nhìn vô cùng chua xót: “Nhà họ Ôn đời này đúng là tạo nghiệt rồi, một đứa bé nhỏ như thế cũng để nó phải chịu khổ.” Nói đoạn, ánh mắt đầy đau khổ của Diệp Đồng nhìn thẳng vào Cố Hiếu Thần, cô ta nói: “Cả cháu nữa, chỉ có vài năm như vậy thôi, sao cháu không thể bỏ được cậu ta?”

Nụ cười của Cố Hiếu Thần trở nên cứng đờ, cô nhanh chóng tránh khỏi đề tài này mà không để lộ chút dấu vết nào: “Mẹ, cháu phải vào cửa kiểm tra an ninh rồi.” Nói xong, cô xoay người bước nhanh. Chính trong giây phút này, sự tươi cười của cô đã biến mất.

Đúng vậy, qua đã vài năm rồi, tại sao cô vẫn không buông bỏ được anh đây?

Đã từng yêu một người đậm sâu, dùng hết sức lực cả đời người của mình, sao có thể nói buông là buông?

Lúc đứng xếp hàng ở cửa kiểm tra an ninh, cô đã thấy một người mặc trang phục quân nhân đi qua cửa kiểm tra an ninh. Bộ quần áo màu lục đỏ đập vào mắt cô, con người tối tăm lạnh lẽo của cô đã nhìn thấy nó.

Dần dần, tầm mắt cô trở nên mơ hồ, cả thế giới dường như đã biến thành màu lục, tạo nên một vòng tròn nhỏ, như là đáy mặt nước có rêu xanh mọc lên, đứng đưa không ngừng. Đứng nhìn một lúc, cô đã nhìn thấy sườn mặt góc cạnh lạnh lùng mà nghiêm cẩn của Liễu Duệ. Đôi mắt hẹp dài, sâu hun hút của anh luôn nhìn thẳng về phía trước. Ánh mắt của anh giống như ánh sáng nơi chân trời xa xa, đẹp không nói nên lời, cũng sâu không thể lường được.

Triệu Tiên Tiến đã phát hiện ra Cố Hiểu Thần đang đứng đó, hần cúi người nói với Liễu Duệ: “ Liễu đội, là bác sĩ Cố. ”

Từ ‘Cố’ này đối với Liễu Duệ mà nói, vô cùng nhạy cảm.

Không chút do dự, anh nghiêng đầu nhìn xem, từ trong đám người, anh đã nhìn thấy cô.

Anh hơi dờ người ra, anh nín chặt môi lại. Dừng một lát, anh lại đưa ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô, khẽ gật đầu, ý là đang chào cô.

Lịch sự, tất cả đều đúng với chuẩn mực.

Ngũ vị tạp trần(3) đang đánh nhau loạn xạ trong lòng Cố Hiểu Thần. Tuy rằng lúc trước hai người chia tay nhau không mấy vui vẻ, nhưng khi đứng lẫn trong đám binh lính, anh vẫn gật đầu chào cô trước, nếu cô cứ lo đi, ngược lại thì giống như cô đang chột dạ.

(3)Ngũ vị tạp trần: Là năm vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn. Ý chỉ sự rối bời trong lòng.

Hơi nhấp nháp môi, Cố Hiểu Thần cũng khẽ gật đầu lại với anh, xem như đáp lại.

Hành động nhỏ bé này đã bị một đám binh lính nhìn thấy, bọn họ náo loạn, thi nhau liếc mắt sang nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Cố Hiểu Thần, vừa có sự tò mò vừa hơi mập mờ.

Khoảng cách của bọn họ khoảng một thước, bốn mắt giao nhau, có thể nói là mang lại rất nhiều hình ảnh.

Từ ánh mắt của Cố Hiểu Thần, anh có thể nhìn ra sự lạnh lùng của cô, như là cô đang chán nản muốn rời xa mọi thứ, nhìn vào ánh mắt đó, trong lòng anh lại hơi nặng nề.

Rốt cuộc là chuyện gì đã cướp đi sự vui vẻ của cô? Là cái gì đã mài giũa cô, để cô trở nên lạnh nhạt như ngày hôm nay?

Trước kia, cô hoạt bát đáng yêu, năng lượng thanh xuân luôn tràn ngập, không lúc nào là thấy cô không vui vẻ. Nhưng giờ đây, nhìn cô giống như một con rối gỗ, vừa không có thất tình lục dục(4) vừa không có hi vọng ái ó(5)

(4)Thất tình lục dục: ‘Thất tình’ bao gồm: mừng, giận, thương, ghét, buồn, vui, muốn. ‘Lục dục’ là sáu loại dục vọng do mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Cụm từ này chỉ những trạng thái tình cảm và ham muốn của con người.

(5)Hi vọng ái ó: Mừng, giận, buồn, vui, là những cảm xúc bình thường của con người.

...

Trên máy bay, khi tiếp viên hàng không mang đồ uống đến, Cố Hiểu Thần đã gọi một cốc cà phê, cô muốn duy trì sự tỉnh táo. Uống được mấy ngụm cô cảm thấy khó chịu, muốn đi vệ sinh. Lúc đi ra khỏi nhà vệ sinh, cô đã thấy mấy cô tiếp viên hàng không đứng ở gần đó đang tán chuyện với nhau, bàn luận về một đám người mặc trang phục quân nhân.

Ánh mắt cô hơi liếc qua đó, lẫn trong đám người tìm được một bóng hình quen thuộc. Dưới ánh sáng, khuôn mặt anh như một bức tranh u buồn tối tăm, không có sống mũi cao thẳng, không có đôi mắt đen nhánh, chỉ có một khuôn mặt lạnh lùng, lại còn u ám.

Chỉ thế thôi, nhưng nó đã làm cô hoảng hốt.

Đợi tới lúc cô hoàn hồn, ánh mắt của anh đã nhìn về phía này. Xuyên qua đám người, anh nhìn thẳng vào ánh mắt cô. Rồi, trong chớp mắt, anh đưa mắt nhìn sang chỗ khác, làm như giấy trước anh không hề nhìn ra chỗ cô.

Cố Hiểu Thần nghe tiếp viên hàng không nói cô nên về chỗ mình ngồi và thắt dây an toàn. Có thể là do trong thời gian này cô làm phẫu thuật quá nhiều, rồi ngày gỗ của Ôn Lăng Lan cũng vừa qua, cô đã tiêu hao nhiều sức lực, cho nên hiện tại đầu óc cô có chút choáng váng. Cô nói với tiếp viên hàng không mang tới cho mình cái chăn, sau đó cô nặng nề chìm vào giấc ngủ.

...

Chuông vang lên, báo hiệu đã tới giờ tan học. Trên bục giảng, cô giáo nói tan học, vậy là chương trình học buổi sáng đã kết thúc. Có rất nhiều bạn học ở phía sau đã đi tới nhà ăn, bụng của bọn họ đang réo vang lên kêu đói, cũng có mấy bạn học lười biếng nằm lại ở lớp học.

Mà Cố Hiểu Thần cũng là một trong số những người đó.

Thu dọn sách vở xong, Lận Yên và Sa Khinh Vũ bên lớp A9 đã tới cửa lớp học của cô, gọi: “Hiệu Thần...”

Từ sau một đồng sách vở, Cố Hiểu Thần ngẩng đầu lên, cô trông thấy Lận Yên và Sa Khinh Vũ, cô cười một cái, coi như là chào hỏi.

Lận Yên đi vào lớp, cô ấy đi tới trước bàn Mục Hoàng Dịch, phải chuẩn bị tâm lý mất một lúc cô ấy mới có thể mở miệng: “Đi, đi ăn com thôi.”

Mục Hoàng Dịch lạnh nhạt nhìn cô ấy một cái, không đáp lời, hần đi lướt qua Lận Yên, đi ra khỏi lớp học.

Hình ảnh đó lọt vào trong mắt Lận Yên, cô ấy tức giận hừ hai tiếng đầy bất mãn: “Xấu xa.”

Sa Khinh Vũ thờ dãi một hơi, lắc đầu. Không biết gần đây quan hệ giữa Lận Yên và Mục Hoàng Dịch xảy ra chuyện gì, cả ngày hai người đó cứ như lấy trứng chọi đá, không phải cậu làm tôi sặc thì tôi làm cậu nghẹn chết.

Lấy lại sĩ khí, Lận Yên lại chạy tới cuối hàng, tay cô ấy chống lên một chồng sách, cười tủm tỉm mà gọi Liễu Duệ: “Duệ ca!!”

“Ừm.” Liễu Duệ đáp trả lại một tiếng đầy lười biếng, anh lấy từ trong ngăn bàn ra com hộp. Đột nhiên, anh liếc mắt nhìn Lận Yên, nói một câu với ý nghĩa sâu xa: “Gần đây cậu rất chăm chạy tới lớp tôi.”

“Thế á?” Lận Yên chớp chớp mắt: “Không phải từ trước tới giờ vẫn vậy sao?”

Trong lòng mọi người đã hiểu rõ, Liễu Duệ cũng không chọc thủng tâm tư của Lận Yên. Anh hơi cong môi lên, nụ cười này có chút quỷ dị.

Nhìn thấy biểu cảm đó của anh, đột nhiên Lận Yên cảm thấy mình trở nên nhút nhát, cô ấy chọn chuồn đi trước.

Khi mọi người đi tới nhà ăn, hàng người đang chờ com chỉ còn lại ít người, chủ yếu là do bọn họ xuống muộn.

Giữa cả một biển người mênh mông, Lận Yên đã nhìn thấy bóng dáng cao gầy của Mục Hoàng Dịch. Cô ấy vội chạy tới, đi theo phía sau Mục Hoàng Dịch. Mới vừa đứng xong, lại cảm thấy chưa hợp lý, cô ấy xoay người kéo Sa Khinh Vũ tới bên cạnh mình, để Sa Khinh Vũ đi theo phía sau. Sau đó, cô ấy còn tiện tay đẩy Cố Hiểu Thần về phía Liễu Duệ đang đứng, rồi còn chớp mắt nhìn cô với vẻ mặt vô cùng ái muội: “Bên đó có trứng xào cà chua mà cậu thích ăn đấy.”

Sa Khinh Vũ nghe vậy cũng đưa mắt nhìn qua bên đó. Tim hai ba lần liền cũng không thấy món trứng xào cà chua trong truyền thuyết, cười lạnh một tiếng: “Mất cậu có vấn đề rồi à? Cà chua đâu? Trứng gà đâu?”

Lận Yên bất mãn, cô xoay người trừng mắt nhìn Sa Khinh Vũ, kẻ không biết thức thời một cái: “Mất cậu mới có vấn đề ý, màu đỏ đó chính là cà chua, còn cái màu vàng kia chính là trứng gà.”

Khóe miệng Sa Khinh Vũ giật giật, cô nhìn chăm chăm vào cà rốt có màu đỏ cam và màu vàng của bắp ngô, trong lòng âm thầm gior ngón cái lên: “Chuyện cười của cậu đúng là rất tiến bộ đấy.”

Lận Yên đưa tay đánh Sa Khinh Vũ một cái cho đỡ chướng mắt. Khi tầm mắt cô ấy nhìn thẳng vào Cố Hiểu Thần, khuôn mặt đang biểu hiện vẻ không vui bỗng biến thành ý cười xấu xa, cô ấy nói với Cố Hiểu Thần: “Đừng nghe lời Khinh Vũ, cậu ấy gần đây mãi mê đọc tiểu thuyết quá, thị lực không tốt.”

Dứt lời, bỗng Liễu Duệ liếc mắt nhìn qua đây, nhìn thẳng vào kẻ đang không an phận này giờ, Lận Yên. Ánh mắt lại càng trở nên lạnh lùng hơn.

Lận Yên bỗng cảm thấy hơi sợ, cô ấy cười một cái, sau đó nghiêm chỉnh đứng xếp hàng.

Thấy vậy, Cố Hiểu Thần đưa mắt nhìn. Lận Yên có bản lĩnh bất nạt Sa Khinh Vũ, nhưng tới lượt Liễu Duệ thì cô ấy lại không có can đảm cãi lại?

Trong lòng Lận Yên âm thầm tính toán, chuyện này thể hiện rất rõ đấy.

Sa Khinh Vũ bụng khay com, thờ dãi, lắc đầu một cái đầy bất đắc dĩ.

Lận Yên nhanh chóng lấy được com. Lúc Mục Hoàng Dịch bụng khay com đi, Lận Yên đã ồn ào thúc giục hần kiểm chỗ nào còn trống thêm bốn vị trí nữa. Sau đó, cô ấy gấp gấp tới nỗi giục đi làm bếp nhanh chóng lấy com cho cô ấy. Lấy được com, một bóng dáng nhỏ nhắn xinh đẹp đã nhanh chóng thoát ra khỏi dòng người, bắt đầu đi tìm Mục Hoàng Dịch.

Cố Hiểu Thần là người cuối cùng lấy được com, lấy xong, cô quay ra đã thấy Lận Yên ở một chỗ đằng xa đưa tay vẫy vẫy cô: “Hiệu Thần, chỗ này!”

Cố Hiểu Thần đi tới.

Lận Yên chỉ chỉ vào chỗ ngồi còn trống, chỗ ngồi đó đối diện với Liễu Duệ, đây là chỗ ngồi Lận Yên để dành cho Cố Hiểu Thần: “Ngồi ở đây.”

Ánh mắt của Cố Hiểu Thần có chút mất tự nhiên nhìn Liễu Duệ đang cúi đầu ăn com, trong lòng cô cảm thấy vô cùng chột dạ, nhưng cô vẫn ngồi xuống.

Ăn được hai miếng com, bỗng Lận Yên nghiêng người qua chỗ cô, thấp giọng nói thầm bên tai Cố Hiểu Thần, giọng nói vô cùng đặc ý: “Thấy tớ đối xử với cậu tốt không?”

Tay đang gấp đồ ăn của Cố Hiểu Thần dừng lại, cô đưa mắt nhìn Lận Yên, bỗng cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

Cái này không thể dùng từ ‘tốt’ hình dung được, phải dùng cụm từ ‘thụ sủng nhược kinh’(6) để hình dung mới đúng. Lận Yên còn có thể làm càn tới mức này sao?

(6)Thụ sủng nhược kinh: Được thương yêu mà lo sợ.

Sa Khinh Vũ cảm thấy không nhìn nổi nữa, cô gõ gõ vào hộp com của Lận Yên, nói với giọng không kiên nhẫn, thúc giục: “Ăn nhanh lên, ăn xong còn ngủ trưa nữa.”

Lận Yên đưa nhìn Sa Khinh Vũ với vẻ khinh bỉ: “Ngoài ăn ra thì chỉ có ngủ. Không hổ danh là người thuộc giống loài heo.”

Sa Khinh Vũ nhin, cô nhin không cho mình xúc động đứng lên đánh Lận Yên một cái, cô nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Đừng nói lời vô nghĩa, ăn nhanh lên.”

Lận Yên bữu môi, ăn thì ăn.

Thiếu Lận Yên pha trò cười, không khí ở đây lập tức trở nên nặng nề.

Cố Hiểu Thần lấy một miếng thịt sườn đưa tới bên miệng, cô vừa ngước mắt nhìn lên liền bắt gặp đôi mắt như chứa hàng vạn vì sao của Liễu Duệ.

Đột nhiên, trái tim rung động.

Liễu Duệ ăn com một cách vô cùng ung dung. Thấy ánh mắt cô nhìn qua đây, anh hơi rĩ mi xuống. Trong mắt của Cố Hiểu Thần, cô có thể nhìn thấy khóe môi anh hơi cong lên, trông cười như không cười.

Khóe miệng Cố Hiểu Thần cứng đờ, lúc này, khi khóe môi anh hơi cong lên, trông như là anh đang ngang nhiên cười nhạo chút tâm tư nhỏ của cô.

...

Hôm sau, trong tiết toán.

Nghe mọi người đồn nhau rằng, chủ nhiệm lớp A9 chính là Duyệt Tuyệt Sư Thái(7), không nói tới việc cô giáo đã 35 tuổi mà chưa kết hôn, cứ nói việc khi đi học, ai mà nghe thấy tên cô ta đã sợ vỡ mật rồi.

(7)Duyệt Tuyệt Sư Thái: Là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long Ký của nhà văn Kim Dung.

Diệt Tuyệt đứng ở trên bục giảng, một tay cầm phấn, một tay cầm sách, cô ta dùng ánh mắt sắc bén nhìn qua một lượt học sinh ở dưới lớp. Ở bên dưới không một ai dám làm việc riêng, cũng chẳng ai dám đi vào cõi thần tiên. Tay cô ta dùng phấn viết bảng, ở giây tiếp theo đã để phấn xuống, tạo nên tiếng vang khá mạnh, nó làm người đang mơ màng cũng phải tỉnh táo tức khắc.

Sau lần nói chuyện trước, Cố Hiểu Thần cảm thấy có chút sợ Diệt Tuyệt. Không phải là do cô sợ sự dịu dàng tới ‘quỷ dị’ của cô giáo, mà là...Cố Hiểu Thần hơi nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Diệt Tuyệt. Cô thờ dài, thật ra mà nói, bản thân cô cũng không thể nói chính xác được nguyên nhân, dù sao thì cô cũng rất sợ cô giáo.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của cô, giây tiếp theo, giọng nói dịu dàng của Diệt Tuyệt đã vang lên, vẫn làm người khác sồn tóc gáy như trước: “Cố Hiểu Thần, em lên làm đề được viết trên bảng đi.”

Dưới cái nhìn đầy ‘dịu dàng’ của Diệt Tuyệt, Cố Hiểu Thần cảm thấy da đầu mình tê dại, cô bước lên bục giảng.

Là một đề bài về hàm số, câu này yêu cầu nắm chắc kiến thức về trị số và định nghĩa của hàm số. Đối với cô mà nói, đề bài này rất dễ.

Có lẽ, bởi vì đây là tiết học của Diệt Tuyệt nên bầu không khí trong lớp vô cùng yên tĩnh. Các bạn học sinh phía dưới đều cúi đầu xuống giải đề, không ai dám xôn xao bàn luận. Cố Hiểu Thần cảm lên viên phấn màu đỏ, cô bắt đầu viết lên bảng đen. Trong lớp học yên tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng phấn viết lên bảng đen.

Liễu Duệ ngồi ở cuối cùng đã sớm giải đề xong, giờ anh đang xoay xoay đầu bút bi một cách tẻ nhạt. Anh ngẩng đầu, đưa mắt nhìn mấy chồng sách ở bên trên, rồi ánh mắt anh lại dừng trên bóng dáng nghiêm túc của ai đó đang đứng trên bảng để giải đề.

Trong vòng mười giây, Cố Hiểu Thần xoay người ném phấn vào hộp đựng phấn, rồi cô còn phui đi bụi phấn trên tay theo quán tính. Sau đó, cô từ từ bước về chỗ ngồi.

Những bước giải đề được ghi ra, tất cả, đều thu vào tầm mắt của Liễu Duệ.

Anh nhìn tới đáp án cuối cùng, giống hệt như kết quả anh cho ra.

Đây là một đạo hàm tương đối khó trong đề, trong thời gian ngắn cô có thể giải được nó, xem như là khá nhanh rồi.

Ánh mắt ‘dịu dàng’ của Diệt Tuyệt nhìn lướt qua những bước giải đề của Cố Hiểu Thần, cuối cùng Diệt Tuyệt cũng gật đầu hài lòng.

Cố Hiểu Thần vừa trở về chỗ ngồi thấy thế, cô khẽ thờ phào một hơi.

Thứ ngăn cách giữa cô và Diệt Tuyệt coi như đã được cởi bỏ.

Quả nhiên, thầy cô giáo luôn luôn thích những học sinh có thành tích học tập tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bộ đồ Thể thao của anh

Edit: Cải Trắng

‘Số 7’

...

Buổi chiều ngày hôm ấy, A9 và A7 có tiết thể dục trùng nhau. Trước khi vào tiết, Lận Yên thoáng nhìn thấy bóng dáng Cố Hiểu Thần ở sân trường, cô ấy chạy tới: “Hiểu Thần...”

Lúc đó, Cố Hiểu Thần đang đứng nói chuyện cùng mấy bạn học trong lớp, cô vừa quay đầu lại đã thấy người gọi mình.

Lận Yên hỏi: “Các cậu cũng học thể dục à?”

Cố Hiểu Thần gật đầu.

“Đúng lúc quá, bọn tớ cũng học thể dục tiết này.” Nói xong, Lận Yên lại chỉ về phía sân bóng: “Chờ khi nào tan học thì bọn mình xem họ đá bóng đi.”

“Đá bóng?” Cố Hiểu Thần hỏi: “À?”

“Hoàng Dịch đó.” Lận Yên đưa tay xoa xoa cằm, cúi đầu suy nghĩ sâu xa: “Cũng lạ ghê, cậu ấy không thích chơi bóng rổ, nhưng lại cực kỳ chú ý tới bóng đá.”

Tiếng chuông báo hiệu tới giờ vào lớp vang lên, lập tức tiếng còi gọi tập trung của giáo viên thể dục cũng vang, thầy gọi lớn: “A9 tập hợp.”

Cố Hiểu Thần tạm biệt Lận Yên: “Tớ vào lớp trước đây.”

Lận Yên phát tay: “Đi đi, tớ cũng đi tập trung đây.”

Thầy giáo thể dục cho bọn họ vận động một chút để làm nóng cơ thể, sau đó thì tuyên bố giải tán.

Mùa hạ nóng bức đi qua, trong không khí thu tháng chín vẫn còn lưu lại chút oi bức của mùa hạ. Ánh nắng mặt trời chói chang, đứng dưới nắng quá lâu nên Cố Hiểu Thần cảm thấy hơi choáng, cô bèn kiếm tạm chỗ nào có bóng cây để nghỉ ngơi.

Đợi tới khi cảm thấy tốt hơn, cô đã xin đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc cô đi ra khỏi nhà vệ sinh, cô đã nghe thấy ở xa xa có tiếng hò hét chói tai. Đi lần theo tiếng hò hét, cô phát hiện ra nơi ồn ào đó là sân bóng, lúc này Cố Hiểu Thần mới nhớ ra vừa nãy Lận Yên có rủ cô đi xem Mục Hoàng Dịch đá bóng.

Chen vào trong đám người, cô nhìn thấy Lận Yên đang cổ vũ Mục Hoàng Dịch hết mình, liên tục hô cổ lên. Cố Hiểu Thần đập một cái vào người đang kích động hò hét, Lận Yên quay đầu lại, cười rất tươi.

Cố Hiểu Thần hỏi: “Mục Hoàng Dịch đá vào không?”

Về mặt Lận Yên tràn đầy vẻ tiếc hận: “Có sút một lần, nhưng mà đã bị thủ môn chặn lại.”

Cố Hiểu Thần định an ủi, nhưng vẻ mặt ủ rũ của Lận Yên đã biến mất, một giây sau đã trở nên vô cùng vui vẻ: “Nhưng mới vừa rồi Liễu Duệ đã đá vào

một quả rồi. ”

“Liều Duệ?” Cố Hiểu Thần sững sốt, tầm mắt cô di chuyển về phía sân bóng, tìm kiếm bóng dáng anh.

Lận Yên vô cùng hứng thú, cô ấy đưa tay chỉ vào cầu thủ mặc áo số 7: “Đó. ”

Cuối hạ đầu thu, vào buổi chiều, ánh nắng chiếu xuống làm những tán cây như được phủ thêm một lớp vàng kim óng ánh. Trên mặt cỏ xanh mướt như được phủ thêm một lớp ánh sáng, những đôi giày thể thao đang di chuyển nhanh chóng trên sân cỏ, cuối cùng, là thân ảnh anh lướt qua.

Giày thể thao màu trắng, bước chân nhẹ nhàng, tóc mái đã ướt nhẹp đi vì mồ hôi, có phần chắn mắt tầm nhìn, nhưng vẫn có thể nhìn rõ đôi mắt đen nhánh của anh. Dưới ánh nắng, vô cùng rực rỡ.

Anh dẫn bóng, chạy một đường thẳng băng, gió thổi tới làm bộ đồ thể thao màu đỏ của anh hơi phồng lên, giống như là lá cờ hồng kỳ đang bay phấp phới vậy. Con số 7 được viết bằng màu đen trên lưng trở nên xiêu vẹo, khó nhìn do áo bị gió thổi, anh di chuyển rất nhanh, càng làm nó như ẩn như hiện.

Cầu thủ đội bên luôn nhìn chăm chăm vào quả bóng dưới chân anh. Lúc này, đã có một cầu thủ đội bên chặn anh lại, muốn giành bóng. Vừa mới áp sát, không ngờ anh đã dùng động tác giả, nhanh chóng phản kích, vô cùng dứt khoát đá bóng ra bên ngoài.

Chính vì nhìn anh đến xuất thần, cho nên quả bóng đó đã bay một đường thẳng băng tới chỗ cô, sau đó cô được đưa vào phòng y tế.

Lúc này cô thấy mọi thứ thật mơ hồ, cô phát hiện ra mình đang được Liều Duệ ôm trong lòng ngực. Bỗng dưng, cô cảm thấy hơi choáng.

Đợi tới khi cô mở mắt ra thì phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh trong phòng y tế, bên tai có tiếng gió điều hòa thổi tới, nhẹ nhàng, dịu dàng, cũng mất mẻ nữa.

Nhìn chăm chăm vào trần nhà màu trắng, sau đó, cô chớp chớp mắt.

Hình như...có một đôi mắt đang nhìn cô.

Cô rất sợ đây là ảo giác của mình. Cô nghiêng đầu, đôi mắt đang nhìn cô là một đôi mắt đen nhánh, đột nhiên, hô hấp của cô như dừng lại.

Liều Duệ lạnh nhạt liếc mắt nhìn qua cô, sau đó hỏi: “Đau không?”

Thấy anh hỏi như vậy, cô mới cảm giác được toàn thân mình ê ẩm, hơi đau.

Cũng không biết lúc đó cô đã nghĩ như thế nào, nhưng bỗng cô cảm thấy tủi thân, làm mặt đáng thương gật đầu: “Đau, đau vô cùng. ”

Vừa mới nói xong, cả thế giới dường như trở nên yên tĩnh.

Cố Hiểu Thần khần trương tới nỗi nắm chặt lấy vạt áo đồng phục, liếm môi tự hỏi.

Chẳng lẽ diễn quá lộ?

Ước chừng khoảng năm giây sau, gương mặt lạnh nhạt của Liều Duệ quay về phía cô, anh nhếch môi lên nở một nụ cười trào phúng.

Dường như Cố Hiểu Thần thấy được tương lai của mình rồi, trái tim cô, bị cái nhếch môi của anh đẩy xa vạn dặm.

Đúng lúc đó, Lận Yên đi vào mang theo cốc nước ấm, còn Liều Duệ nhanh chóng đi ra ngoài.

“Sao rồi, hai người nói gì thế, sao trông sắc mặt Liều Duệ như muốn giết người diệt khẩu vậy?” Lận Yên hỏi.

Cố Hiểu Thần đập nhẹ một cái lên đầu, sau đó nghiêng đầu: “Hy vọng bị bóp chết từ trong trứng nước rồi. ”

Lận Yên hiểu, vội vàng an ủi cô: “Không sao cả, tớ biết cậu cố gắng rồi. ”

...

Cuối tuần, Lận Yên đã bắt đầu kế hoạch có tên là ‘Cố Hiểu Thần’

“Hiệu Thần...”

Nhìn thấy Lận Yên đang vẫy tay với mình, Cố Hiểu Thần đã xoay người chạy về hướng đó, cô lau mồ hôi, nói một cách oán giận: “Nơi hẹn của các cậu thật khó tìm. ”

Lận Yên cười cười kéo cô qua, nụ cười có chút gì đó rất kỳ quái: “Giờ thì cậu oán giận, nhưng chút nữa cậu sẽ cảm kích tớ đấy. ”

Cố Hiểu Thần: “Cảm kích cậu việc gì?”

Lận Yên đặc ý héch cằm lên, cô ấy chỉ về phía đoàn người đang di chuyển dần về phía bọn họ, ngay cả giọng nói của Lận Yên cũng nghe ra sự đặc ý: “Nhìn đi, có phải cậu nên cảm kích tớ không?”

Cố Hiểu Thần nhìn theo hướng mà Lận Yên chỉ, liếc mắt một cái, cô đã thấy Liễu Duệ đang đứng giữa đoàn người. Bước chân anh ổn định, khuôn mặt trầm tĩnh, ánh mắt toát lên vẻ trầm mặc, tất cả những thứ đó gộp lại, đánh thẳng vào lòng cô.

Liễu Khê chậm chậm chạy về phía này, cô nheo đôi mắt lại âm thầm quan sát, đánh giá Cố Hiểu Thần: “Đây là cô nữ sinh trong truyền thuyết muốn theo đuổi anh trai em?”

Lận Yên gật đầu, sau đó cô ấy đẩy Cố Hiểu Thần về phía trước, cao giọng giới thiệu: “Đây là một người bạn mới của chị, Cố Hiểu Thần.”

Mục Hoàng Diễn cảm thấy cô gái trước mặt này rất xinh đẹp, cậu vội vàng chạy như bay tới chỗ này, vuốt vuốt cằm cười một cách thô bỉ: “À, à, xem ra đây là một đại mỹ nữ, tối nay nhất định sẽ vui về.”

Mục Hoàng Dịch và Mục Hoàng Diễn là hai anh em song sinh, vẻ bề ngoài của hai người rất giống nhau, chỉ có giọng nói là có thể phân biệt được. Thế nên, khi nghe thấy giọng của Mục Hoàng Diễn, Cố Hiểu Thần lập tức nhận ra đây chính em người em song sinh của Mục Hoàng Dịch. Quả thật, nếu không nhờ giọng của cậu thì cô còn tưởng đây là Mục Hoàng Dịch.

Bởi vì, thực sự quá giống.

Lận Yên cười nhạo, đẩy cậu một cái: “Chuyện này liên quan gì tới cậu?”

“Mỹ nữ là tài nguyên chung của mọi người trên thế giới, không lẽ cậu muốn độc chiếm?”

Bỗng nhiên, Lận Yên nở một nụ cười quý dị, cô ấy đẩy Cố Hiểu Thần ra phía sau: “Những mỹ nữ khác có thể chia sẻ cùng với cậu, nhưng người này thì không được nhé.”

Mục Hoàng Diễn nhú mày đầy buồn bực: “Vi sao?”

Lận Yên hất cằm về phía Liễu Duệ: “Đó, mau hỏi người trong cuộc đi.”

Trong nháy mắt, hai mắt Mục Hoàng Diễn như phát sáng, cậu vội chạy tới trước mặt Liễu Duệ, dặng vẻ rất nhiều chuyện: “Duệ, của cậu à?”

Liễu Duệ liếc mắt về phía Cố Hiểu Thần đang đứng sau Lận Yên, thanh âm nhàn nhạt phủ nhận: “Không phải.”

Nghe thấy đáp án của anh, bỗng dưng Lận Yên cảm thấy bất bình thay cho Cố Hiểu Thần, cô ấy chạy ra đó, nói: “Sao lại không phải? Không phải thì cậu nhận bữa sáng người ta mang tới làm gì? Không phải thì sao cậu nhận quà tặng của người ta? Không phải thì sao cậu lại đưa người ta tới phòng y tế?”

Liễu Duệ cảm thấy buồn cười, anh đưa mắt nhìn Lận Yên, mở miệng giải thích, tốc độ nói không nhanh không chậm: “Thứ nhất, bữa sáng không phải tôi ăn. Thứ hai, quà là do cậu ép tôi nhận lấy. Thứ ba, là bạn học cùng lớp, cậu ấy bị Hoàng Dịch đá bóng trúng người, dựa vào lòng thương người nên tôi đưa cậu ấy tới phòng y tế thôi.” Nói xong, anh liếc mắt nhìn Cố Hiểu Thần đang đứng sau lưng Lận Yên, sắc mặt cô cứng đờ. Anh cười nhẹ một tiếng, anh nhìn Lận Yên, hỏi ngược lại một câu: “Hay là cậu hy vọng Hoàng Dịch sẽ đưa cậu ấy tới phòng y tế?”

Lận Yên chán nản, cô ấy trừng mắt với Liễu Duệ, chơi xấu: “Tôi mặc kệ! Hiểu Thần là bạn thân của tôi, tôi đưa cậu ấy tới đây chơi, nếu cậu không đồng ý thì cậu mới là người phải đi.”

Liễu Duệ cười nhạt, anh liếc mắt nhìn khuôn mặt Lận Yên đang hiện lên vẻ tức giận, sau đó anh đi về phía quầy bar, vừa đi vừa nói: “Ai quan tâm cậu mang ai tới chơi.” Ngừ khí nhẹ nhàng, tùy ý.

Lận Yên trở nên vui vẻ hơn, vội vàng nắm chặt lấy tay Cố Hiểu Thần, báo tin vui: “Hiểu Thần, cậu nghe thấy không, cậu ấy bảo tớ đưa cậu vào chơi rồi đây.”

Khóe mắt Cố Hiểu Thần hơi giật, cô hỏi lại bằng giọng nghi ngờ: “Thật không?” Sao cô nghe không ra ý này vậy?

Sa Khinh Vũ đứng một bên day day trán, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra trận đại chiến ngày hôm nay, chắc là rất khó coi nhỉ?

Liễu Khê vội vàng hòa theo: “Đúng đúng đúng, ý của anh em là vậy đấy.” Vừa nói, cô vừa đẩy Cố Hiểu Thần vào: “Đi thôi, đi thôi, chúng ta cùng nhau vào.”

Mục Hoàng Diễn, Mục Hoàng Dịch, Liễu Duệ, Liễu Khê, Lận Yên, Lý Viêm Nguyên, Sa Khinh Vũ, bảy người bọn họ lớn lên cùng với nhau. Dựa theo cách nói của Lận Yên thì bọn họ là một đội, cùng nhau đi học, cùng nhau vi phạm, cùng nhau đánh nhau. Tới cấp hai, Lai Sở Sở vào học lớp của Lận Yên, có quan hệ tốt với Lận Yên, thế là từ bảy người đã biến thành tám người. Liễu Khê uống một ngụm nước trái cây, cô nhìn Cố Hiểu Thần, nở nụ cười xấu xa, sau đó nói một câu đầy ý vị sâu xa: “Về sau là chín người rồi.”

Quả thực là như thế, từ nay về sau, là chín người. Về sau, lần tụ họp nào hay có hoạt động gì Sa Khinh Vũ và Lận Yên đều đưa Cố Hiểu Thần đi theo.

Sự xuất hiện của cô bên cạnh Liễu Duệ, càng lúc càng nhiều.

...

Những hình ảnh trong ký ức, từng chút một hiện lên trong tâm trí cô, Cố Hiểu Thần giãy dụa, cô muốn tỉnh dậy. Nhưng những ký ức đó như muốn bám lấy cô, dù cô làm thế nào đi chăng nữa, cô cũng không tỉnh được.

Sau đó, bỗng một tiếng hét chói tai làm cô tỉnh lại từ trong giấc mơ. Tỉnh dậy, cả người cô đều đổ mồ hôi, cả lòng bàn tay cũng ẩm ướt run bần bật, cô thờ hồn hên, theo bản năng cô dầm dẫm vào lồng ngực đang hơi nhức của mình.

Vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo nhưng bên tai cô đã nghe thấy có tiếng người nói lớn: “ Có người sắp hôn mê rồi! ”

Trong nháy mắt, dây thần kinh của cô như bị ai đó kéo một cái, trong sự hỗn loạn đó, âm thanh kia lại vang lên: “ Làm sao bây giờ? Ở đây có bác sĩ không? Tiếp viên hàng không! Ở đây có bác sĩ không? ”

Tiếp viên hàng không trở tay không kịp, cô ấy dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn người đang run rẩy trên mặt đất, kinh sợ: “ Tôi, tôi đi nói cho cơ trưởng biết. ”

Cố Hiểu Thần nhanh chóng tháo đai an toàn, cô đến gần, cô chỉ thấy một người đàn ông đang nằm trên mặt đất, hô hấp khó khăn, cả mặt tái xanh. Không chút do dự, cô hơi quỳ xuống bên cạnh, lấy tay thử kiểm tra hô hấp của người đàn ông đó và nhịp tim.

Cô tiếp viên hàng không đang bị dọa bỗng nhiên ngăn người ra, cô ấy nhìn hành động của Cố Hiểu Thần, động tác của cô vô cùng dứt khoát, cô hơi banh mắt của người đàn ông đó ra để quan sát đồng tử. Nhìn hình ảnh này, trái tim cô tiếp viên hàng không như run lên.

Cố Hiểu Thần quay đầu lại nói với cô ấy: “ Tôi là bác sĩ, bây giờ tôi cần thuốc sát trùng và kim tiêm dài, trong cabin có không? ”

“ Kim tiêm dài? ” Tiếp viên hàng không bỗng chưng ngay ra: “ Kim tiêm dài là như thế nào? ”

Cố Hiểu Thần duy trì sự bình tĩnh nói với tiếp viên hàng không: “ Trên máy bay có hộp y tế không? ”

Tiếp viên hàng không gật đầu: “ Có! ”

“ Đi lấy lại đây! ” Cố Hiểu Thần phân phó, cô đưa tay cời hai cúc áo sơ mi của người đàn ông ra, cô tìm được vị trí tiếp nối thứ hai trên xương quai xanh, điểm chính giữa.

Tiếp viên hàng không nhanh chóng mang hộp y tế ra cho Cố Hiểu Thần. Động tác của cô vô cùng nhanh nhẹn, cô nhanh chóng lấy ra được thuốc sát trùng và kim tiêm dùng một lần, cô nhanh chóng châm kim vào vị trí màng phổi của bệnh nhân, một lần vừa chuẩn vừa độc. Người đàn ông đang chuẩn bị rơi vào hôn mê bỗng mở to hai mắt, vẻ tái xanh trên mặt cũng dần dần biến mất, nhịp tim cũng khôi phục lại như bình thường.

Thấy thế, tiếp viên hàng không thở phào nhẹ nhõm.

Cố Hiểu Thần thuận thực rút kim tiêm ra, theo quán tính đưa tay: “ Băng gạc. ”

Băng gạc được đưa lên, cô dùng nó che miệng vết thương lại, sau đó lại đưa tay: “ Băng dính. ”

Lúc băng dính được đưa ra, cô thấy tay áo màu xanh lục. Cô sững sốt trong nửa giây, nghiêng đầu nhìn, một Liễu Duệ lạnh lùng đang đứng trước mặt cô. Ngay sau đó, cô đã lấy lại được sự bình tĩnh, cô quay đầu lại tiếp tục băng bó vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chúng ta làm lành đi

Edit: Cái Trắng

‘Bầu trời đêm’

...

Băng bó xong miệng vết thương, cô quay ra nói với tiếp viên hàng không: “ Lập tức báo với cơ trưởng, cần phải hạ cánh khẩn cấp, bệnh nhân này cần được đưa vào bệnh viện để kiểm tra. ”

Người tiếp viên hàng không sớm đã bị cảnh này dọa cho hoảng sợ, liên tục gật đầu.

“ Mau tìm cái đệm hay cái thảm gì đó tới đây, không thể để bệnh nhân cứ nằm trên mặt đất được. ” Cố Hiểu Thần vừa nói vừa đứng dậy.

Có lẽ vì cô chưa ăn uống gì nên lượng đường trong máu quá thấp, lúc cô đứng dậy đã cảm thấy hơi choáng váng. Liễu Duệ nhanh tay đỡ lấy cô, cô trực tiếp ngã vào trong lòng ngực anh, lập tức cảm nhận được mùi hương quen thuộc, giọng nói của cô có chút uể oải: “Mau tìm cho tôi cái khăn ướt, tôi muốn lau tay.”

Anh gạt đầu, sau đó nhanh chóng phân phó một binh sĩ mang tới một cái khăn ướt. Khăn vừa được mang lên, anh đã dùng nó tỉ mỉ lau tay cô thật sạch sẽ, sau đó anh đỡ cô ngồi vào vị trí của mình. Cố Hiểu Thần miễn cưỡng hé mắt ra một chút, cô nhìn xung quanh, nhíu mi: “Tôi phải trở về chỗ ngồi của tôi.”

“Ngồi xuống.” Anh giữ chặt cô lại, không cho cô đi đâu cả.

Sắc mặt cô tái nhợt, lúc bị ấn ngồi xuống cô vẫn cảm thấy choáng váng. Sau đó, cô cũng chẳng còn sức mà giãy dụa nữa, cô cứ thế ngồi xuống chỗ anh, nhắm mắt dưỡng sức. Triệu Tiên Tiến đứng bên cạnh thấy thế thì mở miệng quan tâm hỏi Cố Hiểu Thần một câu: “Bác sĩ Cố, cô vẫn khỏe chứ?”

Cố Hiểu Thần rất mệt, cô hoàn toàn không còn sức để trả lời nữa. Triệu Tiên Tiến còn đang định hỏi tiếp thì Liễu Duệ liếc mắt về phía hân, hân đành cười một tiếng rồi định ngồi xuống vị trí của mình. Liễu Duệ nhìn theo hành động của hân, bỗng nhiên anh phân phó: “Cậu đi ngồi ở chỗ của bác sĩ Cố đi.”

“Hả?” Triệu Tiên Tiến ngây người ra, hân đã làm gì mà bị đuổi đi: “Liều đội, vì sao chứ?”

“Đừng có nhiều lời.” Liễu Duệ nói, khuôn mặt anh lạnh lùng.

Triệu Tiên Tiến sờ sờ mũi, hân mang về mặt ủ dột đi về chỗ của Cố Hiểu Thần. Mà Liễu Duệ thì sang ngồi ở chỗ Triệu Tiên Tiến, vừa vặn chỗ ngồi đó là bên cạnh Cố Hiểu Thần.

Máy bay hạ cánh khẩn cấp xuống sân bay tư nhân của nhà họ Trương, bệnh nhân cũng kịp thời được đưa tới bệnh viện. Tới khi bọn họ bay được về sân bay thủ đô Bắc Kinh thì đã là một giờ sáng.

Ở bên ngoài sân bay đứng gọi xe một lúc vẫn không gọi được xe, lúc này, một chiếc xe quân dụng đi tới ngừng trước mặt cô. Theo bản năng, cô quay đầu đi, nhưng rương hành lý vừa mới để lên bậc thang thì cửa kính xe oto đã hạ xuống, người bên trong gọi cô: “Bác sĩ Cố.”

Bác sĩ Cố?

Bước chân cô dừng lại.

“Muộn rồi, ở đây rất khó bắt được xe, để tôi đưa em về.” Anh nói.

Cố Hiểu Thần xoay người, miễn cưỡng lắm mới trông cô như có tinh thần, cô lắc đầu từ chối: “Không cần.”

Dưới ánh trăng thê lương, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn thẳng về phía trước, một lúc sau, ngón trỏ anh hơi nâng lên, nhịp nhịp lên tay lái rất có quy luật. Sau đó anh mở miệng, thanh âm lập tức trầm xuống: “Triệu Tiên Tiến!”

“Rõ!” Triệu Tiên Tiến ngồi ở phía sau lập tức làm động tác chào theo nghi thức quân đội, sống lưng thẳng tắp, một bộ dáng như sẵn sàng chấp nhận mệnh lệnh.

“Mời bác sĩ Cố lên xe.” Anh lạnh lùng đưa ra mệnh lệnh, nhưng anh không hề đưa mắt nhìn cô.

“Rõ!” Triệu Tiên Tiến nhanh chóng nhận lệnh, nhưng không đợi hân xuống xe mời Cố Hiểu Thần thì cô đã tự động mở cửa xe ra rồi ngồi vào ghế phụ. Động tác lưu loát, nhanh chóng, dường như còn mang theo chút gì đó giận dữ. Đợi ổn định được chỗ ngồi, cô quay sang trừng mắt nhìn anh, tặng anh một ánh mắt lạnh lẽo, so với ánh trăng kia còn có phần lạnh hơn.

Triệu Tiên Tiến đưa mắt nhìn hai người kia, sau đó hân vội vàng xuống xe mang vali hành lý lên cất vào trong cốp xe thật cẩn thận, hân sợ chọc giận hai người nào đó.

Cố Hiểu Thần ngồi đợi một lúc vẫn không thấy anh khởi động xe, lúc này cô mới lên tiếng nhắc, giọng nói chẳng kiên nhẫn chút nào: “Lái xe!!”

Liều Duệ nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, lúc này tình huống có chút thay đổi, anh nghiêng người tới bên cô.

Trong bầu trời đêm u tối, cơ thể anh hơi nghiêng qua, hơi thở của anh như một thứ thuốc phiện quán lấy cô. Cố Hiểu Thần theo bản năng lùi về phía sau, cô nhíu mày lại, trừng mắt nhìn anh, ánh mắt hàm chứa ý cảnh cáo.

Đôi mắt u tối của anh ần ần ý cười, anh lại tiến sát hơn một chút. Mắt thấy khoảng cách giữa mình và anh càng lúc càng gần, môi anh sắp chạm vào chóp mũi mình thì cô quay mặt đi, lạnh lùng mà nói tiếng cảnh cáo: “Liều Duệ, anh đừng có mà kiêu ngạo!”

Dứt lời, anh cười một cái, anh nhìn vào sườn mặt lạnh lùng của cô như ẩn như hiện trong bóng tối. Anh giơ tay lên, vòng tay qua cổ cô mà chạm vào dây an toàn, anh kéo dây an toàn qua rồi thắt chặt dây an toàn giúp cô. Cuối cùng, ánh mắt của anh dừng lại trên khuôn mặt có chút mất tự nhiên của cô, giọng nói mang theo sự tự giễu: “Từ trước tới nay, tôi không hề kiêu ngạo.”

Lúc bọn họ chia tay, cô còn không cho anh thời gian phản đối, anh không hiểu được tại sao lúc đó cô lại tuyệt tình như thế. Giống như lời Diệp Cự Mịch đã nói, từ trước tới nay, cô luôn luôn là của một mình anh, chỉ thuộc về anh, nhưng từ bao giờ nó đã trở nên hư ảo như này?

Cố Hiểu Thần có chút mất tự nhiên, cô mím chặt môi, nghiêng mặt, không thèm nhìn thẳng vào anh.

Triệu Tiền Tiến cùng hai binh lính nữa ngồi sau thấy thế, bỗng nhiên lên tiếng bàn luận nho nhỏ.

Về tới Lục Cảnh Hồng Loan, đã là hai giờ sáng. Trên suốt chặng đường đi về nhà, Cố Hiểu Thần đã ngủ say. Cho tới khi xe dừng lại trước cửa, Liễu Duệ cũng không đánh thức cô, ngược lại anh còn nghiêng đầu nhìn cô tới xuất thần.

Cô ngủ rất ngoan, hô hấp nhẹ nhàng, có lẽ cô đã quá mệt mỏi rồi nên cô ngủ khá sâu. Gỡ xuống lớp mặt nạ lạnh lùng của cô, cô vẫn sẽ giống hệt như lúc ban đầu, mỗi một cái nhăn mày, một nụ cười của cô đều khắc sâu trong lòng anh. Nhưng tại sao bọn họ lại chia tay?

Trong lòng rung động, anh không kìm được muốn đưa tay chạm lên gò má cô.

Đúng lúc đó, Triệu Tiền Tiến lại gọi một tiếng ‘Liều đội’, anh lập tức ngừng ngay hành động của mình lại. Anh suy nghĩ trong chốc lát rồi tháo dây an toàn của mình ra, vừa tháo vừa nói với Triệu Tiền Tiến: “Cậu lái xe đi, tôi không về nữa.”

“Liều đội muốn đi đâu?” Theo bản năng, Triệu Tiền Tiến hỏi.

Liều Duệ lạnh nhạt liếc nhìn hắn một cái, không trả lời. Dưới ánh mắt sắc như dao kia, Triệu Tiền Tiến rất biết điều mà ngậm chặt miệng lại. Liễu Duệ mở cửa xe đi ra, anh đi vòng qua bên ghế phụ, mở cửa xe bên đó ra, anh giúp cô cởi dây an toàn, sau đó anh nhẹ nhàng, chậm rãi bế cô lên. Mặc dù anh đã cố gắng để không chế sức lực của mình, nhưng lúc ôm cô lên vẫn khiến cô giật mình tỉnh giấc. Cô mới ngủ dậy, ánh mắt có chút mơ màng, cô cứ thế nhìn thẳng ra bầu trời đêm, nhìn thấy khuôn mặt của ai kia, cô thấp giọng hỏi, giọng nói còn mang theo cảm giác ngái ngủ: “Đến đâu rồi?”

Lúc này, môi anh đang đụng vào phần tóc mai của cô, anh có thể cảm nhận được mùi hương nhẹ nhàng trên người cô, anh dịu dàng nói: “Về đến nhà rồi, để tôi đưa em lên.”

Cô dựa vào lồng ngực anh, hơi thở của cô nhẹ nhàng, cô ừ một tiếng coi như trả lời rồi lại mơ mơ màng màng như muốn tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Liều Duệ ôm lấy Cố Hiểu Thần, anh đưa cô về, hình bóng của hai người càng đi càng xa, như bị màn đêm u tối nuốt trọn. Triệu Tiền Tiến cảm thấy khó hiểu, hắn quay đầu lại hỏi hai binh lính phía sau: “Hai người có cảm thấy bầu không khí giữa Liều đội và bác sĩ Cố có cái gì đó mờ ám không?”

Hai người đó gật đầu liên tục: “Thấy.”

“Này...” Bỗng nhiên, Triệu Tiền Tiến có một ý nghĩ khá lớn mật: “Không lẽ, bác sĩ Cố là chị dâu tương lai?”

Hai người đó lại tiếp tục gật đầu, sau đó bọn họ cười để lộ hàm răng trắng tinh, còn nói một câu mang hàm ý chúc mừng: “Chung vui thôi.”

Liều thiếu tá của bọn họ là người có tính tình như thế nào chứ? Trước đây, đừng nói tới việc ôm phụ nữ, ngay cả việc nhìn một người phụ nữ thôi anh cũng tránh. Giờ nhìn thấy anh ôm bác sĩ Cố, dịu dàng như nước, nói hai người này không có gì mờ ám, đánh chết bọn họ cũng không tin.

“Nhưng mà, Tu trung úy đâu rồi nhỉ?” Triệu Tiền Tiến lại hỏi.

Hai người lính kia nhìn Triệu Tiền Tiến với vẻ khó hiểu, không hện mà cùng nhún vai, hai tay còn đưa ra.

Anh ôm cô đi thẳng một đường vào Lục Cảnh Hồng Loan, trong lúc đứng đợi thang máy, bỗng nhiên cô hơi cử động thân mình, không tới vài giây sau thì mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, cô vẫn còn hơi buồn ngủ, anh thì im lặng không nói tiếng nào.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Cố Hiểu Thần nhìn anh một cách say mê, bỗng nhiên cô nở một nụ cười dịu dàng, cô đưa tay lên chạm vào khuôn mặt tuấn tú mà mình mong nhớ bấy lâu nay, cô nhàn nhạt nói: “Em nên làm gì bây giờ? Em phải làm gì với anh đây?”

Ban đầu, cô rất muốn hận anh, nhưng bây giờ cô không biết mình nên hận anh, hay là nên yêu anh đây?

Trong lòng Liễu Duệ run lên, lúc này cô không hề che giấu sự đau thương của mình, con người anh hơi di chuyển.

Một lúc lâu sau, bờ môi mỏng của anh khẽ chạm vào khóe môi cô, anh nhắm mắt lại, giọng nói vừa nhẹ, vừa trầm ấm: “Cố Hiểu Thần, chúng ta làm lành đi.”

Thanh âm anh lạnh lùng, nhưng vẫn mang theo sự trầm thấp, từ tính, như là tiếng chuông đồng ở miếu cổ sâu trong núi vang lên. Một gõ liền gõ thẳng vào lòng người. Cố Hiểu Thần giật mình, con người của cô như phản chiếu một ánh sáng khác.

Bên môi cô là hơi thở của anh, nó khiến cô bị vây hãm trong đó, cũng khiến cô đau lòng.

Cô hơi nghiêng đầu, đôi môi anh vừa mỏng vừa lạnh đang ở khóe môi cô bỗng di chuyển tới sườn mặt của cô, lưu lại nơi đó một cảm giác chấn động lòng người.

Bàn tay cô đang giờ lên chạm vào khuôn mặt anh bỗng thả xuống, cô hơi nhắm mắt lại: “ Buông tôi xuống đi. ”

Cảnh tượng vừa rồi, cô còn tưởng mình đang nằm mơ.

Bởi vì chỉ khi ở trong mơ, anh mới có thể ôm cô, mới có thể nhìn cô như vậy, cũng mới có thể hôn cô.

Lúc này, cửa thang máy mở ra, Liễu Duệ vẫn không để cô xuống, anh cứ thế ôm cô đi vào trong thang máy. Đợi tới khi trông sắc mặt cô ổn hơn cũng là lúc cửa thang máy đóng lại, khi đó, anh mới buông cô xuống.

Cô vừa đứng vững, anh lập tức đem cô ép sát vào trong một góc thang máy. Hai tay anh chống ở hai bên, thu hẹp không gian của cô lại. Anh cúi đầu, gắt gao nhìn thẳng vào mắt cô, mày rậm nhíu lại.

Hơi thở bá đạo của anh vây kín lấy cô, Cố Hiểu Thần theo bản năng quay mặt đi chỗ khác, cô tránh tiếp xúc ánh mắt với người đang tức giận kia.

Lúc này, mọi thứ xung quanh đều trở nên yên ắng, anh mở miệng: “ Em trốn cái gì? ”

Trốn?

Cô âm thầm cắn cắn môi.

Nếu như trốn tránh có thể khiến bản thân mình không đau lòng thì cô tình nguyện đi tới chân trời góc bể, đi tới sông cạn núi mòn để trốn anh. Nhưng mọi chuyện đâu có dễ dàng như vậy? Ngay cả những lúc cô không muốn nghĩ tới anh nữa cô đã mất hết sức lực rồi, cô nào còn sức đâu mà đi trốn?

Im lặng một lúc lâu, cô mới mở miệng nói: “ Chúng ta... ” Nói được hai từ, những từ phía sau như nghẹn trong cổ họng, cô gắng gượng một chút sức lực cuối cùng, cô khép mắt lại, giọng nói nhẹ tênh: “ Chúng ta đã chia tay rồi. ”

Đúng vậy, chúng ta đã chia tay.

Tới khi cô mở mắt ra, trong ánh mắt cô như phủ thêm một tầng băng tuyết, lúc nhìn anh, ánh mắt cô đã chẳng còn chút tình cảm nào, cô lạnh nhạt bổ sung: “ Vào năm năm trước. ”

Chúng ta đã chia tay, vào năm năm trước.

Cố Hiểu Thần, em định cứ như này mà nói chuyện với anh sao?

Liễu Duệ căng thẳng, anh nhìn chằm chằm Cố Hiểu Thần, đột nhiên cười lạnh: “ Chia tay? Cố Hiểu Thần, ai đồng ý chia tay với em? ” Anh không đồng ý, từ trước tới nay anh không đồng ý việc cô tự mình tuyên bố chia tay như vậy!

Ai đồng ý? Anh vẫn như thế, chẳng ai có thể bì nổi.

Cố Hiểu Thần cười một cách mỉa mai, sự lạnh lẽo trong ánh mắt dần dần biến mất, thay vào đó là sự bình tĩnh khó hiểu: “ Tôi nói rồi, nếu lúc đó anh không tới thì chúng ta chia tay. ”

Sắc mặt Liễu Duệ lạnh lùng. Đột nhiên, anh cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, anh kéo cô về phía trước, muốn ghim chặt cô trong lồng ngực mình. Cô bị anh kéo về phía trước một cách bất ngờ, không kịp chuẩn bị, nhưng cô nhanh chóng muốn tránh né. Sự tránh né của cô làm sao thoát khỏi mắt anh, anh nhanh tay hơn, nhanh chóng áp cô vào một bên thang máy, một tay anh giữ lấy cằm cô, khiến cho cô không thể động đậy. Anh cúi xuống, hôn, hành động rất dứt khoát, cứ thế mà dây dưa bên môi cô.

Cố Hiểu Thần giãy dụa, đưa tay muốn đẩy anh nhưng anh càng áp sát lại. Bờ môi mỏng của anh chẳng kiêng nể gì nữa. Tay anh giữ chặt cằm cô, hơi dùng sức, anh nhanh chóng cạy mở được đôi môi cô, đưa đầu lưỡi thâm nhập vào bên trong. Nhưng đúng lúc đó thì cô hung hăng cắn vào lưỡi anh một cái. Bị đau, anh lùi lại phía sau, đầu lông mày cũng nhíu chặt lại, anh nhìn cô.

Hai mắt Cố Hiểu Thần tràn đầy sự tức giận, cô trừng mắt nhìn anh, không hề chớp mắt.

Nhìn một lúc cô mới thu hồi ánh mắt, cô gạt tay anh đang nắm lấy cằm cô ra, cửa thang máy vừa mở ra cô đã chạy ra ngoài.

Ánh mắt lạnh lùng của Liễu Duệ thay đổi, anh nhanh chóng đuổi theo cô. Anh giữ chặt lấy cổ tay cô từ phía sau, Cố Hiểu Thần đang muốn giằng tay ra thì anh bất ngờ buông tay, làm hại cô lập tức ngã xuống đất. Ngã xuống đất làm phần da ở cánh tay và đầu gối của cô bị xước, cô khẽ kêu đau một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cửa phía Nam của nhà ga công cộng

Edit: Cài Trắng

‘Bốn giờ’

...

Buổi chiều ngày hôm đó, trong tiết thể dục, những bạn nam trong lớp chia đội ra đá bóng, cô chạy tới sân bóng để xem. Không ngờ, khi cô ra đó lại nhận được tai họa. Cô bị quả bóng đập trúng đầu, mà người sút quả bóng đó là Mục Hoàng Dịch. Đứng ngoài trời lâu bị ánh nắng mặt trời rọi vào người khiến cô bị say nắng, sau đó cô lại nhận thêm một cú đập của quả bóng nữa. Cả người Cố Hiểu Thần lao đảo lui về phía sau, hai đầu gối cô khụy xuống đập vào viên đá nhọn dưới đất, làm xước da, chảy máu. Cô rơi vào trạng thái mơ mơ hồ hồ, đợi tới khi cô lấy lại được một chút xú tính thần thì cô thấy Liễu Duệ bế cô lên, đưa cô vào phòng y tế.

Vì sao? Vì sao hình ảnh này cứ quanh quẩn mãi trong đầu cô không thôi? Cứ một lần, rồi lại một lần, cứ lặp đi lặp lại liên tục, nó khiến cho người khác cảm thấy đau lòng.

‘Tách...’

Dường như cô nghe thấy tiếng giọt nước mắt của mình rơi xuống đất.

Vì sao cô khóc?

Vì cô cảm thấy tội thân sao?

Hay là bởi vì... cô theo bản năng giơ cánh tay đang run rẩy lên, ấn vào bụng.

Bụng cô đột nhiên rất đau.

Bỗng nhiên bụng trở nên đau quặn, nhưng cô vẫn cố gắng kiềm nén cảm xúc của mình, không để bản thân rơi nước mắt.

Liều Duệ tiến tới gần cô, khom lưng, anh cúi người ngồi xổm xuống. Sau đó, anh bế cô lên, ánh mắt anh như chứa đựng rất nhiều nỗi buồn, anh đưa mắt nhìn cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang biểu lộ sự quật cường, anh dịu dàng hỏi: “Đau à?”

Cố Hiểu Thần vô cùng ngoan cố, cô nghiêng mặt, không thèm nhìn anh.

“Cố Hiểu Thần, đang hỏi em đấy.” Sự dịu dàng của anh thoáng qua giống như một cái chớp mắt, giây sau anh đã trở lại đáng vẻ như cũ, sự cao ngạo của anh khiến không ai có thể chạm vào.

Bị anh ôm trong ngực, cả cơ thể cô cứng đờ không nhúc nhích. Dù vậy, cô vẫn cố chấp nghiêng đầu, không thèm nhìn anh, giống như chỉ cần nhìn thấy anh, tâm trạng cô sẽ thấp thỏm không yên.

Cái suy nghĩ nhỏ bé đó của cô đã sớm bị anh nhìn thấu. Liều Duệ có ý buông lỏng cánh tay ra, Cố Hiểu Thần cảm thấy mình như sắp rơi xuống liền theo bản năng ôm chặt lấy cổ anh.

Anh tính sẵn mọi thứ. Anh để đầu nghiêng sang một bên, bờ môi lạnh của anh lướt qua má cô, chạm phải nước mắt đang lăn trên gò má. Ném được mùi vị hơi ẩm ướt, mà anh lại nhứ chặt lại.

Im lặng một lúc lâu, thứ âm thanh trầm thấp mị hoặc lại vang lên thêm lần nữa: “Cố Hiểu Thần, tôi đang chờ câu trả lời của em đấy.”

Lần này, giọng nói của anh còn dịu dàng hơn.

Cố Hiểu Thần đưa hai tay ôm lấy cổ anh, bàn tay cô chạm lấy da thịt nóng bỏng, không khí xung quanh cô đều là hơi thở bá đạo của anh. Trong khoảnh khắc, cô cảm tưởng như máu trong người mình đang sôi trào, như có lửa đốt trong lòng, từng hình ảnh thân quen ngày xưa ùa về.

Lần đầu gặp mặt. Nụ hôn đầu tiên. Đêm đầu tiên. Và hình ảnh cuối cùng, khi chia tay.

Đêm đó, cô một mình đứng trong cơn mưa xối xả, chờ đợi anh xuất hiện. Cuối cùng, thứ cô đợi được không phải là hình bóng của anh, mà là một tin dữ, một tin khiến cô đau xé tâm can.

Bỗng dưng, Cố Hiểu Thần thôi không mím chặt môi nữa, đôi mắt cô hiện lên sự lạnh lùng, cô đưa mắt nhìn anh, nói ra hai tiếng đầy lạnh nhạt: “Không đau.”

Bởi vì dù đau, cũng không có ai đau lòng vì mình.

Anh có biết, bọn họ đã từng để lỡ mất cái gì không? Nếu anh biết, liệu anh có còn giữ được sự bình tĩnh như thế này khi đối mặt với cô không? Liệu anh còn nói được câu ‘Cố Hiểu Thần, chúng ta làm lành đi’ không?

Không đau.

Đây không phải lời cô muốn nói.

...

Lần đó, khi cô tỉnh lại trong phòng y tế, anh cũng từng hỏi cô câu hỏi tương tự: “Đau không?”

Cô nhìn anh bằng ánh mắt tội nghiệp, còn cố ý để mấy giọt nước mắt chảy ra, gật đầu liên tục: “Đau! Vô cùng đau!!”

Nhưng bây giờ, khi trải qua rất nhiều chuyện rồi, cô đã dùng ngữ khí lạnh nhạt để nói chuyện với anh, kéo khoảng cách của hai người ra xa.

Đôi mắt anh hiện lên vẻ lạnh lùng, bình tĩnh, anh vẫn luôn dùng ánh mắt của mình ở trên gương mặt quật cường của cô. Nhìn một lúc, anh di chuyển tầm mắt, anh nhìn về phía cửa sổ, bên ngoài là bầu trời đêm. Ở bên ngoài chỉ có mấy đám mây đen, trăng đã bị mây che kín mất.

Anh không nhúc nhích, cứ đứng im trước cửa sổ ôm cô như thế.

Cả người cô nằm trong lòng ngực anh, thấp thỏm bất an.

“Tôi nghĩ...” Im lặng một lúc lâu, Cố Hiểu Thần nghĩ mình vẫn nên mở lời trước, cô nói bằng giọng lạnh nhạt nhất có thể: “Chúng ta đều hiểu rõ quan hệ của chúng ta bây giờ. Chúng ta chỉ là một đôi yêu nhau đã chia tay được năm năm rồi thôi.” Do dự một lúc, cô lại nói tiếp: “Một khi đã như vậy, sao chúng ta không để nó cứ thế trôi qua nhỉ?”

Quá lắm cũng chỉ là một đôi đã từng yêu nhau, đã chia tay được năm năm rồi?

Ánh mắt Liễu Duệ khẽ động, ánh mắt đen nhánh, lạnh băng nhìn về phía này. Anh do dự một lúc, sau đó mới nói: “Được.”

Nếu cô đã muốn như vậy, anh sẽ làm...

Nhưng mà, Cố Hiểu Thần vẫn còn thiếu một lý do, một lý do để khiến anh rời khỏi Cố Hiểu Thần.

“Chỉ cần em nói cho tôi biết, tại sao em lại hận tôi như vậy. Biết rồi, tôi nhất định sẽ biến mất khỏi thế giới của em, trả lại cho em một thế giới hoàn toàn yên bình.”

Ngoài cửa sổ nổi lên một cơn gió nhẹ, gió đêm lướt nhẹ qua từ phía bên trái cửa sổ, lướt qua gương mặt anh, và cũng lướt qua sườn mặt cô.

Nói cho anh biết?

Sao cô có thể nói cho anh đây?

Đây đúng là... một chuyện khiến cho người người cười nhạo!

“Cố Hiểu Thần, tại sao em lại hận tôi như vậy, không muốn liên quan tới tôi nữa?” Nói đoạn, anh cúi thấp đầu xuống, khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại một đoạn ngắn, đôi mắt của anh cứ nhìn chăm chú về phía trước.

Cuộc đời lúc lên lúc xuống, quá lắm cũng chỉ như vậy mà thôi.

Đối mặt với sự im lặng, anh hơi đưa mặt về phía trước, để bờ môi mình chạm lên trán cô.

Trong chớp mắt, cô nghiêng đầu sang một bên, làm cho bờ môi anh chỉ lướt qua mái tóc mềm mại của cô.

Ấm áp, nhẹ nhàng, giống như là vẻ đẹp của bông tuyết khi bị tan ra.

“Ha!!”

Bên tai cô truyền tới tiếng cười lạnh của anh, rất lạnh nhưng cũng đủ châm chọc.

Cả hai người đều im lặng, anh tiến về phía trước, tới trước cửa, anh khom lưng buông cô xuống. Vừa buông cô xuống, anh đã xoay người lại, xong, anh mới nói câu tiếp theo: “Tại sao em lại hận tôi đến như vậy?”

Anh hơi rũ mắt xuống, lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái.

Một cái liếc mắt này, lâu như đã trôi qua được nửa thế kỷ.

Sương mù giăng trong màn đêm, nơi phía chân trời là một màu ánh sáng lạnh lẽo.

Cô nhìn theo bóng hình người mặc quân phục màu xanh biếc biến mất vào trong màn đêm, trái tim cô đột nhiên rất đau, như bị ai khoét vậy.

Cả người cô mất hết sức lực, dựa vào cửa, cứ thế trượt xuống phía dưới. Sau đó, cô giống như một chú mèo con tự cuộn tròn người mình lại, để đôi tay ôm lấy hai chân, cô cúi đầu để trán mình gục trên đầu gối đang bị thương.

Dưới ánh sáng lạnh lẽo kia, bà vai cô run rẩy liên hồi.

Đầu thu, trong một đêm khuya yên tĩnh, cô không kiêng nể gì mà khóc lớn lên.

...

“Ông nội, ông nội...” Cố Hiểu Thần vừa gõ cửa vừa kêu lớn: “Ông nội, ông mau thả cháu ra ngoài đi, ông nội!”

Cố Triền Chiêu chống gậy đi tới trước cửa, cách một tấm gỗ mà cảnh cáo Cố Hiểu Thần: “Không được hét, cháu ngoan ngoãn hối lỗi đi, khi nào biết lỗi rồi ông sẽ thả cháu ra ngoài.”

“Ông nội, cháu xin ông, ông cho cháu ra ngoài đi mà. Ông hãy thả cháu ra ngoài trước đi...” Trong phòng lên giọng nói của cô, đó là những tiếng cầu xin.

Cố Triền Chiêu bị đau họng vẫn chưa khỏi, cộng thêm ông vẫn còn đang tức giận khiến ông phải ho mạnh hai tiếng. Ông dùng quai trượng gõ mạnh xuống đất hai tiếng, ông lạnh lùng nói: “Hôm nay không cho cháu đi ra ngoài.”

“Nhưng mà ông nội ơi...”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Cố Triền Chiêu lạnh lùng cắt ngang lời cô, giọng của ông càng lúc càng lạnh hơn: “Mắc lỗi thì phải chịu phạt, bản thân cháu là người của nhà họ Cố, cháu phải biết gia quy nhà họ Cố chứ.”

“Ông nội, ông cho cháu ra ngoài một lúc thôi, tới lúc về cháu sẽ ngoan ngoãn nhận lỗi mà.” Cố Hiểu Thần vẫn bám riết không tha, cô tiếp tục cầu xin.

Cố Triền Chiêu không bị lời nói của cô tác động.

Trần Hữu Tuyền thấy cháu gái mình rất đáng thương, bà tiến tới nói vài lời cầu tình với Cố Triền Chiêu. Nhưng từ trước tới nay Cố Triền Chiêu rất nghiêm khắc, ông luôn nói một là một, hai là hai, không cho đi chính là không cho đi, ai cầu tình họ cũng không được. Ông còn lạnh lùng trừng mắt nhìn vợ mình một cái, nói vài lời cảnh cáo rồi mới rời đi. Trần Hữu Tuyền cảm thấy lời mình nói không tác dụng gì, đành đứng ở bên ngoài cửa an ủi cháu gái: “Cháu gái ngoan, cháu cứ đợi ở trong phòng đi, đợi bà nội nghĩ biện pháp thay cháu.”

Cố Hiểu Thần thấy đây đúng là cọng rơm cứu mạng của mình, cô nhanh chóng bắt lấy: “Bà nội, bà nhất định phải giúp cháu đi ra ngoài.”

Cô nhất định phải đi ra ngoài, Liễu Duệ còn đang đợi cô.

“Được, bà nội sẽ nghĩ cách cho cháu đi ra ngoài.”

Giữa trưa, Trần Hữu Tuyền nhân lúc Cố Triền Chiêu đi ngủ trưa thì lấy trộm chùm chìa khóa mà ông đang giữ, bà thả Cố Hiểu Thần ra. Được tự do, Cố Hiểu Thần vội vã trốn khỏi nhà. Trần Hữu Tuyền còn đuổi theo cô vài ba bước, có chút không yên tâm, bà nói: “Bé ngoan, đừng trở về quá sớm, ông nội cháu còn đang tức giận đấy.”

Đáp lại lời bà chỉ là một bóng hình mờ hồ đã chạy về phía xa.

Cả đường, cô chạy như điên. Lúc đồng hồ chỉ đúng ba giờ, cuối cùng cô cũng tới địa điểm đã hẹn trước, cửa phía Nam của nhà ga công cộng.

Cô ngồi trên ghế ở cửa phía Nam nhà ga công cộng chờ Liễu Duệ.

Cô chạy vội ra đây, không mang theo di động và ví tiền, cũng chẳng mang theo một cái áo khoác nào, trên người cô lúc này chỉ có một cái áo khoác mỏng khoác bên ngoài. Ngày ấy, trời trở lạnh, về đêm càng lạnh hơn. Mỗi một cơn gió đều như những lưỡi dao vô hình, hung hăng lướt qua gương mặt cô, ở tai, và cả người cô, làm cho làn da cô vừa buốt vừa đau. Như thế có vẻ vẫn không đủ, xem ra ông trời không thương xót cô, trời cao bắt đầu có dấu hiệu nổi bão. Khi đứng ở cửa phía Nam của nhà ga công cộng, cô đã nếm đủ mùi vị của mưa to gió lớn.

Càng gần tới giờ hẹn với Liễu Duệ, sắc mặt cô càng trở nên tái nhợt. Bão lớn, tiếng sấm vang rền, mà tầm mắt của cô dần dần trở nên mờ hồ, ý thức cũng không còn rõ ràng nữa.

Đột nhiên, có một tiếng sấm to vang lên, và cũng trong giờ phút đó, cô cảm nhận được bụng mình đau quặn lại. Cô muốn đưa tay sờ lên bụng mình, nhưng tay còn chưa kịp chạm vào bụng, cô đã ngã xuống.

Trong nháy mắt, thế giới của cô trở nên yên tĩnh. Dần dần, bên tai cô chẳng còn tiếng gió, tiếng mưa rơi và tiếng sấm. Không biết qua bao lâu, bụng cô lại đau quặn lên một lần nữa, nó tác động tới dây thần kinh khiến cho cô tỉnh táo hơn chút, khi đó, cô nghe thấy bên cạnh mình có tiếng bước chân dồn dập, hỗn loạn.

Đợi tới khi cô tỉnh lại cô đã thấy mình nằm trong bệnh viện, cách một cánh cửa phòng bệnh, cô nghe thấy thanh âm ai đó đang nức nở: “Trách tôi, đều tại tôi cả, là tôi đã để cho con bé ra ngoài...” Nói đoạn, Trần Hữu Tuyền lại không nhịn được mà khóc.

Cố Triển Chiêu đưa tay vỗ vỗ vào bàn tay nhăn nheo của bà, đáy mắt ông cũng hơi phấp hờng, ông run rẩy an ủi bà: “Đừng khóc...”

Âm thanh ngoài cửa dần dần biến mất, hốc mắt Cố Hiểu Thần cũng cảm thấy chua xót, đôi bàn tay cô run rẩy sờ vào bụng nhỏ của mình. Giờ phút này, dường như cô đã đoán ra được cái gì đó.

Không!

Không thể nào!!

Cô mở to hai mắt, lắc đầu đầy hoảng sợ.

Không!!

Không thể như thế được!!!

Hai mắt cô đỏ au lên, cô giống như phát điên mà rút luôn kim đang cắm trên mu bàn tay ra. Cô lao đảo bước xuống giường, nhưng cô lại gây ra tiếng động quá lớn, cô va vào bàn để nước, làm kinh động tới người ở bên ngoài.

Ôn Như Kỳ nhanh chóng chạy vào bên trong phòng bệnh, Ôn Như Kỳ thấy Cố Hiểu Thần ngã trên mặt đất, bộ dáng vô cùng chật vật, cả người Cố Hiểu Thần run rẩy muốn bò lên nhưng thân thể yếu ớt của cô không thể nào chịu được.

“Hiểu Thần...” Ôn Như Kỳ nhìn Cố Hiểu Thần bằng ánh mắt đau lòng, cô vội vàng nâng Cố Hiểu Thần lên: “Em đang làm gì vậy?”

Sắc mặt Cố Hiểu Thần tái nhợt, hốc mắt rung rung nhìn Ôn Như Kỳ, câu nói cũng trở nên lộn xộn: “Mau nói cho em biết, đứa bé ở đâu, mau nói cho em biết...” Nói được một nửa, cô lại khóc không thành tiếng, sự đau lòng không thể ngăn lại.

“Hiểu Thần...” Ôn Như Kỳ gọi cô, rất nhẹ nhàng.

Bỗng nhiên, Cố Hiểu Thần ngừng đầu, đôi mắt cô ánh lên sự bi thương, từ hốc mắt chảy xuống hai hàng nước mắt, giọng cô khàn đi: “Chị mau nói cho em biết đi, con em đâu rồi!! Con của em đang ở đâu!!!”

Nhìn Cố Hiểu Thần đang đau khổ muốn chết đi sống lại, trong lòng Ôn Như Kỳ cũng cảm thấy phiền muộn không kém, cô khép hai mắt lại, yên lặng ôm Cố Hiểu Thần vào lòng, thật lâu sau, cô mới mở miệng, giọng nói nghẹn ngào: “Đứa bé, sau này sẽ có...”

Bùm...

Trong chốc lát, cả thế giới của Cố Hiểu Thần như sụp đổ.

“Hiểu Thần, em còn nhỏ, em còn chưa tốt nghiệp đại học, đứa bé không còn thì về sau sẽ có, em và Liễu Duệ...”

“Xin chị...” Cố Hiểu Thần cắt ngang lời Ôn Như Kỳ, hoảng sợ tránh thoát khỏi cái ôm của Ôn Như Kỳ. Cả người cô dựa vào giường bệnh, cô vòng hai tay ôm chặt lấy đôi chân của mình, tì trán lên đầu gối, cô giấu gương mặt tái nhợt của mình vào sau hai đầu gối. Cả người cô phát run, giống như một con mèo nhỏ đang bị thương, nỗ lực đem chính mình thu lại.

Ôn Như Kỳ nhìn cô, cũng rất đau lòng.

Cố Hiểu Thần cứ mấp máy môi, cô vẽ như cô đang muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ nói được tiếng cầu xin: “Xin chị, đừng nói gì cả...”

Cô rất mệt mỏi.

Từ khi người nhà họ Cố biết Liễu Duệ thi vào trường quân đội, rất nhiều người đã nói với cô rằng: Hai người không hợp nhau.

Thế nào là thích hợp? Thế nào là không thích hợp? Cô không biết!!

Cô chỉ biết là, cô yêu anh.

...

‘Uỳnh’

Giữa bầu trời đêm, một tiếng sấm nổ ra, tia chớp cũng lóe lên rạch ngang bầu trời, mây đen cũng ùn ùn kéo đến, dường như nó đang muốn phủ kín mặt đất bằng một bầu trời u ám.

Cố Hiểu Thần bừng tỉnh. Cô kinh ngạc mở to hai mắt ra, sợ hãi nhìn chằm chằm vào trần nhà, mồ hôi chảy xuống dọc theo tóc mai, chảy qua khóe mắt và cuối cùng nó hòa cùng nước mắt, chảy xuống gò má.

Trong đêm tối lạnh lẽo, ánh mắt cô mở to, trống rỗng, vô hồn.

Đã rất lâu rồi cô không còn mơ thấy giấc mơ này nữa, là hai năm hay ba năm rồi nhỉ? Cô đã quên mất nó. Cô chỉ nhớ, vào năm năm trước, khi chuyện này xảy ra, những đêm những ngày sau đó cô liên tục mơ thấy ác mộng, từng ngày từng đêm đều khiến cho người khác đau lòng. Một lần nữa, cô đặt tay lên vùng bụng bằng phẳng của mình, ánh mắt cô thay đổi, tâm trạng cũng vậy, bỗng nhiên nó khiến cho cô cảm thấy áp lực.

Ngoài cửa sổ, những hạt mưa to như hạt đậu thi nhau rơi xuống, tiếng mưa rơi làm lòng người rối loạn.

Cô nghiêng đầu, mọi thứ cô nhìn được lúc này đều mang sắc màu u ám, nước mắt cô, lại không thể kìm nén được.

Liều Duệ.

Cái tên này như một lỗ hổng trong lòng cô. Vô cùng đau đớn khi nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đều vì anh

Edit: Cái Trắng

“Bác sĩ Cố, giáo sư Lục mời chị đến văn phòng của anh ấy một chuyện.” Vừa mới đi vào văn phòng, Thái Tịnh Di đã chạy tới thông báo.

Cố Hiểu Thần đưa ngón trỏ day day huyết thái dương để giảm bớt sự mệt mỏi trong người, cô gật đầu: “Một lúc nữa tôi sẽ đi.”

Văn phòng của Lục Hằng cũng không to hơn văn phòng của Diệp Cự Mạch, nhưng do cách bài trí văn phòng nên trông không gian bên trong khá rộng.

Diệp Cự Mạch ngồi ở ghế sofa đối diện, áo blouse trắng hơi mở ra, tay thì chống lên phần tay vịn của sofa, cả người trông có chút lười biếng.

Lục Hằng thì khá có hứng thú với trà, anh ta ngồi ngay ngắn nhìn Cố Hiểu Thần châm trà. Cố Hiểu Thần nhấp một ngụm nhỏ, hương trà có điểm giống với Bích Loa Xuân⁽¹⁾ dịu ngọt, thanh mát.

(1) Bích Loa Xuân: Là một loại trà xanh nổi tiếng được trồng ở tỉnh Giang Tô, Trung Quốc. Nó còn được gọi là ‘đệ nhất trà xanh’.

Lúc này, Lục Hằng mới mở miệng nói vào chủ đề chính: “Cự Mạch nói với tôi rồi, cô muốn tham gia vào tổ của tôi, rồi còn tham gia giải phẫu?”

Cố Hiểu Thần: “Đúng vậy, tôi khá có hứng thú với u sọ hầu.”

Lục Hằng nhếch môi, anh ta vẫn luôn duy trì sự nho nhã của mình: “Cự Mạch tự mình mở miệng nói, đương nhiên tôi không thể gạt qua một bên được.”

Diệp Cự Mạch còn đưa tay ra làm động tác cúi chào: “Cảm ơn sư huynh đã để cho tôi chút mặt mũi.”

Lục Hằng liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó còn lẩm bẩm nói: “Thằng nhóc nhà cậu thật là.”

Diệp Cự Mạch lắc lắc đầu, bật cười. Hắn không giải thích gì thêm, ngược lại còn vỗ vỗ bả vai Cố Hiểu Thần: “Trưa nay anh mời cơm, em cũng tới đi.”

“Đáng lẽ em phải mời cơm mới đúng.” Cố Hiểu Thần nói.

Diệp Cự Mạch hơi nhướn mày, cười như không cười, nói: “Ừ đúng, là em nên mời cơm, dựa theo cấp bậc mà.”

Căn cứ theo việc của Ôn Lăng Lan thì Cố Hiểu Thần phải gọi Diệp Cự Mạch một tiếng cậu. Nhưng so với cái danh xưng bên đăng ngoại xa vời thì hai người cảm thấy tình cảm anh em cùng một khoa thân thiết hơn rất nhiều, cũng tự tại hơn nữa.

Hai người đều học y, giữa hai người cũng có mối quan hệ khá rắc rối, phức tạp. Bình thường, hai người cũng có lúc trêu chọc nhau đôi câu, giống như là mấy câu bông đùa, nhạo báng lúc này vậy.

Cố Hiểu Thần liếc mắt nhìn Diệp Cự Mạch một cái, không nhanh không chậm mà buông lời phản kích: “Vừa hay, mợ đang có rất nhiều chuyện nhờ em chuyển lời cho anh đấy.”

Diệp Cự Mạch sợ tới mức vội vàng xua tay, rơi vào trạng thái hoảng sợ: “Đừng đừng đừng, ngàn vạn lần đừng nói cho anh biết.” Chị gái mình là người như thế nào, hắn là người hiểu rõ nhất, không ngờ, cách nhau muôn trùng thế này mà chị gái vẫn không tha cho hắn.

Hiểu rõ tính cách của Diệp Cự Mạch, còn làm cho hắn rơi vào trạng thái hoảng sợ như này, Lục Hằng cũng rất có hứng thú với việc này: “Sao thế? Mợ

của bác sĩ Cổ có liên quan gì tới tên nhóc này? ”

Diệp Cự Mạch giải thích một cách bất đắc dĩ: “ Là chị gái của tôi, Diệp Đồng, cũng là mẹ của cô ấy. ”

Lục Hằng có chút sững sốt: “ Vậy hai người là người thân à? ” Sau khi hiểu ra, anh ta lại lắc đầu, bật cười: “ Cả ngày nghe bác sĩ Cổ gọi cậu một tiếng sư huynh, tôi còn tưởng cậu ấy đang lừa gạt ‘tiểu sư muội’ nào. ”

“ Tôi học ở trường đại học Phục Đán(2). ” Cổ Hiểu Thần nói.

(2)Đại học Phục Đán: Được thành lập vào năm 1905 tại Thượng Hải. Đây là một trong những trường đại học thuộc top đầu tại Trung Quốc.

Lục Hằng lại sững sốt thêm lần nữa: “ Không phải cô học ở Hiệp Hòa sao? ”

Cổ Hiểu Thần lắc đầu: “ Không phải. ” Trường đại học cô theo học là trường Phục Đán, sau đó cô lại thi nghiên cứu sinh ở Bắc Đại. Sau đó, thì cứ tính là cô đi ra từ trường Bắc Đại đi, nhưng điều buồn cười chính là khi cô nói tới việc mình học ở đại học Phục Đán, cô cảm giác như mọi thứ đã quay trở lại điểm ban đầu.

Lục Hằng vẫn có một bụng đầy nghi hoặc: “ Thế tại sao cô lại gọi Cự Mạch là sư huynh? ” Không phải là bạn học, nhưng là người thân, đúng là khiến người khác đoán không ra.

“ Đầu tháng ba năm ấy, vừa lúc sư huynh làm bài thi để trở thành nghiên cứu sinh, trở thành học trò của ông nội tôi. ” Cổ Hiểu Thần lên tiếng giải thích, đầu tháng ba đó đúng là một thời điểm nhạy cảm, khiến cho suy nghĩ cô như trôi về phương xa. Đầu tháng ba năm ấy, Tu Ly Thu ra đời nhưng Ôn Lăng Lan lại qua đời. Vì thế nhà họ Ôn càng thêm xa cách với nhà họ Tu, quan hệ giữa hai nhà như được xây thêm bức tường mới, còn cô thì sao? Cuộc đời của cô cũng vì thế mà thay đổi.

Đầu tháng ba tới cũng là lúc học kỳ I kết thúc. Khi đó, Ôn Viễn Chí yêu cầu để cho cô tới Quảng Đông tiếp tục học trung học phổ thông. Cũng chính vì nguyên nhân đấy nên cô đã tới Quảng Đông để học tiếp cấp ba, mà cũng trong thời gian đó, cô gặp được Liễu Duệ.

Anh, dường như đã xây một tòa lâu đài ở trong sinh mệnh cô, ở nơi đó, không hề đi ra.

Thầy của Diệp Cự Mạch? Ông nội của cô? Cổ Triển Chiêu?

Lục Hằng nheo mắt lại, đôi mắt anh ta dường như chứa đựng ý vị sâu xa, nhìn chằm chằm vào Cổ Hiểu Thần đang ngây người.

Cổ Hiểu Thần mới tới Hiệp Hòa được có ba tháng, những gì liên quan tới bối cảnh của cô đều được giấu kín không một kẽ hở. Hiệp Hòa là một nơi khá lớn, nhưng chẳng ai biết gì về cô cả. Nếu cô không có ý định giấu diếm thì chắc cũng phải có người biết nhỉ.

...

Người phục vụ mang đĩa cải xanh cuối cùng lên, mỉm cười nói một câu: “ Mời dùng. ” sau đó chậm rãi cầm theo menu lui ra ngoài. Cổ Hiểu Thần thất thần, cô cứ chọc dũa vào trong bát com, không ăn, mãi cho tới khi Lục Hằng mở miệng hỏi cô: “ Sao cô lại tới Hiệp Hòa? ”

Cổ Hiểu Thần dừng động tác trong tay lại, ngược mắt lên nhìn Lục Hằng.

Vì sao lại tới Hiệp Hòa? Đúng vậy, cô là một nghiên cứu sinh của trường Bắc Đại, trực tiếp vào Bắc Y(3) là được rồi, sao phải chạy tới Hiệp Hòa chứ?

(3)Bắc Y: Trung tâm Khoa học Sức khỏe Đại học Bắc Kinh (Peking University Health Science Center) là một trong những trường y tế được chọn lọc và kính trọng nhất ở Trung Quốc thuộc Đại học Bắc Kinh. Nó được liên kết với 14 bệnh viện. Đây là một trong những trường y khoa hàng đầu tại Trung Quốc.

Mím môi, theo bản năng, cô đưa mắt nhìn Diệp Cự Mạch đang ngồi ở phía đối diện.

“ Đại khái là vì sư huynh. ” Cô nói.

Lục Hằng hí híp mắt, liếc mắt nhìn người đang ngồi bên cạnh mình là Diệp Cự Mạch, cảm thấy nghi ngờ: “ Bởi vì cậu ấy? ”

“ Ừm. ” Cô tiếp tục chọc chọc bát com, cúi đầu.

...

Nửa năm trước, cô cùng với giáo sư của mình đi tới Thiên Tân dự hội thảo. Khi đó, cô bất ngờ gặp được bạn cùng phòng của Tu Diệp, từ người bạn cùng phòng đó cô mới biết được tin là Liễu Duệ đã được điều tới Thiên Tân. Nên sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, cô đã chọn Hiệp Hòa. Bởi vì cô biết Diệp Cự Mạch cũng đang ở Hiệp Hòa, và không lâu sau Tu Diệp cũng thế.

Có lẽ, sau khi gặp được Tu Diệp, qua lời của cô ấy, cô sẽ hiểu được một số việc liên quan tới anh gần đây.

Đây là mục đích của cô khi tới Hiệp Hòa.

Quanh đi quanh lại, vẫn là vì anh.

Cố Hiểu Thần hơi nhắm mắt lại, tầm mắt cô di chuyển sang hướng khác. Lúc đó, cô thấy Triệu Tiền Tiến đang đi tới, hần xấu hổ sờ sờ ót, ngây ngô tiến lên chào hỏi Cố Hiểu Thần: “Chào bác sĩ Cố.”

Cố Hiểu Thần hơi gật đầu, cũng đáp một câu: “Chào cậu.”

“Bác sĩ Cố cũng ăn com ở đây à? Thật trùng hợp!! Chút nữa Liễn đội cũng tới đây.” Triệu Tiền Tiến nhiệt tình để lộ ra hành tung của Liễn Duệ, việc lấy lòng chị dâu là việc cần thiết.

Cố Hiểu Thần nghe vậy, sắc mặt cứng đờ.

Diệp Cự Mạch hơi híp mắt, hần suy nghĩ một chút rồi nói: “Liễn trưởng quan?” Sau đó, hần nói với Triệu Tiền Tiến: “Bảo Liễn trưởng quan của các cậu tới đây ngồi một lúc đi, tôi có chuyện muốn ôn lại với cậu ấy.”

Triệu Tiền Tiến “A!” một tiếng xem như đồng ý, sau đó hần xoay người đi ra bên ngoài tìm Liễn Duệ.

“Em đang định dùng bữa xong sẽ tới thăm Ly Thu, em đi trước.” Cố Hiểu Thần nói, sau đó cô lấy điện thoại mình đang để trên mặt bàn đi, rồi mở miệng xin lỗi: “Giáo sư Lục, xin lỗi, lần sau tôi sẽ mời com.”

Lục Hằng cười một cái, trước sau vẫn duy trì thái độ nho nhã, thân sĩ: “Không sao cả, bác sĩ Cố có việc cứ đi trước, sau này còn nhiều cơ hội ăn com với nhau mà.”

Cô cười cười xin lỗi, bước nhanh ra khỏi nhà hàng.

Diệp Cự Mạch đưa mắt nhìn theo bóng dáng của cô, nhìn thấy bóng dáng cô đi càng lúc càng xa, đột nhiên hần lắc đầu, cười.

“Thằng nhóc nhà cậu, cười cái gì đấy?” Lục Hằng hỏi hần.

Diệp Cự Mạch lắc lắc đầu, thờ dãi: “Quạ đen trên đời này là một màu đen, còn bác sĩ Cố lạnh lùng xinh đẹp là người như thế nào? Còn không phải là kiểu tránh được thì tránh, trốn được thì trốn sao?” Hằng ngày, hần luôn nhìn thấy cô bình tĩnh ứng phó với mọi việc, giờ cô lại tay chân luống cuống, nhìn có chút không quen mắt.

Lục Hằng nghe vẫn không hiểu hần đang nói cái gì, thế nên anh ta lòi nộ cũ ra nói: “Mà này, sao tên nhóc nhà cậu không nhắc gì với tôi về lai lịch của Cố Hiểu Thần thế?”

Diệp Cự Mạch lập tức kêu oan: “Sao tôi lại không nhắc tới chứ? Ngày đầu tiên Cố Hiểu Thần tới Hiệp Hòa, tôi đã chạy tới văn phòng cô ấy mời cô ấy đi ăn com trưa, toàn bộ trên dưới Hiệp Hòa đều biết.” Hần thể hiện vô cùng rõ ràng, ai ai cũng biết hần và Cố Hiểu Thần có quan hệ.

Lục Hằng vẫn nghi ngờ: “Thật không? Sao tôi lại không biết gì nhỉ?”

“Anh, là một người bạn rợn, chắc là chưa từng nghe qua.”

“...”

...

Cố Hiểu Thần đi ra khỏi nhà hàng, cô đang tính đi đường vòng trở về bệnh viện. Đi qua bãi đỗ xe phía Nam của bệnh viện, không ngờ, ở bãi đỗ xe cô lại gặp được anh.

Ánh mặt trời chiếu xuống, ánh nắng nhẹ phủ lên áo khoác gió màu hồng cánh sen của cô. Bốn mắt nhìn nhau, cô dừng lại nửa giây, sau đó cô đưa mắt nhìn sang hướng khác. Cô nhìn theo bóng mình trải dưới đất, đi từng bước một về phía trước. Những tán lá rụng dưới chân cô cũng phát ra tiếng xào xạc theo hướng mà cô đang đi.

Cuộc gặp gỡ thoáng qua với anh, anh không giơ tay lên giữ chặt cô như lần trước, cũng không hề ép buộc cô phải đứng lại. Dường như, anh đã đồng ý với lời đề nghị của cô, từ nay giữa hai người không còn dây dưa nữa.

Quan hệ giữa anh và cô, giờ chỉ có im lặng.

Gió thu thổi qua, họ đứng đưa lưng về phía nhau, khoảng cách giữa họ càng lúc càng xa, trái tim dường như đập chậm đi một nhịp.

Cho đến, chỗ rẽ.

Quân phục màu xanh đã hoàn toàn biến mất ở sau lưng cô, bước chân cô dừng lại, bỗng nhiên cô quay đầu lại, nhin không được mà nhìn về phía vừa nãy anh đang đứng.

Anh đi xa, không hề quay đầu lại.

Cảnh tượng này là tất cả những gì cô mong muốn, nhưng tại sao, khi nó xảy ra rồi trái tim cô lại đau thế này?

Hàng lông mi rũ xuống, che đi sự ảm đạm trong đôi mắt cô. Dưới ánh nắng, cô nở một nụ cười chua xót, giống như đang tự chế giễu bản thân mình.

Đi vào từ cửa Nam, sau đó cô lại phải đi về phía cửa Bắc để tới khu bệnh nhân, sau đó cô đi thang máy lên tầng năm. Phòng bệnh của Tu Ly Thu là phòng bệnh ở cuối hành lang, là phòng đơn. Lúc Cố Hiểu Thần tới là lúc Tu Ly Thu vừa được y tá tiêm cho một mũi, thấy Cố Hiểu Thần, cô y tá mỉm cười gật đầu: “Bác sĩ Cố.”

Cố Hiểu Thần gật đầu nhẹ một cái, sau đó hỏi y tá: “Ly Thu gần đây đã khỏe hơn chưa?”

“Tốt hơn rồi.” Y tá đáp: “Tất cả mọi thứ đều bình thường, giáo sư Diệp đã sớm tới thăm Ly Thu rồi.”

“Cảm ơn.”

Đẩy cửa phòng bệnh ra, Cố Hiểu Thần đưa mắt nhìn Tu Ly Thu vừa mới nhắm mắt lại. Lông mi cô bé cong cong, làn da trắng nhợt nhạt, càng ngày trông con bé càng giống với Ôn Lăng Lan khi còn bé, đặc biệt là khuôn mặt.

Đã nhiều năm không gặp đứa nhỏ này, không ngờ cô bé lại lớn nhanh như vậy, trông cao hơn, và hình như cũng sắp bước vào giai đoạn dậy thì rồi.

Tu Ly Thu phát hiện ra có người đang nhìn mình, cô bé mở to đôi mắt đen nhánh ra nhìn Cố Hiểu Thần. Về mặt cô bé nghi hoặc, cô bé hỏi: “Cô họ Cố à?”

Cố Hiểu Thần gật đầu, đi đến bên cạnh cô bé, ngồi xuống: “Đúng vậy, cô họ Cố.”

“Di là di cháu.” Cô bé liếc mắt một cái đã nhận ra Cố Hiểu Thần.

Cố Hiểu Thần ngẩn người ra.

Thấy được sự giật mình hiện lên trên gương mặt cô, cô bé dường như đã có được đáp án chính xác. Tu Ly Thu cười một cái, trên khuôn mặt nhợt nhạt của cô bé hiện lên má lúm đồng tiền: “Cháu nhận ra di, di là di cháu.”

Nhìn cặp má lúm đồng tiền kia, Cố Hiểu Thần không nhận được mà đưa tay chạm vào má cô bé. Má lúm đồng tiền này, vị trí này, Ôn Lăng Lan cũng có, quả thật là lớn lên giống Ôn Lăng Lan y như đúc.

“Cháu biết không? Mẹ của cháu cũng có cặp má lúm đồng tiền xinh đẹp như cháu vậy.” Cố Hiểu Thần lẩm bẩm như đang tự nói với bản thân.

Tu Ly Thu gật đầu, cười: “Cháu biết mà, bố cháu cũng thường nói như vậy đấy. Mẹ cháu là người xinh đẹp nhất, cháu lớn lên trông rất giống mẹ cháu, hai bên má đều có lúm đồng tiền.”

Cố Hiểu Thần cười dịu dàng, bỗng chốc khoảng cách giữa hai người được xóa tan sau bao nhiêu năm xa cách.

“Di là di cháu.” Tu Ly Thu khẳng định lại một lần nữa: “Khi còn nhỏ, di và cô cháu thường xuyên chơi với cháu, lúc di cười lên luôn luôn là hình ảnh đẹp nhất, cháu nhớ rất rõ đấy. Lúc này, khi di cười, cháu đã nhớ lại khi còn nhỏ cháu đã từng gặp di, nụ cười đó rất giống, chẳng có chút thay đổi nào cả.”

Bỗng nhiên, nụ cười trên mặt Cố Hiểu Thần cứng lại.

Đã từng, đã từng có một người nói với cô rằng, khi cô cười lên là phong cảnh đẹp đẽ nhất.

“Hơn nữa, bố cháu cũng nói, đôi mắt của di rất giống mẹ cháu.” Tu Ly Thu đưa tay sờ sờ mí mắt Cố Hiểu Thần, ngây ngô hỏi: “Di, điều bố cháu nói có đúng không ạ?”

“Đúng.” Cố Hiểu Thần cũng đưa tay sờ sờ mí mắt của Tu Ly Thu, ngữ khí dịu dàng: “Đôi mắt của Ly Thu cũng rất giống chị họ, rất đẹp.”

Tu Ly Thu cười một cách sung sướng, má lúm đồng tiền lại xuất hiện lần nữa.

Ở ngoài cửa không biết từ bao giờ đã nhiều thêm một người, Tu Ly Thu vừa liếc mắt đã nhìn ra người mới xuất hiện, cô bé gọi lớn: “Chú Liễu.”

Sống lưng Cố Hiểu Thần cứng đờ.

Ban đầu, Liễu Duệ đang đứng dựa lưng vào cửa, giờ anh đã đứng thẳng người dậy, anh cười nhẹ nhìn Tu Ly Thu, sau đó tiến lên hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Tu Ly Thu gật đầu: “Rồi ạ.”

Trên khuôn mặt Liễu Duệ xuất hiện nụ cười nhẹ, anh hơi liếc mắt về phía Cố Hiểu Thần, sau đó lại tiếp tục hỏi Tu Ly Thu: “Có nhớ cô cháu không?”

Tu Ly Thu gật đầu một cách thành thật: “Nhớ, bao giờ cô trở về thế ạ?”

“Có thể là hết tuần này.” Liễu Duệ nói, nhưng đây không phải là một câu trả lời chắc chắn.

Tu Ly Thu gật đầu, cô bé lại nhìn Cố Hiểu Thần rồi mới nhớ ra phải giới thiệu: “Đây là dì của cháu. Dì, đây là chú Liễu.” Nói xong, Tu Ly Thu còn ghé sát vào tai Cố Hiểu Thần mà nói thầm: “Nghe nói đây là bạn trai của cô.”

“Bạn trai?” Cố Hiểu Thần nhủ mày.

Tu Ly Thu gật đầu, trong ánh mắt cô bé lóe lên một tia bất quái: “Đúng vậy, cháu nghe rất nhiều người nói thế. Chú Triệu, chú Giang, chú Mã đều nói chú Liễu là bạn trai của cô cháu.”

“Tu Diệp cũng nói như vậy?” Cố Hiểu Thần hỏi.

Tu Ly Thu lắc đầu, vẻ mặt vô cùng thật thà: “Cháu cũng không dám hỏi cô.”

Cố Hiểu Thần nhủ mày, sau đó cô sửa lại mối quan hệ này cho Tu Ly Thu biết: “Bạn trai của cô cháu là vị bác sĩ thường xuyên tới đây kiểm tra cháu này, chú ấy là bác sĩ Diệp, chứ không phải chú Liễu này.”

“Bác sĩ Diệp? Bác sĩ Diệp Cự Mạch sao?”

“Ừ.”

Tu Ly Thu buồn bực: “Nhưng mà đó là cậu(4) cháu mà.”

(4)Cửu công: Đây là cách gọi theo bản raw, ý muốn nói tới người cậu bên họ đằng ngoại. Mẹ Tu Ly Thu là Ôn Lăng Lan, chị của Diệp Cự Mạch cũng là con dâu nhà họ Ôn nên cũng có thể coi Diệp Cự Mạch là cậu của Tu Ly Thu.

Nhìn bộ dáng hồn nhiên, vô ưu vô lo của Tu Ly Thu, Cố Hiểu Thần lại cúi đầu, cô không biết nên giải thích cho Tu Ly Thu như thế nào về mối quan hệ của Tu Diệp và Diệp Cự Mạch. Đối với Tu Ly Thu thì Tu Diệp là cô của cô bé còn Diệp Cự Mạch là cậu của cô bé. Nhưng mà giữa Tu Diệp và Diệp Cự Mạch không tồn tại bất cứ quan hệ huyết thống nào, bọn họ bên nhau không trái pháp luật cũng chẳng vi phạm đạo đức, nhưng người nhà họ Tu lại có tình không đồng ý hôn sự này.

Đại khái là việc này có liên quan tới vụ việc năm đó của Tu Triệt và Ôn Lăng Lan, thế nên giận chó đánh mèo sang nhà họ Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Lý tưởng của bọn họ

Edit: Cải Trắng

‘Phục Đán’

...

Sau khi đi ra khỏi phòng bệnh của Tu Ly Thu, người luôn giữ im lặng là Liễu Duệ bỗng nhiên đuổi theo, gọi cô lại: “Bác sĩ Cố, xin dừng bước.”

Cô dừng lại, chờ anh đi tới, sau đó nhàn nhạt mở miệng hỏi: “Có việc gì không?”

Anh nhủ mày, anh nhìn sâu vào đôi mắt lạnh băng kia của cô, một lúc lâu sau, anh thấp giọng mở miệng: “Lần trước để quên quần áo ở nhà bác sĩ Cố, làm phiền bác sĩ Cố đem tới trả tôi rồi.”

Lúc anh nói lời này, giọng anh không lớn cũng không nhỏ nhưng vừa vặn để người đi ngang qua đó nghe thấy. Thật sự là không sai lệch đi chút nào, người họ hoàn toàn nghe được trọn vẹn cuộc nói chuyện giữa hai người, còn liếc trộm về phía hai người nữa.

Cố Hiểu Thần hơi nhủ mày lại, đáy mắt cô lóe lên một tia sáng, cô im lặng nhìn anh.

Anh hơi nhướn mày: “Sao thế? Bác sĩ Cố muốn giữ lại quần áo của tôi à, để làm kỷ niệm à?”

Cố Hiểu Thần đáp lại vô cùng bình tĩnh: “Ngày mai tôi sẽ mang tới bệnh viện.”

Phản ứng của cô, lạnh nhạt.

Liễu Duệ cũng chẳng còn tâm trạng trêu chọc cô nữa, anh cúi đầu, sắc mặt anh thay đổi, điệu cười có chút trào phúng: “Cảm ơn.”

“Tôi cũng vô cùng cảm ơn anh.” Cố Hiểu Thần cong cong môi, cười như không cười mà nói: “Cảm ơn Liễu trưởng quan đã không quấy rầy tôi.” Nói xong, cô xoay người rời đi.

Cuối cùng, Liễu Duệ đưa mắt nhìn lên, anh nhúu chặt mày nhìn theo bóng dáng lạnh lùng của cô.

Tới cuối cùng, khoảng cách giữa bọn họ chỉ còn lại sự xa lạ và khách sáo.

Những kỷ niệm trước đây, cô thức sự đã quên rồi sao?

...

“Đồ ăn sáng ở nhà ăn mới làm đấy, mau nếm thử xem.” Cố Hiểu Thần đặt một phần mì xào trước mặt Liễu Duệ, sau đó cô đưa hai tay ôm mặt, ánh mắt cô chân thành tha thiết nhìn chăm chăm Liễu Duệ, có thể nhìn ra cô vô cùng chờ mong phản ứng của anh.

Liễu Duệ đẩy hộp thức ăn về phía bàn của cô, thanh âm nhàn nhạt: “Dầu mỡ dính hết vào mặt bàn của tôi rồi.”

Cố Hiểu Thần không nhụt chí, cô cầm hộp thức ăn lên, đưa tay dùng sức quạt quạt làm cho hương thơm lan tỏa, nhắm về phía anh mà quạt: “Cậu ngửi đi, vô cùng thơm. Mấy thứ đồ ăn kia và bánh bao làm sao có thể so sánh được, đây chính là mỹ vị nhân gian.”

Anh không thèm để ý tới cô, anh lấy từ ngăn kéo ra một tập đề, vắn nắn bút ra rồi nghiêm túc giải đề.

Cố Hiểu Thần chu chu môi, tức giận bẻ đôi đũa dùng một lần ra, gấp một miếng mì xào cho vào trong miệng, cả khuôn mặt cô hiện lên vẻ không phục.

Mấy ngày liên tiếp đều như thế, Liễu Duệ cứ tưởng rằng Cố Hiểu Thần sẽ dừng lại, nhưng không ngờ cô càng đánh càng hăng. Bữa sáng không đưa được thì đổi sang tặng quà, từ hộp ngôi sao cho tới khăn quàng cổ, sau đó còn tặng cốc, vãn vãn và vãn vãn. Mỗi lần cô đưa quà anh đều làm như không nhìn thấy. Không đưa được thì đợi tới lúc tan học Mục Hoàng Dịch lại bị Lận Yên chặn lại ở cửa, cô ấy dúi quà vào tay Mục Hoàng Dịch, sau đó nói với hắn: “Đưa cho Liễu Duệ.” rồi chạy mất. Ngày hôm sau, anh đem luôn quà Cố Hiểu Thần tặng trả lại bàn cô.

Mỗi lần nhìn thấy quà bị trả lại, Cố Hiểu Thần đều hỏi anh một câu: “Cậu không thích sao?”

Mới đầu, anh còn không biết nói gì, nhưng dần dần anh đều trả lời một cách lạnh nhạt: “Đừng tặng nữa.” Nhưng Cố Hiểu Thần đâu nghe lời anh, không những đưa mà còn đưa một cách hăng say, phong phú đa dạng, muôn kiểu kỳ quái, đúng là khiến người khác trở tay không kịp.

Có một ngày, cô tặng anh một bộ đề Olympic toán. Từ trước tới nay, đối với quà cô tặng, Liễu Duệ chưa từng liếc mắt nhìn lấy một cái nhưng khi nhìn thấy tập đề này anh lại hứng thú lật xem vài trang. Sau đó, anh còn phát hiện ra có một trang cô đang giải đề.

Anh đã sớm đọc xong trong tiết học nên anh chuyển bộ đề đó về phía bàn cô, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Cậu làm?”

Có lẽ đây là lần đầu anh chủ động mở miệng nói chuyện với cô, Cố Hiểu Thần vội vàng nghiêng người qua, trong lòng cô vô cùng sung sướng, gật đầu: “Tháng chín sang năm tôi sẽ đi thi, lấy hạng nhất chắc là khó nhưng để nằm trong top 3 người đứng đầu thì vẫn có tự tin.”

“Cậu thích học toán?” Anh lại hỏi vấn đề thứ hai.

Cố Hiểu Thần nhe răng cười, cô gật đầu: “Thích, không phải cậu cũng thích học toán à?”

“Thế sao?” Anh hỏi ngược lại, sau đó anh cúi đầu xuống, không nhìn cô nữa, cũng không nhìn thấy đôi mắt như đang cười của cô.

“Không phải sao?” Cố Hiểu Thần học theo bộ dáng của anh, hỏi ngược lại, đôi mắt hiện lên sự giao hoạt rất nhanh rồi biến mất.

Cái người tên Lận Yên kia, cuối cùng cũng làm được một việc tốt.

Nghe vậy, hàng lông mi anh hơi rũ xuống, lơ đãng nhìn về phía cây bút Cố Hiểu Thần đang cầm trên tay. Nó là một cây bút rất bình thường, có thể mua được ở khắp phố lớn ngõ nhỏ, thứ duy nhất đặc biệt ở trên nó có lẽ là chữ ‘Cố’ được khắc lên cây bút.

Đột nhiên, ánh mắt anh nhìn sâu vào nó, nhìn chăm chăm vào cây bút cô đang đang đưa trên tay, anh hơi nhếch môi lên.

Nhờ sự kiện đề Olympic toán nên lâu lâu Cố Hiểu Thần lại tìm đến Liễu Duệ để hỏi bài. Nhìn qua thì không giống như ý định bộc phát mà giống như cô đã ủ mưu từ trước.

Trong lúc giải bài tập, Liễu Duệ vẽ ra một cái bảng, sau đó đánh dấu căn 5 ở bên cạnh, rồi anh gõ gõ bút xuống hình cái bảng để nhắc người bên cạnh tập trung, thanh âm anh trầm thấp: “Căn 5.”

Cố Hiểu Thần vội vàng sửa lỗi sai: “Không đúng không đúng, đáp án đề này phải là căn 3 chứ...” Nói tới đây đột nhiên cô im bặt, cô cắn môi nhìn sắc mặt Liễu Duệ, sắc mặt anh vô cùng thản nhiên. Cô cười ha ha hai tiếng, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của anh, cô khép tập đề lại rồi tìm cơ hội mà bỏ chạy.

Nhìn chăm chăm theo bóng dáng cô, động tác xoay bút của Liễu Duệ cũng ngừng lại, anh có chút đau đầu, nhéo nhéo ấn đường, bỗng nhiên anh bật

cười đầy bất đắc dĩ.

Mục Hoàng Dịch từ phía trước đi tới, hất hua hua tay trước mặt anh: “Ha! Cười ngây ngô cái gì thế? Về ký túc xá thôi.”

Bỗng nhiên, sắc mặt Liễu Duệ thay đổi, anh nhăn mày nhìn Mục Hoàng Dịch, ngón trỏ anh nhịp nhịp xuống mặt bàn rất có quy luật, anh hỏi: “Tôi cười?”

Mục Hoàng Dịch gật đầu: “Ừm.”

Ngón trỏ đang nhịp nhịp xuống mặt bàn bỗng dừng lại, theo bản năng Liễu Duệ liếc mắt nhìn về phía bàn Cố Hiểu Thần, bỗng nhiên anh lại nhớ tới cây bút có khắc chữ ‘Cố’ của cô.

Một năm trước, khi anh tới Bắc Kinh để tham gia cuộc thi toán cấp hai toàn quốc.

Ngày thi hôm đó, Liễu Khê cứ nằng nặc đòi đi theo anh tới trường thi, ngồi ở trên xe taxi còn vui vẻ lục cặp sách của anh, sau đó quên luôn hộp bút của anh trên xe taxi. Lúc đi vào trường thi, Liễu Duệ kiểm tra cặp sách của mình mới biết là thiếu mất hộp bút. Khi đó, Liễu Khê khóc, rồi có một cô gái đi tới chỗ Liễu Khê, có lẽ cô ấy nghĩ Liễu Khê cũng là học sinh tham dự kỳ thi nên mới hỏi nguyên do tại sao Liễu Khê khóc.

Liễu Khê lau nước mắt, cảm thấy rất tủi thân: “Hộp bút để quên trên xe taxi rồi.”

Cô gái đó lấy từ trong cặp mình ra một cây bút, đưa cho Liễu Khê, còn nói lời cổ vũ với Liễu Khê nữa.

Trên cây bút đó cũng được khắc một chữ ‘Cố’

...

Diệp Cự Mạch vừa mới hạ tay xuống thì có một cô y tá chạy tới thông báo với hắn là có người nhà bệnh nhân đang đợi hắn.

“Đây là người nhà của bệnh nhân phòng số mấy?” Diệp Cự Mạch hỏi.

“312, là Liễu trưởng quan.” Y tá nói.

Liễu Duệ?

Diệp Cự Mạch nhìn về phía cuối hành lang, anh nhíu mày.

Đẩy cửa văn phòng ra, Liễu Duệ đang đứng ở cửa sổ sát đất chờ hắn, cả người anh đứng thẳng tắp như thân cây tùng, mang lại cho người khác một cảm giác nghiêm nghị. Diệp Cự Mạch vừa đẩy cửa ra đã đứng khoanh tay trước ngực, không thèm quan tâm gì hết mà gọi to: “Liễu trưởng quan.”

Liễu Duệ xoay người, đôi mắt âm trầm nhìn thẳng vào Diệp Cự Mạch, anh cảm thấy rất mệt, ngay cả lúc nói chuyện giọng điệu cũng khàn khàn: “Đi uống rượu, có muốn đi không?”

Diệp Cự Mạch cười nhẹ, từ chối: “Tôi không muốn đi uống rượu cùng người đàn ông có ‘scandal’ với Tu Diệp.”

Liễu Duệ nhíu mày: “Có ý gì?” Từ khi nào mà anh có tai tiếng với Tu Diệp?

Diệp Cự Mạch tiến về phía trước hai bước, hắn đưa một tay chống vào lưng ghế dựa, ánh mắt nhìn về phía xa xăm ngoài cửa sổ, như thể hắn có thể nhìn thấy núi to và gió lớn vậy, nhàn nhạt nói: “Ly Thu nói.”

“Ly Thu?” Liễu Duệ nhíu mày, rơi vào im lặng mất một lúc. Sau đó, anh cười khẽ, bắt đầu chuyển sang châm chọc hắn: “Từ bao giờ anh đã tin vào mấy chuyện vớ vẩn mà Ly Thu nói vậy?”

Ai cũng biết, đứa bé của nhà họ Tu kia rất ranh ma quỷ quái. Bình thường cô bé cũng rất nghịch ngợm rồi, gặp người thì nói tiếng người, gặp quỷ thì nói tiếng quỷ, chẳng có gì mà cô bé chưa thử.

Sắc mặt Diệp Cự Mạch bình thản, hắn thu hồi lại ánh mắt của mình, sau đó hắn lại đưa mắt nhìn chằm chằm Liễu Duệ, nói một câu đầy ý vị thâm trường(1): “Tôi không tin, nhưng lại có người tin đấy.”

(1) Ý vị thâm trường: lời nói có ý nghĩa sâu xa.

Tuy bệnh viện là một nơi bận rộn, công việc trong tay mọi người nhiều không xuể, nhưng đây cũng là chỗ mà mọi lời đồn đại có thể một truyền mười, mười truyền trăm. Không tới nửa tiếng sau, tin đồn đã lan ra khắp nơi, thế nên ai cũng biết.

Đặc biệt là chuyện này còn liên quan tới Cố Hiểu Thần, vốn cô là trung tâm của mọi lời đồn đại trong bệnh viện rồi, lần này còn bị đồn đại với một người tai to mặt lớn như Liễu trưởng quan, lỗi tai của mọi người đã sớm dựng hết lên để hóng chuyện rồi.

Lúc ở trong phòng phẫu thuật, Diệp Cự Mạch cũng đã nghe được mấy người bàn tán với nhau về cuộc đối thoại kinh điển giữa Liễu Duệ và Cố Hiểu Thần rồi, được miêu tả lại cực kỳ chân thật. Dựa theo những gì y tá có mặt tại hiện trường thì lúc ấy sắc mặt Cố Hiểu Thần không tốt, trông rất nghiêm trọng. Mà lúc đó hai người họ còn đang đứng ngoài phòng bệnh của Tu Ly Thu, hắn dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Nếu có người nói Tu Ly Thu không nói bừa gì với Cố Hiểu Thần, thì hẳn còn lâu mới tin.

Liễu Duệ vẫn không hiểu hàm ý trong câu nói của Diệp Cự Mạch lắm, anh hơi nghiêng đầu, hỏi lại lần nữa: “Uống rượu, có muốn đi không?”

“Không đi.” Diệp Cự Mạch từ chối một lần nữa, lần này từ chối một cách rất dứt khoát.

Bị từ chối hai lần liên tục, Liễu Duệ cũng dần trở nên mất hứng, giọng nói của anh trở nên âm trầm: “Anh chắc chắn là không đi chứ?”

Diệp Cự Mạch nhìn anh, theo bản năng hẳn nghiêng cứu biểu tình trên mặt lúc này của Liễu Duệ, do dự một lát, hẳn gật đầu: “Không đi.”

Bỗng nhiên, Liễu Duệ cười lạnh một tiếng: “Tự gánh lấy hậu quả.”

Thấy Liễu Duệ xoay người rồi đi, bỗng nhiên trong lòng Diệp Cự Mạch như nhớ tới cái gì đó, hẳn bước lên ngăn Liễu Duệ lại.

Liễu Duệ lạnh lùng nhìn người đang đi tới, anh cười lạnh một tiếng: “Sao nào? Giáo sư Diệp đang muốn làm gì?”

Diệp Cự Mạch tặng cho anh một ánh mắt âm trầm, hẳn nói: “Tôi đi theo cậu.”

Thấy thế, Liễu Duệ cũng không làm khó hẳn nữa: “Cuối tuần Ly Thu xuất viện, Tu Diệp sẽ tới đón con bé.”

Quả nhiên, có liên quan tới Tu Diệp.

Diệp Cự Mạch nhắm hai mắt lại, hẳn cảm thấy nặng nề.

Cô về rồi, cuối cùng cô đã quay trở lại đây.

...

Cố Hiểu Thần vừa nhận được điện thoại của Diệp Cự Mạch xong đã lập tức chạy tới quán ăn khuya ngay bên cạnh bệnh viện. Lúc ấy, Liễu Duệ đã uống say, anh nằm gục xuống bàn ngủ. Ở phía xa, Cố Hiểu Thần đã nhìn thấy, ánh trăng dường như đang phủ một lớp ánh sáng nhẹ lên bộ quân phục màu xanh của anh, cô nhủ mảy mai.

“Anh thực sự không còn cách nào khác.” Diệp Cự Mạch nói bằng giọng điệu bất đắc dĩ.

Cố Hiểu Thần cảm thấy thật đau đầu, cô ần ần huyết thái dương của mình sau đó trừng mắt lên nhìn Diệp Cự Mạch: “Anh nhất định phải cùng anh ấy uống rượu sao?”

Cả thế giới này lớn như vậy, hẳn nhất định phải uống rượu cùng Liễu Duệ sao?

“Cậu ấy là người có thể dùng súng một cách hợp pháp.” Bị uy hiếp, được chưa?

Cố Hiểu Thần đau đầu day day trán, cô nhìn về phía Liễu Duệ, cô đang tính xem phải làm gì với anh.

Dưới ánh sáng chập chờn, lúc sáng lúc tối, Diệp Cự Mạch nhìn về phía Cố Hiểu Thần, lúc này cô đang suy nghĩ rất dăm chiêu. Hẳn nói: “Đến giờ rồi, anh còn phải trực ban, đi trước nhé.” Nói xong, hẳn vội vàng rút lui, hẳn để lại một Liễu Duệ say như chết cho Cố Hiểu Thần.

Cố Hiểu Thần nhủ mảy mai, cô trừng mắt nhìn theo bóng dáng Diệp Cự Mạch đang dần chìm vào bóng đêm. Thật lâu sau cô mới quay đầu lại nhìn người đang gục trên bàn ngủ, Liễu Duệ. Bình ổn lại cảm xúc xong, cô chậm rãi tới gần anh, cô nhìn vào khuôn mặt hơi ửng đỏ của anh dưới ánh trăng thê lương, một cảm xúc khó có thể khổng chế nổi đang dâng lên trong cô. Hốc mắt cô cay cay, cô không kiềm chế được mà đưa tay ra chạm vào da thịt anh.

Tại sao anh phải làm thế?

“Cố Hiểu Thần...” Bỗng nhiên, anh mở mắt ra, bàn tay nóng bỏng của anh nắm lấy năm ngón tay lạnh lẽo của cô, thanh âm khàn khàn, anh vẫn còn trong cơn men rượu, anh lầm bầm: “Cố Hiểu Thần...”

Chỉ ba tiếng này thôi, nhưng nó làm cho Cố Hiểu Thần đang cố kìm nén bỗng chốc rơi nước mắt.

Còn nhớ lúc lớp 11, anh từng nói: “Cố Hiểu Thần, sau này chúng ta cùng nhau thi vào Phục Đán nhé.”

Cứ như vậy, cô bước vào cuộc sống của anh.

Phục Đán, là lý tưởng của bọn họ.

...

Đi Liễu Duệ vào trong nhà, Cố Hiểu Thần thuận tay bật đèn lên, sau đó cô bước thêm vài bước đầy khó khăn. Cuối cùng, cả hai người lão đảo ngã vào ghế sofa trong phòng khách.

Cố Hiểu Thần đưa tay chống xuống ghế sofa, thờ hồn hển.

Ánh đèn vàng ảm áp chiếu lên khuôn mặt góc cạnh của anh, dường như nó đang gọi lại quang cảnh khi xưa, dưới ánh hoàng hôn, anh đang đá bóng. Không kiềm chế được, cô đưa tay sờ sờ sống mũi cao thẳng của anh, dọc theo sống mũi là xuống tới bờ môi. Bỗng nhiên, một bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay cô, đôi mắt ai đó đột ngột mở ra, anh không hề chớp mắt, cứ thế chăm chú nhìn cô.

Cố Hiểu Thần chấn động, theo bản năng cô né tránh ánh mắt của anh, nhú mảy hạ thấp giọng: “ Buông ra. ”

Liễu Duệ không buông, ngược lại anh còn kéo cô vào trong lồng ngực, anh nhắm mắt lại, gọi tên cô: “ Cố Hiểu Thần... ”

Trước kia, lúc cô tức giận hay giận dỗi, anh thường hay làm như vậy. Anh sẽ ôm cô vào trong lòng mình, sau đó cứ liên tục gọi tên cô.

Cố Hiểu Thần, Cố Hiểu Thần, Cố Hiểu Thần...

Không chút phức tạp, vụng về lấy lòng.

Dừng trong chốc lát, Cố Hiểu Thần giãy dụa, cô nói: “ Buông ra!! ”

“ Không buông!! ” Bỗng dưng anh trở nên ngang bướng, anh nâng tay còn lại lên, trực tiếp nhốt cô vào trong lồng ngực mình. Hai tay anh ôm chặt, ôm chặt cô tới nỗi cô không thể nhúc nhích nổi, thanh âm trầm thấp truyền tới từ phía sau, mang theo một chút cảm giác chưa hoàn toàn tỉnh rượu: “ Vừa buông ra em sẽ không cần tôi nữa!! ”

Cả người Cố Hiểu Thần cứng đờ, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng bỗng hiện lên vô số hồi ức, ở thời điểm cuối cùng, cô bắt mình phải thật tỉnh táo, cô lạnh lùng nói: “ Liễu Duệ, anh mau buông tôi ra!! ”

Vì sao? Vì sao còn muốn khiến cô động lòng? Anh có hiểu không, anh có hiểu rằng bọn họ đã sớm kết thúc rồi, vào năm năm trước, đã sớm kết thúc rồi!!

“ Tôi không hiểu. ” Đột nhiên, anh gầm nhẹ, anh xoay người nhanh chóng áp Cố Hiểu Thần ở dưới thân mình, đôi mắt anh hằn lên những tia máu, thanh âm lạnh tới cực điểm: “ Vì sao? Vì sao em lại hận tôi như vậy? ” Trong mắt cô đều là hận ý, là sự lạnh lùng, là sự cố chấp, rốt cuộc là tại sao? Anh đã làm cái gì sai?

Nhìn Liễu Duệ đang nổi điên, đáy lòng Cố Hiểu Thần vẫn rất bình tĩnh. Anh không thay đổi, dù chỉ một chút, anh càng để ý cái gì anh càng thờ ơ với cái đó. Anh luôn áp chế cảm xúc của mình trong lòng, chỉ khi có men rượu, anh mới bộc lộ hết ra.

Nhìn vào đôi mắt của người đang nổi điên, bỗng dưng lòng Cố Hiểu Thần đau nhói cô im lặng một lúc mới thấp giọng nói: “ Anh không hiểu, tôi cũng không hiểu. ”

Anh không rõ, em cũng không rõ.

Ánh mắt anh cứng đờ, tay anh buông lỏng, bàn tay cô cũng trượt xuống khỏi lòng bàn tay anh.

Anh chưa từng nghe Cố Hiểu Thần nói với giọng không chắc chắn như lúc này, giống như, cô thực sự không còn là Cố Hiểu Thần của trước đây nữa.

Cố Hiểu Thần hơi khép mắt lại, giấu đi ánh mắt bi ai của mình. Giằng co một lát, cô dùng sức đẩy anh ra, đứng dậy rồi đi, để lại cho anh một bóng dáng lạnh lùng.

Cô chậm rãi bước về phía phòng mình, bước chân dần dần trở nên nặng nề hơn, đến bên cửa phòng, cô run rẩy đẩy cửa bước vào, sau đó cô đóng cửa lại, ngăn cách thế giới của anh và cô.

Dựa lưng vào cửa, cô trượt theo cánh cửa ngồi xồm xuống, vùi đầu vào giữa hai chân.

Trong khoảnh khắc, đầu cô bắt đầu đau.

Nước mắt bắt đầu chảy ra từ hốc mắt, cô thấp giọng sụt sịt một cái, nhưng trong không gian yên tĩnh, tiếng sụt sịt đó trở nên rất rõ ràng

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: “Tất cả những gì của cậu và tất cả những gì thuộc về cậu.”

Edit: Cái Trắng

‘Tôi thích cậu’

...

Thứ sau hôm ấy, sau giờ tan học, Cố Hiểu Thần đã chặn Liễu Duệ lại trên hành lang lang yên tĩnh. Anh lẳng lặng đưa mắt nhìn cô, im lặng mất một lúc mới mở miệng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Trước sau như một, vẫn là giọng nói lạnh nhạt.

Cố Hiểu Thần ngẩng mặt lên, cô đón nhận ánh nhìn lạnh lùng, nhìn khuôn mặt thờ ơ lạnh nhạt của anh, mãi cô mới có thể thốt thành lời: “Tôi thích cậu.”

Ánh mắt của anh chợt lóe lên tia sáng, anh cố kìm nén để không giương môi lên, anh cảm thấy có chút buồn cười: “Vì sao lại thích tôi?”

“Thích tất cả những gì của cậu và tất cả những gì thuộc về cậu.”

Nhìn cô, trong đầu anh bỗng hiện lên hình ảnh cô đứng cùng với Tiêu Khải cười cười nói nói, còn cười rộ lên để lộ hai bên má lúm đồng tiền xinh tươi như hoa. Im lặng một lúc lâu anh mới nói: “Nhưng mà tôi không thích cậu, không thích tất cả những gì của cậu và tất cả những gì thuộc về cậu.”

Cứ như vậy, Cố Hiểu Thần đứng ngây ngốc tại chỗ để anh đi lướt qua cô, cứ thế nghênh ngang rời đi.

Một lúc sau, cô mới có thể khôi phục tinh thần. Cô nhìn theo bóng dáng anh, hoàng hôn buông xuống, ánh sáng yếu ớt chiếu lên hình bóng anh, tạo cho cô cảm giác anh như một chàng thiếu niên thời Trung cổ đang phiêu bạt.

Thần bí, cổ điển.

...

Trên đường trở về ký túc xá, Cố Hiểu Thần gặp được Lận Yên. Nhìn bộ dáng ủ rũ, mất tinh thần của cô, Lận Yên chạy tới hỏi thăm: “Hiểu Thần, cậu làm sao thế?”

Cố Hiểu Thần lắc lắc đầu, yếu ớt trả lời một câu: “Không sao.”

Lúc này, Sa Khinh Vũ cũng đi tới, cô nhìn Cố Hiểu Thần một lượt rồi buông một câu: “Còn phải hỏi nữa sao, chắc chắn là có liên quan tới Liễu Duệ.”

Lận Yên chớp mắt, cô ấy nhìn về phía Cố Hiểu Thần như để chờ một cái gật đầu xác nhận của cô: “Thật không?”

Cả người Cố Hiểu Thần ưỡn oải, cô cười một cách chua xót, cô biểu hiện một cách rõ ràng như vậy sao?

“Thật sự là vì Liễu Duệ?” Lận Yên liú lười, cô ấy nhìn về phía Sa Khinh Vũ với một ánh mắt như thể Sa Khinh Vũ là thần bói toán, sau đó cô ấy xấn tay áo lên, vẻ mặt tức giận: “Liễu Duệ vậy mà dám bắt nạt cậu, quá đáng thật mà!!”

Sa Khinh Vũ khi nãy đang đứng một bên nhìn bỗng tiến lên, đưa quyển sách đang ôm trong ngực cho Lận Yên, nghiêm túc xúi giục: “Đi, đánh cậu ấy đi!!”

Lận Yên tức giận cầm lấy quyển sách, sau đó xoay người rời đi.

Nhưng đi tới chỗ cầu thang cô ấy lại chỉ đưa mắt nhìn xuống, rồi lại xấu hổ quay đầu lại, đôi mắt đen nhánh tròn to khẽ chớp: “Cái kia...tớ sợ...”

Sa Khinh Vũ hừ lạnh một tiếng, ấn đầu cô ấy một cái: “Đúng là đồ không có tiền đồ.”

Lận Yên lúng túng, sau đó đem trả quyển sách lại cho Sa Khinh Vũ: “Cậu có tiền đồ thì cậu tới đi?”

Sa Khinh Vũ liếc mắt nhìn quyển sách, cười mỉa một cái rồi nói: “Đừng! Tớ cũng không có tiền đồ.”

Thấy thế, Cố Hiểu Thần cũng không còn gì luyến tiếc nữa, cô đi lên cầu thang trở về ký túc xá.

Lận Yên và Sa Khinh Vũ ở sau lưng làm mặt quỷ với nhau, còn oán trách lẫn nhau nữa.

“Tại cậu, tại cậu đấy.”

Lận Yên trừng mắt nhìn Sa Khinh Vũ, bản thân cũng tức muốn học máu: “Rõ ràng là tại cậu!!”

Sa Khinh Vũ hừ lạnh: “Có bản lĩnh thì cậu đi thu thập Liễu Duệ đi, đừng có ở chỗ này mà bày trò giận dỗi với tớ.”

“Cậu...” Lận Yên nghẹn lời, cô ấy chỉ có thể trừng mắt lên mà nhìn Sa Khinh Vũ, cũng không thể trách được, con đường mà Sa Khinh Vũ chọn chính là làm một phóng viên ưu tú. Một người độc miệng mà còn chanh chua thì rất thích hợp làm phóng viên.

...

Sáng sớm thứ bảy có mưa phùn bay lất phất, tạo cho người ta một cảm giác man mác buồn.

Cố Hiểu Thần ngồi ở bàn học làm vài bài tập toán. Ngoài cửa, Diệp Đồng đã gọi cô ra ăn sáng. Cố Hiểu Thần chỉ quay đầu lại ‘Dạ!’ một tiếng chứ tay cầm bút của cô vẫn chưa dừng lại. Cuối cùng ngồi bút cũng dừng lại ở trước hai chữ ‘Liều Duệ’ cô ngẩn người ra, nhìn cái tên đó mà suy nghĩ thật lâu.

Lúc ăn sáng, Diệp Đồng nhìn ra được Cố Hiểu Thần đang thất thần, cô ta mới hỏi cô: “Làm sao thế? Ở trường học không vui à?”

Cố Hiểu Thần lắc đầu: “Ở trường khá ổn ạ.”

“Vậy sao trông bộ dáng cháu như mất hồn thế?”

Cố Hiểu Thần gượng cười: “Không có gì ạ, chỉ là kiểm tra tháng sắp tới rồi, cháu có chút khẩn trương.”

Diệp Đồng yên lặng nhìn cô một lúc lâu, muốn nói lại thôi.

...

Ngủ trưa dậy, cô nhận được điện thoại của Lận Yên, cô áy rù cô đi hát. Cố Hiểu Thần nhìn thời tiết ở bên ngoài, tuy mưa đã dừng nhưng vẫn còn vài đám mây đen đang lơ lửng trên trời. Cô suy nghĩ một lát, sau đó từ chối.

Có thể nghe thấy giọng Lận Yên ở đầu dây bên kia lộ ra sự mất mát: “Cậu không tới à?”

“Không đi, sắp tới kiểm tra tháng rồi, tớ muốn ôn tập một chút.”

Nhưng Lận Yên nào có để im: “Đừng mà, tới đây đi, chỉ còn thiếu một mình cậu thôi đấy!! Cậu yên tâm, chỉ có tớ, Khinh Vũ, Sở Sở và Khê Khê thôi, không có ai là con trai ở đây cả.”

Nghe Lận Yên nói như thế, ý chí của cô cũng bị lay động.

Liều Khê cướp luôn điện thoại đi động trong tay Lận Yên, hét to vào trong điện thoại: “Hiểu Thần, chị mau tới đây đi, chị mà không tới đây em sẽ tới thẳng nhà chị đấy!!”

Cuối cùng, Cố Hiểu Thần cũng đồng ý: “Được rồi.”

Lúc Hiểu Thần tới được KTV(1) đã là nửa tiếng sau, quả thực giống như lời Lận Yên nói, chỉ có hội con gái bọn họ, anh không có ở đây. Cố Hiểu Thần vừa mới đẩy cửa đi vào Liều Khê đã nhìn thấy, Liều Khê vội vàng chạy tới chỗ Cố Hiểu Thần, rồi đưa luôn micro trong tay cho cô: “Hát đi hát đi, thi cử cái gì đó đều đi tìm chết đi.”

(1)KTV: Là karaoke

Cố Hiểu Thần hơi cúi xuống nhìn micro trong tay mình, bỗng nhiên cười, thảnh thơi phóng túng một chút cũng tốt, sẽ có được một đáp án tốt hơn.

Cả một buổi chiều đều chơi đùa vui vẻ. Tới khoảng sáu giờ tối thì Lận Yên đã kêu đói ầm ĩ, Lai Sở Sở cầm điện thoại lên bắt đầu dò tìm những món ngon ở quanh đây. Tìm tới tìm lui vẫn chưa quán nào mà Liều Khê ưng ý, cuối cùng bọn họ tới Sa Huyện, Liều Khê nói: “Đây chính là căn cứ hồi cấp hai của hội.”

Lận Yên cũng gật đầu đồng ý: “Ở nhà ăn không đủ thì cứ tới Sa Huyện là no.”

Sa Huyện là một quán ăn vặt vô cùng bình thường, nó nằm ở phía cuối đường, quán cũng không lớn, nhưng khách tìm tới đây cũng không ít, chủ yếu là những khách hàng ở độ tuổi học sinh. Ông chủ ở đây là một người Phúc Kiến, tuổi cũng chỉ tầm hai mấy, làn da ngăm đen, mắt to mày rậm, bộ dáng cũng thật thà chất phác, nhìn thấy Liều Khê tới thì cười: “Lấy mấy phần sủi cảo hấp đây?”

Liều Khê nhếch miệng cười, giơ ba ngón tay lên: “Ba phần, thêm năm phần canh và một phần mỳ trộn nữa.” Nói xong, cô tự cầm lấy cốc nước mà châm trà, sau đó lại nói với bốn người đi cùng mình: “Mọi người tự mình chọn món đi.”

Lận Yên đưa mắt nhìn menu, cô ấy gọi một phần hoành thánh. Lai Sở Sở và Sa Khinh Vũ thì mỗi người một phần bánh canh. Đến lượt Cố Hiểu Thần, cô đưa mắt nhìn menu, rồi cô hỏi Lận Yên: “Có món gì ngon không? Cậu giới thiệu đi.”

Lận Yên liếm liếm môi tựa như một con mèo nhỏ, câu trả lời của cô ấy cũng chẳng thể tham khảo thêm được gì: “Tớ cảm thấy món nào cũng ngon.”

Liều Khê đã trở về cùng với năm cốc nước, cô đưa ngón trỏ ra chỉ vào hình một món ăn trên menu, giới thiệu nó một cách mãnh liệt: “Ăn cái này đi.”

Nhưng ngay lúc đó, điều Cố Hiểu Thần không ngờ tới là anh cũng ở đây, cô muốn trốn.

Mục Hoàng Diễn, Mục Hoàng Dịch, Lý Viêm Nghiêm và Liều Duệ, bốn người bọn họ tới đây rất đúng lúc. Mà cũng đúng lúc đó ông chủ mang phần

thức ăn của Cố Hiểu Thần ra, thấy mấy gương mặt quen thuộc bước vào, hần vội vàng sắp xếp bàn cho họ: “Mấy cậu tới chậm rồi, các bạn nữ này đã bắt đầu ăn rồi.”

“Anh, anh đến rồi!!” Liễu Khê cười cười vẫy tay với Liễu Duệ, anh cũng chỉ gật đầu nhẹ một cái coi như đáp lại.

Thanh âm chín chắn, quen thuộc bỗng nhiên vang lên trên đỉnh đầu khiến cô quay đầu lại.

Anh cao, lại còn đứng ở phía trước khiến cô không thể nhìn rõ hoàn toàn cả người anh, chỉ thấy được gương mặt tuần tú lạnh lùng của anh lướt qua. Trong nháy mắt, không biết có phải đó là ảo giác của cô hay không, nhưng cô thấy trong ánh mắt anh xuất hiện ý cười, hơn nữa anh còn liếc mắt nhìn về phía cô.

Cố Hiểu Thần hoảng loạn, cô run run cầm lấy cốc nước mà khi này Liễu Khê đã lấy cho mình, cô cứ uống từng ngụm nhỏ liên tục để duy trì sự tỉnh táo.

Lý Viêm Nguyên chọn một chỗ bên cạnh Liễu Khê mà ngồi xuống, cười tươi, nói với ông chủ quán: “Không muộn không muộn, vẫn còn sùi cảo hấp thì không muộn.”

Nụ cười của ông chủ có phần hơi ngốc nghếch: “Trùng hợp quá, ba phần sùi cảo hấp còn lại đã bán mất rồi.”

“A!!” Lòng mảy Lý Viêm Nguyên hơi nhướn lên, cậu nhìn chăm chăm vào ba phần sùi cảo hấp đang bốc hơi nóng trên bàn: “Vậy em chỉ có thể cướp đoạt đồ ăn của mấy bạn nữ này thôi.”

Bữa cơm này, Cố Hiểu Thần cảm thấy mình không thể tiêu hóa được.

Ở đây đang hết bàn nên phải ngồi ghép bàn lại, Lận Yên còn có ý đồ xấu để Liễu Duệ ngồi ngay bên cạnh cô nữa. Hơi thở đặc trưng của anh chạm rãi bao vây lấy cô khiến cho cô cảm thấy cả người thấp thòm không yên. Lúc đưa tay gấp một miếng sùi cảo hấp, cô không cẩn thận mà va vào khuỷu tay anh, nó ấm áp, nóng bỏng, làn da anh đem lại hơi ấm đặc biệt.

Nó khiến cô sợ tới mức lập tức rút tay lại, mà động tác này cũng hơi mạnh nên khiến cô đụng vào khuỷu tay anh lần nữa.

Cố Hiểu Thần chột dạ, cúi đầu, cô chỉ cảm thấy phần da mình chạm vào tay anh bỏng rát, giống như là cô bị ánh nắng chói chang của mặt trời tháng sáu chiếu vào.

Liễu Duệ đang ngồi bên cạnh hình như đã phát hiện ra sự khác thường của cô, anh đưa mắt nhìn sang, cô đang ngẩng người ra suy nghĩ cái gì đó. Anh không nhìn được bên gối gối xuống mặt bàn.

Cố Hiểu Thần ngẩng đầu lên, khuôn mặt ngờ ngác, nhìn gương mặt tuần tú lạnh lùng của anh gần trong gang tấc, cô còn mặt dày nuốt nước miếng một cái.

Liễu Duệ cũng không biết vừa rồi mình đã làm cái gì nữa, nhưng đợi tới lúc anh khôi phục tinh thần thì anh đã gõ tay xuống mặt bàn rồi, cô cũng quay sang nhìn về phía anh, ánh mắt đen nhánh, dường như ẩn chứa rất nhiều tia sáng.

Anh mất tự nhiên, mím môi, rồi thấp giọng nói: “Nghiêm túc ăn cơm đi.”

Khóe miệng Cố Hiểu Thần hơi nhếch lên: “A!!”

Có thể một đòn đánh chết anh không?

...

Ăn cơm tối xong, nhóm của Liễu Khê vẫn không chịu chia tay nhau, bọn họ lại kéo Cố Hiểu Thần tới khu trò chơi ở gần đó. Bởi vì hôm nay là cuối tuần nên những khu vui chơi ở đây rất đông, nhiều người tới nỗi bọn họ có thể hợp thành một đội để chơi bóng rổ, hay là chơi đua xe, rồi còn cả những màn tình tứ ngọt ngào của những đôi yêu nhau nữa, những màn đó khiến cho một số người kích động hét chói tai.

Cố Hiểu Thần như đang lơ lửng giữa đám người vậy, cô nhú mảy một cái, có chút không thích ứng được. Trước kia, khi cô còn học ở Bắc Kinh, ông nội cô rất nghiêm khắc, quản rất nghiêm, ông không cho cô tới những nơi vui chơi giải trí như này. Mà đừng nói tới những khu trò chơi, ngay cả KTV còn không cho đi nữa là.

Đi qua đó một đoạn, cuối cùng bọn họ tới khu vực chơi bi-a. Liễu Khê lấy một cây gậy chơi bi-a sau đó cầm ở trên tay, ánh mắt cô quét ngang một vòng, cuối cùng ánh mắt đó dừng lại trên người Lai Sở Sở, cô nhướn mày, nhếch miệng: “Sở Sở, có tới đây chơi một ván không?”

Lai Sở Sở cười rất tươi, trong mắt lóe lên tia sáng tựa như yêu tinh, thoải mái ứng chiến: “Thua thì đừng khóc nhé.”

Liễu Khê không vui, cô hừ lạnh: “Đến cuối cùng, ai là người khóc, ai là người cười còn chưa biết đâu.”

“Vậy thì chơi thôi!!” Lai Sở Sở vót lại cây gậy rồi nói.

Trận quyết đấu bắt đầu, Liễu Khê sẽ chơi lượt đầu tiên, trọng tài trận này sẽ là Lý Viêm Nguyên. Lận Yên hứng phấn, cô ấy nhảy ra chỗ của Cố Hiểu Thần, nói một cách rất kiên định: “Chắc chắn Liễu Khê sẽ thua!”

Đối với sự chắc chắn của Lận Yên, Cố Hiểu Thần cảm thấy khó hiểu: “Sao lại thế?”

Lận Yên cong môi lên, nét mặt thể hiện rõ sự đắc ý: “Sở Sở chính là nữ vương khu trò chơi này, ai cùng cậu ấy thách đấu đều thua thảm hại, còn gan lên chơi thì đúng là tự vả mặt mình.”

Không ngoài dự đoán của Lận Yên, Liễu Khê đã thua không còn một manh giáp, Lai Sở Sở hơi nhướn mày lên, bày ra tư thế duy ngã độc tôn(2): “Còn ai không phục không? Không phục thì tới đây chiến đi.”

(2) *Duy ngã độc tôn: tự đề cao mình*

Con trai đương nhiên sẽ không đi so đo với con gái, ngược lại, Sa Khinh Vũ không phục, cô tìm một cây gậy dùng để đánh bi-a, sau đó chạy tới trước mặt Lai Sở Sở, dùng gậy bi-a khiêu khích Lai Sở Sở.

Lai Sở Sở liếc mắt một cái, sau đó lại bày ra tư thế ứng chiến.

Lại một trận quyết đấu nữa diễn ra, Sa Khinh Vũ và Lai Sở Sở đều là người chơi rất giỏi bi-a, trận quyết đấu này không hề giống với trận trước khi Lai Sở Sở thi đấu với Liễu Khê. Ván vừa rồi, trong nháy mắt Lai Sở Sở đã hạ đo ván Liễu Khê. Qua vài lần giao đấu, có thể thấy rõ Sa Khinh Vũ đang ở thế thượng phong, cô xoay xoay cây gậy bi-a trong tay, động tác vô cùng thành thạo, còn đắc ý nhướn mày: “Trò đánh bi-a này tớ học được từ dân chuyên đấy, cùng tổ đấu chính là tự tìm ngược.”

Cuối cùng, Lai Sở Sở thua, Lận Yên vội vàng chạy tới an ủi: “Đừng buồn, Khinh Vũ học chơi bi-a từ anh của mình đấy, chúng ta làm sao mà so được với hai kẻ biến thái ấy, đừng buồn.”

Sa Khinh Vũ nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng, như thể đang châm chọc lời nói hươu nói vượn của Lận Yên.

Bỗng nhiên, Liễu Khê cầm gậy bi-a chạy tới đây, trên mặt hiện rõ sự tủi thân của cô, cô nói với Cố Hiểu Thần: “Hiểu Thần, giúp bọn này báo thù đi, phải đánh cho Khinh Vũ không còn một manh giáp nào nữa.”

Cố Hiểu Thần xấu hổ xua xua tay: “Chị không chơi được, chưa từng chơi cái này bao giờ.”

“Hà!!!” Liễu Khê lú lười, cô nhớ lại tư thế của Cố Hiểu Thần lúc ở trong phòng KTV, cô còn tưởng mình lại có thể một nữ vương trò chơi rồi.

“Vậy cậu có thể chơi trò gì?” Lận Yên cũng tiến lên hỏi.

Cố Hiểu Thần nhìn lướt qua một vòng, sau đó cô chỉ vào khu vực trò chơi xạ kích, nói bằng giọng không chắc chắn lắm: “Trò kia... chắc là được.” Tu Diệp rất thích chơi xạ kích, trước kia có một khoảng thời gian ngắn cô ấy có hướng dẫn cô chơi, có thể nói cô biết được chút chút.

“Trò này á hả?” Lận Yên gãi gãi đầu, bĩu môi: “Trò này chỉ có Liễu Duệ chơi thôi, còn lại đều không biết.”

Chỉ có anh chơi được trò này?

Theo bản năng, Cố Hiểu Thần liếc mắt nhìn Liễu Duệ đang đứng ở bên cạnh, trong người cô dâng lên một cảm giác mình sẽ thua.

Cố Hiểu Thần VS Liễu Duệ.

Cái này còn cần phải thi đấu sao?

Cô không điên, nhưng sao Lận Yên cứ đẩy cô xuống hố thế nhỉ?

Bỗng nhiên, Cố Hiểu Thần cười ngây ngô: “Trò kia... thật ra tớ cũng không biết.”

Người từ nãy tới giờ im lặng không nói một tiếng là Liễu Duệ bỗng mở miệng: “Chơi một ván?”

Cố Hiểu Thần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Anh nghiêng đầu, đôi mắt anh nhìn thẳng về phía trước, anh cười khẽ một tiếng, giọng nói có vẻ hơi châm chọc: “Không dám à?”

Cô mím môi lại, nhìn anh, tựa như suy nghĩ cái gì đó, rồi cô hỏi: “Nếu tôi thắng cậu thì sao?”

Liễu Duệ cười, có chút trào phúng: “Thắng tôi? Cậu chắc chứ?”

“Nhờ đâu thắng thì sao?” Dù sao cô vẫn ôm một tia may mắn.

Liễu Duệ nhìn xuống dưới, trầm ngâm một lát: “Cậu muốn phần quà như thế nào?”

Chưa lần nào cô thấy nói chuyện với anh dễ như lần này, trong mắt Cố Hiểu Thần lóe lên một tia sáng, cô bắt đầu mạnh dạn tiến về phía trước từng bước một: “Cái gì cũng có thể chứ?”

Liễu Duệ lạnh nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, chỉ cần một cái liếc mắt thôi, Cố Hiểu Thần đã cảm nhận được sự kỳ quái. Cô cũng không dám yêu cầu gì nhiều từ anh, cô chỉ bừa về phía con búp bê đang được bán chạy nhất: “ Nếu tôi thắng, tôi muốn cái kia. ”

Liễu Duệ nhìn về phía con búp bê đang được rất nhiều người vây quanh kia, anh đồng ý: “ Không thành vấn đề. ”

Cố Hiểu Thần nhếch miệng cười, cô cầm lấy cung, rồi cả mũi tên, bắt đầu ra sức luyện tập.

Đây đúng là một cuộc thi không công bằng! Liễu Duệ là người thắng, không do dự gì nữa, mỗi một mũi tên của anh đều bắn trúng điểm mười, dễ như trở bàn tay.

Cố Hiểu Thần nhìn tám bia,, bỗng nhiên cô thở dài một hơi.

Cô đúng là không biết lượng sức, lại còn chạy tới chỗ Liễu Duệ tìm ngược!

Không đúng!! Đột nhiên, cô liếc mắt đầy oán hận nhìn Lận Yên đang đứng bên cạnh mình, sao cô cảm thấy cô ấy như đang hại cô.

“ Hiểu Thần, cậu đừng có buồn. ” Lận Yên vẫn hồn nhiên tiến lên an ủi Cố Hiểu Thần: “ Tớ thấy cậu nên chơi bi-a thôi, đừng chơi bắn tên rồi tìm Liễu Duệ, tìm ngược. ”

Cố Hiểu Thần lại thở dài, cúi đầu, bộ dáng của cô như kiểu không còn luyện tiếp gì cuộc sống này nữa.

Gục đầu xuống, nghiêm túc kiểm điểm bản thân.

Từ từ!!

Đột nhiên cô ngẩng đầu lên, đôi mắt mở to như hai cái lục lạc.

Cô vừa mới làm cái gì?

Bắn tên?

Thi đấu?

Không!!

Cô và Liễu Duệ thi bắn tên với nhau.

Với Liễu Duệ!!

Liễu Duệ.

Nghĩ tới đây, cô bắt đầu nở một nụ cười khó hiểu.

Thật thần kỳ, không ngờ cô có thể thi bắn tên với anh, hơn nữa còn là sau khi cô bị anh từ chối.

Nhìn thấy Cố Hiểu Thần đang cười ngây ngô, Lận Yên cho rằng cô đã bị Liễu Duệ ngược cho thương tích đầy mình, gặp đá kích quá lớn nên có điểm không bình thường, trong lòng Lận Yên cũng thấp thỏm, cô ấy an ủi: “ Thần nhi, tớ không nản lòng, còn rất nhiều cơ hội để báo thù mà. ”

Nhưng Cố Hiểu Thần nào còn tâm trạng để ý xem Lận Yên đang nói cái gì.

Liễu Duệ nhàn nhạt đưa mắt nhìn Cố Hiểu Thần đang lên con thần kinh, anh cười nhẹ một tiếng, sau đó tránh ra.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cảm giác quen thuộc

Edit: Cái Trắng

‘Khó chịu’

...

Sau khi ổn định lại tâm trạng, Cố Hiểu Thần đi lên trước, cô hỏi Tu Diệp: “Không phải đã bảo là gặp nhau ở nhà hàng sao?”

Một tay Tu Diệp chống lên ghế dựa, một tay để lên cửa xe: “Vừa mới ra khỏi quân khu xong, tiện đường tớ đi qua đây nên đón cậu luôn.”

Nói xong, ánh mắt Tu Diệp lại hướng về phía cửa lớn bệnh viện, dường như Tu Diệp đang chờ đợi một cái gì đó.

Cố Hiểu Thần nói: “Sur huynh một lúc nữa mới tới được, chờ anh ấy đi.”

Về mặt Tu Diệp cứng đờ, cô có chút mảy tự nhiên xoay xoay cái mũ quân đội của mình trên tay, sau đó cô cười: “Cứ từ từ.”

Cố Hiểu Thần gật đầu, sau đó cô đưa mắt nhìn về phía phó lái ra hiệu cho Tu Diệp ngồi vào bên trong trước.

Tu Diệp vừa định ngồi xuống thì không biết tại sao một luồng khí lạnh ập tới từ sau lưng cô, sau lưng cô là Liễu Duệ đang ngồi ở ghế lái, khuôn mặt anh hơn nửa đang chìm trong bóng tối. Cô vội vàng nói: “Hiểu Thần...”

“Hả?” Cố Hiểu Thần vẫn còn đang đứng im tại chỗ, chờ Tu Diệp ngồi trước.

Tu Diệp đã bị khuất phục trước uy vũ của anh: “Cậu lên ngồi ở ghế phó lái đi.”

Lúc này, Diệp Cự Mạch cũng đi ra khỏi bệnh viện, hẳn đi tới phía sau Cố Hiểu Thần, thanh âm nhàn nhạt vang lên: “Em đúng là người tương đối thích hợp ngồi ở ghế phó lái đây.”

Cố Hiểu Thần: “...”

Trong hoàn cảnh bất đắc dĩ này, cô đành lên ngồi ở ghế phó lái.

Sau đó, Liễu Duệ mới di chuyển được một đoạn đường ngắn đã dừng xe lại. Tu Diệp đang ngồi sau thấy thế, vội hỏi: “Làm sao thế? Xe hỏng à?”

Anh hơi liếc mắt sang bên phải một chút, cất giọng nhắc nhở nhàn nhạt: “Đại an toàn.”

Đột nhiên như nhận ra điều gì đó, Cố Hiểu Thần vội vàng thắt dây an toàn của mình vào.

Lúc này, xe mới khởi động một lần nữa.

Bên trong xe là một mảng yên tĩnh, Cố Hiểu Thần có chút buồn, cô hơi mở cửa sổ ra, làn gió thu nhẹ nhàng tiến vào, muốn xua tan đi mọi áp lực của mình.

Tu Diệp ngồi đằng sau đã nhận ra tâm trạng của Cố Hiểu Thần thay đổi, Tu Diệp gọi cô: “Hiểu Thần.”

“Hả?” Cố Hiểu Thần xoay người lại, nghiêng người nhìn Tu Diệp.

“Nghe nói gần đây cậu làm mấy ca phẫu thuật u sọ hầu, là phương pháp đưa mũi dụng cụ vào để mở đường.”

Cố Hiểu Thần gật đầu: “Giáo sư Lục rất chiều cô tớ, cũng phải cảm ơn sư huynh nữa.”

Diệp Cự Mạch cười: “Cảm ơn anh vì cái gì?”

Cố Hiểu Thần thuận thế khen hẳn một câu: “Cảm ơn anh đã bán mặt mũi của mình đi để em có cơ hội vào tổ của giáo sư Lục.”

“Cũng do bản lĩnh của em nữa.” Dừng một lúc, Diệp Cự Mạch lại nói: “Nhưng mà việc Lục Hằng để em mổ chính cũng khiến anh ngạc nhiên đấy.”

Tính cách Lục Hằng như thế nào, đương nhiên Diệp Cự Mạch biết rất rõ. Anh ta dễ dàng để cho Cố Hiểu Thần trở thành người mổ chính như vậy, không đơn giản chỉ là dừng ở mức độ thưởng thức thôi đâu.

Biểu cảm của Cố Hiểu Thần hơi thay đổi, cô nhìn Diệp Cự Mạch, nghiền ngẫm ý nghĩ sâu xa trong lời nói của hắn.

Lúc này, đột nhiên Liễu Duệ hỏi: “ Ăn khoai lang nướng không? ”

Cố Hiểu Thần ngẩn người ra, cô nhìn về phía anh nhưng không trả lời anh. Đúng lúc đó anh lại mở miệng gọi một cái tên khác: “ Tu Diệp. ”

Tu Diệp đang ngồi sau uống nước thì bị sặc, cô ho khò khè. Diệp Cự Mạch thấy thế thì nhú mày, hấn đưa tay ra sau lưng Tu Diệp, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng cô.

Tu Diệp còn chưa kịp trả lời thì xe đã dừng lại, người bán khoai lang nướng ven đường nhìn nhìn, rồi người ta thấy cửa sổ xe đang được mở một nửa, nhiệt tình hỏi Cố Hiểu Thần: “ Cô gái trẻ, muốn mấy củ khoai lang? ”

“ A... ” Cố Hiểu Thần quay đầu lại, nhìn Liễu Duệ đầy băn khoăn: “ Muốn lấy mấy củ? ”

“ Hai củ. ” Đáp xong, anh định lấy tiền từ trong ví mình ra đưa cho cô.

Cô nhìn cái ví tiền màu đen kia thì bảo: “ Không cần, tôi có rồi. ”

Anh rút tay về, mí mắt hơi rũ xuống, nhìn giống như là một vị tướng quân đang nếm mùi vị thất bại.

“ Mười đồng. ” Người bán hàng đưa khoai lang nướng vào từ khe cửa sổ.

Cố Hiểu Thần nhận lấy khoai lang nướng, rồi đưa tiền, sau đó cô đóng cửa sổ xe lại. Cô quay đầu, đưa khoai lang nướng cho Tu Diệp đang ngồi đằng sau: “ Tu Diệp, khoai lang nướng của cậu này. ”

Tu Diệp, người từ nãy tới giờ không hề tham gia vào sự kiện khoai lang nướng bỗng không biết làm thế nào, cô nhìn chăm chăm vào túi khoai lang nướng. Sao tự dưng cô lại cảm thấy đoạn đối thoại giữa hai người này rất kỳ lạ.

Túi khoai lang nướng nóng phồng tay này, cô có nên nhận không đây?

Mãi không thấy Tu Diệp nhận lấy túi khoai lang nướng, Cố Hiểu Thần lên tiếng thúc giục: “ Tu Diệp. ”

Tu Diệp đành nhận lấy túi khoai lang nướng, còn rất lịch sự cảm ơn một tiếng: “ Cảm ơn Liễu trưởng quan. ”

Người đang ngồi trên ghế lái cười nhạt: “ Cảm ơn tôi làm gì, đồ cũng không phải là tôi mua. ”

Tu Diệp: “ ... ”

Cô là người nằm không cũng trúng đạn, được chưa? Là cô chủ động nói mình muốn ăn khoai lang nướng sao? Cô là người một hai đôi bằng được Liễu Duệ phải mua khoai lang nướng à?

“ Dù sao thì lông dê cũng luôn ở trên người dê, cảm ơn cậu cũng không mất đi cái gì. ” Tu Diệp nhìn Liễu Duệ, biểu hiện tới một trăm hai mươi phần trăm của sự chân thành.

Liễu Duệ cong môi lên: “ Khách sáo rồi. ”

Nghe giọng anh thì đoán tâm tình anh lúc này chắc cũng không tệ lắm, Tu Diệp lén thờ phào một hơi.

Cô cầm lấy một tờ giấy bỏ đi để ở trên xe, bọc một củ khoai lang nướng lại đưa cho Cố Hiểu Thần: “ Đây... món khoai lang nướng cậu yêu thích nhất. ”

Cố Hiểu Thần không nhận lấy, chỉ cười dịu dàng, sau đó nói một cách cường điệu: “ Tôi không thích ăn khoai lang nướng. ”

Tu Diệp: “ ... ”

Tu Diệp vừa lột vỏ khoai lang nướng vừa chửi thầm trong lòng, cũng không biết năm đó ai là người khi đi dạo phố với cô luôn một hai đôi phải ăn bằng được khoai lang nướng đâu.

Đúng, người kia chính là Cố Hiểu Thần, là quý!!

Hung hăng cắn thêm một miếng nữa nhưng vẫn không hiểu.

Nghiêng đầu, cô nhìn thấy Diệp Cự Mạch hình như đang cười, rồi cả đôi mắt đen nhánh của hắn nhìn không rõ cảm xúc bên trong là gì.

Miếng khoai lang vừa cắn như mắc lại trong miệng Tu Diệp.

Giờ này, phút này, nếu như cho cô một khẩu súng thì cô chỉ muốn bắn một phát trúng ngay tim Liễu Duệ thôi.

...

Khi tới nhà hàng, đèn đường đã sáng lên rực rỡ.

Tu Diệp là người chọn nhà hàng, ăn lẩu.

Người phục vụ dẫn đường cho bọn họ đi tới phòng riêng, bởi vì Tu Diệp và Liễu Duệ mặc trang phục quân nhân, khác với mọi người nên có rất nhiều người chú ý.

Đi vào phòng bao, mọi ánh mắt bên ngoài đã bị ngăn cách.

Sau khi ngồi xuống, người phục vụ bắt đầu để bọn họ gọi thức ăn. Tu Diệp gọi một nồi lẩu uyên ương, rồi bia, rồi mấy món trên thực đơn nữa, cô gọi thêm mỗi món một phần. Gọi xong, nhận lại thực đơn rồi người phục vụ mới đi ra ngoài.

Cố Hiểu Thần đứng dậy: “Tới đi vệ sinh một lúc.”

Mất thấy cô đi ra khỏi phòng bao, Liễu Duệ cũng tháo mũ quân đội của mình xuống cầm ở trong tay. Yết hầu anh hơi chuyển động, anh sờ sờ bao thuốc sau đó im lặng đi theo ra ngoài.

Đi từ nhà vệ sinh ra, cô bắt gặp một sườn mặt quen thuộc, Cố Hiểu Thần có hơi hoảng loạn mà dừng bước chân.

Anh mãi mãi như vậy, nghiêm cẩn trong bộ quân trang. Anh như một cây bạch dương trên sa mạc, những đường nét trên cơ thể anh khắc họa rõ ràng hình dáng anh, sống mũi cao thẳng khiến người khác phải chú ý.

Trong một giây đó, Cố Hiểu Thần không thể nào di chuyển tầm mắt của mình.

Như là phát hiện ra gì đó, anh bỗng nhiên nghiêng mặt về phía cô, nhìn thẳng vào ánh mắt cô đang nhìn mình không chớp mắt.

Cố Hiểu Thần cứ đứng yên lặng như vậy nhìn anh, nhìn vào đôi mắt đen nhánh sáng ngời của anh, nhìn vào hình bóng mình trong đôi mắt anh.

Nhìn Cố Hiểu Thần lúc này như nhìn thấy bóng dáng một Cố Hiểu Thần khi còn là học sinh cấp ba, khi đó cô cũng dùng ánh mắt đơn thuần, không có kị gì mà nhìn anh.

Lặng im một lát, Liễu Duệ bỗng nhả ra một làn khói, anh hơi khép mắt lại, khiến cho người khác không thể thấy rõ cảm xúc trong đáy mắt anh.

Cửa sổ ở cuối hành lang được mở ra một nửa, một cơn gió mùa thu ủa tới. Nó thổi tới làm lóa sáng đốm lửa ở đầu thuốc đang được kẹp ở tay anh. Cố Hiểu Thần cúi đầu, cô lấy lại bình tĩnh rồi nâng bước rồi đi.

Mà anh cũng dụi luôn tàn thuốc rồi ném đầu thuốc vào thùng rác, đi theo cô.

Một trước một sau, không khí mang theo một chút áp lực không nói thành lời.

Từ nhà vệ sinh đi tới phòng bao phải đi qua một quãng đường khá dài, không ngờ đúng lúc đó cô lại gặp được Lục Hằng cũng đang ăn tối ở nhà hàng này, anh ta đang đi về hướng nhà vệ sinh. Nhìn thấy Cố Hiểu Thần đi tới, anh ta gọi cô: “Bác sĩ Cố.”

Cố Hiểu Thần dừng bước chân lại, ngẩng đầu lên nhìn. Nhìn Lục Hằng ở ngoài đời thường như thế này, không mặc áo blouse trắng, cô có chút không quen. Anh ta chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen, lúc này nó càng làm lộ ra khí chất nho nhã của anh ta.

Cô hơi gật đầu, cong môi, nhàn nhạt đáp một tiếng: “Giáo sư Lục.”

“Ăn cơm hả?” Lục Hằng hỏi cô.

Cô lại gật đầu: “Cùng mấy người bạn.” Dừng một chút, cô bổ sung thêm: “Sur huynh cũng đang ở đây.”

“Hả?” Lục Hằng hơi nhướn mày: “Cậu ấy cũng ở đây?”

“Ừm.”

Cuối cùng, Lục Hằng di chuyển tầm mắt về phía người đang đứng sau lưng Cố Hiểu Thần, là Liễu Duệ.

Tình cảnh lúc này trở nên lúng túng, Cố Hiểu Thần hơi cúi người, nhắm mắt mà giới thiệu: “Đây là Liễu trưởng quan.”

Nói xong, Lục Hằng gật đầu một cái với Liễu Duệ.

Đôi mắt lạnh lùng của Liễu Duệ nhìn thẳng Lục Hằng, anh hơi gật đầu, đôi môi đang mím chặt cũng mở ra: “Liễu Duệ.”

Lục Hằng nhếch môi cười, dáng vẻ ôn hòa: “Lục Hằng.”

Bề ngoài thì yên lặng nhưng hai bên đều âm thầm đưa mắt đánh giá nhau.

Cố Hiểu Thần yên lặng hít sâu một hơi, rồi nói: “Giáo sư Lục, chúng tôi đi về phòng bao trước đây. Chúc anh dùng bữa tối ngon miệng.”

Lục Hằng vẫn luôn duy trì vẻ tươi cười, anh ta gật đầu: “Dùng bữa tối ngon miệng.”

Lúc trở lại được phòng bao thì đồ ăn đã được mang lên. Tu Diệp đang cúi đầu nhúng đồ ăn, Diệp Cự Mạch thì khui bia, thấy hai người trở về thì họ lấy thêm hai cốc.

“Sao mà đi lâu thế?” Tu Diệp hỏi Cố Hiểu Thần.

Cố Hiểu Thần ngồi xuống, tay cô có chút mất tự nhiên mà cầm cốc bia lên, thanh âm thấp thấp: “Gặp được giáo sư Lục.”

“Giáo sư Lục?” Đột nhiên Tu Diệp cười một tiếng: “Cậu và giáo sư Lục này thật đúng là...” Sau đó còn liếc mắt về phía Liễu Duệ với ý nghĩ sâu xa.

Nói tới Lục Hằng, Cố Hiểu Thần lại nhớ tới một sự kiện khác.

“Lúc trước sư huynh đề tứ phẫu thuật cho Ly Thu, điều kiện trao đổi của bọn mình là việc được tham gia vào tổ Lục Hằng.” Nói xong, Cố Hiểu Thần cũng liếc mắt về phía Diệp Cự Mạch một cái.

Trước ca phẫu thuật cô cũng không biết bệnh nhân mình phẫu thuật lại là Ly Thu. Hôm nay dường như cô biết được một số chuyện gì đó, hóa ra chuyện phẫu thuật cho Ly Thu chỉ là lớp vỏ nguy trang. Chả trách Diệp Cự Mạch đồng ý sáng khoái như thế.

“Là em đưa ra yêu cầu muốn tham gia cuộc phẫu thuật đó.” Diệp Cự Mạch uống một ngụm bia, yên lặng đá quả bóng trở về chân Cố Hiểu Thần.

Cố Hiểu Thần cười, cũng không chọc phá nữa.

Không cần nghĩ cũng biết đây là ý của Tu Diệp. Cô là di của Tu Ly Thu, chỉ dựa vào thân phận này thôi là được rồi, sao có thể dùng điều kiện trao đổi với Diệp Cự Mạch để vào phòng phẫu thuật.

Thấy không khí có vẻ không ổn, Tu Diệp cầm cốc bia lên, cứng ngắc mà lảng sang chuyện khác: “Cạn ly một lần nào.”

Cố Hiểu Thần đưa mắt nhìn Tu Diệp, ánh mắt nhàn nhạt nhưng có thể nhìn thấu lòng người.

Tu Diệp chột dạ, cô đưa mắt nhìn xuống, không dám nhìn Cố Hiểu Thần đang ngồi đối diện nữa.

“Tôi lái xe, không uống được.” Liễu Duệ nói.

Tu Diệp lại nói: “Vậy ba người chúng ta nâng cốc đi.”

Cứ một lần rồi lại một lần, nâng cốc rất nhiệt tình rồi thỉnh thoảng còn hàn huyên với nhau đôi câu.

Ăn được một nửa, Liễu Duệ muốn đi vệ sinh, lúc anh tới nhà vệ sinh thì chạm mặt Lục Hằng.

Lúc ấy, Lục Hằng muốn đi ra, còn Liễu Duệ muốn đi vào.

Giữa hai người là một cánh cửa đang mở, hai người không ai tránh đi, chỉ chớp mắt một cái rồi đứng quan sát lẫn nhau.

Ánh mắt của Liễu Duệ lạnh lùng, anh nhìn Lục Hằng không chớp mắt, âm trầm không bỏ sót bất cứ thứ gì.

Loại cảm giác này, rất quen thuộc.

...

Đó là một buổi chiều muộn, anh cùng mấy bạn học trong lớp chơi bóng rổ với nhau, vừa ném được một quả ba điểm thì quả bóng chưa kịp rơi vào rổ đã bị người khác chặn mất. Người chặn bóng là học sinh lớp bên cạnh, tên Tiểu Khải.

Tiểu Khải đập bóng xuống đất hai cái xong truyền quả bóng lại cho Liễu Duệ, cười nói với anh: “Làm một trận đi.”

Liễu Duệ nhanh chóng nhận lấy bóng, đập bóng một cái rồi di chuyển tới chỗ ném, lại là một lần ném bóng ba điểm.

Một sự khiêu khích trong im lặng.

Quả bóng nặng nề rơi xuống đất rồi lăn tới bên chân Tiểu Khải. Tiểu Khải khom lưng ôm quả bóng vào trong ngực, sau đó cậu nhìn về phía Liễu Duệ, trong ánh mắt như có thêm một phần sát khí.

Tiểu Khải nói: “Tôi thích Cố Hiểu Thần, đầu tháng ba khi cậu ấy vào tôi đã thích rồi.”

Liễu Duệ nói một cách châm biếm: “Đó là chuyện của cậu, không liên quan gì tới tôi cả.”

“Thật không?” Hai tay Tiểu Khải buông lỏng, quả bóng rơi xuống đất, cậu đập bóng ở dưới chân, khom người, tay cậu chống lên đầu gối chân đập bóng, ánh mắt cậu nhìn thẳng Liễu Duệ, sắc bén vô cùng: “Nếu không liên quan gì tới cậu thì cậu đừng dây dưa với cậu ấy nữa.”

Lại là một câu nói đầy châm chọc: “Nếu cậu thích cậu ấy thì hãy khuyên nhủ cậu ấy nhiều vào, bảo cậu ấy không cần dây dưa với tôi.”

Liễu Duệ ngang ngược, Tiểu Khải nghe xong cảm thấy không dễ chịu chút nào, đột nhiên cậu đá quả bóng về phía Liễu Duệ: “Đừng nói nhảm nữa, làm một trận đi. Thua thì làm việc dứt khoát một chút, đừng trêu đùa với Cố Hiểu Thần nữa.”

Liễu Duệ dùng chân giữ vững quả bóng mà Tiểu Khải đá tới, cười như không cười, dùng chân hất nhẹ một cái để quả bóng nảy lên, sau đó anh lập tức dùng tay giữ bóng. Anh ngoéo tay một cái với Tiểu Khải, khiêu khích.

Tiểu Khải hừ lạnh một tiếng, lập tức nghênh chiến.

Chiến đấu, chạm một cái là nổ ngay.

15 điểm là số điểm phân thắng bại, thực lực của hai bên thì ngang ngửa nhau. Qua một hồi chiến đấu quyết liệt thì bây giờ tỉ số hai bên là 7-7, chỉ một quả bóng nữa thôi là có thể phân thắng bại.

Tiểu Khải tấn công, Liễu Duệ phòng thủ.

Hoàng hôn của mùa hè, những giọt mồ hôi thi nhau rơi xuống mặt sân thể dục khô ráo. Đôi mắt Liễu Duệ bình tĩnh không chút gợn sóng nhìn chằm chằm vào quả bóng ở trên tay Tiểu Khải.

Âm thanh bóng đập xuống nền đất, từng chút từng chút một, tim anh cũng như rơi xuống theo quả bóng.

Không biết vì sao, khi Tiểu Khải nói ra câu ‘Tôi thích Cố Hiểu Thần’ thì anh vô cùng khó chịu.

Tiểu Khải di chuyển bóng với tốc độ nhanh hơn, cứ liên tục đi qua đi lại giữa trận địa phòng thủ của Liễu Duệ.

Lúc này, bỗng nhiên Liễu Duệ cong môi cười, cướp bóng của Tiểu Khải.

Quả bóng của cậu đập xuống đã biến mất khỏi lòng bàn tay, Tiểu Khải xoay người lại thì nhìn thấy một màn Liễu Duệ nhảy lên ném bóng vào rổ, đó là một cú ném bóng ba điểm, sự im lặng kéo tới.

Thắng bại đã rõ ràng rồi.

Cậu thua.

Nghe như có gì đó tan vỡ.

Liễu Duệ đứng ở vạch ném bóng ba điểm, đôi mắt anh chậm rãi dõi theo quả bóng đang rơi xuống, hoàng hôn chiếu tới càng làm nổi bật hình ảnh đó.

Xoay người, anh chậm rãi đi tới bên cạnh Tiểu Khải, anh nghiêng đầu, chỉ nói: “Dứt khoát một chút đi, đừng dây dưa với Cố Hiểu Thần nữa.”

Nói xong, anh nghênh ngang rời đi.

Tiểu Khải ngẩng đầu nhìn theo bóng dáng ai đó trải dài trong ánh hoàng hôn, cậu nhún mày.

Cậu thua, nhưng cậu không thua bởi Liễu Duệ mà cậu thua vì Cố Hiểu Thần.

Bởi vì, người cô thích cũng vừa lúc thích cô.

...

Một ngày sau đó, là vào hôm thứ sáu, quét dọn xong khu vực được giao thì Cố Hiểu Thần đi tới chỗ bán đồ ăn vặt mua nước, cô hỏi Liễu Duệ: “Cậu muốn uống cái gì?”

Liễu Duệ liếc mắt đầy lạnh nhạt, anh vừa định trả lời thì thoáng thấy bóng dáng của Tiểu Khải. Bỗng nhiên một cảm giác khó chịu lan tràn trong lòng anh, mỗi một mạch máu đều cảm giác được.

“Liễu Duệ?” Cố Hiểu Thần gọi anh.

Liễu Duệ thu hồi lại ánh mắt, anh mím môi không nói gì, rời đi.

Nhìn theo bóng dáng anh rời đi, Cố Hiểu Thần có chút mất mát, cô gục đầu xuống.

Lúc từ chỗ bán đồ ăn vặt đi ra, Tiểu Khải gọi cô lại.

Cố Hiểu Thần cầm chặt chai nước khoáng lạnh trong tay, cô quay đầu lại.

Tiểu Khải nói: “Lần trước cậu có nhắc tới việc muốn mua thêm sách về toán học đấy, có muốn sau giờ tan học đi mua cùng nhau không?”

Cố Hiểu Thần hơi cong môi nói lời cảm ơn: “Cảm ơn.”

Một màn này đã bị Liễu Duệ đang đứng trên tầng ba nhìn thấy hết, anh mím chặt môi lại, ấn đường cũng nhăn lại, có vẻ như chỉ cần Tiểu Khải xuất hiện ở nơi nào có Cố Hiểu Thần thì anh đều cảm thấy rất bức bối.

Đột nhiên, Mục Hoàng Dịch xuất hiện, hẩn liếc mắt nhìn cảnh tượng phía dưới, cười nói: “Cô gái tên Cố Hiểu Thần này, nhân duyên khá tốt.”

Liễu Duệ lạnh lùng liếc mắt nhìn người bên cạnh.

Có vẻ như Mục Hoàng Dịch không phát hiện ra đôi mắt như muốn giết người kia, hẩn lại nói: “Con gái nhà người ta theo đuổi cậu lâu như vậy rồi còn không thành, nên từ bỏ thôi.”

Ngày ấy, vào buổi chiều sau khi tan học, Cố Hiểu Thần đã chặn anh lại ở trên hành lang, tỏ tình với anh.

Anh cố ý làm khó: “Tại sao cậu lại thích tôi?”

Cô nói: “Thích toàn bộ những gì của cậu và tất cả những gì thuộc về cậu.”

Nhìn một Cố Hiểu Thần kiên định như vậy, không hiểu sao trong đầu anh bỗng nhiên hình ảnh của cô và Tiểu Khải đứng nói chuyện với nhau, khi đó cô còn cười để lộ má lúm đồng tiền. Im lặng một lúc, rồi anh nói: “Nhưng mà tôi không thích cậu, không thích những gì của cậu và những gì thuộc về cậu.”

Câu từ chối trái lương tâm đó, anh còn chưa đi ra tới cổng trường đã hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Dáng dấp không an toàn(1)

Edit: Cài Trắng

1)Dáng dấp không an toàn: Ý chỉ việc hay hấp dẫn sự chú ý của người khác.

‘Trèo lên’

...

Kết thúc buổi liên hoan, Tu Diệp vội vàng trở về đại viện, còn Diệp Cự Mạch cũng nhanh chóng trở về bệnh viện. Vì thế, hai người đó đã lên taxi đi về trước.

Ở ven đường chỉ còn lại Liễu Duệ và Cố Hiểu Thần. Một buổi đêm đầu thu, im lặng.

Gió đêm thổi tới, quán quýt lấy mái tóc dài của cô. Trong một khoảnh khắc, anh đã muốn đưa tay lên mà chạm vào cô, giữ cô lại bằng sự dịu dàng của mình. Nhưng cái ý nghĩ này chỉ tồn tại ở trong đầu thôi, qua một hồi lâu, câu mở miệng của anh là một câu hỏi cứng ngắc: “Tôi đưa em về.”

“Không cần.” Cô từ chối: “Tôi và Liễu trưởng quan ở hai đầu thành phố, một Đông một Tây, không tiện đường.”

Dứt lời, Cố Hiểu Thần đưa tay vẫy một chiếc taxi tới, sau đó rời đi.

Nhìn chiếc xe taxi kia biến mất trong đêm tối, rồi anh lại cúi đầu xuống nhìn mặt đất lạnh lẽo, rơi vào trầm tư.

Một Đông một Tây, không tiện đường?

Là muốn nói một cách khoa trương là bọn họ đi ngược nhau à?

Thành phố nào cũng vậy, luôn có những chỗ ngược chiều nhau. Cố Hiểu Thần yên lặng ngồi trong xe, hình ảnh hiện lên trong đầu cô là khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, đường nét góc cạnh rõ ràng, bờ môi mím chặt và cả ánh mắt thâm thúy.

Mỗi một chi tiết, đều rất rõ ràng.

Tối nay cô uống không ít rượu, cô cảm thấy hơi đau đầu. Cô quyết định nhắm mắt dưỡng thần, hoàn toàn không muốn suy nghĩ tới bất cứ chuyện gì liên quan tới anh.

Xe taxi dần dần chạy chậm lại, cô mờ mắt ra vì nghĩ là đã tới nơi nhưng không phải, là do tắc đường. Nhìn biển xe mênh mông, lòng người cũng có chút cần cỗi.

Cô dứt khoát xuống xe luôn ở chỗ này, cô sẽ đi bộ về, vừa lúc cũng tỉnh rượu rồi.

Đi qua một con đường nhỏ yên lặng, cô cứ thế đi thẳng về phía trước, không có ánh đèn đường.

Trong người vẫn còn chút men say nên Cố Hiểu Thần không rõ lắm, cô nhủ mảy. Không lẽ cô đi nhầm đường?

Đang định quay trở lại đường cũ thì cô cảm nhận được cổ mình có cái gì đó lạnh lạnh, ngay sau đó bên tai truyền tới giọng nói đe dọa của một người đàn ông: “Không được nhúc nhích!!”

Trong nháy mắt, đầu óc cô trở nên tỉnh táo hơn.

Cảm giác lạnh lạnh ở cổ khiến Cố Hiểu Thần cảm thấy lo sợ bất an, cô cẩn thận liếc mắt nhìn người đang đứng bên cạnh. Hắn đội một chiếc mũ đen rộng, toàn thân hắn cũng toàn màu đen, cô không thể nhìn ra bộ dáng của người đàn ông này.

“Mau lấy tiền ra đây.” Người đàn ông đó mở miệng, cố ý đè thấp giọng nói của mình, giọng nói thô lỗ làm người ta sợ hãi.

Cố Hiểu Thần chớp mắt một cái, giọng nói cô cũng trở nên khẩn trương: “Tôi không đem theo tiền mặt.”

Sau khi dịch vụ trả tiền qua điện thoại được sử dụng rộng rãi, bình thường trong túi cô đều không đem theo tiền mặt.

Không có tiền? Trong mắt người đàn ông đó hiện rõ vẻ không vui, dao găm trong tay hắn càng dí chặt vào cổ cô. Sự lạnh lẽo đã lan tỏa khắp cơ thể cô, lòng ngực Cố Hiểu Thần khẽ run lên, cả người cô cứng đờ.

“Mẹ nó, đừng nói lời vô nghĩa, mau lấy tiền ra đây.”

Sự sợ hãi đã bao trùm lấy toàn bộ cơ thể cô, ngay cả giọng nói của cô cũng phát run: “Tôi, tôi thật sự không đem theo tiền mặt.”

Ánh mắt người đàn ông đó trở nên sắc bén, hắn nhanh chóng cắt quai túi của cô để nó rơi xuống đất. Hắn lục tung túi xách của cô tận hai lần nhưng trong đó chỉ có vài tờ năm đồng mười đồng mà thôi.

“Mẹ nó!!” Người đàn ông đó lập tức ném túi cô xuống đất. Và cũng trong lúc đó hắn phát hiện ra cô chạy trốn, hắn nhanh chóng cầm dao găm đuổi theo cô.

Cố Hiểu Thần chạy, trong lúc chạy cô còn hay quay đầu lại xem mình có bị đuổi theo không. Trong lúc hoảng loạn, cô làm gì còn thời gian phân tích xem tình hình đường đi ở đây như thế nào, chỉ có thể dốc toàn lực mà chạy.

Chạy thật nhanh, thật nhanh, rẽ hướng một cái là ngõ cụt.

Cô dừng chân lại, thở gấp, cô có chút tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

“Sao không chạy tiếp đi?” Phía sau, vang lên một thanh âm bi thương.

Sống lưng Cố Hiểu Thần cứng đờ, cô chậm rãi xoay người lại. Ánh mắt cô vừa chạm tới lưỡi dao bạc lóe sáng thì bước chân cô không tự chủ được lùi về sau một bước.

Chân cô như mềm nhũn ra, cả thân thể cô hơi lao đảo lui về phía sau. Sau đó thì cô cũng không đứng vững được nữa, cô ngã xuống đất.

Người đàn ông đó bước tới gần, dù cho cô ngã xuống đất thì cô cũng cố gắng lui về phía sau thật nhanh, đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào lưỡi dao găm.

Đột nhiên, tay trái của cô chạm vào một cục đá.

Nhanh chóng nắm lấy.

Sau đó cô men theo bờ tường chậm rãi đứng lên, cô yên lặng giấu cục đá đó ra phía sau lưng mình.

Người đàn ông đó nắm chặt dao găm trong tay, tiến tới gần cô hơn.

Khi khoảng cách giữa cô và người đàn ông đó chỉ còn lại hai bước chân thì cô hành động, cô nhanh chóng đập hòn đá về phía người đàn ông, nhắm trúng đầu mà đập.

Thân thủ người đàn ông nhanh nhẹn, hắn đã tránh được đòn tấn công bất ngờ của cô.

Cô không ngờ là mình sẽ thất thủ, Cố Hiểu Thần sợ hãi lui về phía sau.

Nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Cố Hiểu Thần, người đàn ông đó bỗng nở nụ cười.

Cố Hiểu Thần đã lui vào tới đường cùng, cả người giờ đây đã hoàn toàn dựa vào góc tường. Không biết tự bao giờ, sự hoảng sợ trong đôi mắt cô đã bị bao trùm bởi một tầng sương mờ.

Trong lòng sinh ra cảm giác sợ hãi.

Và đúng lúc người đàn ông đó định giơ tay lên đánh cô thì đã có một đôi chân đá về phía hắn. Dao găm và người đàn ông đó đều ngã xuống đất.

Người đàn ông ngã xuống đất lại bị đá thêm một cú nữa vào đầu, từ miệng hắn buong ra lời thô tục. Hắn chống tay xuống đất, cả người lao đảo đứng dậy, nhưng chưa kịp đứng vững thì tay hắn đã bị người khác nắm lấy, dứt khoát bẻ một cái.

Nghe rõ tiếng xương kêu.

Sái tay, khớp xương bị lệch rồi.

Người đàn ông đó cắn răng nhịn đau, hắn dùng tay còn lại để phản kích.

Một bàn tay khác nhanh chóng bắt lấy tay còn lại của hắn, vặn tay một cái, tay hắn đã bị bẻ ra sau lưng.

Sau đó là tiếng người đàn ông kêu vang thảm thiết.

Trong đêm khuya tĩnh lặng, trong ngõ nhỏ vắng vẻ, tiếng kêu đó vô cùng thảm thiết.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, khuôn mặt lạnh lùng của Liễu Duệ như ẩn như hiện, sự hung ác, nham hiểm hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Anh tùy tiện gỡ thắt lưng của mình xuống sau đó dùng nó trói hai tay hắn ra sau lưng, rồi anh còn dùng chân đá cho hắn một phát nữa. Hắn lăn đùng ra đất, đau đớn do trật khớp tay truyền tới làm cho hắn muốn ngất đi.

Liễu Duệ xoay người, đôi mắt nặng nề nhìn thân ảnh ai đó đang run rẩy trong góc tường, anh chậm rãi tới gần, đưa tay về phía cô.

Sự sợ hãi trong ánh mắt Cố Hiểu Thần còn chưa tan hết đã bắt gặp ánh nhìn của Liễu Duệ, cô không do dự gì nữa mà giơ tay về phía anh.

Anh nắm lấy tay cô, dùng sức kéo một cái đã kéo cô vào trong lòng ngực mình, bờ môi mỏng của anh dán trên vành tai cô: “Đừng sợ.”

Ngửi được mùi thuốc lá như có như không trên người anh, Cố Hiểu Thần nhắm mắt lại, cố gắng làm cho bản thân mình bình tĩnh lại: “Tôi không sợ.”

Ngoài miệng nói không sợ, nhưng thanh âm cô có thể nghe rõ sự run rẩy.

...

Ở trong cục cảnh sát, Liễu Duệ rót cho Cố Hiểu Thần một cốc nước ấm, thấy sắc mặt cô vẫn trắng bệch, anh nhíu mày lại.

Cố Hiểu Thần nhận lấy cốc nước, uống một hơi hết sạch nhưng sự sợ hãi trong lòng cô vẫn không vơi đi tí nào.

Nói không sợ hãi chính là nói dối. Lưỡi dao găm lóe sáng khi nảy cứ hiện lên trong đầu cô, nó giống như một bóng ma vậy, bám theo cô không chịu đi.

“Liễu trưởng quan, đã ghi chép xong rồi, hai người có thể đi về.” Nói xong, Giang Phong đi tới đây, ngồi xuống ghế phía trước bàn làm việc, còn lưỡi biếng vắt chéo chân.

Liễu Duệ hơi gật đầu: “Cảm ơn.”

Giang Phong xua tay: “Thôi bớt bớt đi.” Sau đó Giang Phong nhìn về phía Cố Hiểu Thần đang ở phía xa, cười một cách ái muội: “Sao cậu lại khăn trương thế, đó là người phụ nữ của cậu?”

Liễu Duệ không trả lời vấn đề này, anh vỗ vai Giang Phong, nói: “Đi đây.”

Giang Phong xoa xoa cằm, giống như đang suy nghĩ gì đó mà nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Liễu Duệ, rồi bỗng nhiên vỗ vỗ mặt bàn: “Mau đem hồ sơ người phụ nữ đó ra đây cho tôi.”

...

Chiếc xe Jeep quân dụng màu xanh đi vào bên trong Lục Cảnh Hồng Loan, vào lúc Cố Hiểu Thần đẩy cửa xe ra bước xuống thì Liễu Duệ mở miệng nói: “Để tôi đưa em đi lên.”

Cố Hiểu Thần đưa tay chống vào cửa xe, hơi cúi đầu: “Không cần.”

Liều Duệ nhìn cô một cái, không lên tiếng.

Mất thấy cô đã đi vào trong nhà, rồi khoảng một phút đồng hồ sau thì cửa sổ nhà cô sáng đèn, anh yên lặng ngồi trong xe ngắm nhìn ánh đèn ở cửa sổ nhà cô.

Ước chừng khoảng hơn 11 giờ, ánh đèn phòng cô tắt, mọi thứ chìm vào bóng tối.

Cố Hiểu Thần nằm ở trên giường, không tự chủ được mà tự cuộn mình thành một đống, trước mắt cô vẫn luôn hiện lên hình ảnh lưỡi dao găm lạnh lẽo lóe sáng.

Cô không tài nào ngủ được.

Cô xốc chân lên, cô muốn đi ra ngoài uống nước. Lúc đi qua phòng khách để tới phòng bếp thì cô nghe thấy một tiếng động nhỏ. Cô giống như một chú chim nhỏ sợ cảnh cong, cô bất giác lui về phía sau, thuận tay cầm bình hoa gần đó lên, đôi mắt đen nhánh mở to trong không gian tĩnh lặng.

Đột nhiên, ở phía bên kia sofa có bóng dáng người đang cử động, theo đó là một giọng nói trầm thấp vang lên: “ Là tôi. ”

Một thanh âm thành thực.

Cô thờ phào một hơi, đem bình hoa đặt về chỗ cũ. Cô bật đèn lên, sau đó nhìn về phía Liều Duệ đang ngồi trên ghế sofa bằng ánh mắt hoang mang: “ Anh vào đây bằng cách nào thế? ”

Rõ ràng cô đã khóa trái cửa rồi mà.

Liều Duệ đứng lên khỏi sofa, anh chỉ ra ban công, thành thật khai báo: “ Trèo lên đây. ”

Cố Hiểu Thần nhũn mảy: “ Anh trèo lên trên nhà tôi làm cái gì? ”

Anh nhìn cô, thanh âm có chút ngang bướng: “ Không yên tâm. ”

Khi ánh đèn nhà cô vừa tắt, anh đã khởi động xe chuẩn bị rời đi, nhưng cũng trong khoảnh khắc đó, cặp mắt đầy vẻ hoang mang sợ hãi của cô lại hiện lên trong đầu anh. Chân đang định đạp lên chân ga bỗng khựng lại, anh tắt máy đi, xuống xe, bắt đầu nghiên cứu cách trèo lên nhà cô.

Không yên tâm

Ánh mắt Cố Hiểu Thần trở nên ngưng dãi.

Im lặng một lát, cô hỏi: “ Uống cà phê không? ”

“ Cũng được. ” Anh nói.

Nhà cô được trang trí theo phong cách hiện đại, đồ dùng trong nhà cũng giản dị, được bày trí ngăn nắp. Cô mở đèn phòng bếp lên, đi tới gần bồn rửa tay là chỗ để máy pha cà phê.

Rất nhanh, cô đã pha xong hai ly cà phê, cô đưa cho anh một ly.

Liều Duệ nhận lấy liền uống một ngụm.

Thật ra anh cũng không thích uống cà phê lắm, chỉ là ngày trước trong lúc đọc sách anh hay bị cô lôi kéo uống cà phê, dần dà, nó cũng thành thói quen.

“ Buổi tối nếu không có việc gì thì đừng đi ra ngoài, không an toàn... ” Nói đoạn, anh buông ly cà phê xuống, đưa mắt nhìn cô: “ Ngày thường bận rộn ở bệnh viện thì không nói, nếu như muộn quá cũng đừng về nhà, ở lại bệnh viện nghỉ ngơi đi. Rốt cuộc thì em... ” Bỗng nhiên anh dừng lại.

Cố Hiểu Thần khó hiểu: “ Rốt cuộc tôi làm sao? ”

Anh nhìn cô, yét hàu hơi di chuyển, sau đó mới nói một cách nặng nề: “ Đáng đáp không an toàn. ”

Nghe xong những lời này, hàng lông mi của cô khẽ hạ xuống.

Từ trước tới nay anh luôn là người im lặng ít nói, dài dòng dằn dò không phải là phong cách của anh.

“ Đi ngủ đi. ” Anh nói, sau đó lấy luôn ly cà phê ở trong tay cô, để lên mặt bàn.

Cố Hiểu Thần chậm rãi xoay người, cô đi về phía phòng ngủ của mình, mỗi bước chân đều nặng trĩu.

Cô biết, có người đang ở phía sau lưng cô.

Lúc cô đóng cửa phòng lại cũng là lúc cô đặt tay lên trái tim mình, muốn ngăn cho nó không nhảy loạn xạ nữa.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ, dịu dàng rơi xuống trên nền đất, như là muốn nói nhỏ với đất rằng, đây là một phần tình ý chân thành, dịu dàng khiến người ta hài lòng.

**

Bước chân của mùa thu vội vã, trong một đêm mà lá đã có thể rụng đầy sân, khi có cơn gió thổi qua thì lại bay tán loạn.

Mặt trời nhô lên, nhuộm hồng đường chân trời, như phủ thêm cho thành phố một màu ánh kim nhàn nhạt, yên lành, an bình.

Cố Hiểu Thần mở cửa phòng ngủ ra đúng lúc Liễu Duệ mang đồ ăn sáng từ bên ngoài bước vào. Anh nhìn cô, xong lại nhìn xuống túi đồ mình đang xách theo: “ Lại đây ăn sáng đi. ”

Cháo gạo kê và bánh quẩy.

Cô mở nắp hộp cháo ra, rồi dùng thìa múc một thìa cháo gạo kê.

Cô cúi đầu ăn cháo, rồi đột nhiên cô hỏi: “ Tối hôm qua anh... vẫn luôn đi theo tôi sao? ”

“ Em uống không ít đâu. ” Anh nói.

Nói tới đây rồi cô cũng không tiện hỏi thêm

Ăn xong bữa sáng, Liễu Duệ thu dọn mặt bàn. Lúc đi ra cửa, anh nói: “ Tôi đưa em đi. ”

Theo bản năng Cố Hiểu Thần muốn từ chối, nhưng lúc cô ngẩng đầu lên, lời chưa ra khỏi miệng cô đã bắt gặp ánh mắt thâm trầm của anh.

Thôi vậy.

...

Đến bệnh viện, lúc cô đi ra khỏi xe còn nói lời cảm ơn với anh: “ Cảm ơn. ”

Mắt thấy tay lái của anh hơi nhấc lên, như nhận ra điều gì đó, cô bổ sung thêm: “ Cho dù là sáng hôm nay hay tối hôm qua, tôi cũng phải cảm ơn anh. ”

Liễu Duệ liếc mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cô, mày hơi nhíu lại.

Khi Cố Hiểu Thần nói lời cảm ơn, cảm giác vô cùng nghiêm túc.

Dưới đáy lòng anh cười lạnh một tiếng, giống như là đang cười nhạo chính mình, cũng giống như đang cười nhạo sự nghiêm túc của cô.

Chân trước Cố Hiểu Thần vừa mới bước vào bệnh viện, chân sau đã mang theo vô số lời bất quá.

Lục Hằng tới bệnh viện, vừa lúc anh ta chạm mặt Diệp Cự Mạch ở bãi đỗ xe, anh ta gật đầu với hắn một cái coi như lời chào, sau đó anh ta cùng Diệp Cự Mạch đi vào bệnh viện. Mấy việc bất quá, cũng vào lúc này mà truyền tới tai hai người.

“ Ngày hôm qua bác sĩ Cố cũng lên xe Jeep này rồi đi, hôm nay cũng chiếc xe Jeep đó đưa chị ấy tới bệnh viện. ”

“ Quân nhân, là quân nhân đúng không? Cực kỳ đẹp trai... ”

“ Hình như là sĩ quan đấy, lần trước nghe bác sĩ Diệp gọi anh ấy là Liễu trưởng quan đấy. ”

“ Oa... Bác sĩ Cố của chúng ta thật là trâu bò, sự nghiệp và tình yêu, cả hai đều thăng tiến. ”

Diệp Cự Mạch liếc mắt nhìn Lục Hằng đi bên cạnh.

Giống như là thấy được cặp mắt đầy vẻ thương hại kia, Lục Hằng cười một cách chua xót: “ Sao thế? Thấy tôi đáng thương à? ”

“ Cậu biểu hiện rõ ràng như vậy, tôi muốn không thương hại cũng không được. ” Diệp Cự Mạch nói.

Lục Hằng cười, nhưng anh ta không còn duy trì được vẻ nho nhã của mình nữa: “ Trước kia bọn họ quen nhau à? ”

Bọn họ. Đây là đang nói Cố Hiểu Thần và Liễu Duệ.

Diệp Cự Mạch nhíu mày.

“ Sao thế? Hỏi thăm chút cũng không được à? ” Ngữ khí có chút châm chọc.

“ Cậu đang thừa nhận đấy à? ” Diệp Cự Mạch hỏi ngược lại.

Lục Hằng cười khỏ: “ Từ trước tới nay chưa từng phủ nhận. ”

Diệp Cự Mạch vỗ vỗ bả vai Lục Hằng, lắc đầu: “ Không phải đang đùa đâu. ”

Lục Hằng nhúu chặt lông mày lại: “ Là người yêu? ”

Diệp Cự Mạch lắc đầu: “ Là người yêu cũ. ”

“ Là người yêu cũ? ” Lục Hằng kinh ngạc.

“ Nhưng mà nhìn bộ dáng hiện tại thì có lẽ bọn họ sớm quay lại với nhau thôi. ” Diệp Cự Mạch nói.

Lục Hằng cúi đầu, thất thần lẩm bẩm một tiếng: “ Thật sao? ”

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Vậy cũng đủ hiểu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không biết’

...

Liễu Duệ lái xe trở về quân khu.

Vừa mới ra khỏi ra, anh đã thấy Giang Tấn đi từ trong ký túc xá ra. Chắc là hấn vừa mới tắm rửa xong, đã thay sang quần áo thường ngày.

Liễu Duệ đứng nghiêm chào.

Giang Tấn thấy vẻ mặt trang nghiêm của Liễu Duệ thì nở một nụ cười vô lại: “ Ôi, đêm không về đây ngủ cơ. ”

Liễu Duệ bỏ tay xuống, lấy từ trong túi ra bao thuốc, anh ngậm điếu thuốc trong miệng, hoàn toàn lơ Giang Tấn đi.

Giang Tấn hậm hực sờ sờ mũi, hấn nghiêng người một cái liền dựa vào xe, lười nhác nói một câu: “ Thủ trưởng tìm cậu. ”

Liễu Duệ hút thuốc, lạnh nhạt trả lời: “ Biết rồi. ”

Đưa mắt nhìn khúc gỗ nói không được mấy chữ – Liễu Duệ, Giang Tấn lại nói: “ Hình như là có liên quan tới tập huấn ở Trường Xuân(1). ”

(1)Trường Xuân: Thành phố ở miền Đông Bắc, thuộc tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc.

Điếu thuốc trong tay Liễu Duệ hơi run lên, anh đưa mắt nhìn Giang Tấn một cái, lạnh nhạt.

Giang Tấn hơi sợ, vội vàng rũ sạch quan hệ với chuyện này: “ Không liên quan gì tới tôi, trong lòng cậu cũng không nghĩ ra mình đắ tội với ai sao? ”

Liễu Duệ híp mắt lại: “ Tu Diệp phải trở về Thiên Tân? ”

Giang Tấn nhún vai: “ Không thể thì sao? Xuống tay một cái thật tàn nhẫn!! ”

...

Hút xong điếu thuốc, Liễu Duệ mới đi gặp thủ trưởng. Quả nhiên là liên quan tới tập huấn ở Trường Xuân, một tuần sau xuất phát.

Gặp thủ trưởng xong, Liễu Duệ trở về ký túc xá thay đổi quần áo để tham gia huấn luyện. Lúc đi tới sân tập anh nhìn thấy Tu Diệp cũng ở đây.

Thấy sắc mặt anh u ám, không biểu hiện gì, Tu Diệp lập tức đoán ra gì đó: “ Gặp thủ trưởng rồi? ”

“ Thế kế hoạch một tuần đó của cô thì sao? ” Liễu Duệ vừa hỏi vừa kiểm tra súng ống.

Tu Diệp nhẹ nhàng cười: “ Dù sao thì tuần sau tôi cũng sẽ trở về Thiên Tân, cậu không làm gì được tôi đâu. ”

Liễu Duệ gật đầu, sau đó anh nói thêm, giọng nói không mang theo chút tình cảm nào: “ Chỉ mong cuộc sống sau này của cô trong quân đội sẽ không gặp lại tôi. ”

Tu Diệp: “ ... ”

Kiểm tra súng ống xong, Liễu Duệ dùng bộ đàm liên lạc với Triệu Tiền Tiến, Liễu Duệ bảo hân tập hợp đội số hai tới sân tập luyện.

Triệu Tiền Tiến nghe thấy ngữ khí trầm trầm của Liễu Duệ thì nghĩ ngay tới có chuyện không ổn.

Tu Diệp đứng một bên thấy thế lập tức tập hợp đội ngũ, đi vào phòng tập thể thao.

Trải qua mấy ngày huấn luyện ma quỷ, đội số hai cũng lĩnh ngộ được đôi chút, có người nói: “ Gần đây phương pháp huấn luyện của Liễu đội có hơi thô bạo. ”

Một người khác tiếp lời: “ Đâu chỉ đơn giản là thô bạo. ”

“ Không biết là có liên quan gì tới ‘ cái đó ’ không nhỉ? ”

“ Cái gì? ”

Người nọ chắc một cái, lên tiếng nhắc nhở: “ Là cô bác sĩ khoa ngoại ở bệnh viện Hiệp Hòa đó. ”

“ Là cô gái lần trước gặp ở sân bay, lúc chúng ta đi Quảng Đông thực hiện nhiệm vụ? ”

“ Đúng vậy, là một cô gái xinh đẹp, họ gì ý nhỉ? ”

“ Họ Cố. ”

“ Đúng đúng đúng, họ Cố, bác sĩ Cố!! ”

Triệu Tiền Tiến mới tắm rửa xong quay trở về ký túc xá, hân bỗng nghe thấy loáng thoáng ba chữ bác sĩ Cố, vội vàng nhảy vào góp vui: “ Nói chuyện gì thế. ”

“ Nói chuyện liên quan tới Liễu đội. ”

“ Chuyện gì liên quan tới Liễu đội? ” Triệu Tiền Tiến lại hỏi.

Mọi người cười một cách ái muội: “ Nói chuyện của Liễu đội và bác sĩ Cố. ”

Triệu Tiền Tiến à một tiếng, mang đầy ý vị sâu xa: “ Bác sĩ Cố à!! ”

**

“ Cố Hiểu Thần!! ”

Cố Hiểu Thần thất thần uống một ngụm cà phê, sau đó mới tiếp lời: “ Biết rồi, buổi tối đi chơi bóng. ”

“ Suốt nửa tiếng, chị chỉ nói được câu này thôi đó. ”

“ Còn có việc gì sao? ” Cố Hiểu Thần đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay của mình: “ Không còn việc gì nữa thì chị phải về bệnh viện đây, một lát nữa sẽ có một ca phẫu thuật. ”

“ Phẫu thuật!! Phẫu thuật!! Ngoài phẫu thuật ra chị chỉ có phẫu thuật thôi sao! Chị muốn trở thành Mục Hoảng Dịch thứ hai sao? ”

Mục Hoảng Dịch thứ hai.

Lông mi Cố Hiểu Thần hơi run lên.

“ Em không thể hiểu nổi. Làm dịu đi sự tổn thương có muôn vàn cách khác nhau, nhưng tại sao cả chị và Mục Hoảng Dịch đều lựa chọn làm việc trong phòng phẫu thuật? Chẳng lẽ làm phẫu thuật liên tục thì lòng sẽ không đau nữa sao? ”

Câu xả giận này đã đem trái tim Cố Hiểu Thần kéo xuống biển sâu.

“ Hiểu Thần, em chưa bao giờ hỏi nguyên nhân tại sao hai người lại chia tay, giống như em chưa bao giờ hỏi Hoảng Dịch tại sao năm đó lại đột ngột bỏ đi, trong vòng một đêm đã bay sang Pháp. Nhưng mà... Em không hỏi không có nghĩa là em tán thành cách thức mấy người tự ngược bản thân. ”

Cuối cùng, Liễu Khê chỉ nhận được nụ cười cứng ngắc của Cố Hiểu Thần: “Chị về bệnh viện đây, tối gặp.”

Lúc Cố Hiểu Thần rời đi, Liễu Khê đã nghĩ nghĩ cái gì đó, cuối cùng cô vẫn gọi điện thoại cho Liễu Duệ.

Chuông điện thoại vang lên một lúc đầu dây bên kia mới nhận, nhận thì nhận nhưng không lên tiếng.

Liễu Khê nhíu mày, đưa mắt nhìn màn hình di động, nó vẫn đang hiển thị cuộc gọi mà, có bị làm sao đâu.

Cô háng giọng một cái như để lấy thêm can đảm, sau đó cẩn thận hỏi: “Buổi tối có việc gì không?”

Không đợi đầu dây bên kia trả lời, Liễu Khê lại nói: “Em có hẹn Cố Hiểu Thần đi chơi bóng.”

Vừa nghe thấy ba chữ ‘Cố Hiểu Thần’, có vẻ như người ở đầu dây kia đã bị tức vũ khí, đầu hàng, nặng nề hỏi: “Mấy giờ, lúc nào?”

Liễu Khê cong cong môi cười, kể hoạch thành công rồi. Cô lập tức báo cho anh địa chỉ và thời gian.

...

Trở lại bệnh viện, Cố Hiểu Thần đi thẳng tới phòng phẫu thuật. Một cuộc phẫu thuật lớn kéo dài khiến hai chân cô mềm nhũn, tới khi phẫu thuật xong đã là tám giờ tối. Thay quần áo chuyên dùng trong giải phẫu ra, Cố Hiểu Thần đi mở tủ của mình để lấy điện thoại, màn hình hiển thị có năm cuộc gọi nhỡ, đều là Liễu Khê gọi tới.

Gọi lại, chuông vừa vang lên một tiếng đã có người nhận máy, người đó lớn tiếng gọi: “Cố Hiểu Thần!!”

Cố Hiểu Thần cảm thấy hơi đầu, nhắm mắt lại, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dáng Liễu Khê đang tức muốn học máu.

“Sao chị không tắt máy luôn đi, không nhận điện thoại là sao chứ?”

Đôi mắt Cố Hiểu Thần nhuộm đầy sự mệt mỏi, yếu ớt giải thích: “Vừa mới xong một ca phẫu thuật.”

Bên ngoài bệnh viện, Liễu Khê nhìn xuống con tức giận của mình: “Chị mau đi xuống dưới này đi!!”

...

Lúc này, ở trong phòng chơi bi-a, Lai Sờ Sờ đang chơi, mắt thấy Cố Hiểu Thần và Liễu Khê đi vào, cô nhắm bắn vào quả bóng màu xanh lam, hơi nhíu mày lại: “Sao giờ mới tới?”

“Chờ người nào đó xong việc.” Liễu Khê làm ra vẻ ‘cậu biết rồi đó’

Lai Sờ Sờ hơi liếc mắt sang bên cạnh, quở trách một câu: “Bộ đáng bán mạng cho công việc y hết Hoàng Dịch.”

Trong lúc nói chuyện, cô để gậy bi-a chạm vào quả bóng, roi xuống lỗ.

Liễu Khê lấy một cây gậy đánh bi-a đưa cho Cố Hiểu Thần, sau đó hất mặt về phía bàn bóng: “Làm một ván không?”

Cố Hiểu Thần nhận lấy gậy, gạt đầu: “Từ trước tới nay em luôn là người đi tìm ngược nhĩ.”

“Hừ!!” Liễu Khê cười nhạo: “Ai đánh với chị, là chị chơi với Sờ Sờ một ván.”

Động tác trong tay người nào đó dừng lại, đôi mắt linh động hơi lóe lên tia sáng, nhìn về phía Liễu Khê nở nụ cười lạnh: “Quả nhiên vẫn vô sỉ như ngày nào.”

Liễu Khê cầm một cây gậy bi-a trong tay, ngắm nghía: “Anh trai em một lúc nữa cũng tới.”

Lúc này, bầu không khí bỗng trở nên yên lặng.

Thao tác tay của Lai Sờ Sờ dừng lại, theo bản năng liếc mắt về phía Cố Hiểu Thần, sắc mặt Cố Hiểu Thần vẫn lạnh tanh. Mối thù cô hơi mím lại, nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ cảm xúc gì.

Nhìn thấy vẻ thờ ơ của Cố Hiểu Thần, Liễu Khê nói tiếp: “Mấy ngày nữa anh ấy lại phải đi làm nhiệm vụ, không ở Bắc Kinh nữa, nhân dịp này rảnh...” Giọng nói của Liễu Khê càng lúc càng nhỏ, thấp thỏm đưa mắt nhìn Cố Hiểu Thần.

Cố Hiểu Thần mím chặt môi lại, ánh mắt cô lạnh hắt đi.

Phải đi?

Sao nhanh thế?

Ngó thấy bộ dáng Cố Hiểu Thần thất thần, Liễu Khê muốn nói lại thôi.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, âm thanh ồn ào bên ngoài truyền vào.

Theo bản năng, Cố Hiểu Thần ngược mắt lên, một thân ảnh xanh biếc đập vào mắt cô. Cố Hiểu Thần ngậy người, nắm chặt gậy bi-a trong tay lại.

Dáng người anh cao, chân lại dài, áo quân phục sơ vin, mơ hồ để lộ ra đường tam giác ngược tiêu chuẩn. Có lẽ là do nhiều năm sống ở trong quân đội nên làn da anh đã sạm đi không ít, càng thể hiện được khí chất của một người quân nhân.

“Anh, anh đến rồi.” Liễu Khê hồ hết loạn xạ.

Liễu Duệ gạt đầu nhẹ một cái. Anh tiến vào bên trong phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại, đẩy những tiếng ồn ào bên ngoài ra xa.

Liễu Khê đưa gậy đánh bi-a cho Liễu Duệ, bộ dáng rất chân chó(2): “Anh, anh chơi cùng Cố Hiểu Thần một ván đi.”

(2)Chân chó: đi theo sau nịnh nọt

Liễu Duệ đưa mắt nhìn cây gậy đánh bi-a trong tay Liễu Khê, không nhận.

Liễu Khê cắn môi, liều mạng làm tới bước này rồi khiến trong lòng cô cứ thấp thỏm, bồn chồn.

Ngoài cửa sổ bóng cây đung đưa, màn đêm yên tĩnh, ánh trăng mờ ảo.

Mọi âm thanh trong phòng đều trở về con số không. Liễu Duệ lạnh nhạt liếc nhìn Cố Hiểu Thần. Khuôn mặt cô đang đè nén sự tức giận, đây chính là cách cô biểu hiện việc mình đang giận dỗi.

Im lặng một lúc rồi Liễu Duệ cũng nhận lấy cây cơ(3), Liễu Khê thở phào nhẹ nhõm một hơi.

(3)Cây cơ: Gậy đánh bi-a

Trong mắt Cố Hiểu Thần, động tác không nhanh không chậm đó của anh có chút phiền lòng.

Trong lúc bầu không khí giữa hai người còn đang không được tự nhiên thì Lai Sở Sở đã xếp xong bóng vào khung tam giác, đặt quả bóng trắng ở đẳng trước, nói: “Nói trước nhé, trong hai người, mặc kệ là ai thắng thì bữa ăn khuya hôm nay cũng phải có phần tôi nhé.”

Liễu Khê đang đứng cách đó một khoảng không khỏi bật ngón cái lên với Lai Sở Sở, môi hơi cử động nhưng không phát ra tiếng: Lạ gan lớn.

Liễu Duệ thả xảo phần(4) lại chỗ cũ, cúi đầu xuống nhìn chằm chằm vào quả bóng nhỏ màu trắng, nhàn nhạt mở miệng: “Em trước đi.”

(4)Xảo phần: Cái này hay được dùng để gạt đầu cây cơ trước khi đánh bi-a, mình không biết gọi nó là cái gì nữa, dưới đây là hình của nó này. Có bạn nào biết cái này được gọi là gì thì nhắc mình để mình sửa nhé ^^

Cố Hiểu Thần nhủ mảy, sau đó cô trừng mắt nhìn kẻ gây chuyện Lai Sở Sở.

Thật ra, cô hoàn toàn có thể ném cây cơ đi chạy lấy người.

Nhưng nghĩ tới mấy ngày sau anh phải đi, cô đành nhịn xuống.

Cô cúi người một cách không tình nguyện, bắt đầu chơi.

Tiếng những quả bóng chạm vào nhau vang lên, tâm hồn của Liễu Khê mới này còn treo ngược cành cây giờ mới được kéo về, cô cẩn thận nghiêng người về phía Lai Sở Sở nói nhỏ: “Sắp bị chị hù chết rồi đây.”

Lai Sở Sở hừ lạnh, mắng Liễu Khê: “Vô dụng.”

Liều Khê: “ ... ”

Cô có thể đưa anh trai mình đi tới đây đã là tốt lắm rồi, được chưa?

Trong ván này, hai người hoàn toàn giữ im lặng. Liều Khê và Lai Sờ Sờ dựa người vào bàn tròn, lắc đầu thờ dài.

Liều Khê buồn bực: “ Em đã nói với Hiểu Thần là anh trai em sắp phải đi rồi, sao chị ấy chẳng vội vàng chút nào thế? ”

Lai Sờ Sờ liếc mắt nhìn Liều Khê một cái, khinh bỉ: “ Không bỏ gây chạy lấy người đã là để lại chút mặt mũi cho em rồi, chẳng lẽ em còn muốn người ta nóng vội? ”

“ Là sao? ” Liều Khê không hiểu.

Lai Sờ Sờ hừ lạnh: “ Không nhìn thấy anh trai em đang kinh hãi sao? ”

Liều Khê nghiêm túc đưa mắt nhìn Liều Duệ đang cúi người chơi bóng: “ Có à? ”

Lai Sờ Sờ thấy Liều Khê không phục thì trực tiếp lấy tiền từ trong ví ra, cầm Mao gia gia(5) trên tay: “ Đánh cược đi. ”

(5)Mao gia gia: Hình chủ tịch Mao Trạch Đông được in trên tiền tệ Trung Quốc.

Vừa nhìn thấy tiền trong tay Lai Sờ Sờ, mắt Liều Khê như phát sáng.

Hai người quay đầu lại nhìn thì thấy trận đấu của hai người kia đang tới hồi gay cấn.

Liều Duệ lỡ tay, tới lượt Cố Hiểu Thần đánh.

Từ trước tới nay, phong thái khi chơi của Cố Hiểu Thần luôn luôn ổn định, không có làm ra vẻ.

Khom lưng xuống, tay trái cô tì lên mặt bàn, tay phải cầm cây cơ, nhắm chuẩn vào bóng, chỉ cần một kích là đưa quả bóng đó xuống lỗ.

Lúc chuẩn bị đánh thì bụng cô bỗng đau quặn lên, cô trượt tay để cây cơ chọc vào quả bóng, quả bóng lăn dọc theo mặt bàn màu xanh, sau đó ngừng lại trước lỗ.

Thực lực của Cố Hiểu Thần không thể chỉ có thế này, Liều Khê nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái.

Tay cô chống trên mặt bàn, cảm giác đau bụng cũng dần biến mất. Đờ đàu, Cố Hiểu Thần đứng thẳng người lên, liếc mắt về phía Liều Duệ. Anh đang nhìn cô, dùng đôi mắt hẹp dài âm trầm kia nhìn cô. Giống hệt như năm đó, khi anh chọc cho cô tức giận, rõ ràng là mình sai nhưng anh chỉ đứng đó trung ra vẻ mặt chẳng biết gì cả.

Không biết sao một cổ lửa giận lại xông thẳng lên ngực cô: “ Muốn chơi thì phải chơi cho ra chơi chứ, không tiến không lùi, không công không thủ, muốn làm gì thế? ”

Giống hệt như năm đó, không nóng không lạnh, không tức không giận.

Bây giờ nghĩ lại cũng cảm thấy buồn cười, mấy ngày hôm trước còn lôi kéo cô muốn làm lành, hai ngày nay bất vô âm tín thì nói đi là đi. Không biết tới cuối cùng là đang muốn làm cái gì nữa.

Trong cơn nóng giận, Cố Hiểu Thần buột miệng nói luôn: “ Nhìn là thấy phiền!! ”

Liều Khê và Lai Sờ Sờ đưa mắt nhìn nhau, giao tiếp bằng ánh mắt.

Liều Khê: Sao thế?

Lai Sờ Sờ: Bị ngốc à, anh trai em chọc giận cô ấy.

Liều Khê: Chơi rất tốt mà, có ai chọc giận chị ấy đâu.

Lai Sờ Sờ: Mắt em mù rồi, chọc giận ngay từ lúc vào cửa rồi.

Liều Khê: Xin lỗi, hãy tha thứ cho em còn trẻ người non dạ, xem không hiểu kịch bản của mấy người.

Bên trong phòng bao, bầu không khí yên lặng.

Bụng thì đau, ngực thì tức anh ách, đầu cô cũng nóng theo luôn. Cô vút cây cơ đi, bỏ chạy.

Đi chưa được hai bước, tay đã bị nắm lấy.

Cánh tay rắn chắc hữu lực, lòng bàn tay ấm áp, chỉ là một chút cũng không dám dùng lực, như thế đó là điều cấm kỵ.

Con tức giận ghen ở trong lòng, trong đầu Cố Hiểu Thần chỉ toàn là chuyện anh sắp phải đi, cô cố gắng không chế cảm xúc của mình, dùng sức rút tay ra, lạnh lùng trừng mắt nhìn anh: “Rốt cuộc anh có biết mình đang làm cái gì không?”

Một người muốn đi đang giữ cô ở lại sao?! Đúng là buồn cười!

Làm gì?

Liễu Duệ nhú mồm lại.

Anh không biết.

Anh cũng không biết mình đang làm cái gì nữa, nhưng trong lúc này, thân thể anh luôn phản ứng nhanh hơn so với đầu óc một bước.

Giống như chuyện trước đó, Liễu Khê vừa nhắc tới Cố Hiểu Thần, anh đã lập tức đồng ý, hồn như đang bay lơ lửng. Đợi tới khi nhìn thấy cô anh mới nhận ra hành động của mình ngu ngốc như thế nào, nhưng khi đó đã quá muộn.

“Không biết.” Một giọng nói khiến người khác ghen chết.

Cố Hiểu Thần chán nản, cười lạnh một tiếng: “Vậy đừng biết làm gì!!”

Nói xong, cô tức giận rời khỏi nơi này, đẩy luôn Liễu Duệ đang đứng chắn phía trước ra, nghênh ngang rời đi.

“Hiểu Thần...”

Liễu Khê đuổi theo vài bước, sau đó cánh cửa phòng bao đã ngăn cô đuổi theo Cố Hiểu Thần. Đang muốn tiếp tục đuổi theo thì người ở đằng trước đã nhanh hơn cô một bước.

Nhìn cửa phòng bao lung lay đầy bất an, Liễu Khê chớp chớp mắt.

Lúc này, Lai Sở Sở tiến lên, đưa tay chạm vào Liễu Khê.

Liễu Khê cúi đầu nhìn: “Sao thế?”

Lai Sở Sở nhún mồm, bày ra phong thái của người thắng cuộc: “Em thua rồi.”

Liễu Khê: “...”

Nhìn bộ dáng kinh hãi của anh trai mình, đâu chỉ thua thôi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tôi chỉ yêu cô ấy

‘Anh điên rồi’

...

Tháng chín ở Bắc Kinh, đêm lạnh.

Lúc Cố Hiểu Thần đi ra khỏi phòng bi-a thì đã rất gấp nên cô không cẩn thận va phải một đôi tình nhân, cô cúi đầu xin lỗi họ liên tục, thanh âm hơi khàn.

Người bạn trai theo bản năng ôm người yêu mình vào trong lòng, liếc mắt nhìn Cố Hiểu Thần đang thất thần với vẻ không vui.

Người bạn gái thì xua tay nói không sao cả.

Cô lại hoảng loạn nói thêm một câu xin lỗi, sau đó nhanh chóng rời đi.

Chân trước Cố Hiểu Thần vừa bước thì Liễu Duệ đã đuổi theo tới nơi, một thân quân phục thu hút sự chú ý của người khác.

Đôi tình nhân vừa rồi đang đi tới chỗ bậc thang, một cơn gió mạnh thổi qua, người bạn gái nhìn theo bóng lưng tao nhã mặc áo quân phục, cô lúi cúi tay

bạn trai mình mà bất quá: “ Hình như là cãi nhau. ”

Người bạn trai cười, đây là việc không liên quan tới mình mà: “ Cãi nhau thì có gì là lạ đâu chứ. ”

Người bạn gái nào có nghe theo, bắt đầu lắc lắc tay người yêu mình: “ Nếu sau này anh chộc cho em tức giận tới nỗi em phải bỏ đi thì anh có đuổi theo em không? ”

Người yêu cô gái đó đưa tay xoa xoa lòng bàn tay cô với vẻ cung chiêu: “ Nói linh tinh cái gì đấy, anh dám cãi nhau với em sao? ”

Cô đắc ý hừ lạnh một tiếng, trong lòng tràn đầy mật ngọt: “ Cũng đúng. ”

**

Một bàn tay to đưa tới, ngang ngạnh cản trở bước chân của cô.

Cánh tay đang mở cửa xe của Cố Hiểu Thần dừng lại, cô ngược mắt lạnh lùng nhìn người nào đó đứng trong gió đêm.

“ Buông tay. ” Cô lạnh giọng ra lệnh.

Liễu Duệ nắm chặt tay nắm mở cửa xe không bỏ, đôi mắt âm trầm bình tĩnh nhìn cô, không hề chớp mắt.

Tài xế thấy thế thì liếc mắt nhìn hai người, thử hỏi: “ Cô gái, có cần tôi đi nữa không? ”

“ Đi. ” Cố Hiểu Thần cố gắng đóng cửa xe lại hai lần nhưng nó không hề di chuyển chút nào, cô trừng mắt lên nhìn người đang ngăn mình lại: “ Liễu Duệ, buông tay ra cho tôi!! ”

Anh làm như không nghe thấy gì, cứ đứng bất động trong gió lạnh.

Chủ xe ở phía sau đang vô cùng sốt ruột cứ ấn còi liên tục, rồi không kiên nhẫn mà thò đầu ra khỏi cửa xe mà nói: “ Xe ở đằng trước có đi không? ”

Tiếng còi đằng sau đang vang lên không ngừng, anh chậm rãi buông tay.

Cố Hiểu Thần tức giận trừng mắt nhìn anh thêm cái nữa, sau đó cô dùng sức đóng cửa xe lại, nghênh ngang rời đi.

Nhìn theo chiếc xe taxi chạy càng lúc càng xa, người đang đứng ở trong đêm tối bỗng nhủ thầm. Anh suy nghĩ trong hai giây sau đó quay người đi về bãi đỗ xe, nhanh chóng lái xe đuổi theo.

Trên mặt đường nhựa, xe taxi đi đằng trước, theo sau nó là một chiếc xe Jeep quân dụng. Cách một khoảng nhất định, đôi mắt âm trầm nào đó đang nhìn thẳng về phía cái ốt mờ hồ, cách hai tầng cửa xe.

Đèn đỏ, anh dừng lại phía sau xe taxi, ánh mắt không di chuyển.

Tài xế cẩn thận quan sát chiếc xe Jeep quân dụng lái theo mình cả một đường, ông tò mò: “ Cô gái, chiếc xe Jeep ở phía sau kia là của chàng trai vừa nãy hả? ”

Cố Hiểu Thần kinh ngạc: “ Xe? ”

Ông tài xế cười nói: “ Phải đấy, lái xe theo chúng ta cả một đường rồi. ”

Cố Hiểu Thần nhủ thầm, theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trong lòng run lên.

“ Cô gái, tôi thấy cậu nhóc này rất chân thành đấy. ” Ông tài xế nói: “ Có lẽ là có hiểu lầm. ”

Hiểu lầm?

Chân mày Cố Hiểu Thần hơi nhíu lại.

Nếu là hiểu lầm thì tốt biết bao.

Ông tài xế nhìn sắc mặt Cố Hiểu Thần thông qua kính chiếu hậu, cân nhắc một lúc rồi mới hỏi: “ Cậu nhóc là quân nhân đúng không? ”

Trong xe bức bối, Cố Hiểu Thần hạ cửa sổ xe xuống ngắm nhìn những ánh đèn rực rỡ trên đường phố Bắc Kinh, trầm mặc một lúc rồi mới đáp: “ Vâng. ”

“Đầu năm nay những người trẻ tuổi được như thế này không nhiều đâu, có thể đảm đương sự gian khổ của một quân nhân, tên nhóc này cũng tốt đấy.” Ông tài xế nói.

Cố Hiểu Thần cúi đầu, đột nhiên lên tiếng hỏi: “Anh ấy còn đi theo không ạ?”

Ông tài xế vừa nghe thấy giọng trở nên nhẹ nhàng hơn thì cảm thấy hấp dẫn, vội vàng ngó qua kính xe đằng sau, gật đầu: “Đi theo, có muốn dừng lại không?”

Cố Hiểu Thần trầm tư hai giây, sau đó nhàn nhạt lắc đầu: “Không cần.”

Lúc đến Lục Cảnh Hồng Loan, Liễu Duệ đỗ xe lại ở chỗ rẽ vào tiểu khu. Tắt đèn, tắt máy, cách một lớp cửa sổ xe, nương theo ánh trăng nhẹ nhẹ, anh nhìn cô đi vào tiểu khu, vài phút sau, ở phía căn hộ quen thuộc sáng đèn.

Bàn tay đặt ở vô lăng hơi buông lỏng, anh gục đầu xuống, gục đầu vào khoảng cách giữa hai cánh tay.

Cố Hiểu Thần Cố Hiểu Thần Cố Hiểu Thần...

Ở trong lòng âm thầm gọi tên cô, giống như đang phát điên vậy.

Trong lòng đôi dép đi trong nhà, bỗng dưng Cố Hiểu Thần đưa mắt nhìn về phía cửa sổ. Do dự một lúc rồi cô cũng đi về phía đó, từ bên trên nhìn xuống dưới, nhìn một vòng vẫn không phát hiện ra chiếc xe Jeep quen thuộc kia.

Cảm giác mất mát nẩy lên trong lòng.

Đợi tới lúc hoàn hồn, cô bỗng cười lạnh một tiếng. Đầu cô cũng hơi cúi xuống, mái tóc che khuất hơn nửa khuôn mặt cô, chỉ thấy mắt cô biểu hiện như đang nhìn thấy một câu chuyện hài hước.

Đúng là điên rồi.

Cô ngơ ngẩn cả người, cứ thế đi vào phòng, mở tủ quần áo ra tùy tiện lấy một bộ mặc.

Vừa mới mở tủ quần áo ra cô đã đưa mắt cẩn thận nhìn một lượt, phía bên trái tủ quần áo ban đầu có treo một bộ quân trang xanh biếc, bây giờ, nó đã biến mất.

Hắn là đã bị anh lấy đi rồi, cô nghĩ vậy.

Nhưng mà, là lúc nào thế? Là ngày mà anh uống say sao? Hay là vào cái đêm anh trèo lên nhà cô?

Cô không khỏi nhú mày.

Cô không nhớ, bộ quân trang xanh biếc đó biến mất khỏi tủ cô từ lúc nào, cô hoàn toàn không nhớ rõ.

Giống như là khoảng cách giữa cô và Liễu Duệ lúc này, tại sao nó lại thành như thế này, cô cũng không nhớ rõ.

Ý nghĩ này vừa nẩy lên trong lòng, Cố Hiểu Thần đã đưa tay đóng cánh tủ quần áo vào. Cô lê tấm thân mệt mỏi của mình đi về phía phòng tắm.

Lúc cởi quần trong ra, cô dường như phát giác ra điều gì đó.

Chà trách hôm nay mình tức giận như vậy.

Đêm càng lúc càng u tối, gió thu lướt qua làm những tán lá cây xung quanh phát ra tiếng xào xạc. Thành phố Bắc Kinh chậm rãi chìm vào giấc ngủ. Từng ánh đèn một dần dần tối đi, cuối cùng, chỉ còn lại ánh đèn nơi anh.

Dưới gốc cây, một thân mặc quân trang xanh biếc hơi lay động. Điều thuốc kẹp trong ngón tay anh đã cháy gần hết, nhưng người cầm thì lại không có cảm giác gì. Mãi tới lúc sức nóng lan ra tới tay anh thì anh mới theo phản xạ có điều kiện mà buông tay ra.

Thuốc lá, rơi xuống đất.

Ánh sao, bắt đầu biến mất.

Rũ mắt, anh nhìn chăm chăm vào đốm lửa hơi lóe lên của tàn thuốc, ánh mắt âm u.

Giống quá! Cái mẫu thuốc lá này, con mẹ nó, thật giống Cố Hiểu Thần.

Nắm ở trong tay thì không hay biết gì, chỉ tới khi buông tay mới cảm thấy nội tâm đau nhói.

Một lúc lâu sau, anh khom lưng nhặt tàn thuốc đẩy lên, nắm chặt trong lòng bàn tay, chậm rãi khép hờ đôi mắt lại.

Có lẽ, anh và Cố Hiểu Thần đã thực sự kết thúc.

Anh từng bước từng bước tới gần, cô lại từng bước từng bước tránh ra xa.

Đôi mắt của cô, nhìn không thấu tất cả mọi thứ, trầm mà đen, tựa như một cái giếng cổ.

“Năm năm, chẳng lẽ cậu không muốn biết nguyên nhân sao?”

Thanh âm của Diệp Cự Mạch bỗng vang lên trong đầu anh.

Bỗng nhiên Liễu Duệ mở hai mắt ra, con ngươi lạnh lẽo, giống như là vừa bước ra từ trong núi tuyết.

Rốt cuộc nguyên nhân là cái gì, là cái gì đã làm cho cô trở nên quyết tuyệt(1) như vậy.

(1)Quyết tuyệt: giống với đoạn tuyệt, cắt đứt quan hệ một cách dứt khoát.

Anh muốn biết.

Trong ánh mắt, anh rút điện thoại ra, lại do dự.

Bởi vì anh không muốn biết từ miệng của người thứ hai.

Chần chừ.

Vẫn còn nhớ trận chiến ở Syria, anh sát phạt quyết đoán, tay đặt vào cò súng không chút do dự, ngay cả khi viên đạn ghim vào ngực anh, anh cũng chẳng chớp mắt lấy một cái.

Nhưng khi đối diện với Cố Hiểu Thần, có quá nhiều cảm xúc, quá nhiều sự do dự, giống như là tên tội phạm giết người lần đầu tiên, sợ hãi.

Cầm chặt di động trong tay, mãi do dự.

Một lần lại thêm một lần tự hỏi.

Cuối cùng, anh cũng gọi được cho Diệp Cự Mạch.

Anh nghĩ, anh điên rồi.

Anh yên lặng cảm di động, trong sắc đêm âm trầm đợi chờ, tim anh đập từng nhịp theo tiếng vang từ trong tiếng thoại.

Chậm...chậm

Cảm giác sắp hít thở không thông.

Thật lâu, thật lâu sau đầu dây bên kia mới có người nhận điện thoại.

“Alo.” Đầu dây bên kia mới nói được một nửa anh đã cắt ngang: “Nói cho tôi biết.”

Gấp như vậy, bất an như thế.

Diệp Cự Mạch có hơi mơ hồ, nhúu mày: “Cái gì?”

“Nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì cơ?”

“Cố Hiểu Thần.”

Chỉ ba chữ thôi, Diệp Cự Mạch đã hiểu ra. Im lặng một lúc, rồi hần nói: “Tôi cho rằng cậu không muốn biết chuyện này từ miệng người thứ hai.”

Liễu Duệ nhúu mày: “Đúng là không nghĩ tới.”

“Thế vì sao lại hỏi tôi?”

Dứt lời, ánh mắt Liễu Duệ nhìn về phía cửa sổ nào đó đã biến mất trong bóng tối, im lặng.

Ở đầu dây bên kia điện thoại, Diệp Cự Mạch không đợi được câu trả lời của anh, hỏi tiếp: “Còn cần tôi nói cho cậu biết đáp án không?”

Liễu Duệ cúp điện thoại.

Không cần.

Hơi ngẩng đầu lên, bên trên là bầu trời được bóng đêm bao phủ kín không một kẽ hở.

Nhớ một lần, rục rịch trong lòng.

Tiếp tục nhớ, lòng rung động.

Thêm một lần nữa, lòng rối loạn.

Anh đi về phía thùng rác, ném tàn thuốc lá bị anh nắm trong tay giờ không nhìn rõ hình dạng ban đầu đi.

Buông tay, có lẽ là cách tốt nhất trong mối quan hệ của anh và Cố Hiểu Thần.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, bóng dáng thâm trầm kia biến mất.

Cũng trong đêm đó, Cố Hiểu Thần nằm trên giường, không cách nào có thể ngủ được. Bụng cô truyền tới từng đợt đau âm ỉ, cuối cùng, cô đành đứng dậy pha một cốc đường đỏ.

Trong căn phòng trống vắng, quá yên lặng.

Cô nhìn quanh một vòng rồi tầm mắt dừng lại ở ban công. Sau đó ánh mắt lại chuyển, cô nhìn về phía sofa, ngơ ngẩn cả người.

Bên trên cô là ánh đèn mờ mờ, thứ ánh sáng đó nhẹ nhàng soi rõ khuôn mặt cô.

Cuối cùng, cô cố gắng ghìm lại nỗi nhớ anh đang dâng lên trong lòng. Tầm mắt đảo một vòng, sau đó dừng lại ở cốc nước đường đỏ trong tay.

Đường đỏ chậm rãi hòa tan trong nước ấm, màu sắc càng lúc càng đậm. Dưới ánh đèn, cô nhìn chăm chăm vào cốc nước đường đỏ có màu như rượu kia, bỗng nhiên bật cười.

Tiếng cười thanh thúy, dễ nghe, vang vọng trong không gian yên tĩnh.

...

Đó là vào một kỳ nghỉ nào đó, chín người cùng nhau đi ra ngoài, mấy bạn nữ ở cùng phòng với nhau. Bởi vì hôm đó ‘đi cà’ của Liễu Khê ghé thăm nên Lận Yên cứ ớn ớn phải tránh xa Liễu Khê ra một chút, miễn cho việc bị lây bệnh.

Không biết là do Lận Yên có khả năng tiên tri hay là do miệng quạ nhưng điều đó đã thành sự thật. Ngày hôm sau Lận Yên, Sa Khinh Vũ, Lai Sở Sở và Cố Hiểu Thần đều được ‘đi cà’ ghé thăm, lúc đó trong tay mỗi người đều cầm một túi chườm nóng, nằm ở trên giường vượt qua ngày đầu tiên trong kỳ nghỉ.

Cũng chính trong ngày hôm đó, khi Cố Hiểu Thần ngồi trước cửa sổ để uống nước đường đỏ, hết nhìn đông lại nhìn tây thì đột nhiên cô nhìn thấy Liễu Duệ đang ở dưới tầng bị một nữ sinh ngăn lại.

Cô nhận ra nữ sinh đó là ai, người đó chính là hoa khôi giảng đường được cả khóa công nhận. Có lẽ là do lớn lên xinh đẹp, thành tích nổi bật, hơn nữa bối cảnh gia đình cô ấy không phải người nào cũng có thể với tới, cho nên chỉ trong một đêm cô ấy đã bước lên vị trí hoa khôi giảng đường.

“Cậu cứ như vậy thích cô ấy sao?” Nữ sinh đó hỏi Liễu Duệ.

Cố Hiểu Thần nhìn bóng hai người ở dưới tầng, không khỏi nhủ thầm.

Cô ấy? Cô ấy là ai?

Liễu Duệ lạnh nhạt liếc mắt một cái, giống như là đang suy nghĩ gì đó, phải một lúc sau anh mới trả lời, còn cố tình nói thật chậm: “Tôi không thích cô ấy.”

Nghe thấy anh phủ nhận, nữ sinh đó vội vàng hỏi tiếp: “Cậu không thích Cố Hiểu Thần?”

Bỗng nhiên bị gọi tên khiến cô hơi giật mình, hóa ra ‘cô ấy’ là đang nói cô sao?

Trái tim như nhảy thẳng lên cổ họng.

Khán trương, vô cùng khán trương.

Cô gắt gao nhìn Liễu Duệ đang ở dưới tầng, vênh tai lên, chờ ai đó trả lời.

Chờ đợi là cả một sự dày vò, mỗi giây mỗi phút trôi qua đều cảm thấy rất lâu, giống như là đang mang tim cô đặt lên chảo nóng, cứ tra tấn hết lần này

đến lần khác.

Nửa phút sau, anh hơi gật đầu. Khuôn mặt trầm tĩnh dưới bóng cây trở nên vô cùng lạnh lẽo, giọng nói trầm thấp vang lên: “Tôi không thích Cố Hiểu Thần.”

Tôi không thích Cố Hiểu Thần.

Mỗi một chữ đều như roi, cứ liên tiếp vung lên đem cô đánh tỉnh.

Đôi mắt chờ mong bỗng trở nên vô cùng âm đạm.

A!

Dưới đáy lòng Cố Hiểu Thần cười lạnh một tiếng, hơi rũ mắt. Cô liếc mắt nhìn bóng Liễu Duệ đang đứng dưới bóng cây, áo trắng quần đen, đáy mắt cô nhanh chóng phủ một tầng hơi nước. Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt kiêu ngạo không ai bì nổi kia, cắn chặt môi.

Không thích thì không thích, sao cứ một hai phải thêm chữ Cố Hiểu Thần ở đằng sau làm gì, anh sợ toàn bộ thế giới này không biết anh không thích một người có tên Cố Hiểu Thần sao? Anh thật sự không nhịn nổi mà phải đi chiếu cáo thiên hạ, muốn mọi người biết rằng anh và cô không có quan hệ gì sao?

Con đau từ bụng truyền tới, Cố Hiểu Thần không cam lòng trừng mắt nhìn Liễu Duệ đang đứng ở dưới bóng cây một cái. Cô đưa tay ấn bụng, môi cô đã trở nên trắng bệch, con tức giận như đang thiêu đốt ở trong lòng, bất cứ lúc nào cũng có thể phát hỏa.

Liễu Duệ đúng là tên vương bát đản(2) bị anh làm cho tức chết rồi, bị anh chọc giận tới bụng cũng đau.

(2) Vương bát đản: Tên khốn nạn, khốn khiếp.

Trong lúc Cố Hiểu Thần nhịn không để mình lao ra bầm Liễu Duệ thành trăm mảnh thì thanh âm nhàn nhạt đó lại vang lên lần nữa, vẫn là những câu nói kinh thiên động địa: “Tôi không thích Cố Hiểu Thần, tôi chỉ yêu cô ấy.”

Bùm...

Người đang đứng ở cửa sổ nghe lén bỗng nhảy dựng lên, ánh mắt ngầy ra, đầu óc trống rỗng.

Anh, anh vừa mới nói cái gì thế?

Tôi không thích Cố Hiểu Thần, tôi chỉ yêu cô ấy.

Những lời này, cứ liên tục lặp đi lặp lại trong đầu Cố Hiểu Thần.

Miệng cô cứ hết đóng lại mở, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào bóng lưng cao thẳng của ai đó, không thể tưởng tượng được.

Cô vừa gặp ảo giác à?

Vừa mới này, vừa mới này anh nói yêu cô, yêu cô?

Cô ấy? Là đang chỉ Cố Hiểu Thần à?

Mặc dù Cố Hiểu Thần nghe được rất rõ ràng nhưng cô vẫn nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề.

Cô không tin, cũng không dám tin!!

Lúc cô để cốc nước đường đỏ sang một bên để chạy xuống dưới tầng, đầu óc cũng chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Đối mặt với cặp mắt sâu không thấy đáy kia, cô khẩn trương mím chặt môi.

Im lặng một lúc, cô mới mở miệng: “Vừa mới này, chuyện mới này mà cậu nói, là sự thật sao?”

Bị hỏi vấn đề này khiến Liễu Duệ nhú mày, anh không ngờ là cô lại nghe thấy.

Thấy anh im lặng, Cố Hiểu Thần càng tiến gần hơn, chưa từ bỏ ý định tiến sát lại: “Là sự thật sao?”

Liễu Duệ bị cô ép tới mức lui về phía sau đụng phải thân cây, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào cô, vẫn giữ thái độ im lặng.

Cố Hiểu Thần muốn biết đáp án nhưng lại bị dáng vẻ bình tĩnh của anh làm cho tâm trạng hoảng loạn. Hai tay cô bám vào vai anh, đôi mắt như phát điên nhìn thẳng vào mắt anh: “Trả lời tôi.”

Anh vẫn duy trì thái độ im lặng, đôi mắt đen nhánh giống như nham thạch, giống như viên ngọc lưu ly bị chôn giấu ngàn năm. Ánh sáng chiếu tới làm cho

rung động lòng người, từng chút một chiếm đoạt linh hồn ma quỷ, làm cho người khác muốn chạm tới cũng không dám chạm.

Cố Hiểu Thần lắc lắc đầu để bỏ đi ý niệm đang tồn tại trong đầu cô. Nhắm mắt lại định thần, hai giây sau mở ra, ánh mắt cô lại trở nên kiên định.

Liễu Duệ bị cô giữ lấy hơi rũ hàng lông mi xuống, anh vô tình nhìn thấy đôi dép lê cỡ 43 cô đang mang, không khỏi neho mắt lại.

“Liễu Duệ, cậu...” Trả lời tôi.

Ba chữ cuối cùng không thể nói ra khỏi miệng, vì nó đã biến mất trong nụ hôn đầu tiên của bọn họ.

...

Suy nghĩ dần biến mất, Cố Hiểu Thần cảm cốc nước đường đỏ đã lạnh lên, uống một hơi cạn sạch.

Từ nửa đêm tới rạng sáng, cơn đau âm ỉ đó không hề thuyên giảm, cánh tay cô không còn chút sức lực nào nhưng vẫn cố đưa tay bật đèn đầu giường lên. Cô mím chặt đôi môi trắng bệch, chẳng mấy chốc cô đã tìm được túi chườm, cô nạp điện, sau đó để lên bụng.

Qua một lúc, cơn đau đã giảm bớt, nhưng cô vẫn không ngủ được.

Nằm trên giường một lúc, cô dứt khoát lấy điện thoại ra xem vòng bạn bè.

Đang lướt lướt điện thoại, bỗng dưng cô dừng lại. Cố Hiểu Thần dừng lại trước ảnh mà Liễu Khê đăng lên, đó là một tấm ảnh chụp ở phòng bi-a, ghi kèm thêm hai chữ: Đoàn tụ.

Hồ hập Cố Hiểu Thần như dừng lại, cô hơi nhíu mày lại.

Một lúc sau, cô không tự chủ được mà ấn phóng to tấm ảnh chụp mà Liễu Khê đăng lên, một bàn tay đang cầm lấy cây cơ mà vuốt ve.

Cô có thể chơi được bi-a là do anh dạy.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tình trường đặc ý, sân bóng thất ý(1)

(1)Tình trường đặc ý, sân bóng thất ý: Ý chỉ tình cảm phát triển sang một bước mới nhưng những việc khác thì không như mong muốn, cụ thể ở đây là trên sân bóng.

‘Giữ lại’

...

Cố Hiểu Thần và Liễu Duệ ở bên nhau khiến cho Liễu Khê vô cùng hưng phấn, cô ấy quyết định tổ chức một buổi tiệc, ngay tại phòng bi-a mới mở của huyện.

Phòng bi-a mới được mở, thiết bị bên trong toàn bộ đều là mới. Hơn nữa nhân dịp khai trương họ còn giảm giá, người tới vô cùng nhiều.

Lúc bọn họ đến, ở sảnh lớn đã đầy người, chỉ còn lại duy nhất một phòng.

Để ăn mừng anh mình đã tìm được chị dâu, Liễu Khê, một người yêu tiền như mạng đã bỏ tiền ra bao phòng.

“Lập thành đội đi.” Lai Sở Sở chống cây cơ trong tay, lười biếng nói.

Lận Yên nhíu mày: “Chia đội thì không công bằng chút nào với tớ và Cố Hiểu Thần, bọn tớ chơi không tốt.”

Cố Hiểu Thần cười một cách cứng ngắc, cô không phải là chơi không tốt mà là không biết chơi. Có chín người, lẻ một người là cô sẽ không chơi bi-a.

“Hai người một đội.” Lai Sở Sở kiên nghị.

Sa Khinh Vũ nhìn quanh một vòng, hai người một tổ cũng khá hợp lý đấy, nhưng vấn đề là: “Ai với ai sẽ là một cặp đây?”

“Nghe theo trái tim mách bảo đi.” Lai Sở Sở từ trước tới nay rất công bằng.

Liều Khê gật đầu, đồng ý: “Vậy cứ thế đi.”

“Tớ không đồng ý.” Lận Yên đứng lên phản đối: “Nhờ đâu tớ cùng một đội với Cố Hiểu Thần thì sao, bọn tớ còn chơi gì nữa.”

Xét thấy ý kiến của mọi người không đồng nhất, cuối cùng, Lý Viêm Nguyên đề nghị: “Hiệu Thần và Liều Duệ một đội, tôi và Khê Khê, Hoàng Dịch và Tiểu Yên, số người còn lại sẽ tự thêm mình vào các đội, thế đã công bằng chưa?”

Phương pháp mà Lý Viêm Nguyên đưa ra là để trong cùng một đội có cả người chơi dở lẫn người chơi giỏi, phương pháp tuy đơn giản nhưng đối với ai cũng công bằng.

Lai Sớ Sớ tươi cười rạng rỡ, ánh mắt liếc qua Mục Hoàng Diễn này giờ im lặng không lên tiếng, cuối cùng gật đầu: “Ok, tôi muốn cùng một đội với Tiểu Yên.”

Sa Khinh Vũ vút qua bóng trong tay đi: “Tôi cùng đội Hiệu Thần.”

Người còn lại là Mục Hoàng Diễn đương nhiên sẽ về đội Liều Khê. Lúc này, Liều Khê cười vô cùng đắc ý: “Phân đội như này cũng không cần em phải đánh.”

Kỹ năng chơi bóng của Lai Sớ Sớ và Sa Khinh Vũ tuy rằng không tồi nhưng làm sao bằng được người chuyên nghiệp như Mục Hoàng Diễn.

Quy tắc vẫn là do Lý Viêm Nguyên đưa ra, đánh theo lối chơi như trước, đánh từ to tới lớn, quả bóng đen vào cuối cùng thì sẽ thắng.

Trong thi đấu có tổng cộng 8 điểm.

Lượt đầu tiên là của Lận Yên, Liều Khê và Cố Hiểu Thần. Chọn ra thế nào mà Lận Yên và Liều Khê đánh trước.

Liều Khê và Lận Yên đều là gà mờ, nhưng so với Lận Yên thì kỹ thuật chơi của Liều Khê vẫn tốt hơn vì Liều Khê thường xuyên đi tới phòng bi-a.

Một trận này, khoảng 20 phút sau, Liều Khê thắng.

Sau khi thắng thì Liều Khê chơi với Cố Hiểu Thần.

Cố Hiểu Thần nắm cây cơ trong tay, có chút thấp thỏm. Cô đưa mắt nhìn Liều Duệ đang lười biếng đứng ở một bên, nhỏ giọng nói: “Tớ không chơi được.”

Liều Khê không kiên nhẫn, lên tiếng thúc giục: “Hiệu Thần, nhanh lên.”

“Tôi dạy cậu ấy.” Nói xong, Liều Duệ lại gọi: “Liều Khê.”

Chỉ một tiếng gọi này, Liều Khê đã hiểu nó có nghĩa là gì.

“Anh có thể dạy cho chị ấy xem nên đánh như thế nào.” Đây là sự nhượng bộ cuối cùng của Liều Khê.

Liều Duệ gật đầu: “Cho anh năm phút thôi.”

Liều Khê cầm cây cơ ngồi lên ghế dựa, bày ra bộ dáng nhàn hạ: “Vậy thì chờ anh năm phút.”

Cô không tin trong vòng năm phút đồng hồ anh trai mình có thể dạy một người không biết chơi chút nào.

Liều Duệ hơi nhướn đầu lông mày lên, tay đang để trong túi quần rút ra, anh kéo tay Cố Hiểu Thần tới bên bàn bi-a. Sau đó anh đi vòng ra phía sau nắm lấy cây cơ cô đang cầm, do quá khẩn trương nên cổ cô nắm trên cây cơ này đã ướt một tầng mồ hôi.

“Đừng khẩn trương.” Anh nói: “Cứ làm theo động tác của tớ.”

Cố Hiểu Thần thở hắt ra một hơi, cô đưa mắt nhìn động tác cúi người của anh, nhìn anh để quả bóng màu lam vào giá hình chữ v. Cô làm theo anh, bày biện lên, cảm thấy mới lạ.

Liều Duệ đưa cây cơ cho cô và điều chỉnh tư thế, cô có chút hoảng hốt. Anh nhíu mày: “Không ổn, đừng đặt trọng tâm của mình lên mặt bàn, chỉ cần nhẹ tí lên mặt bàn là được rồi.”

Cố Hiểu Thần làm theo như lời anh nói, điều chỉnh tư thế một lần nữa.

Liều Duệ giúp cô điều chỉnh lại cây cơ đang cầm trong tay, gật đầu: “Ổn hơn rồi đấy.” Anh đưa bóng cho cô: “Đánh thử một quả xem.”

“Đánh vào quả bóng trắng sao?” Cô hỏi.

“Ừm, đánh vào quả bóng trắng, để quả bóng trắng va vào những quả bóng có màu sắc khác nhau...” Bỗng nhiên anh dừng lại, hỏi cô: “Biết quy tắc chưa?”

Cố Hiểu Thần gật đầu: “Tuy rằng vẫn chưa đánh lần nào nhưng đã xem qua quy tắc chơi.”

Lần trước, sau khi xem bọn họ chơi bóng xong, Cố Hiểu Thần đã về nghiên cứu qua quy tắc chơi bi-a một lần, còn làm theo hướng dẫn trên mạng mấy lần. Bằng không, chỉ nhờ vào anh dạy chơi bi-a, cô cũng không tiếp thu nhanh thế được.

Liễu Duệ nhếch môi cười: “Thế thì đơn giản hơn nhiều rồi.”

Cố Hiểu Thần nhắm vào quả bóng, kích một cái. Đánh vào bóng nhưng vẫn không may bị trượt ra ngoài, trong lòng có chút mất mát.

“Từng bước một thôi.” Liễu Duệ an ủi cô: “Đầu tiên là học đánh cầu, sau đó là học nhắm chuẩn.” Cuối cùng là bước lên vị trí cao hơn.

Anh liếc mắt nhìn cô một cái, đem nửa câu sau nuốt trở lại vào trong. Anh sợ cô có áp lực.

Mới mấy phút, Liễu Duệ đã dạy xong.

Liễu Khê cầm cây cơ đứng lên, nhìn Cố Hiểu Thần, cười đắc ý: “Đã mài ‘đao’ xong chưa?”

Cố Hiểu Thần nhấp môi, hơi khàn khàn: “Để chị thử xem.”

Mục Hoàng Diễn ngồi bắt chéo chân, bày ra bộ dáng lưu manh: “Ván này, xem còn cảm thấy có nhiều ý nghĩa hơn ván trước.”

Người chơi mới với người gà mờ, cũng coi như có kịch để xem.

Liễu Khê là người bắt đầu nhưng cô lại đem lượt này của mình cho Cố Hiểu Thần.

Kích một cái, số cầu đang được xếp ngay ngắn hình tam giác lập tức tản đi bốn phương tám hướng, nhưng không một quả nào lọt lỗ. Liễu Khê thấy thế, cười nhạo một tiếng: “Xem ra lại có nhiều thêm một quả rồi.”

Cố Hiểu Thần hơi nản lòng mà thở hắt ra một hơi.

Liễu Duệ tiến lên, đưa xảo phần cho Cố Hiểu Thần: “Đừng nóng vội, cứ bình tĩnh đi, từ từ sẽ tốt lên.”

Cô nhận lấy xảo phần, động tác cứng nhắc cầm nó bôi trơn đầu cây cơ.

Tới lượt Liễu Khê, Liễu Khê đánh vào hai quả, quả tiếp theo lại không vào, đổi lượt sang cho Cố Hiểu Thần.

Cố Hiểu Thần bình tĩnh lại, để xảo phần sang một bên, chậm rãi đi tới bên bàn. Cúi người, căn góc, nhìn thẳng quả bóng trắng, tâm trạng vẫn còn hơi thấp thòm.

Đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào hai quả bóng ở phía xa xa, sau đó trong đầu cô lướt qua từng hình ảnh khi nãy Liễu Duệ dạy cô, rõ từng chi tiết.

Sau đó cô nhắm chuẩn, một kích vào lỗ.

Nghe thấy tiếng động vang lên, Cố Hiểu Thần cong mắt lên, cười.

Lận Yên vỗ tay, cổ vũ: “Hiểu Thần, cậu giỏi quá!”

Liễu Duệ đang đứng nghiêng người dựa vào vách tường thấy thế, khóe môi không tự chủ được mà nhếch lên.

Cố Hiểu Thần mới học được sơ sơ, đương nhiên sẽ đánh không lại người đã chơi nhiều lần như Liễu Khê. Tuy thua, nhưng cũng không tới nỗi quá thảm hại.

Liễu Khê thắng nhưng chẳng thấy vui vẻ gì: “Thắng Hiểu Thần và Tiểu Yên, đúng là một sự châm chọc trần trụi.”

“Ha!!” Lận Yên đưa tay lên đánh Liễu Khê: “Đây đúng là điển hình của việc đã được tiện nghi còn khoe mẽ.”

Liễu Khê bị đánh một cái còn cố ý kêu to vài tiếng, nhưng chẳng thấy ai nói đỡ nên hậm hực quay về chỗ.

Tiếp theo sẽ là Lai Sờ Sờ và Mục Hoàng Diễn.

Chín người, chỉ có Mục Hoàng Diễn là người chơi chuyên nghiệp. Kiểu chơi lần này đối với cậu mà nói, quá mức đơn giản.

Lai Sờ Sờ là con gái, Mục Hoàng Diễn còn thân sĩ nhường cô mấy phần, cố ý đánh trượt để cô có thể ở trên sân khấu lâu hơn.

Cố Hiểu Thần chơi xong một ván bi-a thì cảm thấy rất hứng thú với nó, cô ngồi xem.

“Mục Hoàng Diễn đang nhường Sờ Sờ hả?” Tìm thấy manh mối, cô quay ra hỏi Liễu Duệ.

Liều Duệ uống một ngụm nước khoáng, gật đầu: “ Từ trước tới nay, Hoàng Diễn không bắt nạt con gái. ”

“ Thật không? ” Cô có chút nghi ngờ, cô vẫn nhớ như in lần đầu tiên mình gặp được Mục Hoàng Diễn, bộ dáng lưu manh đó khiến cho người ta không dám khen.

Liều Duệ cười nhạt, thay Mục Hoàng Diễn lấy lại thanh danh: “ Đừng nhìn vẻ không đứng đắn ngày thường của cậu ấy, nói đến thân sĩ thì không ai có thể tranh với Hoàng Diễn đâu. ”

Cố Hiểu Thần nhìn Liều Duệ với vẻ nghi hoặc, không hiểu.

Anh hơi cong môi lên, xoa xoa đầu cô, trong ánh mắt tràn ngập vẻ cưng chiều: “ Đợi sau này cậu sẽ biết. ”

Lúc ấy, cô rất ngây thơ, không hiểu được ý nghĩa sâu xa trong câu nói kia. Mãi cho tới khi bọn họ tốt nghiệp, cô mới hiểu ra.

Mục Hoàng Diễn nhìn thì cả lợ phát phờ, thành tích thường ngày không tốt, suốt ngày lẩn lộn ở mấy chỗ không hay, cả ngày thì đắm chìm trong phòng game nhưng cậu lại si tình hơn bất cứ ai.

Mục Hoàng Diễn yêu Lận Yên, yêu bằng cả cuộc đời.

Cố Hiểu Thần nghĩ, tình yêu của mọi người có lẽ không thể trong sáng và dứt khoát giống như Mục Hoàng Diễn được.

Mục Hoàng Diễn chơi với Lai Sờ Sờ, thắng là lẽ đương nhiên. Ngay sau đó, cậu chơi với Sa Khinh Vũ, cũng dễ dàng thắng lợi.

Lượt chơi thứ năm là Mục Hoàng Dịch và Lý Viêm Nguyên.

Hai người chơi oẳn tù tì, ai thắng thì phát bóng đầu tiên.

Lý Viêm Nguyên thắng, một lượt thôi đủ đưa tất cả bóng trên bàn xuống lỗ, ngay cả cơ hội lên sân khấu Mục Hoàng Dịch cũng không có.

Lận Yên bỗng nhảy ra đòi lại công đạo: “ Thật quá đáng, cậu và Khê Khê cấu kết với nhau làm việc xấu. ”

Liều Khê cong môi cười, cô ôm cổ Lận Yên, còn bày ra chiêu ‘Xuân Phong lâu’(2) nháy mắt một cái đầy quyến rũ: “ Như nhau thôi. ”

(2)Xuân Phong lâu: Theo như những gì mình tìm hiểu được trên Baidu thì ‘Xuân Phong lâu’ là tên một bài thơ, tác giả là Huống Chí Ninh, sống dưới thời nhà Thanh. Còn lại cụ thể ý nghĩa bài thơ thế nào mình vẫn chưa tìm được lời giải thích rõ, có gì mình sẽ bổ sung sau nhé ^^

Lượt thứ sáu, Lý Viêm Nguyên VS Liều Duệ.

Liều Duệ đặt tay lên trên vai Cố Hiểu Thần, nhẹ nhàng nói: “ Cậu giúp tớ chơi oẳn tù tì đi. ”

“ A!! ” Chiêu bài ‘Xuân Phong lâu’ lại được dịp lên sân khấu: “ Trước mặt bọn em không phải là chỗ để hai người khoe ân ái nhé. ”

Mọi người không ai nói gì.

Chiêu bài ‘Xuân Phong lâu’ lại khiêu khích: “ Khoe ân ái, nhanh chết lắm. ”

Lận Yên nhìn không nổi chiêu bài này nữa, nói: “ Không thì em cũng giúp Tiểu Nguyên chơi đi? ”

“ Ý kiến hay. ” Liều Khê tán thành, cô cũng không thèm chung cầu ý kiến của Lý Viêm Nguyên, vung tay một cái đã bắt đầu đếm số, một người ra kéo, người còn lại ra búa.

Cố Hiểu Thần ra búa, cười nói: “ Khê Khê, em thua rồi. ”

Cuối cùng cũng có người thu phục được tiểu yêu tinh ‘Xuân Phong lâu’ kia, Lận Yên cảm động tới rơi nước mắt, nhào lên ôm Cố Hiểu Thần: “ Hiểu Thần, hôm nay cậu giỏi quá!! ”

Liều Duệ im lặng cầm cây cơ tiến lên, anh đưa cây cơ cho Cố Hiểu Thần.

Thấy anh đưa cây cơ sang cho mình, cô nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc.

Anh quơ quơ, ý bảo cô nhận lấy đi.

Chần chừ một lúc cô cũng nhận lấy cây cơ.

Lý Viêm Nguyên thấy thế thì nói: “ Sao thế, cậu để cho Cố Hiểu Thần thay cậu đánh à? ”

“ Tôi dạy cậu ấy. ” Liều Duệ nói.

Lý Viêm Nguyên nhún vai: “Cứ phải như thế à, tùy cậu vậy.”

Bị anh ôm ở trong lòng, Cố Hiểu Thần cảm thấy trong người mình như có nai con đang chạy loạn. Đây là lần đầu tiên anh ôm cô chặt đến vậy.

“Thả lỏng nào.” Tiếng nói trầm thấp của anh truyền từ trên đỉnh đầu xuống.

Cố Hiểu Thần nhắm mắt lại điều chỉnh tâm trạng của mình. Năm giây trôi qua, trái tim cô vẫn đập thình thịch không ngừng.

“Cố Hiểu Thần.” Anh bỗng gọi tên cô.

Cô mở to mắt: “Hả?”

“Tập trung một chút.” Anh nói, sau đó theo bản năng cúi xuống nhìn cô, thấy tai cô hơi đỏ lên, bỗng cười thành tiếng.

Cố Hiểu Thần, mày đúng là đồ vô dụng.

Khi bắt đầu kích vào quả bóng đầu tiên, sự tập trung của Cố Hiểu Thần đã dồn hết lên mặt bàn.

Vẫn luôn là anh kéo cô đi theo, cúi người, căn góc, di chuyển cây cờ, tiến lên.

Lặp lại...

Cứ thế mà ở trên sân khấu.

Khi quả bóng đen rơi xuống lỗ, anh thì thầm ở bên tai cô một câu: “Học được chưa?”

Cố Hiểu Thần nhớ lại những động tác lúc nãy, trả lời với vẻ không chắc chắn lắm: “Cũng được chút chút rồi.”

“Được chút chút?” Anh cười, giọng nói có hơi nặng nề: “Xem ra cậu muốn bị giữ lại.”

Giữ lại?

Cố Hiểu Thần nghiêng đầu nhìn anh, nhưng không ngờ cô lại bị cuốn vào cặp mắt đen nhánh sâu hun hút kia. Trong nháy mắt, cô như bị cắn nuốt chỉ còn trơ lại thể xác.

Hai lượt cuối cùng, không phải nói là ở ván cuối cùng, Liễu Khê có thể tiến vào trận chung kết của trò chơi là do quy tắc trò chơi bug, dù là đấu với ai cô cũng không chiếm được tiện nghi nên thức thời lùi ra sau, thay đổi để giữ thể diện.

Mục Hoàng Diễn đấu với Liễu Duệ.

Liễu Duệ đang cảm xảo phần bỗng nhiên đề nghị: “Hay là đánh chín quả đi?”

Mục Hoàng Diễn nhướn mày: “Chắc chứ?”

“Chơi.”

Mục Hoàng Diễn cũng chơi luôn: “Không thành vấn đề, thua đừng có khóc đấy.”

Liễu Duệ vừa mới dùng xảo phần xong thì nghe thấy lời này, anh lập tức ném luôn xảo phần vào ót Mục Hoàng Diễn. Mục Hoàng Diễn gạt mình né tránh, cậu chớp mắt một cái, bộ dáng trông rất vô lại.

Liễu Duệ ít đánh kiểu bi-a Pool 9 bóng(3) nên thua trong tay người chuyên nghiệp như Mục Hoàng Diễn cũng không mất mặt.

(3)Bi-a Pool 9 bóng: Mục tiêu là bóng từ số 1 tới số 9 và 1 bóng cái. Bóng mục tiêu cho mỗi cú đánh mà bi cái chạm đầu tiên là bóng có chỉ số thấp nhất trên bàn, tuy nhiên những bóng mục tiêu vào lỗ không nhất thiết phải theo thứ tự này. Sau cú đánh trượt của cơ thủ đi trước, cơ thủ tiếp theo phải đánh những bóng còn lại trên bàn theo quy định trên. Nếu cơ thủ đi trước phạm lỗi thì cơ thủ tiếp theo được quyền bắt đầu lượt cơ của mình với bi cái ở bất cứ vị trí nào trên bàn. Trận đấu kết thúc khi một trong hai cơ thủ thắng đủ số ván theo quy định của trận đấu

Rồi Lận Yên thì rất thích bày ra biểu cảm đau lòng thay bạn, còn chạy lên an ủi: “Không sao cả, tình trường đặc ý, sân bóng thất ý.”

Mọi người nghe xong lời Lận Yên thì hô lên, còn cố ý đẩy Cố Hiểu Thần vào lòng Liễu Duệ: “Hôn một cái! Hôn một cái! Hôn một cái!”

Khuôn mặt Cố Hiểu Thần nhanh chóng đỏ lên, cô vui đầu vào trong lòng anh, không dám ngẩng đầu lên, chỉ mong mọi người nhanh chóng kết thúc chủ đề này.

Liễu Duệ đưa mắt nhìn Cố Hiểu Thần đang vui vào trong lòng mình, bộ dáng cô như thể chỉ hận không thể tìm được cái lỗ nào để chui xuống, anh có

chút bất đắc dĩ. Mọi người vẫn còn ồn ào, anh đành đưa mắt nhìn mọi người một lượt, im lặng mà cảnh cáo.

Tuy rằng mọi người hơi bất mãn nhưng vẫn không hô lên nữa.

Lúc này, người trong lòng thở phào một hơi.

Kết thúc trong sự vô vị, từng người một lần lượt rời khỏi phòng bao, Cố Hiểu Thần và Liễu Duệ là hai người ra cuối cùng. Anh kéo cô đi tới gần cửa thì bỗng dừng lại, anh thuận tay đóng luôn cửa vào, khóa trái, túm lấy cô. Cô bất ngờ bị túm nên không kịp phòng bị gì, cứ thế bị anh đẩy dựa vào cửa.

Không kịp phản ứng, cô chỉ biết giương mắt lên nhìn anh, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Còn không kịp nói gì đã bị hôn rồi.

Đợi tới lúc hai người ra khỏi phòng bao đã phải hứng chịu cơn giận của Liễu Khê, này giờ cô còn đang tìm hai người: “Em nói này, hai người đi đâu vậy?”

Cố Hiểu Thần chột dạ cắn môi, đang muốn mở miệng nói thì Liễu Duệ cắt ngang, bộ dáng anh vô cùng ung dung thư thái: “Mang cô ấy đi vào nhà vệ sinh.”

Nghe thấy từ ‘nhà vệ sinh’, Lận Yên nghi hoặc hỏi: “Sao tớ lại không thấy hai người nhỉ?”

Thấy Lận Yên hỏi ngược lại, khuôn mặt Cố Hiểu Thần không tự chủ được mà đỏ lên như bị thiêu.

Nhìn thấy vậy, tâm hồn bất quá trong người Lận Yên càng bùng lên mãnh liệt. Cô đang muốn xông lên hỏi tới cùng thì bị một cánh tay dài kéo lại. Chủ nhân của cánh tay dài đó lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, cảnh cáo cô an phận chút.

Bị thế lực hung ác ngang ngược chèn ép, Lận Yên chỉ có thể khuất phục, gật gật đầu.

Không còn cách nào khác, ai bảo thế lực hung ác kia là Mục Hoàng Dịch chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mãi mãi sẽ không

Edit: Cải Trắng

‘Sẽ không’

...

Bệnh viện.

Diệp Cự Mạch một mình ngồi trong văn phòng tối đen, ngoài cửa sổ có ánh trăng mờ mờ, có lẽ là do sắp tới trung thu nên trăng cũng trở nên tròn hơn.

Ánh trăng mờ ảo chiếu vào, chiếu lên bóng dáng người đàn ông, bóng dáng cô đơn. Giữa hai ngón tay hắn kẹp thuốc lá, thỉnh thoảng hắn lại phả ra một làn khói.

Làn khói cứ lượn lờ xung quanh, gần như che đi khuôn mặt tuần tú của hắn, khiến cho người khác không nhìn rõ ánh mắt hắn.

Hắn cứ đi đi lại lại không có mục tiêu.

Điếu thuốc lá trong tay đã cháy hết, ánh mắt thâm trầm của hắn bỗng nhiên liếc nhìn về phía vật đen đen.

Suy nghĩ nửa giây, hắn gọi điện thoại.

Tu Diệp từ sân huấn luyện trở về, cả người cô đầm đìa mồ hôi. Tắm rửa xong trở về phòng thì cô thấy màn hình điện thoại mình đang lóe sáng. Cô tiến lại gần, cầm lấy, mắt nhìn cuộc gọi đến đang hiển thị trên màn hình.

Dừng một lát, cô nhận điện, nhưng không mở miệng.

Im lặng, kéo dài ở cả hai đầu dây điện thoại.

“Tu Diệp.” Bỗng nhiên hắn mở miệng, giọng trầm trầm.

Một tiếng gọi, khiến trái tim cô run rẩy kịch liệt. Giống như đã lâu lắm rồi cô không nghe thấy hắn gọi mình như vậy.

Tay bên kia cô đặt ở trên bàn, ngón cái không tự chủ được mà sờ sờ vào vết chai ở trên tay.

Đó là dấu vết của việc thường xuyên cầm súng.

Cô tự hỏi, mình nên trả lời như thế nào đây.

Tóc cô vẫn còn ướt, nước bắt đầu nhỏ từng giọt xuống mặt bàn, qua hồi lâu đã đọng lại thành một vũng nước nhỏ. Ở trong ánh đèn chập chờn, nó trở nên lấp lánh.

Cô không mở miệng. Yết hầu Diệp Cựu Mạch di chuyển lên xuống, hắn đưa mắt nhìn gạt tàn trên mặt bàn đã đầy tàn thuốc, mở miệng lần thứ hai: “Trở về đi, ở lại Bắc Kinh đi, trở về bên cạnh anh đi.”

Hắn vừa nói xong, Tu Diệp đã thấy hình ảnh phản chiếu của mình trên vũng nước đọng lại trên bàn, đôi mắt đen nhánh kia hơi chấn động.

Giống như đã qua nhiều năm, đây là lần đầu tiên hắn mở miệng giữ cô lại.

“Nếu em nguyện ý, anh hy vọng rằng em sẽ trở thành cô dâu của anh.”

Lại một câu nói đi sâu vào lòng người.

Trong giây lát, Tu Diệp tưởng như mình không thể thở nổi.

“Năm đó, khi em muốn đi Thiên Tân, anh đã không thể cản em lại. Năm nay, em đã quay về rồi, vậy thì đừng đi nữa, anh sợ mình sẽ hối hận.” Nói xong những lời này, Diệp Cựu Mạch kết thúc cuộc gọi. Hắn ngả đầu ra đằng sau, hơi ngẩng lên, từ từ khép hai mắt lại.

Thật sự hắn rất sợ, hắn sợ mình sẽ hối hận giống như Liễu Duệ. Hối hận vì đã không mở miệng sớm hơn một chút, hối hận vì đã coi sự im lặng như câu trả lời.

Ngày tiếp theo, ma xui quỷ khiến thế nào mà Tu Diệp lại đi tới Hiệp Hòa. Chắc là do cuộc gọi bất thành linh vào tối hôm qua rồi.

Đứng ở trước cửa bệnh viện, nhưng lại chậm chạp không vào.

Cô cũng không hiểu tại sao mình lại đi tới đây nữa, là tới trả lời hắn, hay vẫn là cự tuyệt hắn đây?

Do dự mất một lúc, cuối cùng cô vẫn quyết định đi vào Hiệp Hòa. Cô nói với y tá rằng muốn tìm Diệp Cựu Mạch, người y tá đó nói: “Hôm nay giáo sư Diệp xin nghỉ, không có ở bệnh viện.”

Không có ở bệnh viện?

Cô giống như người mất hồn mà đi ra khỏi bệnh viện.

Đứng ở cửa bệnh viện được vài phút cô lại quay ngược vào bên trong tìm Cố Hiểu Thần, nhưng bác sĩ trực ban ở đó nói với cô rằng: “Bác sĩ Cố xin nghỉ bệnh.”

Tu Diệp nhú mày: “Nghỉ bệnh?”

...

Lên xe, Tu Diệp gọi điện cho Cố Hiểu Thần, nhưng điện thoại lại vang lên thông báo là đối phương đã tắt máy. Cô nhú mày, không chút do dự, ngay sau đó cô gọi điện thoại cho Liễu Duệ.

Lúc này, Liễu Duệ đang chuẩn bị đến sân huấn luyện, anh liếc mắt nhìn màn hình điện thoại đang nhấp nháy, không chút lưu tình mà ngắt luôn.

Âm thanh ngắt máy truyền đến khiến Tu Diệp càng nhú mày chặt hơn. Cô trực tiếp gọi tới cho phòng thông tin trong quân khu.

“Báo cáo!! Tôi là Vi Chiêu, người trực ban phòng thông tin.”

Vô cùng khí thế.

“Sĩ quan Tu Diệp!! Mau chuyển máy cho thiếu tá Liễu Duệ.”

Người trực ban ở phòng thông tin vừa nghe thấy tên Tu Diệp thì lập tức chấp hành mệnh lệnh: “Rõ!!”

Điện thoại từ phòng thông tin được mang ra tới tận sân huấn luyện, người cầm di động đi tìm Liễu Duệ nghiêm chỉnh chấp hành nghi thức chào trong quân

đội: “ Báo cáo!! Là sĩ quan Tu gọi tới. ”

Lại là Tu Diệp.

Liễu Duệ nhíu mày, anh nhận điện thoại, giọng nói lạnh nhạt: “ Chuyện gì? ”

“ Hiểu Thần tắt máy rồi. ” Tu Diệp nói.

“ Cô ấy tắt máy? Cô tìm tôi? ” Liễu Duệ cảm thấy hơi buồn cười.

Tu Diệp nhíu mày, cô hỏi lại, giọng nói còn mang theo vài phần tức giận: “ Cô ấy có thể tắt máy sao? ”

Một giây sau, thanh âm ngắt máy lại vang lên lần nữa.

Tu Diệp nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại đang dần tối lại mất mấy giây, sau đó cô bật cười.

Người như Liễu Duệ thì sao chứ?

Một khi đã đụng tới Cố Hiểu Thần thì lập tức tức tưởi vũ khí đầu hàng.

...

Lúc Liễu Duệ chạy tới Lục Cảnh Hồng Loan cũng là lúc Cố Hiểu Thần vừa mới rời khỏi giường. Rửa mặt qua loa xong cô tính sẽ vào bếp lấy gạo kê, nấu chút cháo ngao. Khi chuông cửa đang vang lên liên tục cũng là lúc cô đang vo gạo để nấu, cô đang định rửa xong cả chỗ ngao nữa rồi mới đi ra mở cửa, nhưng có vẻ như người đang đứng ngoài cửa không chờ được lâu, nhất định phải phá ngang trong lúc cô làm việc, người đó bắt đầu đưa tay lên gõ cửa.

‘Cộc, cộc’ tiếng gõ cửa vang lên, càng lúc càng kịch liệt.

Ấn đường Cố Hiểu Thần chau lại, tạm gác công việc lại, đi ra mở cửa.

Lúc cô mở cửa ra cũng là lúc cánh tay Liễu Duệ vừa hạ xuống, nếu không phải đúng lúc anh thu nắm tay lại thì nhất định mới sáng tinh mơ cô đã ăn trọn cái nắm tay này rồi.

Còn không kịp mở miệng hỏi anh đã bị khí thế của anh dọa cho sợ: “ Tại sao lại tắt máy? ”

Một tiếng rống, làm cho Cố Hiểu Thần ngây người.

Còn chưa kịp phản ứng lại, hai vai đã bị anh ôm chặt lấy. Sau đó, anh đẩy cô về phía góc tường, nhìn chăm chăm cô, trong mắt anh còn hằn lên cả tơ máu. Anh hỏi lại một lần nữa: “ Vì sao? Vì sao lại tắt máy? ”

Thanh âm của anh mang theo cả sự tức giận, cơn tức giận này của anh giống như đã được tích tụ nhiều năm, giờ phút này chỉ cần một mũi tiêm là nó sẽ bùng phát.

Cố Hiểu Thần ngây cả người, cô cứ để anh đẩy mình vào góc tường, lưng cô đập vào tường, rất đau. Muốn giãy dụa, nhưng tay anh cứ giữ chặt lấy vai cô, khiến cô không cách nào nhúc nhích được.

Cô không cam lòng thử vịn vào vài cái nhưng cũng không khá hơn được chút nào, cô từ bỏ việc giãy dụa.

“ Cố Hiểu Thần! Ai cho phép em tắt máy? Em có biết không, chính vì em tắt máy nên tôi không thể tìm thấy em! ” Nói xong, anh gắt gao ôm chặt lấy cô, vùi đầu vào cổ cô, thấp giọng cầu xin: “ Xin em, đừng tắt máy, được không? ”

Lúc này, Cố Hiểu Thần hoàn toàn ngây người, ở trong lòng anh, cô hơi cử động một chút nhưng không biết làm sao. Cô cúi đầu nhìn, chỉ cảm thấy người đang chôn sâu trong lòng mình đã mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, không thể tự kiểm chế mình nữa.

Trước đây, anh luôn là người bình tĩnh, trầm ổn. Đáng vẻ mặt không chế như lúc này của anh không hề tồn tại trong quá khứ.

Một Liễu Duệ như này, cô chưa từng gặp qua.

Khiến cô cảm thấy đau lòng...

Ma xui quỷ khiến thế nào, bàn tay cô đang cứng đờ ở giữa không trung bỗng tiến gần hơn về phía lưng anh, chậm chậm ôm lấy anh.

Sau lưng cảm giác ấm áp truyền tới như muốn nhắc nhở anh rằng, cô tồn tại!!

Hô hấp cũng dần bình thường trở lại, môi anh dán ở trên cổ cô, hơi mím miệng lại.

Nhẹ nhàng, giống như sợ cô từ chối.

Cảm giác ấm nóng trên cổ khiến Cố Hiểu Thần cứng người lại. Trong nháy mắt, khi cô ngẩng đầu lên, cô thấy bóng dáng ai đó lướt qua, áo sơ-mi và quần đen, thân hình hơi gầy, có điểm giống Diệp Cự Mạch, lại cũng có điểm giống Lục Hằng.

Trong lúc cô đang nhìn xem đó là Diệp Cự Mạch hay Lục Hằng thì Liễu Duệ đã rời khỏi cổ cô, môi anh đang tìm kiếm môi cô.

Một cái nghiêng đầu, Cố Hiểu Thần đã thấy rõ khuôn mặt người đó.

Cùng lúc đó, đôi môi người nào đó bỗng trở nên cứng đờ, trong đôi mắt Liễu Duệ dường như đã ngưng tụ được cả khối băng.

Cô cự tuyệt anh.

Cố Hiểu Thần không nhận ra sự khác lạ của anh, cô đẩy Liễu Duệ đang đứng chắn phía trước mình ra, đôi mắt dán chặt vào Diệp Cự Mạch, lạnh lùng.

“ Sư huynh? ” Cố Hiểu Thần gọi một tiếng, giọng nói mang theo chút không chắc chắn.

Ngoài cửa, Diệp Cự Mạch ho nhẹ hai tiếng để giảm bớt sự xấu hổ trong bầu không khí này, hần mắt tự nhiên nhướn nhướn mày: “ Nghe Lục Hằng nói em xin nghỉ bệnh, nên tới đây. ... ” Nhìn một cái.

Lời còn chưa nói xong, quay đầu hắn đã nhận được ánh nhìn lạnh lùng của Liễu Duệ, hắn nhanh chóng thay đổi chủ đề: “ Đột nhiên nhớ ra bệnh viện vẫn còn ca phẫu thuật, anh đi trước. ”

Bỏ lại câu nói đó, người gây họa chạy trốn.

Cố Hiểu Thần nhìn hành lang trống vắng ngoài cửa, mắt tự nhiên nhúu mày.

Không khí im lặng lại kéo đến lần nữa.

Dựa lưng vào tường, đầu óc có hơi rối loạn, liệu mạng muốn tìm cái gì đó để phân tán sự chú ý.

Cố gắng lấy lại sự bình tĩnh, cô nghe thấy tiếng nước đang chảy trong phòng bếp.

Đúng, cô muốn đi tắt vòi nước.

Mãi mới thuyết phục được bản thân, nhưng chân còn chưa kịp cử động thì anh đã đứng chắn trước mặt cô. Một bức tường thịt đang chắn trước mặt.

Chớp mắt một cái, trong tầm mắt cô chỉ còn thấy một mảng xanh thẫm. Nín thở đưa mắt nhìn lên, thứ cô có thể nhìn thấy gần nhất là xương quai xanh gợi cảm của anh, không còn thứ gì khác nữa.

Kiểm nén lại, cô nghiêng người muốn đi ra từ bên trái thì tay phải anh lại chống lên tường ngăn không cho cô đi. Cô chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nghiêng người sang bên phải thì tay trái của anh cũng chống lên tường, không cho đi.

Trong nháy mắt, cô bị anh giam lại trong không gian nhất định, bị khóa chặt.

Trong không khí, tràn ngập mùi hương của anh.

Làm cho lòng người rối loạn.

Im lặng giăng co, không có ý nghĩa gì.

Cuối cùng, cô có hơi tức giận ngẩng đầu lên nhìn anh, còn trừng mắt một cái để thể hiện rõ sự không vui của mình.

Cũng chính vào giây phút này, đột nhiên anh lại cúi đầu xuống, cách một khoảng ngắn, anh dừng lại. Yết hầu anh trượt lên xuống: “ Đừng nhúc nhích. ”

Nhìn anh, Cố Hiểu Thần chớp mắt đầy vẻ khâm phục.

Bởi vì khoảng cách quá gần, cô có thể nhìn thấy rõ trong đôi mắt anh phản chiếu hình ảnh khuôn mặt cô, nhìn vào con ngươi đen nhánh của anh, chẳng còn chút cảm giác ly biệt nào.

Im lặng, anh ghé môi lại gần.

Động tác nhẹ nhàng chậm rãi, mang theo sự dò xét, từng chút một dùng môi mình phác họa môi cô.

Giống như cảm nhận được cô không phòng bị cũng không đẩy ra, anh không chút khách khí cạy mở hàm răng cô, nhanh chóng tiến sâu.

Rắc rắc...

Giống như tiếng chìa khóa được tra vào ổ.

Sự nhiệt huyết đã bị cô niêm phong lại từ rất lâu bỗng nhiên ào tới, từ trái tim mà dâng lên, lưu thông trong mỗi mạch máu của cô, cuối cùng thì tới dây thần kinh trên não.

Chung quy, bức tường thành của cô vẫn bị anh đánh bại từng chút một.

Đi vào bên trong, anh sẽ phát hiện ra, tòa thành cô độc trong lòng Cố Hiểu Thần có một người...

Người đó tên là...

Liễu Duệ.

Tay anh chậm rãi bỏ xuống khỏi bức tường, ôm lấy vòng eo cô. Sau đó dọc theo lưng cô mà hướng lên trên, năm ngón tay khẽ chạm vào vòng cổ tinh tế, chìm đắm trong nụ hôn.

Nụ hôn càng lúc càng trở nên sâu hơn, cuối cùng Cố Hiểu Thần cũng mất hết lý trí, hai tay đưa lên ôm cổ anh, đáp lại.

Hôn, sâu.

Lòng, chìm đắm

Cô, thua.

Tiếng thở dốc tràn ngập trong căn phòng, sự ái muội lan tỏa khắp nơi.

Môi hai người rời khỏi nhau, Liễu Duệ thở dốc, anh cúi đầu nhìn cô. Cảm xúc trong đáy mắt không thể che giấu được.

“Cố Hiểu Thần.” Anh kêu cô, thanh âm có chút trầm khàn.

Thật lâu sau, cô ‘hửm’ một tiếng, giọng cô cũng hơi khàn.

“Chúng ta làm lành đi.”

Vẫn là câu nói đó.

Chỉ là, lúc trước là ở ngoài cửa, lần này là ở bên trong cửa.

Làm lành?

Cố Hiểu Thần không nhận được mà nhìn thẳng vào đôi mắt anh, ngữ khí có chút không vui: “Năm năm rồi. Chẳng lẽ chúng ta đang cãi nhau sao?”

Là năm năm.

Không phải là năm ngày hay năm tháng.

Anh thật sự cho rằng bọn họ đang cãi nhau, giật mình không?

“Không phải sao?” Anh dùng thanh âm trầm thấp hỏi lại, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, có chút cứng nhắc, nhưng rất sáng.

Cô cứ như vậy mà nhìn vào đôi mắt anh, lẳng lặng, không hề chớp mắt. Giống như cô muốn đem toàn bộ cảm xúc trong mắt anh thu vào đáy mắt, biến thành vũ khí sắc bén của chính mình.

“Anh muốn biết nguyên nhân, đúng không?” Cô không chút lưu tình mà chọc phá anh.

“Em sẽ nói cho anh biết sao?” Anh hỏi.

Cố Hiểu Thần lắc đầu, ngữ khí kiên định: “Sẽ không, mãi mãi sẽ không!!”

Chợt, cuộc nói chuyện rơi vào im lặng.

Sau một lúc lâu, anh lại hỏi: “Sao lại không?”

“Như vậy mới công bằng.” Cố Hiểu Thần giống như là đang nói thầm: “Chỉ cần anh mãi mãi không biết, anh sẽ mãi mãi nợ em.”

Giống như là lúc trước vậy. Đó là lần đầu tiên bọn họ đi xem phim điện ảnh cùng nhau. Sau khi xem xong phim điện ảnh thì gần đó có một phòng game, cô nặng nề đòi gặp thú bông, vì thế, anh chiều theo cô mà gặp một con.

Chỉ là một con thú bông dùng tiền xu để đổi lấy mà cô có thể vui mừng như trúng năm trăm vạn xổ số.

Ôm thú bông, cô hỏi: “ Vì sao cậu lại chọn tớ? ”

Anh hơi cúi đầu xuống nhìn cô, đôi mắt hẹp dài hơi híp lại: “ Muốn biết à? ”

Cô gật đầu, đôi mắt mở to tròn xoe, nhìn vô cùng chân thành.

Anh cười cười: “ Không nói cho cậu biết. ”

Nhận ra mình bị anh trêu ghẹo, cô trừng lớn hai mắt, nhất định không chịu bỏ qua: “ Tớ muốn biết. ”

Anh nâng cằm người yêu mình lên, nụ cười hiện lên trên môi: “ Chỉ cần cậu mãi mãi không biết, cậu sẽ mãi mãi nợ tớ. ”

“ Nợ cậu? ” Cô hoang mang: “ Vì sao lại nợ cậu? ”

“ Tớ biết, nhưng cậu lại không biết, có phải là cậu sai không? ” Anh hỏi lại.

Cô nhún mày, dường như không đồng ý với nhận định này: “ Nên suy đoán như vậy sao? ”

Anh tiến sát mặt lại gần cô, đôi mắt đen nhánh đó gần trong gang tấc: “ Cố Hiểu Thần, cậu đang hoài nghi tớ? ”

Không cho cô thời gian để trả lời, anh nhanh chóng áp môi mình lên môi cô, nhẹ nhàng lướt qua như chuồn chuồn đập nước. Lúc này đang đứng ở nơi đông người, khuôn mặt cô trong chốc lát trở nên đỏ bừng. Đột nhiên, cô chui vào trong lòng anh, đôi tay trắng nõn đâm vào ngực anh, anh đứng là không an phận gì cả.

Người vừa làm chuyện xấu xong dường như không biết tự giác, anh nâng mắt lên, cười tươi, rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Học y

Edit: Cài Trắng

‘Chờ anh trở về’

...

Hết thời gian nghỉ bệnh, công việc ủa tới khiến Cố Hiểu Thần cực kỳ bận rộn. Vào phòng phẫu thuật xong cô không được ngơi tay tí nào, bận rộn cho tới năm giờ chiều cô mới lễ tắm thân mệt mỏi trở về phòng nghỉ. Mí mắt cô sụp xuống, bộ dáng ủ rũ.

Thay bộ quần áo chuyên dụng trong phòng phẫu thuật ra, Cố Hiểu Thần đi từ cửa sau bệnh viện ra quán cháo lâu năm nhà họ Từ. Không biết là trùng hợp hay cố ý, cô gặp được Liễu Khê ở đây.

Trong ngõ nhỏ yên tĩnh, quán cháo nhà họ Từ chỉ chiếm một góc nhỏ, bên trong được bày biện năm cái bàn vuông, bên ngoài để hai cái bàn dài, đại khái cái bàn đầy có thể ngồi được mười người.

Liễu Khê chọn một cái bàn vuông ngồi ở bên trong, cô không ngừng vẫy tay với Cố Hiểu Thần, còn cất tiếng gọi Cố Hiểu Thần. Đôi mắt híp lại thành một đường chỉ, làm bộ dáng như kiểu bất ngờ gặp lại nên rất vui mừng, nhưng nét mặt không tự nhiên của Liễu Khê lại làm người khác cảm thấy có chỗ không đúng.

Cố Hiểu Thần đến gần, hỏi: “ Sao em lại ở chỗ này? ”

Liễu Khê dùng thìa gõ gõ mấy cái vào bát, bộ dáng lười biếng: “ Đang chờ chị xong việc. ”

“ Chờ chị? ” Cố Hiểu Thần đi tới gần chỗ Liễu Khê, ngồi xuống, nghi hoặc hỏi lại: “ Chờ chị làm gì? ”

“ Vốn dĩ em tới bệnh viện để tìm chị nhưng lúc đó chị lại đang ở trong phòng phẫu thuật. Nhân đó em có hỏi luôn gần đây có quán nào ăn ngon không thì có cô y tá tên Thái Tịnh Di có giới thiệu cho em tới chỗ này ăn cháo, nên em tới đây. Em đang định ăn cháo xong sẽ quay về bệnh viện tìm chị, không ngờ chị lại tự mình đi tới đây. ” Liễu Khê vừa giải thích vừa vẫy tay gọi nhân viên phục vụ tới, không đợi Cố Hiểu Thần nói gì cô đã tự mình làm chủ: “ Cho thêm một bát cháo cá. ”

Nhân viên phục vụ kêu lên một tiếng coi như đã biết, sau đó quay trở lại phòng bếp tiếp tục làm việc.

Cố Hiểu Thần nhìn Liễu Khê, cô hí hóp mắt lại. Thật ra, cô không tin có sự trùng hợp như này.

“Thế nào? Em đoán không sai chứ? Món chị thích ăn.” Liễu Khê nói một cách đắc ý.

“Em chắc chắn chỉ một mình em đi tới đây?” Cố Hiểu Thần hỏi cô.

Trong mắt Liễu Khê lóe lên chút chột dạ: “Cái đó...”

“Thái Tịnh Di đưa em tới đây?” Cố Hiểu Thần lại hỏi.

Liễu Khê cười: “Quả nhiên không có gì qua mắt được chị.”

Đối với kỹ năng diễn xuất như này, Cố Hiểu Thần hừ mũi coi thường, tiếp tục hỏi: “Đã nói những chuyện gì rồi?”

Liễu Khê vội vàng thoái thác: “Không không không, chẳng nói chuyện gì cả.”

Chẳng qua đang hàn huyên với nhau thì ngẫu nhiên gặp được một chiếc xe Jeep quân dụng, một anh chàng trưởng quan đẹp trai...

Không thể hiểu nổi, một tảng đá như Liễu Duệ sao vẫn chưa bắt lấy được Cố Hiểu Thần, đúng là tức chết cô rồi.

Không còn cách nào khác, anh trai không làm được thì phải để em gái như cô ra tay.

“Thật không?” Cố Hiểu Thần nhàn nhạt liếc mắt nhìn Liễu Khê. Trên khuôn mặt Liễu Khê chẳng có chút thành thật nào, Cố Hiểu Thần cười như không cười mà hỏi lại lần nữa: “Chắc chắn chưa?”

Ánh mắt Cố Hiểu Thần liếc nhìn về phía Liễu Khê đã khiến cô nàng dựng hết cả lông tơ lên rồi, cô nàng sợ, cuối cùng cũng khai ra: “Được rồi, có nhiều chuyện với nhau một chút.”

“Cũng vẫn còn chút phẩm chất đạo đức thường ngày đấy, cũng biết là đang ở sau lưng người khác nhiều chuyện.”

Liễu Khê trừng mắt nhìn cô: “Công phu độc miệng của chị đúng là chỉ có tăng chứ không có giảm.”

“Cảm ơn đã khen.” Cố Hiểu Thần không thêm khách khí mà nhận toàn bộ.

Liễu Khê cảm thấy mình bị sự vô si này làm cho đau tim rồi, cô nàng chu miệng lên, bày tỏ sự không vui.

Cố Hiểu Thần liếc mắt nhìn Liễu Khê, đây đúng là bộ dáng đã được tiện nghi lại còn khoe mẽ, cô cười nhạt.

Liễu Khê trừng mắt nhìn cô, sau đó cô nàng ngẩng đầu lên, lập tức cô nàng nhìn thấy một bóng người mặc quân phục từ xa đi lại gần đây, bóng dáng có chút quen thuộc. Đợi tới khi cô nàng nhìn thấy được khuôn mặt đẹp trai chết người của ai đó thì lập tức bày ra vẻ mặt ai oán, làm ra vẻ tủi thân mà tố cáo: “Anh trai, anh nhìn chị ấy đi, chị ấy bắt nạt em.”

Anh trai?

Cố Hiểu Thần ngẩn người, sau đó cô quay ra đằng sau, đập vào mắt cô là mũ quân nhân, rồi tới giọng nói trầm thấp: “Ừm, đã nhìn thấy rồi.”

Nhìn chằm chằm vào động tác tháo mũ ra của anh, trong chốc lát, khí thế vênh váo hung hăng vừa rồi của cô bị đè bẹp.

Liễu Khê nhanh chóng cảm nhận được bầu không khí giữa hai người có chút ái muội, mập mờ không rõ, cô nàng kéo Liễu Duệ ngồi xuống: “Anh, anh muốn ăn cháo gì?”

Anh tùy ý để mũ quân nhân của mình sang một bên, ánh mắt giống như vô tình liếc về phía cô một cái, nói bằng giọng lạnh nhạt: “Tùy em.”

“Vậy ăn cháo cá đi.” Liễu Khê thay anh làm chủ, cô nàng quay đầu về phía phòng bếp, nói to: “Ông chủ, cho thêm một phần cháo cá nữa!!”

Tới lúc quay đầu lại, Liễu Khê hỏi: “Anh, ngày mai anh đi rồi sao?”

Liễu Duệ gật đầu, lạnh nhạt ‘ừ’ một tiếng. Đôi môi anh mím chặt lại thành một đường thẳng, bày ra vẻ nghiêm túc vốn có.

Ngày mai đi?

Lúc này Cố Hiểu Thần mới nhớ ra chuyện anh phải đi, cô nhăn mày.

Giống như đoán được ý cô qua biểu cảm trên khuôn mặt, anh nhìn cô, nói ra sự kiện và thời gian: “Đi làm nhiệm vụ, một tháng.”

Bởi vì anh chủ động nói nên Cố Hiểu Thần lại được nước lấn tới, cô dò hỏi thêm: “Đi đâu?”

Anh nhìn cô, không đáp.

Lúc này, hai phần cháo cá đã được bung ra bàn. Khi nhân viên phục vụ để bát cháo cá đầu tiên lên bàn, Liễu Duệ đã đẩy bát cháo cá đó về phía Cố Hiểu Thần, đồng thời anh còn lấy cho cô thìa.

Cố Hiểu Thần im lặng nhận lấy, cô nhìn chăm chăm vào bát cháo trước mặt, ánh mắt như ngây ra.

Không trả lời là thể hiện cho điều gì, cô hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác.

...

Đêm đó là đêm trước khi thi cuối kỳ I của đại học năm thứ hai, thời gian là vào khoảng 11 giờ đêm, cô nhận được điện thoại của anh. Đây là chuyện khá bất ngờ. Dù sao thì từ khi anh chuyển tới trường quân đội khác, số lần hai người liên lạc được với nhau rất ít.

“Liễu Duệ?”

Ở đầu dây bên kia, người đó im lặng mất nửa giây: “...Ừm.”

“Sao anh lại gọi điện cho em? Không phải anh bảo trong thời gian huấn luyện không được mang theo điện thoại sao?”

Lại im lặng thêm nửa giây: “...Ngày mai anh phải đi tập huấn.”

“Tập huấn?”

“Một tháng.”

Cô trở mình, dừng lại một lúc rồi mới nói: “Lâu thế sao.”

“Chờ anh về, anh sẽ đi tìm em.”

Suốt kỳ nghỉ đông, cô đều dựa vào câu nói ‘Chờ anh về, anh sẽ đi tìm em’ để sống qua ngày, gạch từng ngày một để đếm ngày anh trở về.

Cuối cùng, thi xong, được tự do, đi qua một tuổi, trở lại học tiếp, mà anh, thất hứa.

Từng tháng một trôi qua kể từ ngày anh lỡ hẹn, đợi tới khi anh trở lại thi đã là chuyện của bốn tháng sau.

...

Chiều hôm đó, cô có tiết học lý thuyết. Điện thoại trong túi cô rung năm phút rồi mà Cố Hiểu Thần vẫn nghiêm túc ngồi học, không phát hiện ra, cuối cùng Viên Tịnh đang ngồi bên cạnh phải nhắc cô, lúc này cô mới lôi điện thoại ra.

Màn hình lóe sáng lên, hiển thị tên ‘Liễu Duệ’. Cô cảm thấy mình hít thở không thông, chỉ dám nhìn chứ mãi không chịu ấn nút nghe.

Rất nhanh, cuộc gọi đã kết thúc, màn hình tối lại.

Nhưng không tới vài giây sau, màn hình lại lóe sáng lên, màn hình vẫn hiển thị hai chữ đó, đập vào trong mắt cô, đập vào trong lòng.

Viên Tịnh thấy cô nhìn chăm chăm vào điện thoại nhưng không nhận, mới hỏi: “Sao lại không nhận điện thoại?”

Cố Hiểu Thần im lặng lắc đầu.

Viên Tịnh học cùng lớp với Cố Hiểu Thần, còn ở chung một phòng ký túc xá, chuyện liên quan tới Cố Hiểu Thần, cô ấy biết không ít. Nghe nói, lên đại học năm thứ hai thì Liễu Duệ chuyển tới trường quân đội ở Bắc Kinh, mỗi người một nơi, tình cảm của hai người như xuất hiện một khe hở.

“Là bạn trai cậu gọi điện thoại tới hả?”

Cố Hiểu Thần nhét điện thoại vào túi, cười cười với Viên Tịnh: “Mau học đi.”

Viên Tịnh cũng cười, sau đó cô ấy cũng quay đầu về phía bục giảng, chăm chú nghe giảng.

Một tiết học đó, trôi qua rất lâu, từng giây từng phút giống như là kéo dài cả nửa thế kỷ.

Nhón chân mong chờ, trông mòn con mắt cũng tới giờ tan học.

Cố Hiểu Thần lấy điện thoại trong túi ra, có hai cuộc gọi nhờ.

Cô gọi lại, âm thanh chờ chưa kêu đủ một tiếng đầu dây bên kia đã nhận cuộc gọi.

“Cố Hiểu Thần. ” Ở đầu dây bên kia, giọng nói anh có hơi tức giận: “Tại sao em không nhận điện thoại?”

Cố Hiểu Thần vừa gấp sách vở lại vừa nói chuyện điện thoại: “Em đang đi học. ”

Thấy cô nói thế, anh im lặng mấy giây, sau đó mới nói: “Anh đang ở cổng trường em. ”

Chân đang bước xuống cầu thang đột nhiên dừng lại, cô còn tưởng mình đang bị ảo giác: “Chỗ nào cơ?”

“Ở cổng trường, ngay ở bên kia đường, trong quán lẩu. ” Một câu nói, ngắn gọn, khái quát.

Ngay cả điện thoại Cố Hiểu Thần cũng không thèm tắt, cô chạy như điên cả một đường tới quán lẩu.

Quán lẩu khá lớn nhưng để tìm được anh lại chẳng tốn chút thời gian nào. Anh mặc quần phục, thấy được rất rõ, cô liếc mắt một cái là thấy, anh đang ngồi ở chỗ cửa sổ.

Người phục vụ vừa cầm thực đơn vừa dẫn cô đi vào bên trong, hỏi cô: “Tiểu thư, cô đi mấy người?”

Cố Hiểu Thần chỉ chỉ về phía cửa sổ: “Tôi tới tìm người. ”

Người phục vụ nhìn theo hướng mà cô đang chỉ, sững sờ: “Hóa ra là cô tìm cậu ấy à, cậu ấy chờ cô lâu lắm rồi đấy. ”

Lòng cô hơi thấp thỏm, cô bước từng bước một về phía đó. Anh đã gọi chút thức ăn, nồi lẩu uyên ương đang sôi ùng ục, đồ ăn cũng được bày biện ở trên bàn, là đang chờ cô.

Hít một hơi sâu để điều chỉnh cảm xúc, sau đó cô kéo ghế ngồi ở phía đối diện anh, trên khuôn mặt để lộ ra nụ cười: “Anh chờ bao lâu rồi?”

“Vừa mới đến. ” Nói xong, anh rót cho cô một cốc nước.

Cố Hiểu Thần nhận lấy uống một hơi hết sạch, rồi lại đưa qua cho anh: “Em muốn nữa. ”

Anh vừa rót nước cho cô vừa nói: “Muốn uống no nước sao?”

“Em chạy tới đây. ” Cô bày ra dáng vẻ tủi thân.

Vẫn còn biết thương anh, được rồi, rót nước thêm cho cô.

Cố Hiểu Thần vừa uống nước vừa trộm liếc nhìn anh. Làn da anh đen hơn, cơ thể cũng gầy đi, khí chất trên người cũng trở nên trầm ổn.

“Anh tập huấn rất vất vả, đúng không?” Cô hỏi.

Vất vả?

Những ngày tháng đó không thể dùng hai chữ này để hình dung được.

Anh im lặng cúi đầu, sau đó thấp giọng đáp: “Vẫn ổn. ”

Cố Hiểu Thần bĩu môi, đúng là cái chân gỗ vất không được ra mấy chữ.

“Anh nói chi đi mất một tháng thôi, tại sao lại tới tận bây giờ?” Cô lại hỏi.

“Xảy ra chuyện ngoài ý muốn. ” Anh vẫn luôn nói một cách ngắn gọn, bình thản lạnh lùng, chẳng có chút gì tỏ ra vui vẻ khi gặp lại nhau.

Cố Hiểu Thần cắn cắn miệng cốc, tức giận: “Ồ!! ”

Anh liếc cô một cái, môi mỏng hơi giương lên, sau đó anh gấp chút thức ăn nhúng vào nồi lẩu, đợi nó chút thì gấp sang cho cô: “Em thì sao? Đi học có ổn không?”

Cố Hiểu Thần phồng má lên, học theo Liễu Duệ mà trả lời cộc lốc: “Vẫn ổn. ”

Liễu Duệ nhìn cô, cười như không cười.

“Ăn cay không?” Anh lấy cá viên rồi để ở trước nồi uyên ương, chờ câu trả lời của cô.

Cố Hiểu Thần trừng mắt nhìn anh, giọng điệu tức giận: “Anh mất trí nhớ hả?”

Đột nhiên anh bật cười, tiếng cười trầm trầm, mỉa mai.

“Người làm bác sĩ như em vẫn mệt hơn. ” Vừa nói, anh vừa đem cá viên bỏ vào phần nước lẩu cay.

Một giây sau, dường như Cố Hiểu Thần đã hiểu ra gì đó, khuôn mặt cô đỏ bừng lên giống như con cua bị luộc chín, cô nói với giọng hờn dỗi: “Liều Duệ!!”

Đêm đó, Cố Hiểu Thần không trở về ký túc xá.

Thật ra, hồi đại học năm thứ nhất cô cũng không ở trong ký túc xá, lúc đó anh cũng vẫn còn ở Thượng Hải. Anh và cô học cùng một trường, khoa toán, hai người không ở ký túc xá trong trường mà đi thuê một căn phòng trọ nhỏ ở bên ngoài. Cho nên, kể từ ngày đầu tiên bước chân vào đại học, hai người đã ở chung.

Đại học năm thứ hai anh chuyển tới trường quân đội ở Bắc Kinh, sau đó cô cũng dọn về ở trong ký túc xá trường.

...

Sáng sớm, mặt trời đang dần dần nhô cao.

Lúc Cố Hiểu Thần tỉnh lại đã không thấy Liều Duệ đâu, anh chỉ để lại cho cô một tờ giấy, nói là ra ngoài làm chút chuyện.

Cô vệ sinh cá nhân xong vẫn chưa thấy Liều Duệ trở về, vì vậy cô gọi điện thoại cho anh.

Rất nhanh, anh đã nhận.

“Bao giờ anh về?” Cô hỏi.

“Anh về đây.”

Không tới năm phút đồng hồ sau anh đã trở về, anh không gõ cửa nhưng lại gọi điện thoại cho cô.

Thẻ cửa chỉ có một cái, vì để bên trong có thể dùng điện bình thường nên anh đã không mang đi.(1)

(1) Các bạn có thể hiểu thẻ cửa ở đây giống như mấy cái thẻ người ta hay dùng trong khách sạn. Dùng thẻ mở cửa, rồi cắm thẻ vào một chỗ nào đó gần cửa mới mở được điện trong phòng lên.

Thấy điện thoại hiển thị cuộc gọi, cô đoán là anh đang ở ngoài cửa. Quả nhiên, vừa mở cửa ra đã thấy anh đứng ở ngoài.

Anh đi từ bên ngoài vào, mang theo luồng gió lạnh.

Cố Hiểu Thần chỉ khoác thêm cái mùng nên không chịu được cơn gió lạnh ấy, thân thể cô hơi run lên.

Liều Duệ đẩy cô vào bên trong, sau đó vừa đưa tay đóng cửa, vừa quay sang nói chuyện với cô: “Sao không mặc nhiều áo lên?”

Cô ngoan ngoãn mặc thêm áo, rồi hỏi: “Tí nữa đi đâu đây?”

Anh đang định vào phòng tắm thì nghe cô hỏi, anh dừng chân lại, quay sang nhìn cô: “Không cần phải đi học sao?”

Ngày hôm nay, cả sáng lẫn chiều đều có tiết học.

Do dự mấy giây, cô lắc đầu: “Ừm.”

Khóe môi anh hơi cong lên, cười thành tiếng.

Cố Hiểu Thần kéo khóa áo lông vũ lên, sau đó chạy tới ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh, dụi dụi đầu ở trong lồng ngực anh: “Vì anh mà trốn học, anh bồi thường đi.”

Liều Duệ cười nhẹ, tay anh mò mẫm lên phía trên, chui vào trong áo lông vũ, ôm chặt vòng eo cô, giọng nói và hơi thở đều mang theo sự ái muội: “Phải bồi thường như thế nào đây?”

Bên hông có cái gì đó lạnh lạnh chạm vào, Cố Hiểu Thần ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn anh.

Anh lại làm như không biết gì, tiếp tục tác oai tác quái, dọc theo thắt lưng cô đi lên phía trên, anh chạm được vào móc đồ nội y của cô: “Hửm?”

“Liều Duệ!!” Cố Hiểu Thần đẩy anh ra, khuôn mặt cô đỏ bừng lên, cô hét to: “Anh đúng là đồ vô sỉ!!”

Nhìn bộ dáng của cô như đang thể hiện rằng ‘đừng có trêu tôi’, anh cười thành tiếng. Anh giơ tay lên, ôm cô vào trong lồng ngực mình, thanh âm trầm thấp: “Em học y chắc mệt lắm.”

Cố Hiểu Thần không vui: “Học y thì phải vàng(2) sao?”

(2) Vàng ở đây mang nghĩa là đôi trọc chứ không phải màu vàng. Chắc ý ở đây là muốn nói tới học y là phải hiểu biết về các bộ phận trên cơ thể người ^^

“Cố Hiểu Thần. ” Anh không cười nữa, bày ra bộ dáng rất nghiêm túc: “Em ngấm ngấm hại ai rồi à? ”

Cô hừ lạnh.

Bộ dáng này của cô đúng là làm cho người khác không thể không yêu thương, anh xoa xoa đầu cô, đẩy vế cứng chiều.

Dịu dàng đưa tay xuống dưới, ngón tay anh lưu luyến dừng lại trên gương mặt cô, làn da cô mịn màng trắng nõn, khiến cho anh không nỡ buông tay.

Dường như cô có thể nhận ra được cảm xúc khác thường của anh, cô hỏi: “Làm sao thế? ”

“Buổi chiều em đi học đi. ” Anh nói.

Cố Hiểu Thần chớp chớp mắt, yên lặng nhìn anh.

Cô có đôi mắt phượng tiêu chuẩn. Phần đuôi mắt của cô hơi nhếch lên, từ con ngươi tới khóe mắt rõ hai màu trắng đen, rung động lòng người.

Trong lòng rung động, ngón tay của anh không nhịn được mà di chuyển lên phía trên, chạm vào khóe mắt cô. Yết hầu anh di chuyển lên xuống, giống như đang có chuyện muốn nói nhưng vẫn chưa thể nói thành lời.

Cố Hiểu Thần vẫn nhìn anh, đoán không ra là anh đang muốn làm gì.

“Cố Hiểu Thần, chờ anh trở về. ” Tối cuối cùng, anh chỉ nói một câu như vậy.

Hóa ra anh lại phải đi.

Không biết vì sao, đột nhiên trong lòng cô thất lại, muốn khóc.

“Anh muốn đi đâu? ”

Anh im lặng nhìn cô, không trả lời.

Cố Hiểu Thần mím môi, tay anh vẫn ôm lấy khuôn mặt cô, ngón tay anh cứ xoa xoa trên mặt cô khiến cô hơi đau.

“Tối hôm qua... ” Cô đưa mắt nhìn phần bụng anh, giọng nói trở nên nhẹ nhàng hơn: “Trên bụng anh có vết sẹo, rất mới. ”

Cô học y, đương nhiên anh không lừa được cô nên tự giác thông báo: “Lúc tập huấn bị thương, nhưng xử lý xong rồi, không có việc gì đáng lo cả. ”

“Sao lại bị thương? ” Cô hỏi.

Liễu Duệ cúi xuống, anh nói một cách bình thản: “Lúc leo lên va phải thanh sắt. ”

“Thật sao? ”

Anh gật đầu: “Ừm. ”

Cố Hiểu Thần chưa bao giờ nhìn thấy súng, cô chỉ biết vết thương kia là được khâu lại, hơn nữa cô cũng không biết anh tham gia tập huấn cái gì, cho nên cô không hề nghi ngờ câu giải thích của anh, chỉ dặn dò thêm: “Lần sau anh nhớ cẩn thận nhé!! ”

Trong ánh mắt Liễu Duệ hiện lên vài phần rung động.

Cô lo lắng cho anh như vậy, làm sao anh có thể nói cho cô biết vết thương này là do súng gây ra.

Do dự một lúc, cô lại hỏi: “Lần này anh trở về trường quân đội sao? ”

Anh nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên vầng trán cô, thanh âm trầm thấp: “Không phải. ”

“Vậy anh đi đâu? ” Cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

Im lặng một giây, anh không tìm được cách nào để lừa cô, đành nói: “Đi ra nước ngoài. ”

Bốn chữ, câu trả lời này quá mông lung. Cố Hiểu Thần cúi đầu, đoán mò: “Anh không thể nói, phải không? ”

Thấy đáng vẻ mặt cô, anh dịu dàng an ủi: “Cố Hiểu Thần, đừng lo lắng, chờ anh trở về. ”

Vừa thấy giọng nói anh trở nên dịu dàng hơn, Cố Hiểu Thần lập tức ngẩng đầu lên, dùng cặp mắt đen nhánh nhìn anh, được nước lấn tới: “Nhưng mà em

muốn biết anh phải đi đâu. ”

Nhìn vào mắt cô, Liễu Duệ mãi không thể mở miệng được. Suy nghĩ một hồi, anh đáp: “ Đắt nước ở phía Đông Nam ”

Nước ngoài, đắt nước ở phía Đông Nam

Vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn, cô nắm lấy áo khoác của anh, nhỏ giọng nói: “ Có thể nói địa điểm cụ thể hơn không? ”

Có thể.

6°2'581"s, 8°05'198"e

Vô cùng cụ thể.

Nhưng anh lại không thể trả lời.

Sự im lặng của anh làm cô nhận ra điều gì đó, cô buông tay ra, không nắm lấy áo khoác anh nữa, trên áo khoác hiện rõ vết nhăn do cô nắm

Trong nháy mắt, bỗng nhiên anh cầm lấy cổ tay cô, vẫn là câu nói đó: “ Cổ Hiểu Thần, chờ anh trở về. ”

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Nói lời tạm biệt

Edit: Cái Trắng

‘Chiến tranh và hòa bình’

...

Hai người đều im lặng ăn phần cháo của mình.

Liễu Khê là người hay hấp tấp, đương nhiên không chịu được bầu không khí nặng nề này, cô nàng đành kiểm chủ đề phá vỡ cục diện bế tắc: “ Gần đây chị bận lắm hả? Mỗi lần tới tìm chị đều thấy chị đang ở phòng phẫu thuật. ”

Cổ Hiểu Thần ừm một tiếng, nói: “ Tham gia vào tổ Lục Hằng, giờ có hơi bận. ”

“ Haizz!! ” Liễu Khê thở dài: “ Đúng là giống hệt như Hoàng Dịch, ngâm mình ở trong phòng phẫu thuật, tránh xa ánh mặt trời. ”

Nhắc tới Mục Hoàng Dịch, Cổ Hiểu Thần lại cảm thấy mình không bằng người ta, đành cười tự giễu: “ Làm sao chị so được với cậu ấy. ”

Liễu Khê gật đầu đồng tình: “ Đương nhiên là không so được rồi, anh ấy đang liều mạng, ai muốn so với anh ấy chứ. ”

Ai cũng biết, kể từ ngày Lận Yên trốn sang Pháp, Lận Thần đã uy hiếp không được ai đi tìm nó, từ đấy Lận Yên mai danh ẩn tích. Và cũng từ đó trở đi, Mục Hoàng Dịch luôn đắm mình trong phòng phẫu thuật, dùng công việc để khiến bản thân mình trở nên tê liệt. Vừa học vừa nhảy lớp, nghiên cứu sinh cùng khóa với hắn vừa tốt nghiệp thì hắn đã được đi dạy rồi.

Cổ Hiểu Thần buột miệng, cô nhìn một mảnh trời nhỏ dưới mái hiên. Ăn xong bát cháo nhìn ra ngoài đã thấy mây đen giăng đầy, u ám vô cùng.

Liễu Khê nhìn theo hướng mà Cổ Hiểu Thần đang nhìn. Cô nàng lười biếng đưa tay chống cằm, nhỏ giọng lầm bầm: “ Xem ra, thành phố Bắc Kinh chuẩn bị nghênh đón một trận bão táp rồi. ”

Cổ Hiểu Thần ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đã bị che kín không một kẽ hở, khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo ở trong ánh sáng mờ mờ cũng trở nên mơ hồ.

Chợt, cơn mưa to tầm tã ập tới, hàng ngàn hạt mưa rơi xuống, trong ánh mắt cô như muốn gạt rửa sạch sẽ tất cả.

Liễu Duệ vừa ngẩng đầu thì thấy quang cảnh này.

Bầu trời xám xịt, mưa xối xả, sự im lặng khiến lòng người nặng nề, khuôn mặt lạnh nhạt, ánh mắt chứa nhiều tâm tư.

Con người của cô, cất giấu một màn mưa, giấu đi những câu nói.

Giống như là năm đó, che đi tất cả những việc liên quan tới anh.

Một trận mưa lớn giữ bọn họ ở lại quán cháo nhà họ Từ. Trời mưa lớn khiến cho người đang đi trên đường vội vàng tìm chỗ trú mưa, cũng có những người đi tới quán cháo để tránh mưa, Lục Hằng cũng thế.

Anh ta vỗ vỗ áo khoác đã bị ướt nhẹp của mình, vừa quay người thì thấy Cố Hiểu Thần.

Bắt gặp đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia, đột nhiên cảm thấy rung động. Đợi tới khi khôi phục tinh thần, Lục Hằng kéo tay áo khoác lên, anh ta vẫn duy trì vẻ lịch sự tao nhã thường ngày, gật đầu với cô một cái.

Cố Hiểu Thần thu hồi ánh mắt của mình, lịch sự đáp lại: “Giáo sư Lục.”

Lục Hằng cười nhạt, dáng vẻ vô cùng nho nhã: “Cụu Mạch hay nói nếu không thấy cô ở bệnh viện thì chắc là đang ở quán cháo nhà họ Từ, xem ra lời này khá đúng.”

“Cháo ở đây khá ngon.” Cố Hiểu Thần nói.

Nghe ra được sự khách sáo trong lời nói của cô, Lục Hằng đành rút ngắn câu nói lại: “Ngày khác tôi sẽ ném thư.”

Liễu Khê cảm thấy có cái gì đó không bình thường ở đây, đôi mắt cô nàng sáng quắc nhìn về phía Lục Hằng, sau đó hỏi Cố Hiểu Thần với giọng nói mập mờ: “Đây là...”

Ánh mắt Cố Hiểu Thần di chuyển, cô liếc nhìn Liễu Khê đang không an phận chút nào.

Liễu Khê nhe răng cười, giả ngây giả ngô: “Chị không giới thiệu chút sao?”

Quan sát Liễu Khê một lúc, sau đó Cố Hiểu Thần mới giới thiệu Lục Hằng: “Trường khoa ngoại, giáo sư Lục – Lục Hằng.”

“À...” Liễu Khê cố ý kéo dài chữ, nhìn anh ta với ánh mắt dò xét: “Hóa ra đây là giáo sư Lục, Lục Hằng!!”

Lục Hằng cười cười: “Cô quen tôi à?”

Liễu Khê cười đáp lại: “Hay nghe Hiểu Thần nhắc tới, hôm nay tôi mới được gặp anh, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Lục Hằng cời áo khoác ra. Trong nháy mắt, dưới ánh đèn mờ mờ, anh ta thấy được một người đang đội mũ quân nhân, thần kinh vừa mới được thả lỏng lại trở nên căng thẳng.

Liễu Khê tự giác nghiêng người sang rót cho Lục Hằng một cốc nước.

Ngay trong giây phút này, Lục Hằng cảm nhận được có đôi mắt đang cố nhìn thấu mình.

Bốn mắt nhìn nhau, giông bão nổi lên.

Bên ngoài mưa gió điên cuồng, trời tối sầm lại. Gió thổi khiến lá cây bay tứ tung loạn xạ, càng lúc càng nhiều, giống như là vũ trụ đang mở lớn miệng, liên tục hút lấy, không ngừng nghỉ cũng chẳng báo trước.

Giao chiến bằng ánh mắt biến đổi khôn lường, nhưng bề ngoài không tỏ vẻ gì.

Liễu Khê đưa nước cho Lục Hằng: “Giáo sư Lục, anh uống nước đi.”

Lục Hằng không nhận, tiếp tục giao đấu với Liễu Duệ bằng ánh mắt, nhìn không chớp mắt.

Thấy thế, Liễu Khê để cốc nước lên mặt bàn, đưa mắt nhìn người đang tòa ra khí thế mạnh mẽ là Liễu Duệ, cẩn thận gọi một tiếng: “Anh!!”

Liễu Duệ di chuyển ánh mắt, liếc nhìn Liễu Khê.

Đóng băng không khí.

Liễu Khê sợ tới nỗi dịch người về phía Cố Hiểu Thần để né tránh.

Trong nháy mắt, bầu không khí trở nên cực kỳ quý giá.

Vốn anh đang định tìm lí do để đi trước nhưng anh không thể nán lại quá lâu. Thu hồi tầm mắt, anh cầm lấy mũ của mình, bước một bước lại dừng ở phía bên trái Cố Hiểu Thần, cố ý đè thấp âm thanh xuống để nói: “Anh đi trước.”

Chỉ thế thôi đã đi rồi?

Trái tim cô như bị ai nhắc lên, cô xúc động tới nỗi đứng bật dậy, mắt cứ nhìn chăm chăm vào anh, dường như còn có cảm giác đang hôn dỗi với anh.

Muốn mở miệng nhưng lại không biết nói cái gì, nhìn anh, muốn nói lại thôi.

Không đợi cô mở miệng, Liễu Duệ đã nói, đồng thời anh cũng đội lại mũ: “Tự chăm sóc tốt bản thân mình.”

Dừng một lúc, anh lại nói: “Cố Hiểu Thần, chờ anh trở về.”

Đối với tình huống này, quá quen thuộc rồi.

Mắt cô như bị bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc, cô không kiểm chế được, nước mắt như muốn trào ra bên ngoài.

Trong đôi mắt anh hiện lên vẻ kiên định, anh đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt cô, nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt, không nỡ buông tay nhưng không thể cứ chần chừ như này, anh nói bằng giọng dứt khoát: “Anh đi đây.”

Cũng là từ biệt, nhưng khoảng cách năm năm đã khiến tâm tình cô bình ổn lại không ít. Cô không còn dưng dưng một cách vô vị nữa, cô làm ra vẻ kiên cường gật gật đầu, để cho anh có thể an tâm rời đi.

Từ tận sâu trong đáy lòng, cô vẫn luôn tự nhắc nhở bản thân mình rằng chỉ một tháng thôi, chỉ một tháng thôi.

Hiếm lắm mới thấy cô nghe lời như vậy, khóe môi Liễu Duệ hơi cong lên, tay chạm vào mái tóc cô, xoa xoa đầu. Sau đó anh xoay người, từng bước một tiến vào màn mưa, rảo bước về nơi xa xăm.

Tơ mắt nhìn anh đi khỏi đó, nặc cho nước mưa đang xối lên người, bóng dáng anh vẫn vững vàng như núi Thái Sơn, không hề ngã xuống.

Thân ảnh màu xanh đỏ nhanh chóng bị nước mưa bao phủ, cuối cùng biến mất ở cuối ngõ nhỏ. Cố Hiểu Thần đưa mắt nhìn xuống nền đất, nhìn về nơi anh vừa mới đứng, ở nơi đó chỉ còn lưu lại dấu chân.

In trên nền đất, hẳn là trước khi tới đây anh đã đi qua chỗ nào đó có bùn.

Đường có bùn ở Bắc Kinh, đúng là rất khó tìm.

Cô đoán rằng, nơi anh đã tới trước khi tới đây là sân huấn luyện có bùn... chiến tranh và hòa bình.

Im lặng nhìn hai dấu chân in trên nền đất, trong lòng có ngàn nỗi lo.

Có phải, những nơi mà anh đi qua đều rất yên bình, im lặng và...

Sự bận tâm của cô, cô không hề che giấu, nó hiện lên rất rõ qua ánh mắt của cô, kiên định không thể phá vỡ được.

Lục Hằng nhíu mày nhìn người trước mặt, giống như là người này không phải Cố Hiểu Thần.

**

“Giáo sư Lục, đây là giường MRI.”

Lục Hằng đang đứng xoay lưng về phía cửa bỗng quay sang ngồi vào ghế dựa, anh ta chống tay lên trán, không hề che giấu sự mệt mỏi, thanh âm nghe có hơi mất tinh thần: “Được rồi.”

Y tá nhìn về phía Lục Hằng bằng ánh mắt kỳ quái, sau đó cô ấy đặt tư liệu ở trên mặt bàn rồi rời khỏi văn phòng.

“Mấy người có phát hiện ra không, cả ngày hôm nay giáo sư Lục cứ thất thần.”

“Chắc là do Bắc Kinh đang mưa to đấy.”

“Giáo sư Lục đúng là, chẳng qua chỉ là một cơn mưa thôi mà, làm như thất tình không bằng.”

Trang tài liệu vẫn còn đang dừng ở trang thứ nhất, Lục Hằng đưa tay nhéo ấn đường mình, hơi đau.

Cúi đầu thì thấy phần nhận xét, là của Cố Hiểu Thần. Trên bìa còn có cả chữ viết của cô nữa, nét chữ cô không mềm mại giống như là những cô gái khác, nó mạnh mẽ, phóng khoáng, đúng là chữ cũng như người.

Bàn tay Lục Hằng không tự chủ được mà vuốt ve nét chữ Cố Hiểu Thần, tâm trạng có chút hoang hốt không tên.

Diệp Cự Mạch nghe thấy lời đồn thì tới tìm Lục Hằng, gõ gõ vào cửa văn phòng đang mở.

Lục Hằng nhanh chóng khôi phục tinh thần, liếc mắt nhìn người đang đứng ở cửa một cái. Sau đó, anh ta yên lặng dùng một phần bệnh án khác che đi tờ nhận xét của Cố Hiểu Thần.

Diệp Cự Mạch không phát hiện ra, hấn đi vào, ngữ khí có phần lười nhác: “Nghe nói cậu thất tình?”

Lục Hằng cười khỏ, khí chất nho nhã thường ngày đã sớm biến mất không còn tăm hơi.

Diệp Cự Mạch nhìn Lục Hằng như đang mất hồn, nhủ mảy: “Rung động thật đấy à?”

Lục Hằng lắc đầu, không giải thích.

Nếu hỏi anh ta có rung động thật hay không, thì chính bản thân anh ta cũng không rõ nữa.

Chỉ là, lần đầu tiên nhìn thấy Cố Hiểu Thần đứng lên thuyết trình phương pháp của mình, phong thái bình tĩnh, trầm ổn, phán đoán và sách lược của cô đã khiến anh ta nhìn bằng con mắt khác. Những người phụ nữ mà Lục Hằng từng gặp, chưa có ai có dáng vẻ bình tĩnh thông dong như cô. Trong phòng họp, đôi mắt cô hiện lên vẻ bình tĩnh, nhẹ nhàng, ung dung sắp xếp mọi thứ. Giống như là có ma lực nào đó, hấp dẫn anh ta.

Một Lục Hằng với dáng vẻ như bây giờ, trước đây Diệp Cự Mạch chưa bao giờ nhìn thấy.

...

Trong quán bar, Lục Hằng rót một ly tequila(1), đó là ly thứ hai.

(1)Rượu Tequila: Là rượu chưng cất có độ cồn cao truyền thống của Mexico. Tên gọi của loại rượu này được đặt theo tên địa phương chủ yếu sản xuất ra nó, vùng Tequila, bang Jalisco, trên cao nguyên phía Tây của Mexico.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Diệp Cự Mạch nhìn chăm chăm vào thứ chất lỏng màu xanh nhạt trong ly thủy tinh.

Lúc Lục Hằng định rót ly thứ tư thì Diệp Cự Mạch lên tiếng ngăn anh ta lại: “Muốn biết không? Chuyện trước kia liên quan tới Cố Hiểu Thần.”

Lục Hằng ngà ngà say, anh ta hí mắt lại, đầu óc có chút không rõ ràng.

Nhìn Diệp Cự Mạch một lúc, sau đó anh ta cong môi lên, tựa như một nụ cười nhạo.

“Nói thật, trong trận chiến lần này, ngay cả chút cơ hội thắng cuộc mỏng manh cậu cũng không có.” Diệp Cự Mạch thẳng tay rắc muối vào miệng vết thương của Lục Hằng.

Lục Hằng hừ lạnh một tiếng: “Anh em?! Khá đấy!!”

Diệp Cự Mạch vỗ vỗ vào vai Lục Hằng, cong môi tiếp tục nói: “Cố Hiểu Thần yêu sớm quá.”

Lục Hằng hí mắt, có chút kinh ngạc: “Yêu sớm?!”

Thoạt nhìn cô không hề giống một cô gái yêu sớm. Cô lạnh lùng, cô kiên định, tất cả đều toát lên sự trưởng thành của cô. Thành tích của cô hẳn là đứng đầu lớp, cũng không biết một cô gái như thế thì chung sống hòa đồng như thế nào với các bạn cùng lớp đây. Cho nên khi đối mặt với các đồng nghiệp, hình như cô cũng không nhiệt tình lắm.

“Vói Liễu Duệ.” Diệp Cự Mạch tiếp tục nói cho Lục Hằng nghe: “Là Cố Hiểu Thần theo đuổi cậu ấy.”

Hoàn toàn đập nát hình tượng của ‘Cố Hiểu Thần’ trong lòng Lục Hằng.

Lục Hằng cúi đầu, bỗng nhiên trong đầu anh ta hiện lên tình cảnh lúc ở trong quán cháo nhà họ Từ, có hơi mất tự nhiên di chuyển ly rượu: “Vì sao lại nói với tôi những chuyện này?”

“Coi như là vì dân mưu lợi đi.” Diệp Cự Mạch nói bằng giọng nửa đùa nửa thật.

Lục Hằng cười một cách cứng ngắt, sau đó rót thêm ly rượu nữa.

Nửa tiếng sau, hai người đã uống được khá nhiều, bọn họ tính tới việc trở về nhà.

Ra khỏi quán bar, bên ngoài bậc thang mưa vẫn rơi không ngừng, Diệp Cự Mạch đưa mắt nhìn bầu trời đêm, nhủ mảy: “Còn muốn mưa tới khi nào không biết?”

Tiếng mưa rơi ào ào, Lục Hằng nghe không rõ hẳn đang nói cái gì. Anh ta chỉ vào chiếc xe cách đó không xa, đang bị ngăn lại bởi màn mưa: “Còn lái xe về được không?”

Diệp Cự Mạch cười: “Cậu dám lái xe đi về sao?”

Lục Hằng lắc đầu, đưa tay day day huyệt thái dương của mình: “Gọi xe thôi.”

Diệp Cự Mạch lại cười, nụ cười còn mang theo sự trào phúng: “Hôm nay, trong trận mưa như thế này, rơi như trút nước, nếu như cậu có thể gọi được

xe thì ca đêm sau này của cậu tôi bao tất. ”

Vì thế, hai người tiếp tục đứng ở cửa quán bar, lang thang ở gần đó không có mục tiêu. Có rất nhiều người cũng rơi vào tình huống giống như bọn họ, đứng ở đầu cầu thang, ánh mắt lo ngại nhìn về phía bầu trời, nhìn những hạt mưa, nhìn dòng xe đang di chuyển, lắc đầu, rồi thở dài.

...

Tu Diệp tạm thời được phái tới giải quyết những hậu quả do trận mưa to này gây nên, cô mặc trang phục của bên phòng cháy chữa cháy, giữa những người dân thường thì trông vô cùng nổi bật.

Tu Diệp nói với người đội trưởng ở đó: “ Trong hai mươi phút nữa sẽ có một đội nữa tới đây. ”

Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy gật đầu: “ Cảm ơn bên cô đã chi viện. Những khu vực ngập nước ở trong thành phố còn rất nhiều, thực sự không có đủ người, cũng không còn cách nào khác... ”

Mưa xối xả, nước mưa chảy xuống dọc theo khuôn mặt Tu Diệp, cô ngẩng đầu lên, thanh âm lạnh nhạt: “ Ừm. ”

Đứng cách đó một khoảng khá xa, Diệp Cữu Mạch nhíu mày. Do có khoảng cách nên hắn nhìn không rõ khuôn mặt người đó, nhưng bóng dáng, cách ăn mặc, đều mang lại cho hắn cảm giác quen thuộc.

Ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại đi xuống cầu thang.

Lục Hằng gọi hắn mấy tiếng nhưng hắn hoàn toàn không nghe thấy, chỉ lo đi về phía bóng dáng kia.

Nước, chậm rãi thấm ướt giày da của hắn, sau đó là ống quần. Hắn mặc kệ nước mưa đang xối vào người mình mà đi thẳng về phía trước. Đêm tối, dưới cơn mưa này, người kia xoay người lại, bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên ngăn ra.

Cách một màn mưa, đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Em rất sợ

Mới cứu viện chưa được bao lâu thì đoạn đường núi ở phía trước lại xảy ra hiện tượng sạt lở đất, lối thoát cuối cùng đã bị phá hỏng.

Hoàng hôn buông xuống.

“ Mau rạch một đường để rút thép ghim trong người cậu ta ra, sau đó cầm máu đưa cậu ta tới doanh trại, phẫu thuật ngay lập tức!!! ”

Một quân y khác hoảng sợ: “ Sĩ quan Tu muốn phẫu thuật trong tình huống như thế này sao? ”

Tu Diệp nhìn người quân y đó, đôi mắt cô hiện lên vẻ lạnh lùng, ngay cả thanh âm cũng lạnh băng: “ Đoạn đường phía trước sạt lở đất, không thể đưa tới bệnh viện làm phẫu thuật, chẳng lẽ cô muốn nạn nhân tử vong vì mất máu quá nhiều? ”

Người quân y đó có chút do dự: “ Nhưng ở doanh trại cũng không có đầy đủ điều kiện để phẫu thuật. Hơn nữa giờ đang mưa lớn, bùn đất lầy lội, nhờ đâu... ”

“ Rất nhiều cái nhờ đâu cho tới khi cô làm tới bước cuối cùng. ” Tu Diệp cắt ngang lời cô ấy: “ Chỉ có hai lựa chọn, một là chết, hai là phẫu thuật, cái này không có sự lựa chọn nào khác đâu. ”

Hiện thực tàn khốc như thế đấy.

Không có nhiều thời gian cho bọn họ suy nghĩ. Tu Diệp nâng bệnh nhân mang tới doanh trại, phẫu thuật ngay tại chỗ.

Mưa to liên tục rơi xuống, con đường trước mặt càng lúc càng lầy lội, máu rơi trên mặt đường đã bị hòa tan.

Từng đôi quân ủng cứ nối tiếp nhau đi qua, nước bắn bắn hết lên áo blouse trắng của Cố Hiểu Thần, lúc này cô đang quỳ xuống đất cấp cứu cho bệnh nhân. Thân thể gầy yếu của cô dần trở nên mờ hồ trong cơn mưa lớn.

Bốn tiếng đồng hồ trôi qua, trên người cô nhiễm máu tươi của hơn trăm người.

...

Mưa đang ngớt dần, mây đen trên bầu trời cũng dần tan biến. Trận chiến ở đây sắp giành được thắng lợi rồi, có lẽ là do trời cao thương hại.

Cố Hiểu Thần cạn kiệt sức lực, cô lấy từ hòm thuốc ra băng vải, mới quơ quơ vài cái đã cảm thấy đầu óc choáng váng.

Tuy rằng đã thành công giải cứu toàn bộ người gặp nạn nhưng phần lớn mọi người đều bị thương. Ở đây chỉ có thể xử lý tạm thời và băng bó đơn giản, có mấy người phải lập tức chuyển tới bệnh viện tiến hành phẫu thuật.

Bây giờ điều quan trọng cần làm là khai thông đường, chỉ có thế mới có thể di chuyển người bệnh ra bên ngoài.

“Bác sĩ Cố.” Một binh sĩ mở cửa ghế phụ, ra hiệu mời với Cố Hiểu Thần.

Cố Hiểu Thần đưa mắt nhìn qua đó: “Có chuyện gì sao?”

“Chúng ta phải trở về doanh trại, chị mau lên xe đi.”

Cố Hiểu Thần nhủ mảy. Theo bản năng, cô quay đầu lại tìm kiếm bóng hình anh, nhưng không tìm thấy, vì thế cô hỏi binh sĩ: “Liều trưởng quan đâu?”

“Anh ấy đang nghiên cứu phương án khai thông đường.” Binh sĩ đó trả lời một cách thành thật.

Cô từ chối không chút do dự: “Tôi không về.”

Binh sĩ để lộ ra vẻ mặt khó xử.

Nhìn cô một cái, sau đó binh sĩ đó lên xe đi tới trước một đoạn cách đó không xa rồi xuống trao đổi gì đó với người đang đứng đấy. Không bao lâu sau, anh đi tới đây.

Cố Hiểu Thần ngẩng đầu lên nhìn anh nhưng tay cô vẫn làm thao tác băng bó vết thương cho nạn nhân. Khi cô vừa băng bó xong anh đã lập tức nắm lấy cổ tay cô mà kéo đi, dùng sức ép cô ngồi vào ghế phó lái, còn thất đại an toàn lại cho cô, đóng cửa lại, lập tức phân phó cho binh sĩ lái xe đi: “Về doanh trại.”

Binh sĩ hô to: “Rõ!!”

Cố Hiểu Thần sao có thể để anh ép buộc mình như thế, cô tháo đai an toàn ra, mở cửa, nhanh chóng nhảy xuống xe.

Bùn bắn lên, cô theo quán tính bỏ nhào lên người anh, hai cánh tay cô bám lấy bộ quân trang đã không còn nhìn ra hình dạng ban đầu. Đợi tới khi đứng vững, cô ngẩng đầu lên nhìn anh bằng đôi mắt lạnh băng.

Liều Duệ thấy thế thì nhủ mảy tỏ rõ sự không vui. Đang định bắt lấy cô thì Cố Hiểu Thần đã tránh ra được, không bắt được nên tính tình cũng có chút nóng nảy: “Cố Hiểu Thần!! Để anh đưa em về.”

Đây đúng là kiểu câu ra lệnh, không cho phép được cãi lại.

“Em không về.” Để phản kháng, Cố Hiểu Thần lui về phía sau một bước, tạo ra khoảng cách an toàn giữa cô và anh. Cách một màn mưa, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng gắt gao nhìn thẳng vào anh: “Anh dựa vào cái gì mà bắt em trở về?”

“Bằng việc anh là người chỉ huy trong đợt cứu viện này.” Thanh âm lạnh lùng của anh vang lên. Anh vươn tay ra muốn tóm cô lại bị cô né được, trong nháy mắt sắc mặt tối sầm lại. Đối diện với ánh mắt lạnh lùng của anh là sự kiên định trong đôi mắt cô.

“Em không phải quân nhân! Mệnh lệnh của anh em không phục tùng!!” Những lời này, cô như là đang hét lên với anh.

Đôi mắt Liều Duệ lạnh lùng nhìn cô, một từ cũng không thốt ra được.

Mệnh lệnh của anh em không phục tùng.

Đối với quân nhân, lời nói này thật xa lạ, cũng rất buồn cười.

Trong quân đội, bạn không được phép nói ‘không’ Chỉ có phục tùng, tuyệt đối phục tùng, phục tùng vô điều kiện.

Hóa ra, chuyện hôm nay mà anh làm rất buồn cười, chẳng trách trước đó Triệu Tiền Tiến làm như tai mình bị điếc.

Yên lặng mất một lúc, Liễu Duệ xoay người đi về phía binh sĩ đang chờ ở xe.

Binh sĩ đó lập tức chào Liễu Duệ theo nghi thức quân đội, giọng nói to rõ ràng như tiếng chuông đồng vang: “ Một đội lập tức đi tới doanh trại trước! Báo cáo xong! ”

Cố Hiểu Thần thấy xe đã chạy được một đoạn khá xa mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong cơn mưa, Triệu Tiền Tiến vọt tới, vội vã chào anh theo nghi thức quân đội: “ Báo cáo! Đội trưởng Phương có việc tìm anh!! ”

Liễu Duệ nghiêng đầu, đôi môi đang mím chặt hé mở: “ Biết rồi. ”

Ánh mắt đó đúng là kinh khủng. Triệu Tiền Tiến đưa mắt nhìn Liễu Duệ và Cố Hiểu Thần, bầu không khí giữa hai người này quý dị không nói thành lời, hần nuốt một ngụm nước miếng sau đó tự giác lui sang một bên.

Nhìn về phía Cố Hiểu Thần, cơn tức giận của Liễu Duệ cũng được thu lại mấy phần. Không còn cách nào khác, từ trước tới nay chỉ cần là việc có liên quan tới Cố Hiểu Thần anh đều không có cách nào, chỉ có thể lạnh lùng cảnh cáo cô một câu: “ Ngần vạ lần không được đi qua đường phân cách màu vàng. ”

Dải phân cách màu vàng mà anh nói là khu vực được đội phòng cháy chữa cháy vây lại, đây là khu vực nguy hiểm.

Không dám tiếp tục chống đối anh, cô gật đầu.

Đột nhiên, Liễu Duệ tiến lên một bước.

Cố Hiểu Thần hoảng sợ lui về phía sau một bước.

Liễu Duệ: “ ... ”

Đúng là cô đang đề phòng anh như đề phòng kẻ địch.

Tức giận túm lấy cô, sau đó kéo cô đi về phía trước.

Cô cho rằng anh đổi ý nên định duỗi tay đẩy anh ra. Nhưng tay cô vừa chạm tới cổ tay anh thì anh lại ngồi xổm xuống, dứt khoát kéo khóa áo mưa cho cô.

Lúc đứng lên, anh còn cúi đầu nhìn cô, đôi mắt âm trầm.

“ Em không sợ tí nào sao? ”

Nhìn anh, Cố Hiểu Thần chớp chớp mắt.

“ Nhìn xung quanh đi. ” Anh nói.

Cô quan sát bốn phía vẫn không cảm thấy có gì bất thường.

Nói rõ ràng như vậy rồi mà cô còn không hiểu. Anh xoay người rời đi, không muốn nói nhiều với cô nữa.

Mấy quân y đang lấy chai truyền nước trên xe liếc mắt nhìn Cố Hiểu Thần, sau đó hỏi: “ Liễu trưởng quan tức giận sao? ”

Cố Hiểu Thần cũng đưa mắt nhìn vị quân y đó, không biết nên trả lời như thế nào.

Vị quân y đó cười: “ Chẳng trách cậu ấy tức giận. ”

“ Vì sao? ” Cố Hiểu Thần hỏi.

“ Cô mau nhìn xung quanh mình đi. ”

Cố Hiểu Thần nhui mày, lại là câu nói này.

Vị quân y đó tiếp tục nói: “ Ngoại trừ cô, tất cả những người ở đây đều là quân nhân. Đây không phải là nơi cô có thể ở lại, cậu ấy có thể không tức giận sao? ”

Hai người vừa đi vừa nói. Tới chỗ có bệnh nhân đang nằm thì vị quân y đó rút kim tiêm ra, thuận thực lấy thuốc ra chuẩn bị tiêm, còn thử bắn ra vài giọt

thuốc.

Lúc chăm kim vào người đó lại nói tiếp: “ Từ trước tới nay Liễu trường quan luôn là người không theo lẽ thường, thế nên cô đừng để bụng. ”

**

Hai tiếng sau, cuối cùng đường cũng được khai thông, xe cấp cứu thi nhau đưa bệnh nhân tới bệnh viện.

Phía xa xa có một chiếc xe cấp cứu, Diệp Cự Mạch đang ngồi trên xe hạ cửa sổ xuống, hô to với Cố Hiểu Thần: “ Lên xe. ”

Cố Hiểu Thần có chút do dự, cô nhìn về phía Liễu Duệ. Bầu trời xám xịt, khắp nơi mịt mù không thể thấy rõ bóng dáng anh, cô nhủ vậy.

Diệp Cự Mạch thấy cô mãi không di chuyển lại nói: “ Còn rất nhiều bệnh nhân đang đợi em phẫu thuật đây. ”

Mạng người là quan trọng nhất. Cuối cùng, Cố Hiểu Thần hạ quyết tâm chạy về phía xe cấp cứu.

Nhảy lên xe, cửa còn chưa kịp đóng nên bị mưa rơi xuống hắt vào. Và đúng giờ phút đó bỗng có giọng nói la lên thất thanh: “ Liễu đội!! ”

Tiếng hét đó vừa la lên thì lại có tiếng như cái gì đó sập xuống.

Phía xa xa, một tấm bản làm bằng xi-măng rơi xuống đất.

Bê tông cốt thép, đá vụn bắt đầu rơi xuống, rơi luôn vào người mặc bộ quân trang đang dính đầy máu.

Rơi xuống rất mạnh.

Không có dấu hiệu dừng lại.

Bụi mịt mù khắp nơi, nó đang dần dần che đi tầm nhìn của Cố Hiểu Thần. Thân hình màu xanh biếc kia trong chốc lát đã chìm trong khói bụi mịt mù.

Bỗng, tìm cô như thất lạc, cô nhảy xuống xe, lao đảo đi tới khu vực hỗn loạn đó.

Lúc cô đi nhanh qua dải phân cách màu vàng thì Diệp Cự Mạch cũng đã nhìn thấy, hấn hoảng sợ, vội vàng nhảy xuống khỏi xe hô to: “ Cố Hiểu Thần!! Em quay lại đây cho anh!! ”

Trả lời hấn là bóng hình kiên cường đi về phía trước.

Chạy tới gần, dù nơi đây vẫn còn nhiều bụi mù thì Cố Hiểu Thần cũng đã thấy Liễu Duệ đang được hai binh sĩ khác khiêng ra, trước ngực anh còn cắm một cây thép, cả người toàn là máu nhìn mà thấy ghê người.

Trong khoảnh khắc đó, nước mắt cô thi nhau chảy xuống, cô giống như đang phát điên mà lao về phía trước. Nhìn thấy bờ môi anh đang dần mất đi huyết sắc, đôi mắt hoảng sợ không biết nhìn đi đâu, tay cô cứng đờ ở giữa không trung, muốn chạm vào anh nhưng không thể chạm.

“ Bác sĩ Cố!! ” Hình như nghe được loáng thoáng có người đang gọi cô, nhưng giờ đầu óc Cố Hiểu Thần trống rỗng rồi.

“ Lập tức đưa lên xe cấp cứu!! Nhanh chóng đưa tới bệnh viện!! ” Phía xa, Diệp Cự Mạch hô to.

Trên xe cấp cứu, Cố Hiểu Thần dùng băng gạc băng lại vết thương trên ngực Liễu Duệ nhưng chỉ vài giây là lại nhiễm đầy máu, tất cả đều là máu của anh.

Nước mắt không ngừng rơi, tay cô cũng không ngừng lấy băng gạc thấm máu trên miệng vết thương của anh. Tâm trạng nặng nề, tay chân luống cuống, cô hoàn toàn không thể kiểm soát được bản thân.

Y tá lại lấy thêm một túi máu, máu đỏ chảy từ trong túi ra, đi theo đường ống vào tĩnh mạch của anh.

Tốc độ máu truyền vào chậm chậm, tựa như là sinh mệnh anh đang tan biến từng chút một.

Diệp Cự Mạch quan sát dấu hiệu sống sót, nhịp tim, nhiệt độ cơ thể Liễu Duệ, từng giây từng phút đều được quan sát kỹ càng. Sau đó, hấn gọi điện về bệnh viện yêu cầu khoa ngoại lập tức họp.

Trước khi cúp điện thoại Diệp Cự Mạch còn hỏi thêm “ Giáo sư Mã có phẫu thuật được không? ”

Tạm thời ông ấy không phải khám bệnh.

Diệp Cự Mạch khép hờ mắt lại, dù mệt mỏi nhưng hấn vẫn cố tỉnh táo tới giây cuối cùng: “ Liên lạc với giáo sư Mã để ông ấy tham gia hội chẩn. ”

Mấy chục xe cấp cứu di chuyển từ khu vực gặp tai ương về, còi báo động kêu inh ỏi, nhìn trông rất náo động.

...

Tới bệnh viện bắt đầu chạy đua với thời gian, những giường bệnh liên tục được di chuyển vào, tiếng bước chân vang dội khắp nơi không ngừng nghỉ, đình tại nhức óc.

Tình huống của Liễu Duệ vô cùng nguy hiểm, sau khi khoa ngoại và khoa ngực hội chẩn xong lập tức đưa ra phương án, chuẩn bị thuốc gây tê để tiến hành phẫu thuật.

Giường được đẩy vào trong phòng phẫu thuật, Cố Hiểu Thần đang tan nát cõi lòng bị Diệp Cự Mạch giữ lại.

Trông thấy cửa phòng phẫu thuật dần khép lại, Cố Hiểu Thần như mất hết lý trí, dùng sức đẩy Diệp Cự Mạch ra để đi vào bên trong. Nhưng Diệp Cự Mạch sao có thể để cô xông vào, hấn tiếp tục giữ cô lại. Cố Hiểu Thần bị ngăn ở bên ngoài nhưng không chịu ngoan ngoãn mà liên tục giãy dụa, dùng sức lực toàn thân để giãy dụa.

Nhìn Cố Hiểu Thần đang phát điên, Diệp Cự Mạch đẩy luôn cô vào tường, đôi mắt đục ngầu của hấn nhìn chăm chăm cô, hét lớn: “Cố Hiểu Thần!! Em bình tĩnh lại đi!!”

Hấn hét lớn khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn đôi chút.

Nước mắt rơi xuống nền đất, trong không khí nghe được cả tiếng hít thở nặng nề.

Cuối cùng cô cũng thôi không giãy dụa nữa, cô gục đầu xuống, nhìn vô cùng tang thương. Cô quỳ trên mặt đất, giọng nói khàn khàn: “Làm sao em có thể bình tĩnh đây?! Anh ấy đang nằm ở bên trong, em phải bình tĩnh thế nào đây?!”

Mỗi một giọt máu của anh chảy ra là một con dao sắc bén, nó như đang lăm tri cô.

Anh ở bên trong sống chết không rõ, cô ở bên ngoài phải bình tĩnh như thế nào đây?!

Diệp Cự Mạch nhìn Cố Hiểu Thần hoàn toàn suy sụp hấn có chút đau lòng, hấn ôm lấy cô, dịu dàng trấn an: “Bởi vì là cậu ấy nên em càng phải bình tĩnh hơn.”

Cả người Cố Hiểu Thần đã mất hết sức lực nay càng thêm yếu đuối, cô run rẩy ôm chặt lấy Diệp Cự Mạch, hơi thở mỏng manh: “Em sợ, em rất sợ.”

Cả đời này, cô chưa bao giờ sợ hãi như lúc này.

Có bao nhiêu người được đưa vào phòng phẫu thuật, có bao nhiêu người bị chôn vùi, cô rõ hơn ai hết.

Lần đầu tiên cô bị nhốt ngoài phòng phẫu thuật để chờ kết quả.

Cô thật sự rất sợ, rất sợ anh cứ thế mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Địch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cho tới chết

‘Cho rằng’

...

“Có việc gì sao?”

“Nhưng mà tôi không thích cậu, không thích những gì của cậu và những gì thuộc về cậu.”

“Tôi không thích Cố Hiểu Thần, tôi chỉ yêu cậu ấy.”

“...”

“Cố Hiểu Thần, chúng ta cùng nhau học Phục Đán đi.”

Nghe thấy thế, đôi mắt Cố Hiểu Thần rời khỏi sách nhìn về phía anh, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm hẹp dài kia, cả người đờ ra: “Cậu nói cái gì?”

“Học Phục Đán.” Anh lặp lại, cũng nhìn về phía cô.

Cô còn tưởng lỗi tại mình có vấn đề chứ, lại do dự hỏi thêm lần nữa: “ Cùng tớ sao? ”

“ Phải, cùng cậu. ” Vẫn là giọng nói kiên định.

“ Thế nên... ” Cố Hiểu Thần cắn cắn môi, vẫn không dám tin tưởng câu nói của anh: “ Thế nên chúng ta cùng nhau thi vào Phục Đán sao? ”

“ Đương nhiên. ” Anh trả lời, đồng thời đưa tay xoa xoa đầu cô: “ Sao thế? Cậu không muốn à? ”

“ Muốn chứ!! ” Cô nói mà không cần nghĩ ngợi thêm, dừng một lát, cô cúi đầu: “ Bởi vì suy nghĩ quá nhiều nên cảm giác không chân thật. ”

Nhìn bộ dáng cô bối rối, anh cười bất đắc dĩ.

Kỳ thi đại học kết thúc, bọn họ quay về trường bắt đầu điền nguyện vọng, cả hai đồng lòng điền vào đơn đăng ký nguyện vọng là trường đại học Phục Đán.

Nguyên nhân anh lựa chọn Phục Đán là vì muốn trở về Thượng Hải.

Ngày đó, Liễu Thâm tới Quảng Đông học đại học thì quen biết Tạ Tuấn Bình. Lúc hai người yêu nhau vấp phải sự phản đối của Liễu Thiên Minh, khi đó ông còn uy hiếp Liễu Thâm nếu không chia tay với Tạ Tuấn Bình thì hai người sẽ cắt đứt tình cha con. Liễu Thâm khi đó tuổi còn trẻ, trong người lại mang tâm lý phản nghịch, quan hệ giữa bà và Liễu Thiên Minh còn có xích mích, trong lúc xúc động, bà gả cho Tạ Tuấn Bình.

Năm đầu tiên kết hôn, Liễu Thâm hạ sinh Liễu Duệ, nhưng ngay thời điểm đấy bà phát hiện ra Tạ Tuấn Bình ngoại tình. Liễu Thâm đau lòng, vốn bà định ôm Liễu Duệ quay về Thượng Hải nhưng lại không có mặt mũi nào cầu xin Liễu Thiên Minh. Đồng thời lúc đó Tạ Tuấn Bình cũng quay về bên bà, cúi đầu nhận sai, bà nhất thời mềm lòng mà tha thứ.

Sang năm, Liễu Duệ lại hạ sinh thêm được Liễu Khê. Vào ngày bà sinh con gái, Tạ Tuấn Bình đã cầm đơn ly hôn tới muốn bà ký tên, ông ta nói bản thân đã tìm được tình yêu đích thực, không muốn tiếp tục sống cùng bà nữa. Cuối cùng, Liễu Thâm nản lòng thoái chí, bà ký tên mình lên đơn ly hôn.

Ngày bà xuất hiện, mẹ chồng tới đón bà, còn nói với bà là Tạ Tuấn Bình đi rồi, ngay cả người mẹ già này cũng không cần, cứ thế đi theo người đàn bà khác.

Liễu Thâm nhìn hai đứa bé con, cổ giấu đi nước mắt, làm ra vẻ bình tĩnh: “ Đi rồi thì tốt, đi rồi thì chúng ta sẽ được yên tĩnh. ”

Cứ như vậy, Liễu Thâm cùng mẹ chồng và hai đứa con nhỏ sống nương tựa vào nhau.

Thật ra, bà có thể lựa chọn quay về Thượng Hải nhưng bà cứng đầu kiên quyết không cúi đầu. Bà tình nguyện vất vả lam lũ bên ngoài chứ nhất quyết không cúi đầu nhận thua trước mặt bố mình.

Thoáng cái đã trôi qua mười mấy năm. Vào năm Liễu Duệ lên lớp 11 thì ở Thượng Hải truyền tới tin Liễu Thiên Minh bệnh nặng. Mấy ngày đó ngày nào Liễu Thâm cũng mất ngủ, bà lo lắng cho bệnh tình của Liễu Thiên Minh, muốn trở về lại không dám trở về.

Nhìn ra được nỗi lòng của mẹ, Liễu Duệ quyết định thi vào trường đại học Phục Đán.

Quả nhiên quyết định của anh là đúng đắn, Liễu Thâm đã vin theo cơ này để trở về Thượng Hải, con cháu bên gối mình trở về đây khiến bệnh tình Liễu Thiên Minh cũng dần có những chuyển biến tốt đẹp. Tóm lại, đây là quãng thời gian hạnh phúc nhất của anh.

Năm ấy, có Liễu Thâm, Liễu Khê, Liễu Thiên Minh, còn có cả Cố Hiểu Thần nữa.

Vốn anh tưởng rằng tương lai mình sẽ diễn ra tốt đẹp như thế, ít nhất là cuộc sống của anh và Cố Hiểu Thần sẽ mãi hạnh phúc, cho tới tận lúc chết.

Mà ngay cả Cố Hiểu Thần cũng nghĩ như thế.

Kỳ nghỉ hè đại học năm thứ nhất bệnh tình Liễu Thiên Minh trở nặng, kéo dài gần tháng thì qua đời. Đúng ngưỡng bước vào đại học năm thứ hai thì Liễu Duệ chuyển tới trường quân đội. Tự bản thân anh chọn ra Bắc học trường quân đội, thời gian ở chung của hai người cũng càng lúc càng ít. Mà điều này cũng không phải chuyện quan trọng, quan trọng là trong năm đấy cô mang thai.

Kỳ nghỉ đông trở về Bắc Kinh, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó thôi nhà họ Cố đã phát hiện ra bí mật của Cố Hiểu Thần. Dù sao thì nhà họ Cố cũng là gia đình có truyền thống y học. Người giận nhất là Cố Triền Chiêu, ông giận tới tím cả mặt, còn nhốt cô trong phòng khóa trái cửa lại để cô tự ăn năn hối lỗi.

Ngày đó, cô và Liễu Duệ hẹn gặp nhau ở cổng phía Nam nhà ga công cộng.

Đêm đó vừa lạnh vừa mưa, một đêm đau tới thấu tim gan, có lẽ cả đời này cô khó mà quên được đêm đó.

...

Cả người Cố Hiểu Thần dựa vào người Liễu Khê, cô lại nằm mơ thấy cảnh tượng đêm hôm đó. Trong mơ cô kêu gào tê tâm liệt phế, khàn cả cổ họng

nhưng vẫn không thể cứu được đứa trẻ trong bụng cô.

Nước mắt chậm rãi chảy ra từ hốc mắt cô, trên khuôn mặt nhợt nhạt là vẻ bi thương không thể che giấu được. Liễu Khê dùng khăn lau nước mắt cho Cố Hiểu Thần, nhưng càng lau nước mắt càng chảy ra nhiều hơn.

Nước mắt chảy trên khuôn mặt, ánh mắt Liễu Khê cũng ngầy ra, cô nàng cũng cảm thấy đau lòng.

Y tá tới đổi chai truyền nước, vừa vặn đo lại nhiệt độ cơ thể cho Cố Hiểu Thần. 39 độ, mãi không hạ nhiệt, cô y tá nhíu mày: “Tình hình này không tốt chút nào.”

“Chị ấy cứ hôn mê bất tỉnh như này chẳng lẽ chỉ vì phát sốt thôi sao?” Liễu Khê lo lắng hỏi.

Y tá nhìn chằm chằm nhiệt kế, thở dài: “Bác sĩ Cố đang trong kỳ sinh lý(1), hơn nữa chị ấy còn ngâm mình trong nước mưa cả ngày, không hạ sốt, tình hình này không ổn. Để tôi đi tìm bác sĩ Lý tới đây xem sao.”

(1) Kỳ sinh lý: Kỳ kinh nguyệt

“Không cần.” Không biết Diệp Cự Mạch đã ở đó từ lúc nào, hần lấy nhiệt kế từ trong tay y tá: “Cô vội thì cứ đi đi, bác sĩ Cố ở đây để tôi chăm sóc.”

Y tá sững sốt: “Giáo sư Diệp...”

“Đi đi.” Diệp Cự Mạch nói rồi để túi chườm nóng lên bụng Cố Hiểu Thần, còn mang chân đến cho cô đắp.

Liễu Khê ngẩng đầu lên quan sát Diệp Cự Mạch. Cô nàng cảm thấy người trước mặt này nhìn quen quen, hình như gặp ở đâu đó rồi.

Diệp Cự Mạch cúi người, để tay lên trán Cố Hiểu Thần để đo nhiệt độ, được một lúc hần hỏi Liễu Khê: “Giữa chừng có co giật không?”

Liễu Khê gật đầu: “Có, bị một hai lần gì đấy, không co giật thường xuyên.”

Diệp Cự Mạch vẫy nhiệt kế rồi đưa cho Liễu Khê: “Kẹp ở dưới nách, kiểm tra thêm lần nữa.”

Kẹp nhiệt kế xong Liễu Khê không nhìn được liếc nhìn Diệp Cự Mạch thêm một lần.

Thấy cô nàng thỉnh thoảng lại liếc nhìn mình, Diệp Cự Mạch hỏi: “Sao thế?”

“Nhìn quen quen.” Liễu Khê nói.

Diệp Cự Mạch nhếch mép cười nhạt, sắc mặt lộ ra vẻ uể oải, tới cả thanh âm cũng nghe ra được sự mệt mỏi: “Chúng ta từng gặp nhau rồi, lúc đó cô học cấp ba.”

Liễu Khê nhíu mày, hoàn toàn không có ấn tượng.

“Lúc ở nhà Hiểu Thần.” Diệp Cự Mạch nhắc nhở.

Cuối cùng Liễu Khê cũng nhớ ra: “Anh là cậu chị ấy.”

Diệp Cự Mạch: “Trí nhớ không tồi.”

Liễu Khê cười: “Lớn lên đẹp trai như anh, là người từng gặp qua chắc chắn không quên được.”

Diệp Cự Mạch nhếch môi cười. Hần đưa mắt nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Cố Hiểu Thần, sau đó hỏi Liễu Khê: “Đi qua thăm anh cô không?”

Bỗng nhiên Liễu Khê im lặng, cô thu hồi ý cười trong mắt, gật đầu: “Ừm, qua đó xem sao.”

...

Lúc mới nhận được thông báo Liễu Khê đã lập tức chạy đến bệnh viện, còn lôi kéo y tá ở đó hỏi phòng phẫu thuật nằm ở đâu. Y tá chỉ cho cô đường đến phòng phẫu thuật rất rõ ràng nhưng chỉ một giây sau cô đã quên sạch.

Trong đầu chỉ còn lại sự trống rỗng.

Trống rỗng tới phát hoảng, đầu óc là một mảng trắng xóa, trắng xóa tới nỗi làm lòng người hoảng loạn.

Cô cứ thế ngây ngốc chạy tới mọi góc ngách, cuối cùng cô gặp được Lục Hằng, là Lục Hằng đưa cô tới chỗ phòng phẫu thuật.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, Cố Hiểu Thần ngồi bệt xuống sàn nhà lạnh lẽo, đầu tóc rối loạn, Cố Hiểu Thần chôn vùi đầu mình vào khoảng trống hai đầu gối. Tóc dài cô xõa xuống che mất một nửa cánh tay, bộ dáng mất hồn.

Cảnh tượng như vậy khiến Liễu Khê đứng hình trong vài giây.

Chậm rãi tới gần, do dự một lúc Liễu Khê mới gọi: “Hiệu Thần.”

Cố Hiệu Thần làm như không nghe thấy, cô vẫn giữ nguyên tư thế cũ, không nhúc nhích.

Liễu Khê nhủ thầm, cô nàng ngồi xồm xuống, dè dặt đưa tay chạm vào người cô, gọi: “Hiệu Thần.”

Cố Hiệu Thần vẫn không có phản ứng gì.

Tách...

Từng giọt từng giọt rơi xuống, trong không gian yên lặng như này, tiếng nước mắt rơi xuống vô cùng đinh tai nhức óc.

Không biết vì sao khi thấy Cố Hiệu Thần khóc trong lòng Liễu Khê lại bùng lên cơn tức giận, hét lớn: “Cố Hiệu Thần!!”

Thế mà người trước mắt vẫn bất động.

Cô im lặng, cô yếu ớt, nước mắt của cô, tất cả đều khiến Liễu Khê sợ hãi.

“Cố Hiệu Thần!!” Liễu Khê không nhận được lại gọi một tiếng.

Lúc này, Cố Hiệu Thần ngẩng đầu lên, hai hàng nước mắt vẫn còn lăn dài trên má. Hai mắt cô trống rỗng giống như người vô hồn, lúc nói chuyện cũng chỉ có bờ môi mấp máy: “Chị sợ.”

Hai chữ này có vẻ như đã dùng hết sức lực của cô.

Liễu Khê nghe xong cảm giác trong lòng mình như vừa bị ai đâm một cái, rất đau.

Cứ như thế, Liễu Khê ngây người ra mà nhìn Cố Hiệu Thần. Ngay lúc chưa kịp phản ứng gì thì Cố Hiệu Thần ngã về phía cô, cả người nóng hầm hập như ở trong lò, đúng là nóng chết người.

Liễu Khê kinh ngạc, hoàn toàn không biết lúc này mình nên làm gì.

Cuối cùng vẫn là Lục Hằng phản ứng kịp thời, anh ta bế Cố Hiệu Thần đưa tới phòng cấp cứu, sau đó truyền nước cho cô.

Khi Lục Hằng đang dán băng thuốc cao cuối cùng lên lưng Cố Hiệu Thần thì quay sang nói chuyện với Liễu Khê: “Giáo sư Mã là chuyên gia lồng ngực, ca phẫu thuật sẽ thành công.”

Lúc này Liễu Khê mới nhớ ra mục đích mình tới bệnh viện để làm gì.

“Tôi muốn đi xem.” Liễu Khê nói, mắt cô vẫn nhìn chăm chăm Cố Hiệu Thần.

Lục Hằng hiểu ý: “Đi đi, tôi giúp cô trông chừng cô ấy.”

“Ngại quá.”

Ở cửa phòng phẫu thuật đợi được mười phút thì Liễu Duệ được đẩy ra, Liễu Khê vội vàng tiến lên hỏi thăm y tá.

Y tá nói: “Anh ấy đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm.”

Chỉ một câu thôi đã khiến tâm trạng Liễu Khê được thả lỏng không ít.

Liễu Duệ được đẩy vào phòng bệnh thì đám người Triệu Tiền Tiến cũng đi tới, họ hỏi thăm một chút về tình trạng của Liễu Duệ, sau đó còn giúp anh làm thủ tục nhập viện. Khi thấy Liễu Khê, Triệu Tiền Tiến sững sốt, hần hỏi: “Cô gái, cô quen Liễu đội của chúng tôi sao?”

Bờ môi trắng bệch của Liễu Khê mấp máy, rồi lắc đầu giận dữ: “Không quen.”

Triệu Tiền Tiến ngây người, hần nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của cô, khó hiểu: “Thế cô...”

“Tôi tới để xem anh ấy đã chết chưa.” Liễu Khê lạnh lùng buông một câu rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Liễu Khê càng lúc càng xa, Triệu Tiền Tiến buồn bực gãi đầu.

...

Im lặng mất một lúc.

Diệp Cự Mạch nói với Liễu Khê: “ Lấy nhiệt kế ra đi. ”

Liễu Khê lấy nhiệt kế ra đưa cho hắn.

Diệp Cự Mạch nhìn, đồng thời thở phào nhẹ nhõm: “ Vẫn ổn, không nghiêm trọng như trong tưởng tượng. ”

Tâm trạng Liễu Khê cũng dần được thả lỏng.

“ Tôi muốn đưa chị ấy về. ” Liễu Khê nói: “ Bệnh viện không có giường ngủ, để chị ấy ngồi cả đêm thế này cũng không tốt. ”

Diệp Cự Mạch nghĩ thế không ổn: “ Tốt nhất là không nên đưa cô ấy trở về. ”

Liễu Khê khó hiểu: “ Vì sao? ”

“ Liễu Duệ ở trong bệnh viện, cô ấy không muốn trở về đâu. ” Diệp Cự Mạch nói.

Liễu Khê ngẩn ra.

“ Tôi văn phòng của tôi, trong văn phòng tôi có chỗ nghỉ ngơi, để cô ấy ở đó là được. ” Tính trước tính sau, Diệp Cự Mạch cảm thấy đây là cách tốt nhất.

Đang chuẩn bị ôm Cố Hiểu Thần trở về phòng nghỉ ngơi thì có y tá chạy tới thông báo: “ Giáo sư Diệp, có việc cần anh phải đi một chuyến, người nhà bệnh nhân đang lâm loạn. ”

Diệp Cự Mạch nhíu mày: “ Làm sao thế? ”

Y tá thờ đốc xong tiếp tục nói: “ Là ca phẫu thuật mà Tu quân y làm. . . ”

Y tá còn chưa nói xong đã có một cơn gió thổi qua, Diệp Cự Mạch đã biến mất ở chỗ ngã rẽ hành lang.

Liễu Khê nhíu mày nhìn y tá hỏi: “ Đã xảy ra chuyện gì thế? ”

“ Người nhà bệnh nhân và Tu quân y đang có chút xích mích. ” Y tá nói, cúi đầu nhìn Cố Hiểu Thần đang dựa vào người Liễu Khê, cảm thấy hoang mang, lăm bắm vài câu: “ Không phải mọi người nói giáo sư Diệp thích bác sĩ Cố sao? Sao tự dưng giữa chừng lại nhảy ra một Tu quân y chứ? ”

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Không vì cái gì cả

Edit: Cái Trắng

‘Tôi biết’

...

Lúc hắn chạy tới nơi đã thấy Tu Diệp đang bị người nhà bệnh nhân ngăn ở cửa, họ cứ một hai bắt cô phải trả lại công đạo.

Bị ngăn lại gần nửa tiếng đồng hồ rồi nhưng Tu Diệp chỉ có thể trả lời bằng một câu: “ Nếu phẫu thuật chậm cậu ta sẽ chết. ”

“ Giờ thì sau khi phẫu thuật xong nó bị nhiễm trùng, có gì khác nhau không? ” Người nhà bệnh nhân vô cùng kích động, vừa rống to vừa giữ chặt lấy Tu Diệp, hai mắt đỏ ừng.

Diệp Cự Mạch nhíu mày tiến về phía đó, hắn chen vào đám người, nắm lấy tay Tu Diệp thể hiện rằng muốn kéo cô đi.

Nhưng người nhà bệnh nhân lại sòng chét giữ chặt lấy Tu Diệp.

Hai bên giằng co hồi lâu.

Không khí xung quanh Diệp Cự Mạch dần trở nên lạnh băng, ngay cả giọng nói của hắn cũng lạnh lùng tới cực điểm: “ Biến!! ”

Người đàn ông đó kiên trì không buông tay: “ Cậu, các cậu không thể ý đồng hiếp yếu được. ”

Đối diện với ánh mắt của Diệp Cự Mạch, người đàn ông đó có hơi khiếp đảm, giọng nói có chút thấp thòm: “Phẫu thuật là cô ấy làm... Giờ anh trai tôi đang nằm trên giường không biết sống chết thế nào, nếu tôi thả cô ấy đi thì anh trai tôi phải làm sao bây giờ?”

Im lặng trong giây lát, Diệp Cự Mạch kéo thẻ công tác của mình ra cho người đó xem, giọng nói lạnh lùng: “Nếu có bất cứ vấn đề gì anh cứ liên hệ với tôi, nhưng anh mà tìm cô ấy thì đừng trách.”

Người đàn ông đó nhận lấy thẻ công tác của Diệp Cự Mạch, do dự một lúc rồi quyết định buông tay Tu Diệp ra.

Cô bị hấn kéo đi xuyên qua đám người tới một hành lang yên tĩnh thì dừng lại. Hấn dừng chân rồi xoay người, sau đó buông cô ra.

Trên cổ tay cô hiện lên vết nắm vô cùng rõ ràng.

Diệp Cự Mạch cúi đầu xuống, thanh âm có phần mệt mỏi: “Trở về đi.”

Tu Diệp nhìn dấu tay đang dần mờ đi, nhú mày.

“Đó là bệnh nhân của em.” Cô nói.

“Thế thì sao?” Diệp Cự Mạch hỏi ngược lại.

Thế thì sao?

Tu Diệp lại nhú mày.

“Thế nên em muốn ở lại đây, ca phẫu thuật đó là em làm, dựa cái gì mà phải để anh chịu trách nhiệm chứ?”

Diệp Cự Mạch yên lặng nhìn cô, trong mắt hấn hấn rõ sự mệt mỏi. Đã 24 tiếng đồng hồ trôi qua hấn không hề chợp mắt, sức chịu đựng sắp đạt tới cực hạn rồi.

Sự mệt mỏi khiến hấn im lặng, hấn không suy nghĩ được bất cứ vấn đề gì, thế nên không nói một lời.

Thấy hấn im lặng, Tu Diệp nhấn mạnh lần thứ hai: “Đó là bệnh nhân của em.”

Cuối cùng, Diệp Cự Mạch lựa chọn từ bỏ, hấn bỏ lại một câu: “Tùy em thôi.”

Thấy hấn nói, Tu Diệp thở phào một hơi.

“Em cứ đòi phải ở lại chỗ này, anh còn có thể nói gì đây.” Hấn nói toạc ra, không hề giữ lại chút mặt mũi nào.

Bị vạch trần trắng trợn như vậy khiến Tu Diệp cảm thấy hơi mất tự nhiên, cô yếu ớt giải thích thêm: “Là bác sĩ thì phải có trách nhiệm với bệnh nhân tới cùng chứ, em sao có thể bỏ đi giữa chừng như thế được.”

“Tùy em.” Hấn nói, vẫn là câu nói đó.

Hai chữ, khiến hốc mắt Tu Diệp hơi đỏ lên.

Hấn luôn dung túng cô như vậy. Bất luận là trước kia hay sau này hấn đều để cô tùy hứng, chưa từng oán hận lấy một câu. Có đôi khi hấn giống như trường bối, nhận hết mọi sự tùy hứng của cô, có đôi khi hấn lại giống như đứa trẻ, nghe lời khiến người khác cảm thấy đau lòng.

Dây thần kinh cứ bị hấn kéo căng ra.

Lưng chừng ở giữa, lộn xộn không chịu nổi.

Trong một cái chớp mắt, cô hơi do dự.

“Cự Mạch.” Cô nhẹ giọng gọi hấn.

Diệp Cự Mạch đưa mắt nhìn về phía cô, ánh mắt nặng nề.

Trong lòng Tu Diệp căng thẳng.

Câu nói đó, anh còn nhớ không?

Muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi.

Mất vài giây đấu tranh tư tưởng, cô cúi đầu xuống.

Vẫn không thể nói ra khỏi miệng.

Có vẻ như Diệp Cự Mạch biết là cô đang do dự, hần khếp hờ mắt lại, lúc này hần không đành lòng ép cô đưa ra bất cứ quyết định nào. Suy nghĩ trong giây lát, hần đưa tay xoa xoa đầu cô, giọng nói dịu dàng: “Nghỉ ngơi một chút đi.”

Tu Diệp mím môi lại, giương mắt lên nhìn hần.

Giống như sợ cô sẽ hủy luôn đường lui cho bản thân, hần vội nói: “Anh vẫn còn ca phẫu thuật, đi trước nhé.”

Nói xong, hần sai bước đi tới chỗ thang máy.

Chiếc áo blouse trắng kia đi càng lúc càng xa, cuối cùng chỉ còn lại một chấm trắng nho nhỏ.

Tâm động khó giữ, cô không khống chế được mà bước chân đi theo.

Nhưng một bước chân thực sự rất nặng nề, gánh nặng đó là cả Tu Triệt và Tu Ly Thu.

Căn bản không thể cử động được.

Cuối cùng, cô chỉ có thể ngăn người đứng tại chỗ, ngăn người nhìn hần biến mất.

Nước mắt bị cô ép chảy ngược vào bên trong.

**

Sáng sớm hôm sau, y tá tới thay bình truyền nước phát hiện Liễu Duệ đã tỉnh, cô ấy lập tức gọi giáo sư Mã tới.

Lúc ấy, Tu Diệp và giáo sư Mã đang cùng nhau nghiên cứu tình trạng của Liễu Duệ. Nghe y tá báo anh đã tỉnh thì cả hai cùng nhau đi tới phòng bệnh, giáo sư Mã kiểm tra một lượt cho anh, sau đó còn dặn dò thêm: “Một tháng này phải chú ý chăm sóc thân thể nhé.”

Đôi mắt đen nhánh của Liễu Duệ nhìn chăm chăm vào Tu Diệp, anh làm như không nghe thấy lời dặn dò của giáo sư Mã, chỉ hỏi: “Có Hiểu Thần đâu?”

“Ở trong phòng nghỉ của Cự Mạch.” Tu Diệp trả lời, cô đẩy cây treo bình truyền nước lại rồi treo bình mới lên: “Có biết đường đi không?”

Trước đó tiểu đội trưởng phải làm phẫu thuật nên chạy tới chạy lui trong bệnh viện không ít, hơn nữa vì tham quân ngũ nên anh có sự nhạy bén nhất định đối với các địa hình.

“Biết.”

Tu Diệp gật đầu, hai tay khoanh trước ngực, còn thúc giục anh mau đi nhanh lên: “Đi thông thả, không tiễn.”

“Cảm ơn.” Liễu Duệ nói một câu cảm ơn rồi đẩy giá treo bình truyền nước đi ra khỏi phòng bệnh.

Thấy thế, giáo sư Mã có hơi lo lắng mà nhíu mày lại, ông cũng không ngăn cản. Đợi tới khi người đi rồi mới quay sang hỏi Tu Diệp: “Làm thế có ổn không?”

Tu Diệp nhún vai: “Cậu ấy tự tìm chết, chúng ta ngăn lại làm gì?”

Giáo sư Mã đẩy đẩy mắt kính, để lộ sắc mặt nghiêm trọng.

Phòng nghỉ của Diệp Cự Mạch và khu bệnh nhân cách nhau một khoảng, đi tới đó mất tầm năm phút.

Trước ngực Liễu Duệ bị thương, hơn nữa còn mới phẫu thuật xong nên trên đường đi tốn nhiều sức lực hơn bình thường.

Tuy tốc độ đi không được như ngày thường nhưng chắc chắn vẫn nhanh hơn hần các bệnh nhân khác.

Liễu Khê xách túi đồ ăn từ nhà ăn bệnh viện trở về, tới cửa thang máy thì cô nàng bắt gặp Liễu Duệ. Phản ứng đầu tiên của cô nàng là sững sờ, còn nghi ngờ mắt mình có vấn đề, sau đó cô nàng mới cẩn thận nhìn lại, xác nhận được người trước mắt là anh trai mình, một người không cần mạng sống thì tức giận mà chửi ầm lên: “Liễu Duệ, anh điên rồi!!”

Liễu Duệ bám vào giá treo bình truyền dịch, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn người vừa tới, không mở miệng.

“Em đang nói chuyện với anh đấy.” Liễu Khê nhất quyết không bỏ qua cho anh. Nếu không phải cô nhớ ra trên người anh vẫn còn vết thương thì cô chỉ muốn tung một nắm vào mặt anh.

Liễu Duệ ngẩng đầu nhìn Liễu Khê, bỗng anh hỏi một câu chẳng có chút liên quan nào tới vấn đề trước đó: “Người đã tỉnh chưa?”

Liễu Khê bị anh chọc tức tới mất hết lý trí: “Chẳng lẽ hai người không gặp mặt nhau ở quỷ môn quan sao? Không hứa hẹn cùng nhau quay trở về à? Hay

là cứ xuống âm phủ bái đường trở thành một đôi vợ chồng ma đi, còn quay lại nhân gian này làm gì? ”

Có thể khiến Liễu Khê tức giận tới mức độ này thì Liễu Duệ nghĩ cô nàng thật sự rất sợ.

Mắt đen hơi di chuyển, anh chậm rãi đưa tay lên xoa xoa đầu Liễu Khê, đây như một hành động để an ủi cô nàng. Im lặng một lúc, anh lại hỏi: “ Cô ấy có sợ hãi giống như em không? ”

Con giận mới nguôi ngoai đi một chút lại bị Liễu Duệ chọc cho cái, Liễu Khê đẩy anh ra, tức tới nghẹn lời.

Lúc này thang máy đã tới nhưng người đi vào rất nhiều, căn bản không tới lượt hai người họ đi vào thang máy.

Liễu Khê thôi không tức giận nữa, cô chỉ về phía cầu thang, ý bảo với Liễu Duệ là đi đường đó.

Vết thương trên ngực hơi nhức nhối, mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra nhưng sắc mặt anh vẫn không thay đổi, chỉ gạt đầu nhẹ với Liễu Khê.

Để phối hợp với bước chân của anh, Liễu Khê cố tình đi chậm lại, ừm, vô cùng chậm.

Liễu Duệ nhìn ra được, anh nói với giọng châm biếm: “ Chân anh không què. ”

“ Đương nhiên chân anh không què. ” Liễu Khê nói, cô nàng liếc mắt nhìn vị trí vết thương của anh: “ Đầu óc anh có bệnh!! ”

Liễu Duệ: “ ... ”

Em gái của anh, khi cảm thấy mình vô lý sẽ không cựa mạnh nhưng chỉ cần mình là người có lý thì sẽ không buông tha cho người khác. Đặc biệt là vào tình huống giống như lúc này, nếu không khiến anh nghẹn chết thì con bé không từ bỏ.

...

Cuối cùng cũng leo xong năm tầng cầu thang.

Đẩy cửa phòng nghỉ ra là thấy Cố Hiểu Thần đang nằm trên giường đơn trong phòng nghỉ ngủ, lúc cô ngủ cực kỳ an tĩnh.

Thật sự, thật sự an tĩnh.

Anh đứng ở cửa, bỗng nhiên không dám bước tới gần.

Trước khi thanh thép đó cắm vào ngực, anh chỉ còn nửa giây.

Anh sợ cô sợ hãi, sợ cô khóc, sợ cô đau lòng.

Nhưng anh vẫn để cho những việc này xảy ra.

Anh nghĩ, không biết lúc cô trở mặt nhìn anh bị đẩy vào phòng phẫu thuật, cô đã điên cuồng tới mức nào?

Trong giờ phút này, rất nhiều ý nghĩ đang hiện lên trong đầu anh.

“ Đã hạ sốt rồi, nhưng có vẻ vẫn chưa ổn lắm. ” Liễu Khê nói.

Lúc này, Liễu Duệ mới chậm rãi di chuyển bước chân, đẩy giá treo bình truyền nước tới bên cạnh giường cô, ngồi xuống. Anh đưa tay qua gạt nhẹ những sợi tóc lòa xòa trên mặt cô, ngón tay chạm vào đôi môi khô nứt của cô mà vuốt ve, đầu ngón tay anh hơi nóng, đó là do hô hấp của cô phà tới, có chút nặng nề.

“ Em chưa từng thấy Hiểu Thần có dáng vẻ như này trước kia. ” Bỗng nhiên Liễu Khê mở miệng nói: “ Ở trong ấn tượng của em, chị ấy vẫn luôn rất kiên cường, cho dù anh từ chối chị ấy bao nhiêu lần, chị ấy cũng không lùi bước. Nhưng mà lần này chị ấy đã bị anh đánh ngã, rất chật vật, rất yếu đuối. ”

“ Một Cố Hiểu Thần như này không chỉ làm em đau lòng mà còn khiến em cảm thấy tức giận. Em giận chị ấy vì dễ dàng bị anh chi phối, em giận chị ấy vì dễ dàng vì anh mà trở nên yếu đuối. Em thật sự rất tức giận. ”

Lời Liễu Khê nói như ngọn núi lớn đang đè ép trong lòng Liễu Duệ. Ngón tay anh vẫn không ngừng vuốt ve khóe môi cô, cuối cùng, anh dừng lại, tự áp môi mình lên môi cô.

Môi của cô, vừa khô vừa nóng.

Trong khoảnh khắc đó lông mi cô hơi run lên, rồi chỉ một lát sau trên trán cô đã xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Anh đưa tay lên lau mồ hôi cho cô, bờ môi đang mím chặt cũng hé mở: “ Cố Hiểu Thần, lần thứ hai rồi... ”

Lần thứ hai, anh vì cô, phản bội mệnh lệnh quốc gia.

Liều Khê đứng ở đằng sau Liều Duệ ngây người, gì mà lần thứ hai? Cô nàng không hiểu cho lắm.

Nhìn cô hồi lâu rồi anh bám vào giá treo bình truyền nước đứng lên, anh xoay người nói với Liều Khê: “Hiệu Thần giao cho em đây.”

Liều Khê nhú mày: “Giao cho em? Có ý gì thế?”

Liều Duệ thu hồi ánh mắt, giải thích: “Anh còn có việc phải về quân khu.”

“Về quân khu? Bây giờ?” Liều Duệ nhìn bình truyền nước còn hơn nửa: “Nhưng...”

Muốn nói lại thôi.

Bởi vì cô biết, nói bao nhiêu cũng vô dụng.

Liều Duệ vỗ vai cô, nịnh nọt một câu: “Biết em là người em chồng tốt nhất rồi, nhớ chăm sóc chị dâu nhé.”

Liều Khê giận dữ dịch sang một bên, không cho anh chạm vào người, giọng nói hơi tức giận: “Là vợ anh thì anh tự mình chăm sóc đi.”

Nghĩ nghĩ, Liều Khê vẫn cảm thấy không cam lòng, cô bổ sung thêm: “Đừng có chết, anh mà chết là em đem vợ anh gả cho người khác đấy.”

Liều Duệ cười cười cho qua chuyện.

Liều Khê nhú mày: “Em rất nghiêm túc.”

Không để ý tới Liều Khê nữa, anh đưa mắt nhìn Cố Hiểu Thần đang nằm trên giường vài giây rồi rời đi.

Tiếng đóng cửa vang lên, Liều Khê nhìn theo cánh cửa màu trắng đóng lại, nhú mày.

**

Giang Tấn chạy về từ sân huấn luyện thì trông thấy Liều Duệ đi ra khỏi văn phòng thủ trưởng.

Từ đằng xa đã nhìn thấy bóng dáng Liều Duệ, Giang Tấn chạy tới, nói một câu liền bá vai anh: “Được đấy.”

Liều Duệ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn.

Có vẻ như Giang Tấn không phát hiện ra ánh mắt không vui của anh, ngược lại còn nói nhanh hơn: “Nghe tên nhóc Giang Phong nói, mấy ngày trước người phụ nữ của cậu phải vào đồn cảnh sát hả?”

Liều Duệ phui cổ tay áo mình dù cho nó chẳng có tí bụi nào, thanh âm nhàn nhạt vang lên: “Ăn phải cái gì của Ly Thu à?”

Giang Tấn: “...”

Một đường đi theo Liều Duệ trở về ký túc xá, Giang Tấn cứ nói mãi: “Thật sự là người phụ nữ của cậu?”

Liều Duệ chặn họng Giang Tấn lại: “Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.”

Giang Tấn đẩy anh ra rồi đi vào bên trong.

Liều Duệ xoay người thì thấy Giang Tấn rất tự giác lấy ghế ra ngồi, anh đau đầu.

Hai anh em nhà họ Giang này đúng là khó hầu hạ.

Giang Tấn ngồi xuống, hơi liếc mắt nhìn vết thương trên ngực Liều Duệ: “Không phải là mới phẫu thuật xong sao, sao cậu đã về đây rồi?”

Liều Duệ mặc kệ hắn, trực tiếp đi vào trong nhà tắm rửa mặt. Trong lúc này Giang Tấn nhận được điện thoại của thủ trưởng, đây là chuyện liên quan tới việc xử phạt Liều Duệ.

Lúc Liều Duệ đi ra khỏi nhà tắm, Giang Tấn đã nghiêm túc nói với anh: “Cậu bị xử phạt.”

Liều Duệ gật đầu: “Tôi biết.”

Giang Tấn nhú mày: “Vì sao?”

Liều Duệ im lặng nhìn hắn, không lên tiếng.

Giang Tấn có chút cáu kỉnh: “Cậu làm thế là vì cái gì? Tuy nói lần tập huấn ở Trường Xuân này không phải chuyện gì tốt, vẫn là Tu Diệp đào cho cậu

một cái hồ nhưng chuyện Syria công của cậu không thể bỏ đó được. Báo cáo đề nghị thăng chức đã đưa lên rồi, nếu không có gì bất ngờ thì cậu sẽ được thăng chức. Nhưng tôi không hiểu sao cậu lại không đi?”

“Không vì cái gì cả.” Anh nói.

Nhìn bộ dáng hờ hững của anh, Giang Tấn nổi giận: “Liều Duệ!!”

Liều Duệ cười nhạt, vỗ vỗ vai Giang Tấn: “Bây giờ người bị xử phạt là tôi.”

Giang Tấn tức giận đẩy anh ra, hừ lạnh: “Thế nên cậu cảm thấy tôi nên vui thay cho cậu?”

Buổi chiều lập tức triệu tập cuộc họp khẩn cấp, nội dung cuộc họp là ‘Liều Duệ chống lại mệnh lệnh cấp trên, tự mình làm chậm trễ kế hoạch và tự ý tham gia hoạt động cứu nạn ở Bắc Kinh’ kết luận của cuộc họp là ghi biên bản.

Trở lại ký túc xá Giang Tấn nhìn thấy Liều Duệ đang thay đồ sang quần áo huấn luyện, nói: “Tập huấn ở Trường Xuân ngâm nước nóng, còn lập biên bản nữa, mấy cái này tạm thời bỏ qua đi, quan trọng là báo cáo thăng chức của cậu bị bỏ qua một bên rồi.”

Người nào đó vẫn duy trì sự im lặng.

Giang Tấn đưa mắt nhìn Liều Duệ. Lúc này anh đang cởi áo, trên lưng anh hiện rõ mấy vết sẹo, đây đều là vết thương do lúc làm nhiệm vụ để lại. Sau đó, anh quay người lại, Giang Tấn lập tức nhìn thấy vết thương mới ở trước ngực anh, băng gạc màu trắng xuất hiện vết máu đỏ, hẳn không khỏi nhú máu: “Cậu muốn đi ra sân huấn luyện?”

“Tập huấn ở Trường Xuân không cần tôi nữa nhưng phân đội hai vẫn cần người quản.” Liều Duệ vừa đưa tay lên kéo khóa bộ đồ huấn luyện.

Giang Tấn không quen nhìn Liều Duệ tự ngược bản thân thế này, hừ lạnh: “Cậu thích thì làm đi.”

Đột nhiên, tiếng gõ cửa vang lên, chẳng cần người bên trong lên tiếng thì người bên ngoài đã tự đẩy cửa bước vào.

Người vào là Tu Diệp, trên người cô mặc quân trang, nhìn dáng vẻ này chắc cô cũng mới đi ra từ văn phòng thủ trưởng, Giang Tấn đoán thế.

Liều Duệ đội mũ xong đi lên trước, hỏi Tu Diệp: “Từ bệnh viện về đây à?”

Tu Diệp bình tĩnh nói: “Chưa tỉnh.”

Liều Duệ hơi khép mắt lại, gật đầu.

Giang Tấn nghe mà sững sốt, vội vàng hỏi Tu Diệp: “Cái gì? Cái gì mà không tỉnh?”

Tu Diệp lạnh lùng liếc nhìn Giang Tấn một cái, hừ lạnh: “Chờ hai người đó lãnh chứng xong rồi đến hỏi!!”

Giang Tấn: “...”

Mẹ nó, hẳn lớn lên giống một tên tiểu bạch kiểm lắm à? Sau phải bắt nạt hẳn thế này?

(1) Tiểu bạch kiểm: Dùng để chỉ những chàng trai thanh tú, trắng trẻo đẹp trai. Một nghĩa khác cũng là chỉ loại con trai ham tiền/ là trai bao.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Địch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tớ muốn anh ấy

Edit: Cải Trắng

‘Cho dù là sống hay chết’

...

Tại bệnh viện.

Mất tới khoảng năm lần mơ mơ hồ hồ Cố Hiểu Thần mới tỉnh táo hẳn, mí mắt cô nặng trĩu dần dần được mở ra, đập vào mắt chính là trần nhà trắng toát.

Liều Khê đang ngồi dựa vào tường chơi, liếc mắt thấy Cố Hiểu Thần đã tỉnh, lười biếng hỏi một câu: “Chị khát hay đói bụng không?”

Cố Hiểu Thần nghiêng đầu nhìn nửa khuôn mặt Liễu Khê đã bị tóc che khuất. Cô không trả lời vấn đề của cô nàng mà hỏi: “Phẫu thuật đã kết thúc chưa?”

Thanh âm vừa nặng nề vừa khàn.

Ha!

Trong lòng Liễu Khê âm thầm cười lạnh, đúng là giống hệt nhau mà.

“Yên tâm đi, không chết người đâu.” Liễu Khê cắt điện thoại vào túi áo, sau đó cô nàng đưa tay lên trán Cố Hiểu Thần đo nhiệt độ: “Hạ sốt rồi, chị có muốn về nhà không?”

“Không về.”

“Tùy chị.” Liễu Khê bày ra bộ dáng sao cũng được, sau đó cô nàng lại lấy điện thoại ra vào wechat gửi cho Liễu Duệ một tin, nói cho anh biết là Cố Hiểu Thần đã tỉnh. Rồi cô nàng nói: “Dù sao ở bệnh viện cũng không có Liễu Duệ.”

Cố Hiểu Thần nhú mày: “Em nói thế là sao?”

Liễu Khê nói cho Cố Hiểu Thần biết bằng giọng tiếc nuối: “Về quân khu rồi.”

“Hôm nay về?”

“Buổi sáng ngày hôm nay.”

“Anh ấy điên rồi!!”

Liễu Khê gạt đầu đồng tình: “Đúng thế đấy. Một là bị điên, hai là đầu óc bị úng nước.”

**

Tất máy, Liễu Khê liếc mắt nhìn Cố Hiểu Thần đang ngồi ở ghế phó lái, do dự: “Chị chắc chắn chứ?”

Đầu óc còn hơi choáng nhưng Cố Hiểu Thần vẫn nghiêng đầu nhìn cô nàng một cái, giọng nói của cô thấp thấp, mà còn đang nói giọng mũi: “Gi cơ?”

Liễu Khê đưa mắt nhìn cửa quân khu có hai binh lính đang đứng gác cửa, hơn nữa họ còn là những người được dùng súng một cách hợp pháp, cô nàng vô cùng hoài nghi sự thành công của chuyến đi lần này: “Chị chắc chắn là mình sẽ bình an vô sự đi tới cửa phòng thông tin không?”

“Nếu không thì sao?” Cố Hiểu Thần nhàn nhạt hỏi ngược lại. Cô hơi đau đầu, đưa tay ấn ấn vào thái dương để giảm bớt cơn đau, thanh âm có chút khàn khàn: “Hay nói cách khác, em có biện pháp nào tốt hơn à?”

Liễu Khê: “...” Đúng là cô không có biện pháp nào tốt hơn. Gọi điện Liễu Duệ không nghe máy, nhắn tin cũng chẳng thấy trả lời, giống như là anh ấy đã bốc hơi khỏi nhân gian vậy. Thực sự giờ không còn cách nào khác ngoài việc tới thẳng quân khu tìm anh.

Có điều, Liễu Khê cảm thấy rất buồn bực, cô nàng phồng má lên: “Chị nhất định phải thấy anh ấy ngay lập tức?”

Cố Hiểu Thần im lặng vài giây sau đó nói, giọng nói mang theo chút tự giễu: “Nếu không nhìn thấy anh ấy thì chị sẽ nghĩ anh ấy đã chết.”

Cho dù Liễu Khê nói cho cô biết là anh vẫn còn sống đi ra khỏi bệnh viện nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy không an tâm.

Chỉ cần được nhìn một lần, nhìn thấy anh một lần là được rồi.

Liễu Khê: “... Anh trai em không chết mà.”

“Chị biết.” Cố Hiểu Thần ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy bên ngoài có lá cơ đồ với hình năm ngôi sao đang bay phấp phới, ánh mắt âm trầm: “Nhìn một lần, nhìn một lần thôi là đủ.”

Thanh âm của cô thấp thấp lại hơi khàn, đồng thời mang theo giọng mũi, khi nói ra có cảm giác yếu ớt, giống như là chưa nhận định rõ ràng, chỉ đang tự lẩm bầm cho bản thân mình nghe.

Một Cố Hiểu Thần này hơi giống như người đã có tuổi.

Liễu Khê không nhìn được mà nghiêng đầu nhìn cô một cái. Hoàng hôn đang dần buông xuống, xuyên qua cửa sổ xe, chiếu lên khuôn mặt trắng nhợt nhạt của cô, hào quang như đang tỏa ra.

Gió thổi qua, mây nhẹ nhàng trôi trên bầu trời, giữa không trung là hồng kỳ đang bay phấp phới. Năm ngôi sao trên lá cờ vì bị gió thổi mà không nhìn rõ hình dạng, giống như là anh ngày đó.

Cố Hiểu Thần mất mấy giây để lấy lại sự bình tĩnh, sau đó cô thu hồi tầm mắt, tháo đai an toàn ra xuống xe.

Phía xa xa, một chiếc xe quân dụng tới gần, Tu Diệp đang ngồi ở ghế phó lái trong xe đó. Trong khoảnh khắc thấp thoáng nhìn thấy bóng Cố Hiểu Thần, cô hô dừng xe.

Người điều khiển dừng xe lại, hỏi: “Tu sĩ quan, có chuyện gì sao?”

Tu Diệp tháo đai an toàn ra, phân phó: “Cậu đi vào trước đi, tôi có chút chuyện ở đây.”

“Rõ!!”

...

Giang Tân được phân công tới phòng thông tin lấy tài liệu, vừa lúc hắn thấy xe của Tu Diệp trở về nhưng lại không thấy cô đâu. Hắn ngăn xe lại, hỏi một câu: “Tu Diệp đâu?”

Người lái xe trả lời: “Lúc ở cửa đã xuống xe rồi.”

“Có nói là đi đâu không?”

Người điều khiển xe lắc đầu: “Không biết.”

Giang Tân nhủ mày, đem đồng tài liệu để lại phòng thông tin: “Chút nữa tôi sẽ quay lại lấy.”

Đi ra bên ngoài tìm thì thấy Tu Diệp đang đứng nói chuyện cùng hai cô gái, bên cạnh là chiếc oto màu trắng. Cô gái mặc áo gió màu đỏ nhìn quen quen nhỉ, Giang Tân híp mắt lại, cố gắng nhớ xem là ai. Qua mấy giây, trong mắt hắn lóe lên tia sáng, đôi mắt đang nheo lại cũng mở to như bình thường, môi nhếch lên.

Hóa ra là cô ấy – người phụ nữ của Liễu Duệ.

“Cậu không thể vào được.” Tu Diệp nói.

Cố Hiểu Thần cố gắng để bản thân thả lỏng, lắc đầu vô lực: “Không nghĩ tới chuyện được vào, chỉ là muốn gặp anh ấy một lần thôi...” Nghĩ tới nghĩ lui, cô đang định nói câu nào khác để thuyết phục nhưng không nói được, chỉ nói: “Một lần, một lần là được rồi.”

Vẫn là giọng nói khiến người khác đau lòng.

Tu Diệp nhíu mày, sau đó hỏi: “Thấy cậu ấy để làm gì?”

Đột nhiên, Cố Hiểu Thần sững sốt.

Thấy anh ấy làm gì nhỉ?

“Ha!!” Cô thấp giọng cười lạnh.

Đúng vậy, rốt cuộc cô muốn thấy anh để làm gì? Muốn nói với anh cái gì đó? Hay là muốn nhìn anh một chút?

Không có đáp án.

Chỉ là... đơn giản chỉ là muốn thấy anh.

Cố Hiểu Thần lắc đầu rồi cúi đầu xuống, đập vào mắt cô là quân ủng của Tu Diệp, bỗng nhiên cô lại nhớ tới hình ảnh kia.

Trên hành lang bệnh viện, anh cản cô lại, mặt đối mặt. Khi đó cô cúi đầu nhìn, nhìn đôi giày màu trắng của mình và quân ủng của anh, hai màu sắc khác nhau, đề thị giác có ấn tượng mạnh.

“Hiểu Thần.” Bỗng nhiên, Tu Diệp gọi cô.

Cô cúi đầu, vẫn còn chìm sâu trong hồi ức, chỉ đáp lại theo bản năng: “Sao thế?”

“Vì sao?” Tu Diệp hỏi.

Vì sao?

Trong chớp mắt cô trở nên tỉnh táo.

Cô ngẩng đầu, đẩy mắt hiện lên tia nghi ngờ: “Cái gì vì sao cơ?”

“ Vì sao lại lựa chọn quay lại bên cậu ấy một lần nữa? ” Tu Diệp nói hoàn chỉnh vấn đề của mình.

Vì sao lại lựa chọn quay lại bên cạnh anh một lần nữa?

Trong khoảnh khắc đó, Cố Hiểu Thần thất thần, mím môi, sau đó cô cúi đầu.

Im lặng bao trùm.

Vào lúc Tu Diệp cho rằng Cố Hiểu Thần sẽ không trả lời vấn đề của mình thì cô lên tiếng, thanh âm của cô dịu nhẹ như gió thổi bên tai, ngura ngúra: “ Chỉ là tớ muốn anh ấy. ”

Tớ chỉ muốn anh ấy.

Đơn giản năm chữ thôi cũng đã thể hiện toàn bộ sự bao dung, sự chiếm hữu của cô đối với Liễu Duệ.

Cho dù thế nào cô cũng chỉ cần anh.

Dừng một lát, rồi cô bổ sung thêm: “ Cho dù là anh ấy còn sống hay đã chết, tớ đều muốn anh ấy. ”

Chỉ cần người đó là Liễu Duệ, cô đều muốn. Giống như là câu nói trước kia của cô khi anh hỏi vì sao cô thích anh: “ *Tớ thích tất cả những gì của cậu và tất cả những gì thuộc về cậu.* ”

Cố Hiểu Thần như vậy mới chính là Cố Hiểu Thần, chuyện gì có liên quan tới Liễu Duệ, quyết không nhân nhượng.

Bầu trời hoàng hôn dần ngả sang màu tối, ánh sáng xuyên qua từng tán cây là gam màu cam ấm áp nhưng có vẻ lười biếng, nó yên lặng rơi vào gò má trắng của Cố Hiểu Thần, mà một tầng ánh sáng nhu hòa. Cảm xúc nơi đáy mắt của cô đã bị hàng lông mi dài hơi rủ xuống che lại, không ai có thể thấy nơi sâu thẳm trong tâm hồn cô, giống như là hình ảnh nào đó trên sa mạc, hình ảnh không có thực.

Đáp án chắc chắn nhất trên thế giới này, cùng lắm cũng chỉ có thể mà thôi.

Liễu Khê ở một bên nghe được câu trả lời của Cố Hiểu Thần thì hoàn toàn ngây người.

Ở Quảng Đông nghe được một số lời đồn, biết anh trai mình đang tìm cách quay lại với Hiểu Thần, cô đã nghĩ tình yêu của anh trai mình dành cho Hiểu Thần còn nhiều hơn Hiểu Thần dành cho anh ấy, nhưng không ngờ...

**

Chân giẫm lên lá rụng, bên tai văng vẳng câu nói cuối cùng của Cố Hiểu Thần.

Tớ chỉ muốn anh ấy, cho dù là sống hay đã chết, tớ đều muốn.

Mới vừa bước một bước lên bậc cầu thang, đôi chân mang quân ủng bỗng nhiên dừng lại. Hồi ức ủa tới từng chút một, đứt quãng, từng hình ảnh cứ thế lướt qua đầu, cuối cùng...

Là câu nói đó...

“ Nếu em nguyện ý, anh hy vọng em sẽ là cô dâu của anh. ”

Trong lòng, giờ phút này trở nên rối loạn.

Cô dâu của anh.

Mê hoặc lòng người như thế, làm người khác không có sức chống cự.

Giang Tấn đi tới từ phía sau rồi đập một cái vào vai Tu Diệp khiến cô giật mình, hét lên một tiếng.

Phản ứng quá kích như vậy khiến Giang Tấn nhú mày: “ Nghĩ cái gì thế? Sao nhìn thất thần vậy? ”

Cô tức giận trừng mắt liếc Giang Tấn một cái.

Giang Tấn bày ra vẻ mặt vô tội. Hắn hơi cong người nhìn thẳng vào mắt Tu Diệp, mặt hơi nghiêng về phía trước, nhìn thế nào cũng thấy là đang nhiều chuyện: “ Mới vừa rồi ở cửa, cô gái đó, là của Liễu Duệ? ”

Tu Diệp trừng mắt nhìn hắn, không trả lời.

Giang Tấn cười xấu hổ, huych vai cô: “ Đừng keo kiệt như vậy chứ!! ”

Tu Diệp vẫn trừng mắt nhìn hấn.

Chắc là do chưa từng nhìn thấy một Tu Diệp như lúc này nên Giang Tấn cảm thấy hơi lạnh sống lưng, không dám trêu chọc cô nữa. Hấn hậm hực xoa xoa mũi, sau đó xoay người trở về ký túc xá.

Tu Diệp không nói thì sẽ có người khác nói thôi.

Giang Tấn đi rồi, Tu Diệp một lần nữa rơi vào trầm tư.

Một phút đồng hồ trôi qua, cô lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Cự Mạch.

Chuông vang lên rất lâu nhưng không ai nghe máy.

Cô nhú mồm, suy nghĩ mấy giây rồi xoay người lại.

Giờ cô chỉ có một ý nghĩ, đó là tìm hấn, nói cho hấn biết.

Một chiếc xe quân dụng lao nhanh từ trong quân khu ra, đi vào trong màn đêm, khuôn mặt Tu Diệp cũng lướt qua.

Ở một chiếc xe khác, Cố Hiểu Thần đang ngồi trên ghế phó lái, hơi cong môi.

Dưới trời mưa to, khi Diệp Cự Mạch đuổi theo đưa áo mưa cho Tu Diệp, cô đã biết cô ấy không cách nào quay trở lại Thiên Tân nữa.

Liễu Khê liếc mắt nhìn Cố Hiểu Thần vẫn ngồi im bất động, bắt đầu cảm thấy nôn nóng: “ Phải chờ tới khi nào nữa? ”

Nhìn Liễu Khê đang bực bội, Cố Hiểu Thần nói: “ Hay là em đi về trước đi? ”

“ Chị nghĩ em là người như thế chắc? ” Liễu Khê hừ lạnh một tiếng: “ Lại nói, nếu như anh trai em mà biết thì có tha cho em không? ”

Trước khi đi, anh trai cô đã lặp đi lặp lại lời dặn dò, nhất định phải chăm sóc vợ anh thật tốt. Giờ cô mà đi, tới lúc anh trai biết được, anh ấy không lột một tầng da cô mới là lạ.

Cố Hiểu Thần mím môi: “ Vậy tùy em. ”

...

Màn đêm nhấn chìm cả thành phố.

Huấn luyện kết thúc, Liễu Duệ trở về phòng ký túc xá thì thấy Giang Tấn đang ngồi trên cái ghế nhỏ trong lòng, bộ dáng đang chờ anh rất kỳ quái.

Tháo mũ xuống, anh hỏi Giang Tấn: “ Có việc gì? ”

Ba chữ, vô cùng đơn giản.

Giang Tấn hừ hừ hai tiếng, nhướn mày, bày ra bộ dáng như bề trên: “ Thái độ của cậu như thế là không được. ”

Liễu Duệ lạnh lùng liếc nhìn hấn một cái: “ Cậu bị điên à? ”

“ Rồi cậu sẽ hối hận. ” Giang Tấn bày ra bộ dáng ‘cậu đừng có mà cầu xin tôi’

Liễu Duệ cởi trang phục huấn luyện ra, không thèm để ý tới Giang Tấn.

Nhìn thấy anh đi vào phòng tắm, Giang Tấn bắt đầu nôn nóng. Hấn đuổi theo anh tới cửa phòng tắm, cách một cánh cửa, hấn gọi: “ Liễu Duệ. ”

Không ai trả lời.

“ Mẹ nó!! ” Giang Tấn nhỏ giọng chửi một tiếng, vốn định dạy dỗ tên nhóc này một chút, không ngờ ngược lại tự làm mình ghen chết, cuối cùng vẫn không nhin được: “ Người phụ nữ của cậu đang ở bên ngoài. ”

Trong vòng nửa giây cửa phòng tắm đã bị mở ra, một trận gió lạnh thổi qua lỗ tai hấn. Theo bản năng Giang Tấn lùi về phía sau, hấn làm động tác tự vệ.

Phản ứng như vậy là điều bình thường đối với một quân nhân.

Đôi mắt đen nhánh của Liễu Duệ nhìn chằm chằm hấn, lạnh lùng nói: “ Lặp lại lần nữa. ”

Lúc này Giang Tấn mới thôi không tự vệ nữa, hấn ho nhẹ một tiếng để giảm bớt sự xấu hổ. Mẹ nó, vừa nãy hấn còn tưởng Liễu Duệ sẽ quật hấn một cái qua vai chứ.

“Tôi nói cậu lặp lại lần nữa!!” Giọng nói Liễu Duệ lại lạnh thêm vài phần.

Vốn định xin xô bữa ăn nào đó của tên này nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của anh thì từ bỏ.

Giang Tấn chỉ về phía cửa lớn quân khu: “Người phụ nữ của cậu đang ở bên ngoài.”

Dưới ánh đèn thừa thớt, bóng dáng đó chột lóc mà qua, giống như quỷ hồn.

Giang Tấn đứng ở trên hành lang ký túc xá nhìn bóng dáng Liễu Duệ chạy càng lúc càng xa thì nặng nề thở dài một tiếng.

Triệu Tiền Tiến vừa mới tắm xong trở về thì bất gặp cảnh Giang Tấn đang thở ngán than dài, hần kính chào theo nghi thức quân đội, rồi hỏi: “Giang đội đang than thở điều gì thế?”

Giang Tấn liếc mắt nhìn Triệu Tiền Tiến, ý vị thâm trường: “Qua đoạn thời gian này cậu sẽ hiểu.”

Đầu Triệu Tiền Tiến trọc lóc như sư thầy nhưng hần vẫn đưa tay lên sờ đầu, không hiểu gì cả.

Ánh sáng chột lóc qua, đột nhiên Giang Tấn quay ra hỏi Triệu Tiền Tiến: “Hôm đi cứu viện, cậu đi cùng Liễu Duệ hả?”

Triệu Tiền Tiến gật đầu: “Hôm đó tôi lái xe.”

Giang Tấn hí mắt, nói bóng gió: “Có phát hiện ra điều gì khác thường không?”

“Khác thường?” Triệu Tiền Tiến nghiêm túc nhớ lại, rồi nói: “Đầu tiên là Liễu đội nhận được điện thoại, sau đó thì bảo tôi quay đầu, còn hỏi Tu sĩ quan đang ở đâu nữa. Lúc đó tôi trả lời là đang ở khu vực gặp nạn, anh ấy lập tức bảo tới khu vực gặp nạn.”

“Tu sĩ quan?” Giang Tấn ngây người, chuyện này liên quan gì tới Tu Diệp chứ?

Ở khu vực gặp nạn, bác sĩ Cố cũng ở đó.

Triệu Tiền Tiến đang muốn nói những lời này thì bị những người ở ký túc xá bên cạnh xông ra cắt ngang lời.

Bọn họ rống to: “Tu sĩ quan được cầu hôn rồi!!”

“Cái gì?” Giang Tấn và Triệu Tiền Tiến đồng thời lên tiếng.

**

Gió lạnh thổi tới, Cố Hiểu Thần rút hai tay vào túi áo, cô đưa chân đá đá vào bánh xe để giết thời gian.

Anh bước nhanh tới nhưng cô không hề phát hiện.

Đá hết chân này tới chân kia, không theo quy luật nào cả.

Đột nhiên dư quang trong ánh mắt nhìn thấy cái gì đó, cô nghiêng đầu nhìn.

Còn chưa kịp nhìn rõ xem người đến là ai thì cô đã bị người đó ôm chặt vào lòng, cô bị anh ghi phát đau. Chóp mũi bỗng nhiên ngửi thấy mùi thuốc, là từ vết thương trên ngực anh.

Liễu Duệ?!

Sợ đụng phải miệng vết thương của anh, cô đưa tay đẩy anh ra: “Liễu Duệ.”

Ngược lại, anh càng ôm cô chặt hơn.

“Liễu Duệ, em đụng vào miệng vết thương của anh mất.” Trong lời nói, hàm chứa sự lo lắng.

Ôm cô, anh chậm rãi khép đôi mắt lại. Thấy cô trong lòng mình không ngừng vụn vụn, anh trầm giọng gọi cô một cái: “Cố Hiểu Thần.”

Vừa gọi một tiếng cô đã thôi không vụn vụn nữa.

“Đừng nhúc nhích.” Anh lại nói.

“Nhưng mà...”

Tiếng nói của cô đột nhiên dừng lại, anh dùng môi mình chặn cô lại.

Qua cửa sổ xe, Liễu Khê đưa mắt nhìn lên khung cảnh bên ngoài, hài lòng gật gật đầu. Nói sao đây, anh trai là người như thế nào chứ, là người có thể

giải quyết một cô gái trong vòng một giây, hơn nữa người con gái này còn là người trong lòng.

Chăm sóc chị dâu.

Xem ra người nào đó sớm đã có âm mưu.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bác sĩ Cổ

Edit: Cài Trắng

‘Chị dâu’

...

Những ngày tiếp theo, Liễu Duệ rất nghe thấy một cái tên – đó là bác sĩ Cổ.

“Lúc này huấn luyện hình như chân bị trọ, chắc phải đi tìm bác sĩ nắn lại thôi.”

“Tìm bác sĩ nào?”

Tiếng cười đột ngột vang lên, vừa ái muội vừa làm cho người khác nghĩ sâu xa: “Đương nhiên là đi tìm bác sĩ Cổ rồi.”

Ngay lúc đó Liễu Duệ đi ra khỏi ký túc xá của phân đội số hai nên nghe được hết cuộc trò chuyện vừa rồi. Anh dừng chân lại, đẩy cửa bước vào. Anh lạnh nhạt nhìn xung quanh một vòng sau đó lên tiếng: “Những người ở đây, chuẩn bị hít đất.”

Mọi người nhìn về phía đối diện, vừa thấy Liễu Duệ cái lập tức nằm sấp xuống đất, bày ra tư thế hít đất tiêu chuẩn.

Liễu Duệ híп mắt lại, ngăn chặn sự lạnh lẽo nơi đáy mắt: “50 cái.” Nói xong, anh xoay người rời đi.

Cứ như thế, ở khu ký túc xá của phân đội số hai diễn ra khung cảnh rất đặc sắc. Bất kể là trời sáng hay tối, chỉ cần Liễu Duệ đi qua đó thì tất cả mọi người đều phải hít đất.

Hít đất xong, mọi người ngồi bệt luôn xuống nền nhà, trên mặt hiện lên vẻ buồn bực.

“Chỉ nói một chút chuyện liên quan tới bác sĩ Cổ thôi mà, sao Liễu đội lại như thế chứ?”

“Đúng thế, thế mà còn nói không nghĩ tới bác sĩ Cổ.”

Rồi mới rạng sáng, Liễu Duệ đánh chuông tập hợp mọi người một cách bất ngờ, trong gió đêm lạnh lẽo, mọi người đứng thẳng hàng, tinh thần phấn chấn.

Liễu Duệ hài lòng gật đầu, sau đó anh bảo Triệu Tiền Tiến cho mọi người về ký túc xá.

Trong ký túc xá, đám người đó lại cảm thấy buồn bực.

“Bắt ngờ tập hợp vào rạng sáng, lâu lắm rồi Liễu đội không sử dụng cách này.”

“Liễu Duệ nhàm chán tới thế sao?”

Triệu Tiền Tiến vừa thay quần áo vừa nói: “Bác sĩ Cổ không ở đây, thử nghĩ xem anh ấy có cảm thấy nhàm chán không?”

Ngày hôm sau, Triệu Tiền Tiến phải tới nhà ăn dọn dẹp.

Một đám người hoàn toàn rơi vào trạng thái khó hiểu, chỉ biết trầm tư suy nghĩ.

Có người ngồi xếp bằng chân, tay chống cằm, suy nghĩ mất một lúc mới đưa ra kết luận: “Có khi nào là do Liễu đội vẫn chưa theo đuổi được bác sĩ Cổ nên giờ hể cứ nghe ai nhắc tới bác sĩ Cổ là cảm thấy phiền muộn không?”

Một người khác lắc đầu, rồi tự đưa tay kéo căng ra đầu mình, trí tưởng tượng còn bay xa hơn: “Chân tướng chỉ có một. Rất có thể là do Liễu đội một chân đứng hai thuyền, một bên là bác sĩ Cổ, một bên là sĩ quan Tu. Chắc là do anh ấy sợ chúng ta nhắc tới bác sĩ Cổ nhiều quá thì sĩ quan Tu sẽ biết, thế nên... dùng cách để bịt miệng... á, ai đánh thế?”

Triệu Tiền Tiến cảm thấy đập tên này một cái không đủ, thế nên hắn giơ tay đập thêm phát nữa vào đầu tên nói nhảm, lên giọng giáo huấn: “Sao Liễu đội có thể là kiểu đàn ông cận bã như thế được, còn nữa, sĩ quan Tu được cầu hôn rồi, người ta đã là phụ nữ có chồng rồi, hiểu không?”

Mọi người gật đầu, đồng thời khinh bỉ tên nào đó đã bôi bẩn hình tượng Liễu Duệ.

Người nào đó cảm thấy mình oan ức, vội vàng giải thích: “Vây mấy người nói xem, tại sao Liễu đội lại hành hạ chúng ta thế này?”

Bỗng dưng, Triệu Tiền Tiến như nghĩ tới cái gì đó rồi thờ dãi nặng nề, còn đưa tay lên xoa xoa đầu quả dưa người bị ăn đánh lúc nãy: “Chắc là do anh ấy quá thừa năng lượng.”

Ngày hôm sau, Triệu Tiền Tiến không chỉ phải đi nhà ăn dọn dẹp, mà còn phải tới bãi cỏ sau núi dọn dẹp tiếp.

Ở góc tường nào đó có đám người đứng nhìn Triệu Tiền Tiến đang đứng dưới ánh mặt trời gay gắt nhỏ cỏ. Bọn họ lắc đầu cảm thán, ôi.

...

Sau khi Giang Tân biết chuyện này đã nhanh chân chạy tới ký túc xá của Liễu Duệ, về mặt như đang xem kịch vui, cười cười: “Sao cậu lại ra nông nổi này? Bọn họ chỉ bàn tán một chút về người phụ nữ của cậu thôi mà, sao cậu lại khiến lòng quân hoảng sợ rồi.”

Liễu Duệ lạnh lùng liếc nhìn hắn, khóe môi hơi cong lên, cười như không cười.

Giang Tân cảm thấy hình như mình nhìn thấy được gian kế hiểm ác của anh, sợ tới mức vội vàng tìm cơ chạy thoát thân.

Trải qua khoảng năm lần chinh đồn, trong đội đã không còn ai nhắc tới Cố Hiểu Thần nữa, cũng không dám bàn tán về ‘tai tiếng’ của Liễu đội.

...

Cho đến ngày tiểu đội trưởng xuất viện, Triệu Tiền Tiến và Liễu Duệ cùng nhau đi tới bệnh viện để đón người. Liễu Duệ phân phó Triệu Tiền Tiến đi làm thủ tục xuất viện, khi hắn tới quầy trực của y tá thì gặp được Cố Hiểu Thần, hắn lên tiếng gọi cô: “Bác sĩ Cố.”

Cố Hiểu Thần nhìn sang thì thấy Triệu Tiền Tiến đang đi tới, hỏi: “Tiểu đội trưởng xuất viện?”

Triệu Tiền Tiến gật đầu: “Liễu đội tới đón người, hiện giờ anh ấy đang ở trong phòng bệnh tiểu đội trưởng, bác sĩ Cố có muốn cùng tôi lên đấy không?”

Cũng được, cũng đã mấy ngày rồi cô không thấy anh.

Cố Hiểu Thần gật đầu không chút do dự, rồi cùng Triệu Tiền Tiến đi tới phòng bệnh của tiểu đội trưởng.

Trong phòng bệnh của tiểu đội trưởng, lúc Cố Hiểu Thần và Triệu Tiền Tiến đến nơi thì thấy vợ của tiểu đội trưởng vẫn còn đang cãi nhãi với Liễu Duệ về mấy việc quan trọng của đời người. Triệu Tiền Tiến đẩy cửa ra, còn lớn tiếng hô: “Liễu đội, bác sĩ Cố tới.”

Liễu Duệ quay đầu, anh nhìn Cố Hiểu Thần một lúc rồi nói: “Triệu Tiền Tiến.”

“Rõ!!”

“Hít đất.”

Triệu Tiền Tiến: “...”

Đưa bác sĩ Cố tới đây có gì sai?

Dù cho đang nghi ngờ nhưng hắn không thể không bày ra tư thế chuẩn bị hít đất: “Bảo cáo, bao nhiêu cái?”

Liễu Duệ lạnh mặt liếc mắt một cái, hoàn toàn không chút thương tiếc: “50 cái.”

Thấy cảnh này, Cố Hiểu Thần cảm thấy hơi kỳ quái, cô đưa mắt nhìn Triệu Tiền Tiến đang đau khổ hít đất, sau đó chậm rãi di chuyển bước chân về phía Liễu Duệ, vô cùng tò mò: “Cậu ấy làm sai gì hả?”

“Tính giác ngộ không cao.” Mặt Liễu Duệ không có chút cảm xúc nào.

Tính giác ngộ?

Cố Hiểu Thần không nhìn được mà đưa mắt nhìn về phía Triệu Tiền Tiến, cô cảm thấy tính giác ngộ của hắn rất cao mà.

“Trưa nay ăn cơm cùng nhau.” Liễu Duệ nói.

Cố Hiểu Thần khôi phục tinh thần, gật đầu: “Không thành vấn đề, em còn một lượt kiểm tra phòng nữa, nhanh thì buổi trưa sẽ tan ca đúng giờ.”

“Ừm.” Anh đáp lời rồi nghiêng người giới thiệu với cô: “Đây là tiểu đội trưởng, đây là chị dâu, vợ anh ấy.”

Cố Hiểu Thần gật gù đầu với bọn họ, mỉm cười lịch sự.

Vợ tiểu đội trưởng nhìn thấy Cố Hiểu Thần thì hai mắt sáng lên, vội hỏi: “Tiểu Liễu, đây là... bạn gái của cậu?”

“Cố Hiểu Thần.” Liễu Duệ giới thiệu.

“Chào chị dâu.” Cố Hiểu Thần vội vàng nói.

“A!!” Vợ của tiểu đội trưởng cười tươi tới nỗi không thể khép miệng lại, dường như cô có thể nhìn thấy đây chính là vợ tương lai của anh: “Chào em, chào em...”

Lúc này, Triệu Tiền Tiến đã hít đất xong, đứng dậy báo cáo.

Liễu Duệ nhàn nhạt liếc nhìn hắn, rồi nói: “Đứng dậy đi.”

Triệu Tiền Tiến đứng lên, trên mặt hắn thể hiện đúng kiểu mình đang cố kiềm nén, hắn rất muốn hỏi nguyên nhân nhưng khi thấy mặt than của Liễu Duệ thì đành nuốt tất cả uất ức vào trong bụng.

Buồn bực, vô cùng buồn bực.

Cố Hiểu Thần không thể ở lại lâu, mấy phút sau cô phải trở cương vị của mình.

Lúc ấy, chị dâu bắt đầu gọt táo cho Liễu Duệ và Triệu Tiền Tiến. Vào lúc này thì Triệu Tiền Tiến buông lỏng cảnh giác, không cẩn thận đã hỏi anh vấn đề mà hắn hoang mang suốt mấy ngày nay: “Liễu đội, rốt cuộc là vì sao chứ?”

Liễu Duệ đưa mắt liếc hắn một cái, không nói lời nào.

Không ngờ Triệu Tiền Tiến quá vô tư, hắn cắn một miếng táo rồi nói một cách phẫn hận: “Không phải chứ, chỉ chút chuyện nhỏ liên quan tới bác sĩ Cố thôi cũng là sai sao?”

Liễu Duệ cho miếng táo cuối cùng vào trong miệng, anh chậm rãi nhai xong miếng táo này mới nói: “Triệu Tiền Tiến.”

Động tác chuẩn bị cho táo vào miệng của người nào đó cứng đờ, hắn nhìn Liễu Duệ bằng ánh mắt sợ hãi, ngập ngừng nói: “...Rõ”

“Hít đất.”

Triệu Tiền Tiến: “...Lại 50 cái nữa sao?”

“Giác ngộ cao đấy.”

Triệu Tiền Tiến bắt đầu hít đất, sao hắn cứ cảm thấy câu ‘giác ngộ cao’ đó không phải là câu khích lệ.

“Hít đất xong thì đưa tiểu đội trưởng về.” Phân phó xong Liễu Duệ mở cửa rồi đi, nhưng đi tới cửa thì anh dừng chân, xoay người lại nói với Triệu Tiền Tiến, giọng nói lạnh nhạt: “Về làm thêm 50 cái.”

Triệu Tiền Tiến đang hít đất bỗng nhiên muốn mình chết quách đi cho xong.

Hít đất xong, hắn bò lên trên ghế ngồi, chẹp chẹp miệng, hơi ngẩng đầu lên nhìn trần nhà trắng toát, thờ dài. Nếu cứ như vậy, hắn sẽ vô cùng hậm hực.

Chị dâu đứng ở một bên vừa giúp tiểu đội trưởng thu dọn hành lý, vừa lên tiếng quở trách Triệu Tiền Tiến: “Ngốc chết đi được.”

Nghe thấy những lời này, Triệu Tiền Tiến nhanh chóng nhào tới cầm tay chị dâu như thể đó là cọng rơm cứu mạng: “Chị dâu, chị mau nói cho em biết đi.”

Vợ tiểu đội trưởng nghĩ, từ trước tới nay, có lẽ đây là lần trực giác của Triệu Tiền Tiến chuẩn nhất.

Động tác gấp quần áo trong tay chị dâu dừng lại, cô đưa mắt nhìn Triệu Tiền Tiến, hận không thể rèn sắt thành thép: “Suốt ngày gọi bác sĩ Cố bác sĩ Cố, bị phạt là đúng rồi.”

“Hả...” Triệu Tiền Tiến vẫn không hiểu gì: “Vì sao chứ?”

Chị dâu hừ một tiếng: “Vừa rồi cậu có nghe thấy Tiểu Cố gọi tôi là gì không?”

Triệu Tiền Tiến chớp chớp mắt: “...Chị dâu?”

Chị dâu nhìn Triệu Tiền Tiến, trên mặt hiện rõ lên biểu cảm ‘cậu đã tới bước này thì chị cũng không thể cứu được cậu nữa’

Trong giây lát, Triệu Tiền Tiến như hiểu ra tất cả.

**

Giờ đã là cuối thu, lá vàng rụng đầy đất, mặt đất phủ một tầng lá màu vàng.

Kết thúc công việc buổi sáng, Cố Hiểu Thần trở về văn phòng coi áo blouse trắng ra, cô lấy áo khoác đang treo trên móc mặc vào, cầm túi xách đi ra khỏi bệnh viện.

Thái Tịnh Di nhìn thấy Cố Hiểu Thần đi không đúng hướng, liền hỏi: “Bác sĩ Cố không tới nhà ăn sao?”

“Có chút việc, tôi ra bên ngoài ăn.”

Thái Tịnh Di gật đầu rồi nói lời tạm biệt với cô, sau đó xoay người đi về phía nhà ăn bệnh viện.

Đi ra từ cửa sau, dẫm chân lên con đường lát đá màu xanh lá, cô đi sâu vào trong ngõ nhỏ. Cảnh tượng như này, rất quen thuộc. Giống như là mọi thứ đã trở về ngày hôm đó, khi bọn họ gặp lại nhau trong ngõ nhỏ, dưới mái hiên, cô làm bộ như không thấy anh, nhưng ánh mắt vẫn hơi liếc về phía đó. Cũng vị trí đứng như thế, Cố Hiểu Thần dừng chân lại. Đôi giày đế bằng màu trắng của cô dẫm lên đá xanh. Sâu trong ngõ nhỏ có một người đang chậm rãi đi ra, quần trang màu xanh biếc.

Là anh.

“Không phải hẹn nhau ở quán cháo nhà họ Từ sao?” Cô đứng trên đá xanh, từ trên cao nhìn xuống anh, hỏi.

Anh đi chuyển tới gần, cuối cùng dừng chân lại ở trước mặt cô, hơi ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt đó, giọng nói trầm trầm cuốn hút: “Không biết tại sao anh lại cảm thấy em sẽ ở chỗ này.”

Khoảnh khắc đó, bỗng nhiên lòng cô hơi rung động.

“Cố Hiểu Thần, vì sao ngày đó em lại làm như không nhìn thấy anh?” Đột nhiên anh hỏi.

Cố Hiểu Thần cười, có cảm giác hơi mĩa mai: “Chẳng lẽ em phải đi lên cho anh hai cái tát?”

Anh cũng cười theo cô, lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

Một cơn gió thu thổi qua, những chiếc lá vàng rơi trên ngói theo cơn gió đó là lướt rơi xuống mặt đất, nó rơi trên người bọn họ, trên chân, khắp nơi đều là lá.

Lá rụng bay tán loạn, rất đẹp.

Đúng lúc này, Liễu Duệ tiến thêm một bước, cánh tay hữu lực ôm chặt lấy vòng eo cô, ôm cô vào trong lồng ngực. Anh hơi cúi mặt, dễ dàng hôn lên bờ môi cô.

Trên người cô là mùi hương dễ chịu, khiến người khác nghiện, nghiện tới không cách nào thoát ra.

...

Có mấy cô y tá muốn đi tới quán cháo nhà họ Từ thì bất gặp cảnh này, bước chân dừng lại, sau khi hoàn hồn, mấy người họ vội vàng xoay người trở lại bệnh viện.

Mọi người chậm chậm chạy về phía cửa Bắc bệnh viện, họ lúi lét nhìn nhau, kích động tới nỗi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, cố gắng mở to đôi mắt ra mà nhìn nhau, nhưng không thể nói với nhau lời nào.

Cuối cùng, bọn họ phần chấn tinh thần chạy về phía nhà ăn bệnh viện. Bọn họ tìm thấy Thái Tịnh Di thì ngồi xuống, vội vàng chia sẻ khung cảnh mình mới nhìn thấy được.

“Cái gì, hôn môi?” Dù Thái Tịnh Di có bỏ não mình ra vẫn không thể tưởng tượng được cảnh bác sĩ Cố lạnh lùng cùng Liễu trường quan mặt lạnh hôn nhau, nghĩ thế nào cũng cảm thấy quái dị: “Các cậu chắc chắn chứ?”

Các cô y tá đó lắc đầu, sau đó lại nắm tay thật chặt, đúng là kích động tới nỗi không thể kiềm chế được: “Vô cùng chắc chắn, chúng tôi tận mắt nhìn thấy.”

Mấy y tá khoa gây mê ngồi trong góc nghe thấy thì tò mò hỏi: “Không phải bác sĩ Cố và giáo sư Lục là một đôi à?”

“Hả?” Y tá khoa tim cũng lên tiếng: “Mấy tháng trước còn có tin đồn là bác sĩ Cố và giáo sư Diệp cơ mà, sao lại thay đổi rồi?”

“Không không không.” Y tá khoa ngoại nói một cách chắc chắn: “Là một đôi với Liễu trưởng quan, bọn tôi tận mắt nhìn thấy.”

Có người cảm thấy tiếc hận: “Sao lại không thành đôi với giáo sư Diệp chứ, cô gái lạnh lùng xinh đẹp như bác sĩ Cố đáng lẽ nên cùng một chỗ với chàng trai ấm áp như giáo sư Diệp mới hợp lý.”

Có người không tán đồng: “Với Liễu trưởng quan trông xứng đôi hơn chứ, một người là bác sĩ, một người là quân nhân, đúng là CP(1) hoàn hảo.”

(1)CP: Couple (cặp đôi)

Lại có người nói: “Với giáo sư Lục mới hoàn hảo chứ?”

Các bè phái bắt đầu đối chọi gay gắt với nhau.

Khi đó, Triệu Tiền Tiến đẩy vali hành lý của tiểu đội trưởng tới thang máy.

Những cô y tá đó nào chú ý tới hắn, vẫn còn đang sôi nổi tranh luận xem bác sĩ Cố hợp với người nào hơn. Có người nói là giáo sư Diệp, rồi giáo sư Lục, còn có cả Liễu trưởng quan.

“Tôi cảm thấy là giáo sư Diệp, bình thường bác sĩ Cố xảy ra chuyện gì thì giáo sư Diệp rất hay để bụng chuyện đó.”

“Cũng đúng, vẫn là giáo sư Diệp đáng tin cậy hơn. Tuy rằng Liễu trưởng quan vô cùng đẹp trai, nhưng nghề nghiệp của anh ấy...” Muốn nói lại thôi.

Một người khác vẫn ương bướng, kiên trì với CP ban đầu của mình: “Nhưng tôi cảm thấy quân nhân-bác sĩ là trời sinh một đôi đó.”

Tiếng tranh luận truyền tới tai Triệu Tiền Tiến. Cuối cùng, kết quả lại nghiêng về phía giáo sư Diệp, Triệu Tiền Tiến cảm thấy không vui.

Mất thấy thang máy mới đi tới tầng hai, Triệu Tiền Tiến lập tức đi tới chỗ mấy cô y tá, hắn đặt câu hỏi: “Sao chị dâu của chúng tôi lại xứng đôi với giáo sư Diệp?”

Mấy cô y tá đang bát quái bỗng ngăn người ra, họ đưa mắt nhìn về phía Triệu Tiền Tiến, thấy trên người hắn là bộ quân trang xanh biếc thì như nhận ra chuyện gì đó.

Có điều, hắn vừa mới nói cái gì?

“Chị dâu?”

Trăm miệng cùng một ý nghĩ.

Triệu Tiền Tiến đắc ý nhướn mày, gật đầu: “Người các cô nói không phải là Cố Hiểu Thần sao?”

Mấy cô y tá gật đầu.

“Bác sĩ Cố Hiểu Thần ở khoa ngoại?”

Mấy cô y tá tiếp tục gật đầu.

Xác định mình không nhận nhầm, Triệu Tiền Tiến gật đầu một cách chắc chắn, giọng nói đắc ý: “Chính là cô ấy, là vợ Liễu đội, cũng là chị dâu của chúng tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Anh sẽ nhớ em

Edit: Cải Trắng

‘Vô tình nhớ tới’

...

Hai bát cháo cá được mang ra bàn, anh đẩy một bát tới trước mặt cô, còn rải lên đó chút hành lá, để thìa vào bát.

“Khê Khê và Sò Sò đi về rồi?” Cố Hiểu Thần hỏi.

Liều Duệ gạt đầu: “ Mới bay buổi chiều hôm qua. ”

“ Vốn dĩ muốn tiễn hai người đấy nhưng buổi chiều hôm qua có bệnh nhân cần phẫu thuật, em không đi được, họ có lái nhái gì với anh không? ”

Liều Duệ múc cá từ trong bát mình sang bát cô: “ Không thấy à? ”

Hai ngày nay cô đều rất bận, không thấy là đang nói cái gì thế? Cô vội hỏi: “ Có chuyện gì à? ”

Anh cười không nói gì, vì thế, sự tò mò trong lòng Cố Hiểu Thần càng dâng cao hơn. Cô lôi điện thoại di động ra xem thì thấy Liều Khê đã kéo cô vào nhóm trong wechat, cũng thông báo luôn một câu trong nhóm: ‘Hoan nghênh chị dâu trở về đoàn đội!’

Sau đó là Sa Khinh Vũ và Lai Sở Sở gửi tới gói biểu cảm thể hiện sự kỳ quái. Nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, Cố Hiểu Thần không nhận được mà hơi nhếch môi lên. Đồng thời, cô gửi vào nhóm một gói biểu cảm.

“ Cố Hiểu Thần. ”

Ánh mắt của Cố Hiểu Thần vẫn nhìn chăm chú vào màn hình, cô chỉ lên tiếng đáp lại: “ Sao thế? ”

Không thấy cô ngừng đầu, Liều Duệ lại gọi lần nữa: “ Cố Hiểu Thần. ”

Cố Hiểu Thần ngừng đầu lên, nhìn anh: “ Làm sao thế? ”

Anh dùng thìa khuấy khuấy cháo cá trong bát, giống như là đang cân nhắc nên nói chuyện như thế nào. Qua một lúc, rốt cuộc anh cũng mở miệng nói: “ Anh không thể cùng em trở về Quảng Đông. ”

Động tác bấm điện thoại của Cố Hiểu Thần hơi ngừng lại, không tự chủ được mà hơi cong lên.

Liều Duệ cúi đầu, lẳng lặng nhìn ngón tay cô cứng đờ ở giữa không trung, cảm giác áy náy dâng lên. Ban đầu anh đã đồng ý lễ quốc khánh sẽ cùng cô trở về Quảng Đông, nhưng lần này anh lại lỡ hẹn. Anh giải thích: “ Ở quân khu có chút việc cần xử lý, ngày nghỉ phép muộn hơn mấy ngày. ”

Cô cúi đầu ăn mấy miếng cháo cá nhưng không hiểu sao lại cảm thấy không có khẩu vị. Bỗng nhiên cô nghĩ, về sau cô không ăn cháo cá nữa, hoặc là về sau cô sẽ không tới quán cháo nhà họ Từ nữa.

Anh lại khuấy cháo trong bát lên, thanh âm trở nên dịu dàng hơn: “ Cố Hiểu Thần, chờ anh trở về. ”

Lại là câu nói đó.

Vô số lần, anh đã nói vô số lần rồi.

Cố Hiểu Thần cố gắng kìm nén sự chua xót ở khóe môi, cúi đầu. Cô không dám ngừng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt anh, giọng nói cô nhẹ nhàng: “ Sao bọn anh xin nghỉ bệnh nghỉ phép lại khó thế chứ? ”

Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô đang cúi xuống, tuy không thể thấy rõ được cảm xúc nơi đáy mắt cô nhưng anh có thể tưởng tượng ra cô thất vọng như thế nào. Bỗng nhiên cô hòng nghẹn lại: “ Xin lỗi. ”

Cô càng cúi đầu thấp hơn. Bầu không khí im lặng mất một lúc, sau đó cô hỏi: “ Anh được nghỉ mấy ngày? ”

“ 15 ngày. ”

“ 15 ngày? ” Đột nhiên cô ngừng đầu lên, có chút kinh ngạc: “ Sao được nghỉ nhiều vậy? ”

Bộ đội là một ngành nghề rất vô tình, sao lại có nhiều ngày nghỉ phép thế?

Anh lắc đầu, lên tiếng giải thích: “ Mỗi năm chỉ có 40 ngày nghỉ phép, trong đó đã tính cả thời gian nghỉ bệnh. ”

Một năm 40 ngày nghỉ phép?

Cô nhún mày lại, tính nhầm những ngày nghỉ phép của mình. Tuy rằng bác sĩ khoa ngoại cũng rất bận rộn nhưng hầu như tuần nào cũng có hai ngày nghỉ phép. Tính ra thì một năm sẽ được nghỉ 96 ngày, còn có cả nghỉ đông nữa, rồi mấy ngày nghỉ theo quy định của nhà nước.... Vậy mà anh chỉ có 40 ngày, còn bao gồm cả nghỉ bệnh?

“ Vì sao nghỉ bệnh lại trừ vào lịch nghỉ phép? ” Cô bắt đầu để tâm vào mấy chuyện nhỏ nhặt.

Anh không nói gì, chỉ dùng đôi mắt đen nhánh nhìn cô.

“ Điều này không công bằng. ”

Nghỉ bệnh là nghỉ bệnh, nghỉ phép là nghỉ phép, sao có thể gộp vào làm một như thế chứ?

Anh vẫn không đáp lại, đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng vào cô. Con ngươi anh rất đen và sáng, phẳng lặng như hồ nước sâu, sâu tới nỗi có thể hút cả cô vào trong đó. Không có câu trả lời có nghĩa là đáp án rất rõ ràng. Biết rõ là giờ phản kháng cũng chẳng có tác dụng gì nhưng cô vẫn cố tưới nước vào gốc cây khô cằn: “Chẳng công bằng một chút nào.”

Đã nhiều năm rồi mới được thấy bộ dáng tức giận của cô, Liễu Duệ không khỏi cười nhẹ một tiếng.

Cố Hiểu Thần thả thìa vào trong bát cháo, hoàn toàn không muốn ăn. Đột nhiên, anh duỗi tay ra cầm lấy tay cô, dùng những ngón tay thô ráp đó mà vuốt ve cánh tay. Ngón tay đó dần dần di chuyển, từng chút một tiến tới lòng bàn tay cô, cảm nhận được ngón tay cô. Mười ngón tay đan vào nhau.

Ngón tay cô vô cùng tinh tế, so với thời trung học thì bây giờ trông còn trắng hơn, có lẽ là do ngày nào cô cũng ở trong bệnh viện tiếp xúc với dụng cụ trong phòng phẫu thuật và thuốc khử trùng. Anh không nói gì, cứ yên lặng cầm lấy bàn tay cô, không buông ra.

Cố Hiểu Thần không nhúc nhích, cứ để mặc anh cầm tay mình.

Rất nhiều người ra ra vào vào trong quán cháo họ Từ, họ nhìn thấy Liễu Duệ đang mặc quân trang thì không khỏi chú ý về phía bên này.

Một đôi tình nhân đi vào quán gọi cháo, ngồi ở ngay bên cạnh bàn của hai người. Cô bạn gái đó thỉnh thoảng lại liếc về phía Cố Hiểu Thần và Liễu Duệ, sau đó cô ấy quay sang nói với bạn trai mình: “Anh mau nhìn đi, nhìn người ta lãng mạn thế cơ mà.”

Người bạn trai lại không nghĩ thế: “Chỉ là nắm tay thôi mà.”

“Quan trọng người nắm tay là quân nhân, đẹp trai quá.” Cô bạn gái tỏ vẻ hâm mộ.

...

Hai người cứ nắm tay nhau như thế. Nắm tay lúc tỉnh tiền, nắm tay đi qua hai cái ngõ nhỏ, nắm tay đi tới tận bệnh viện.

Nhìn thấy cửa bệnh viện ngay trước mắt, Cố Hiểu Thần không tự chủ được mà hơi rũ hàng lông mi xuống, nhìn bàn tay ai đó vẫn nắm chặt tay cô không buông.

“Đi vào đi.” Anh nói.

Cô gật gật đầu, chậm rãi xoay người. Nhưng chân còn chưa bước được nửa bước thì người đằng sau đã kéo giật cô lại. Động tác của anh quá nhanh, khiến cô không kịp phản ứng. Đợi tới khi cô khôi phục tinh thần thì đã thấy cánh mũi mình ập lên vai anh, cách một lớp vải màu xanh biếc cô có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh. Cô nghĩ, trước khi gặp được cô anh đã hút thuốc.

Anh hơi nâng cổ cô lên, một tay đặt ở vòng eo cô, siết chặt. Anh cứ ôm cô như thế, không nói lời nào.

Cố Hiểu Thần hơi ti trán lên bờ vai anh, mắt nhìn xuống là có thể nhìn xuyên qua áo anh. Cúc áo nơi cổ áo được không cài khiến cô có thể nhìn thấy được xương quai xanh gọi cảm.

Khi còn đi học, anh rất thích cởi bỏ hai nút áo trên cùng, vô tình để lộ ra xương quai xanh, chỉ thế thôi đã khiến cho cô thần hồn điên đảo.

Trong lúc cô đang nhìn xương quai xanh của anh tới thất thần thì trên đỉnh đầu vang lên giọng nói trầm thấp: “Cố Hiểu Thần, chúng ta gặp lại nhau ở Quảng Đông nhé.”

Hàng lông mi cô run rẩy, trong mắt thoáng qua tia mắt mát. Hóa ra anh đang nói lời tạm biệt.

Liễu Duệ cúi đầu nhìn khuôn mặt người trong lòng. Không muốn buông tay, nhưng không thể không buông. So với việc áy náy, anh càng cảm thấy luyến tiếc sự mát mát của cô hơn.

Anh nhìn không được bổ sung thêm một câu: “Cố Hiểu Thần, anh sẽ nhớ em.”

Bỗng nhiên, ánh mắt cô run lên.

Nhớ em.

Câu nói này, anh chưa bao giờ nói với cô.

Hai người đã vô số lần nói ‘đừng’, vô số lần trò chuyện với nhau, vô số lần gọi video, nhưng khi kết thúc cuộc trò chuyện anh chỉ nói đúng một câu, đó chính là: “Cố Hiểu Thần, chờ anh trở về.”

Sau đó, không còn gì nữa.

Anh thế nào, cô là người hiểu rõ nhất. Khi đối mặt với tình cảm, từ trước tới nay anh không hay biểu hiện nhiều. Có lẽ anh bị ảnh hưởng từ cuộc hôn nhân thất bại của bố mẹ mình, có lẽ đối với anh những lời lẽ mỹ miều trau chuốt không bằng những hành động rõ ràng. Thế nên, anh không nói yêu, cũng

chẳng nói lời âu yếm.

Trong vô thức, Cố Hiểu Thần ôm chặt lấy vòng eo anh, tựa đầu vào ngực anh, tham lam hít lấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh. Chỉ có như thế, cô mới giải được thuốc độc trong người.

“Hẹn gặp lại ở Quảng Đông.” Cô đáp lại.

Nghe thấy giọng cô rầu rĩ không vui, Liễu Duệ đưa tay lên xoa đầu cô, động tác vừa nhẹ nhàng vừa ôn nhu.

Sau đó, anh xoay người đi, không quyến luyến thêm một giây nào nữa.

Tựa như vô tình nhưng tình cảm ẩn sâu bên trong.

Mây trắng trên bầu trời dần tan đi, để lộ ra bầu trời cao xanh vời vọi.

Cố Hiểu Thần trở mắt nhìn anh lên xe, nhìn anh rời đi, nhìn cho tới tận khi xe Jeep quân dụng đó biến mất ở cuối con đường. Cô hơi ngẩng đầu lên, tầm mắt lơ đãng nhìn sắc trời xanh thẳm, đón ánh nắng dịu nhẹ, cô hơi cong môi lên.

Tốt quá! Sau cơn mưa trời lại sáng, quan hệ của hai người đã tốt hơn rồi.

...

Chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ, lời đồn thổi đã bay tứ phía. Hơn nữa, Triệu Tiền Tiến còn ở đó, đi đâu cũng khẳng định rằng Cố Hiểu Thần là ‘chị dâu’, rồi có vài người còn bắt gặp cảnh người ôm nhau công khai nữa chứ. Điều này không còn nghi ngờ gì nữa, cuối cùng chân tướng cũng bộc lộ rồi.

Gạt đi lớp sương mù sẽ thấy được trăng sáng. Nhóm người ủng hộ ‘Bạch Lục cp’ vô cùng đắc ý, còn vãn về đầu ngón tay chờ Mao gia gia vào tay mình. Còn lại nhóm người ‘Xương sọ cp’ và ‘Trầm mặc cp’ thì tỏ ra không phục, móc tiền ra đưa với vẻ không cam tâm. Lấy ra hai tờ Mao gia gia nhưng không muốn đưa cho người khác chút nào.

Diệp Cự Mạch vừa mới hoàn thành một ca phẫu thuật, đi ra thì lập tức bắt gặp cảnh tượng này. Đây có thể gọi là hiện tượng ‘cá cược’ Hần đến gần, ho nhẹ một cái như để cảnh cáo.

Mọi người bị bắt gặp trong lúc đang hành sự, mắt liếc nhìn Diệp Cự Mạch một cái rồi nhanh chóng lấy ‘đạo cụ’ ra làm như thể mình đang bận rộn lắm.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Cự Mạch có chút bất đắc dĩ: “Lấy tôi ra để đánh cược, sao không để cho tôi chút thù lao nào thế?”

Mấy cô y tá ở đó cười cười, giả bộ như chẳng có chuyện gì xảy ra cả: “Giáo sư Diệp, anh đang nói cái gì thế? Sao chúng tôi nghe không hiểu anh đang nói gì?”

Diệp Cự Mạch cười, không tiếp tục vạch trần mọi người.

Ở đầu bên kia, Thẩm Số lên tiếng gọi hần. Hần đáp lại một tiếng rồi nhanh chóng rời đi.

Thấy Diệp Cự Mạch vừa đi khỏi đây, mấy cô y tá đó lén thờ phào một hơi, nhanh chóng tản ra đi làm việc của mình. Lại một ngày vô cùng phong phú trôi qua.

...

Lúc Triệu Tiền Tiến đưa tiểu đội trưởng về tới quân khu thì cũng là lúc những người lính khác vừa mới ngủ trưa dậy. Vào trong ký túc xá, hần kéo chân bọn họ lại ngồi bất quá: “Mấy người không biết đâu, cái đám người ở bệnh viện đó đúng là chẳng biết gì cả, không ngờ bọn họ lại gán ghép chị dâu với nhiều người như vậy. Sao bọn họ không nhìn thử xem Liễu đội của chúng ta là ai, mấy tên giáo sư đó có thể so được sao? Còn nữa...”

Đang nói hăng say, bỗng dưng có người huých vào người Triệu Tiền Tiến.

Triệu Tiền Tiến nhìn cậu ta bằng ánh mắt kỳ quái, sau đó hỏi: “Làm sao?”

Người nọ ném cho hần một ánh mắt.

Nhưng Triệu Tiền Tiến nhìn không hiểu ý cậu ta, hần tiếp tục xấn tay áo lên, nhiều chuyện: “Chị dâu của chúng ta như hoa như ngọc, rất xứng đôi với Liễu đội. Từ xưa tới nay, mỹ nhân luôn đi với anh hùng, rất đẹp đôi. Chờ một ngày nào đó...”

“Khụ khụ khụ.”

Người vừa nãy huých Triệu Tiền Tiến lại ho một tràng vô cùng mãnh liệt, còn nháy nháy mắt ra ám hiệu nữa.

Triệu Tiền Tiến bị cắt ngang nên không vui, hần trừng mắt nhìn người nọ: “Cậu nhiều tật xấu tới vậy à?”

Không sợ kẻ địch mạnh, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.

Người nọ trung ra vẻ mặt không còn luyến tiếc cuộc sống này nữa. Cậu ta đứng thẳng dậy, đứng chuẩn theo nghi thức chào trong quân đội, đồng dục hô to: “Liều đội.”

Chỉ một tiếng gọi thôi đã khiến cho cả người Triệu Tiền Tiến cứng đờ. Vẻ mặt hần tràn đầy nghi ngờ, quay đầu lại nhìn. Sau khi thấy rõ vẻ mặt Liều Duệ, khuôn mặt hần hiện lên vẻ đau khổ, chỉ biết cười ‘ha ha’ hai tiếng cho qua.

Mãi lúc sau, hần mới nói được: “Gi nhì, Liều đội và chị dâu đã ăn trưa xong rồi sao?”

Liều Duệ lạnh nhạt liếc mắt nhìn Triệu Tiền Tiến một cái, bình tĩnh trả lời: “Vừa mới ăn xong.”

Mọi người tròn tròn mắt, không phải trước cứ nhắc tới bác sĩ Cố là phải hít đất à?

Không bị phạt hít đất nữa, Triệu Tiền Tiến mừng thầm trong lòng. Quả nhiên là vậy, nghe người đi trước dạy bảo, ăn xong sẽ không mệt nữa.

Đợi tới khi Liều Duệ đi khỏi đó, mọi người mới xông ra chất vấn Triệu Tiền Tiến: “Có chuyện gì xảy ra? Sao Liều đội lại buông tha cho cậu?”

Triệu Tiền Tiến bày ra bộ dáng tiểu nhân đắc chí, ngồi thẳng vai, giả bộ như thể đây là một chuyện thâm sâu khó đoán: “Người tài giỏi ắt sẽ có diệu kế. Sau này mấy người các cậu cứ đi theo gia, đảm bảo các cậu sẽ được kê cao gối mà ngủ.”

Trong lòng mọi người âm thầm chửi rủa nhưng ngoài mặt vẫn hết sức nịnh nọt, người thì xoa vai, người thì đấm chân cho hần.

Lúc Tu Diệp gõ cửa phòng thì bất gặp cảnh tượng Triệu Tiền Tiến được hầu hạ chẳng khác nào hoàng đế thời xưa, cô đành ho khan hai tiếng để thu hút sự chú ý.

Mọi người nghe thấy tiếng thì quay lại, thấy ngay được Tu Diệp đang đứng ở cửa, bọn họ vội vàng đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội. Tu Diệp cũng đáp lễ, chào theo đúng nghi thức quân đội. Sau đó, cô lấy thiệp mời ra, phát cho mỗi người một tấm thiệp.

Mọi người nhận được tấm thiệp đỏ chói thì không khỏi sững sốt, người lấy lại tinh thần nhanh nhất là Triệu Tiền Tiến: “Tu sĩ quan thật sự muốn kết hôn?”

Thấy có người nghi ngờ, khoe môi Tu Diệp cứng đờ: “Cậu bị ngốc sao?”

Triệu Tiền Tiến lắc đầu: “Không, không dám suy đoán lung tung.”

Tu Diệp lạnh nhạt liếc mắt nhìn hần, sau đó cô cũng không mắng mà chỉ nói một câu: “Tết Nguyên Đán này nếu mọi người có thời gian thì tới nhé. Quà thì có thể tặng nhưng phong bì tôi không nhận đâu.”

Mọi người nhanh chóng giơ tay kính chào theo nghi thức quân đội, khí thế ngất trời: “Rồ!!”

Tiền Tu Diệp đi rồi lại nhìn chằm chằm thiệp cưới, máu bắt quái của mấy người ở đây lại nổi lên.

“Đây là tình huống gì thế?”

“Nghe đồn sĩ quan và thiếu tá không phải là một đôi. Chớp mắt một cái đã thấy sĩ quan kết hôn còn thiếu tá cũng đang yêu đương, mẹ nó, tôi rất buồn bực.”

Đột nhiên, có người hỏi: “Mấy cậu nói xem, là bác sĩ Cố theo đuổi Liều đội hay là Liều đội theo đuổi bác sĩ Cố?”

Có người đáp: “Chắc là Liều đội theo đuổi con gái nhà người ta. Cậu không thấy bộ dáng của bác sĩ Cố rất lạnh lùng à? Người như thế có thể theo đuổi Liều đội sao?”

Có người gật đầu, phụ họa theo: “Đúng thế. Nhớ hôm bay từ Quảng Đông về Bắc Kinh, đôi mắt Liều đội luôn nhìn về phía bác sĩ Cố.”

Đang trong lúc trò chuyện hăng say, bỗng nhiên mấy người đó bị đập vào đầu mấy cái, đang định truy lùng kẻ đánh lén thì Triệu Tiền Tiến thấp giọng dạy bảo: “Đáng đời mấy người suốt ngày phải hít đất, cả ngày cứ luôn miệng bác sĩ Cố bác sĩ Cố, ngu muốn chết.”

Mọi người im lặng, nhìn Triệu Tiền Tiến với ánh mắt căm giận thích.

Triệu Tiền Tiến hừ lạnh một tiếng, bày ra bộ dáng cao cao tại thượng: “Gọi là chị dâu.”

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Anh tới tìm em

Edit: Cải Trắng

Anh yêu em'

...

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Liễu Duệ đưa Cố Hiểu Thần và Tu Ly Thu trở lại nhà họ Ôn, rồi anh mới lái xe trở về thành phố.

Lúc xuống xe, Cố Hiểu Thần thấy một tay anh đóng cửa, một tay anh lấy từ trong túi áo ra bao thuốc. Anh rút một điếu thuốc ngậm trong miệng, bật lửa cầm trên tay nhưng chưa châm vào điếu thuốc.

Thật ra, anh cũng không phải là người nghiện thuốc lá, thỉnh thoảng sẽ hút một hai điếu thôi, không nhiều lắm. Nhưng sau khi gia nhập bộ đội, anh hút thuốc khá thường xuyên, đặc biệt là những lúc nhớ cô. Dường như anh muốn mượn điếu thuốc để vút hoặc áp chế nỗi nhớ đó xuống. Cuối cùng, anh phát hiện ra thuốc lá rất giống như thuốc mê, nó có thể làm tê liệt thần kinh của anh, có thể ức chế được một chút nỗi nhớ cô trong lòng.

Rồi trong lúc Cố Hiểu Thần xoay người, 'tách' một cái, ngọn lửa nhỏ bé lóe sáng trong đêm. Anh châm thuốc, hít một hơi sau đó nhả ra một vòng khói trắng.

Cách một tầng khói thuốc lá mỏng, anh nhìn chằm chằm vào bóng lưng gầy yếu càng lúc càng xa. Anh hơi híp mắt lại.

Diệp Đồng nghe thấy tiếng động cơ xe thì mở cửa sổ ngó ra ngoài, cô ta nhìn thấy từng người đang xuống khỏi chiếc xe oto màu đen. Người xuống lần lượt là Cố Hiểu Thần, Tu Ly Thu và một người đàn ông.

Người đàn ông đó đứng đưa lưng về phía cô ta nên cô ta không nhìn rõ khuôn mặt người đó. Có điều, bóng lưng đó vô cùng quen thuộc, hình như là...

Là cậu ấy? Liễu Duệ?

**

Rửa mặt xong xuôi, Cố Hiểu Thần vách khăn tắm trên cổ rồi ra chỗ gần cửa sổ đứng. Cô ngẩng đầu lên nhìn phía bên trên, trên đó là bóng đêm mờ ảo. Ánh trăng xinh đẹp đã bị lớp lớp mây đen che khuất, chỉ để lộ ra tia sáng yếu ớt, có hơi u ám.

Tiếng chuông nhẹ nhàng vang lên, cô cầm điện thoại xem, là Liễu Duệ gọi.

Nhận cuộc gọi.

Anh nói: "Anh tới nơi rồi."

"Đêm nay không có ánh trăng." Cô nói, hơi rũ mắt xuống, không tự chủ được mà lầm bầm: "Cũng giống như đêm hôm đó, không có ánh trăng."

Trong phút chốc, Liễu Duệ không phản ứng kịp: "Đêm đó? Là hôm nào?"

"Là cái hôm mà anh nói anh yêu em đấy." Cũng là đêm bọn họ trao nhau nụ hôn đầu tiên.

Ở đầu dây bên kia điện thoại, hô hấp Liễu Duệ như ngừng lại. Nhớ lại hồi đó, hình như anh cũng gọi điện thoại cho cô như thế này.

Hình như, đó là lần đầu tiên anh chủ động gọi điện thoại cho cô.

...

Sau khi nói ra ba chữ 'tớ yêu cậu', anh cảm giác như mình đã trút hết được tình cảm trong lòng ra, thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lúc quay về nhà, bên tai anh cứ vang vọng giọng nói của cô, cứ liên tục gọi tên anh.

Cứ như vậy, nhớ cô, nghĩ tới cô, tình cảm ập tới, rồi ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại gọi điện thoại cho cô.

Nhận cuộc gọi xong, cô không dám lên tiếng. Bận rộn một hồi, sau đó cô lén lút chạy ra ban công, lúc này mới dám mở miệng nói chuyện.

“Làm sao thế?” Anh hỏi.

Ở đầu dây bên kia điện thoại, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Mọi người ngủ rồi, tớ sợ đánh thức bọn họ.”

Sau hai câu trò chuyện, cuộc gọi của hai người rơi vào im lặng rất lâu.

Anh thường hay im lặng, mà Cố Hiểu Thần cũng có thói quen im lặng theo anh.

Cuộc gọi cứ nhảy từng giây từng phút một, lâu tới nỗi Cố Hiểu Thần đang đứng trên ban công cũng cảm thấy hơi tê chân. Một cơn gió lạnh thổi qua, cô theo bản năng co rúm người lại. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời thì thấy cả bầu trời đã bị mây đen che kín, hoàn toàn không có chút ánh sáng nào.

Bỗng nhiên, cô nói: “Đêm nay không có ánh trăng.”

Liễu Duệ đi tới gần cửa sổ, thông qua cửa kính nhìn ra ngoài. Cả bầu trời là một màu u ám, hoàn toàn không thể nhìn thấy ánh trăng.

Cố Hiểu Thần lại hỏi: “Rất sợ khi ánh trăng xuất hiện.”

“Sợ hãi?” Anh có chút khó hiểu.

Cô gật đầu, giọng nói hơi nặng nề: “Đúng vậy, tớ sợ nó sẽ quấy rầy giấc mộng của mình.”

Đột nhiên, Liễu Duệ bật cười.

Cố Hiểu Thần cảm thấy hơi ngứa ngáy: “Cười cái gì?”

“Cố Hiểu Thần, đầu óc cậu có vấn đề hả?”

Cố Hiểu Thần hừ lạnh: “Cậu mới là người đầu óc có vấn đề.”

Nói xong, cả hai người lại im lặng thêm mấy chục giây.

Ở đầu dây điện thoại bên kia, anh thở dài một cách bất đắc dĩ: “Cố Hiểu Thần, đây là sự thật.”

“Tớ biết...” Giọng nói của cô nghe có vẻ hơi buồn bực: “Nhưng vẫn cảm thấy khó tin lắm.”

Cách nhau một chiếc điện thoại, anh muốn cười nhưng không thể cười.

Trong hoàn cảnh lúc đó, anh thực sự muốn chạy tới tìm cô. Nhưng khi suy nghĩ đó vừa mới xuất hiện đã bị anh cưỡng ép áp chế xuống.

Tất cả đều thay đổi liên tục, chỉ có lịch sử luôn lặp lại một cách kinh người.

...

“Cố Hiểu Thần.”

Có giọng nói trầm thấp gọi tên cô.

Cố Hiểu Thần thu hồi suy nghĩ, nhẹ nhàng ‘ừm’ một tiếng.

Anh nói: “Anh tới tìm em.”

Anh tới tìm em.

Mấy chữ này, làm cho Cố Hiểu Thần ngây người.

Khoảng chừng 20 phút sau, anh tới nơi, xe ngừng cách sân khoảng mấy mét. Anh tắt đèn xe đi, gọi điện thoại cho cô.

Cố Hiểu Thần nhận điện thoại, sau đó vội vàng thay quần áo chạy ra ngoài.

Mới bước chân ra khỏi sân thì cả người đã bị một lực lớn lôi đi, cô sợ tới mức suýt chút nữa thì hét thành tiếng.

“Là anh.”

Đỉnh đầu truyền tới thanh âm quen thuộc.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, bóng dáng đó có chút mơ hồ. Trong đêm tối, chỉ có đôi mắt thâm thúy hẹp dài làm rung động lòng người.

Anh cũng nhìn cô, cười nhẹ.

“Làm em sợ muốn chết.” Giọng cô có chút oán trách.

Anh lại cười, tiếng cười vẫn trầm trầm như thế.

Chắc là do sợ làm người nhà cô thức giấc nên anh nhanh chóng đưa cô ngồi vào ghế phụ, quay đầu xe, đi tới đỉnh núi cách đó không xa.

Đối với Cố Hiểu Thần, con đường này rất quen thuộc. Cô hỏi anh: “Chúng ta đi lên núi làm gì thế?”

“Ngắm mặt trời mọc.”

“Bây giờ? Ngắm mặt trời mọc?” Cô đưa mắt nhìn đồng hồ, cảm thấy anh bị điên rồi: “Theo đúng giờ Bắc Kinh thì giờ là 2 giờ 52 phút, ngắm mặt trời mọc bây giờ à?”

Anh lại cười. Tiếng cười trầm trầm, đi vào lòng người, khiến người khác rung động.

Cứ như vậy, cô bị mê hoặc bởi tiếng cười của anh.

Hình như hôm nay, anh rất thích cười.

Theo bản năng, Cố Hiểu Thần quay người ngắm nhìn khuôn mặt tuấn tú của ai đó đang chìm trong đêm tối. Do ánh sáng không đủ nên cô chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt ai đó rất hoàn hảo.

Đường nét rõ ràng.

Xe chỉ có thể đi tới lưng chừng núi. Nếu muốn leo tới đỉnh núi thì phải dùng hai chân mà leo lên, đó là nơi xe không thể đi tới.

“Thế nên, muộn như này rồi còn tới đây chờ?” Cô hỏi.

Anh nghiêng đầu, nương theo ánh trăng mờ mờ mà liếc nhìn cô một cái, trong đáy mắt ngập tràn ý cười.

Vô cùng buồn bực.

“Đêm nay, anh cười cái gì thế?”

Anh không đáp lời, tự mình xuống xe rồi mở cửa ghế đằng sau ra. Anh kéo ngã ghế đằng sau xuống thành một chiếc giường nhỏ, rồi búng tay với cô: “Ra đằng sau đi.”

Tuy không biết anh muốn làm gì nhưng Cố Hiểu Thần vẫn nghe lời chui ra đằng sau. Anh cũng lên xe, đóng cửa lại, lôi kéo cô cùng nằm xuống ở băng ghế sau.

Nhìn chằm chằm vào nóc xe, lúc sau Cố Hiểu Thần di chuyển tầm mắt, nói: “Chiếc xe này to thật đấy.”

Tuy rằng lúc nằm xuống chân vẫn phải co lên nhưng cũng được coi là rộng rãi, không hề có cảm giác chật chội.

Anh nói: “Đây là xe Tiểu Nguyên dùng ở trước cửa quán bar, anh tùy tiện lái một chiếc tới đây.” Nếu biết phải trải qua một đêm như thế này thì anh đã chọn chiếc xe to hơn chút nữa.

Không hiểu sao, bầu không khí lại rơi vào yên lặng, chỉ còn tiếng hít thở đều đều của hai người đan xen nhau.

“Cố Hiểu Thần.” Bỗng nhiên, anh gọi cô.

Cô hơi xoay người về phía anh, nói: “Hả?”

Anh cũng xoay người nhìn về phía cô, ánh mắt thâm trầm nhìn thẳng.

Bốn mắt nhìn nhau, trong phút chốc, chỉ còn lại sự tĩnh lặng.

Bọn họ cứ như vậy mà yên lặng nhìn nhau, không nói một lời nào.

So với hồi còn đi học, cô đã gầy đi không ít. Cằm nhọn hơn, trên cánh tay cũng chẳng còn bao nhiêu thịt.

Lần trước, lúc ở khu vực gặp tai ương, nhìn cô giống như chỉ một trận gió thổi qua là ngã.

Nếu như không có anh, Cố Hiểu Thần, phải làm sao bây giờ?

Trong năm năm này, cô đã phải chịu đựng như thế nào?

Liễu Duệ cứ nhìn cô như thế rồi suy nghĩ mấy vấn đề.

Mọi âm thanh lúc này đều là sự tĩnh lặng. Một con muỗi bay vo ve gần tai Cố Hiểu Thần, cô đưa tay phẩy phẩy đuổi nó đi.

Có vẻ như anh cũng nghe thấy tiếng con muỗi đang vo ve nên bật dậy, bò lên phía đằng trước lấy đồ. Thứ anh lấy là một chai thuốc diệt muỗi, anh dùng nó phun vào bốn phía trong xe rồi đẩy nắp lại đưa cho cô.

Cô đưa tay ra nhận nhưng hình như anh không có ý định buông lọ thuốc xịt ra, kéo hai lần cũng không thấy buông tay.

Ấn đường Cố Hiểu Thần nhú lại, anh cố ý.

Kéo thêm một lần nữa nhưng anh vẫn không buông tay, cuối cùng, Cố Hiểu Thần buông tay ra, hừ lạnh: “Không cần nữa!!”

Thấy đáng vẻ này của cô, anh lại cười.

Trong xe chỉ nghe được tiếng cười của anh, trầm trầm quanh quẩn trong không khí.

“Lúc này nhìn anh cười có hơi giống...” Cô cố ý dừng ngay chỗ này, sau đó chớp chớp mắt, nhìn anh, ý trong câu nói, đã bộc lộ ra ngoài đủ rồi.

Giống cái gì?

Đôi mắt Liễu Duệ hơi híp lại. Anh tùy tiện để bình thuốc xịt muỗi sang một bên, sau đó anh chống tay xuống bên cạnh cô, thân hình cũng hơi đổ xuống. Ngừng ở một khoảng cách nhất định, đôi mắt đen nhánh thâm trầm nhìn thẳng vào cô.

Cố Hiểu Thần cũng không tránh né, nói nốt nửa cuối câu vừa rồi: “Giống như lưu manh.”

“Cố Hiểu Thần.” Anh lại tiến sát hơn, hơi thở như phả vào mặt cô: “Em cố ý.”

Cô đưa hai tay ôm lấy cổ anh, vẻ mặt đắc ý: “Đúng, em...” cố ý.

Anh nhẹ nhàng mút lấy môi cô, đem toàn bộ vẻ sau nuốt vào trong miệng. Đầu tiên là môi dưới, sau đó là môi trên, cuối cùng là cả đôi môi, cứ lặp lại liên tục như thế.

Trong xe, dần dần chỉ còn tiếng thở dốc của hai người.

Sau đó, anh hôn một đường thẳng xuống cổ cô, bàn tay cũng theo đó mà tiến vào bên trong áo, nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo mảnh khảnh. Từ đầu tới cuối, không di chuyển đi đâu khác.

Bởi vì anh biết, không thể thay đổi.

Cuối cùng, nụ hôn ướt át của anh cũng kết thúc. Anh vùi đầu vào cổ cô, nở nụ cười trầm thấp.

Lúc này, cô nghe được rất rõ ràng, hình như là nụ cười trào phúng.

“Cố Hiểu Thần.” Giọng nói trầm trầm truyền tới từ chỗ cổ cô.

Cô cúi đầu, liếc mắt nhìn người đang nằm trong lòng mình.

Anh ngẩng đầu, hai mắt đỏ ngầu lên vì tình cảm mãnh liệt vừa nãy vẫn chưa tan hết, gọi tên cô một lần nữa: “Cố Hiểu Thần.”

“Làm sao thế?”

Có lẽ là vì nghe thấy cô trả lời nên anh không tiếp tục gọi nữa. Duỗi tay đặt lên khuôn mặt cô, gạt đi mấy sợi tóc hỗn loạn, để lộ ra cái trán trơn bóng. Sau đó, anh hôn lên môi cô: “Anh yêu em.”

Cảm xúc trong mắt Cố Hiểu Thần thay đổi.

Môi anh dần dần dịch chuyển xuống dưới, vẫn là câu nói đó: “Anh yêu em.”

Những lời này, người nói vẫn là anh. Nhưng không hiểu sao sau năm năm nghe lại thì con tim đau nhói, mắt hơi cay cay, nước mắt không nghe lời mà rơi xuống.

Sợ anh nhìn thấy mình khóc, đôi tay đang bám lấy cổ anh dùng thêm sức, đè ép môi anh hôn lên môi mình.

Từ trước tới nay, kỹ thuật hôn của cô rất vụng về. Ngoại trừ việc gặm nhấm và mon trớn một chút ra thì không còn gì khác.

Một nụ hôn dài, hơi loạn.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, anh chỉnh lại ghế, kéo dần khoảng cách với cô, rồi nhìn cô chăm chăm không chớp mắt.

Nhìn đôi mắt của cô, nhìn bản thân mình trong đôi mắt đó.

Anh hơi nâng mặt Cố Hiểu Thần lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt. Ngón tay trượt dọc theo gò má cô, rồi lại chậm rãi lau dịch lên phía trên, xong xuôi, anh mới thu tay về. Động tác như có như không, mang theo ý nghĩa sâu xa.

“Sao lại khóc?” Anh hỏi.

Cô nghiêng mặt, không thừa nhận chuyện vừa rồi: “Khóc lúc nào chứ?”

Anh không dám phản bác cô, chỉ vòng hai tay ra ôm cô vào trong lòng. Cúi đầu, anh hôn lên đỉnh đầu Cố Hiểu Thần, khoe miệng hơi cong lên.

Cố Hiểu Thần của anh đã quay trở về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Cô Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 30: Hai người cứu giúp

‘Cùng một ước mơ’

...

Tối khoảng bốn rưỡi sáng, Liễu Duệ đánh thức Cố Hiểu Thần đang ngủ say.

Mí mắt cô nặng nề mở ra, vì còn buồn ngủ nên giọng cô hơi khàn: “Mấy giờ rồi?”

“Bốn rưỡi rồi, đi bộ từ đây lên đỉnh núi là tới 5 giờ.” Anh nói.

Đối với kiểu thỉnh thoảng lại bị đánh thức giữa chừng đã sớm trở thành thói quen của cô. Cô không kéo dài thời gian làm gì, nhanh chóng đứng dậy đi xuống xe.

Gió thu thổi tới, mang theo hơi thở lạnh lạnh, khiến cho cơ thể cô run lên.

Đột nhiên có áo khoác phủ lên người, cô nghiêng đầu nhìn Liễu Duệ lúc này chỉ mặc mỗi cái áo ngắn tay, hỏi: “Anh không lạnh à?”

Anh hơi nhếch môi rồi nhìn về phía đỉnh núi, không trả lời vấn đề của cô mà hỏi: “Có muốn đi cưỡi ngựa không?”

“Cưỡi ngựa?”

Anh hơi khựng chân xuống, đưa lưng về phía cô: “Anh công em.”

“Anh điên rồi.” Cô tức giận đứng thẳng anh: “Anh vừa mới được phẫu thuật đấy, thế mà dám công em.”

Anh chỉ cười, không lên tiếng. Để cô ngã trên lưng mình rồi anh đứng thẳng người lên, công cô đi. Chủ yếu là vì cô nhẹ, thế nên khi công anh cũng không có cảm giác lắm. Công cô leo lên đỉnh núi dường như còn dễ hơn việc mang theo vật nặng đi bộ năm kilomet.

Cố Hiểu Thần nằm trên lưng anh nhưng cảm thấy rất bất an. Muốn giẫy dụa nhưng thấy địa hình nên đây gặp ghềnh thì chân chừ, cuối cùng chỉ có thể lên tiếng kháng nghị: “Liễu Duệ, mau thả em xuống!”

Người nào đó làm như không nghe thấy.

“Liễu Duệ!!” Cô tức giận gọi tên anh.

Không ngờ câu kháng nghị của cô lại bị người nào đó khinh bỉ: “Với số cân nặng này của em, nhiều lắm là như đang cào ngựa.”

Đúng là khiến người khác tức chết mà không làm được gì.

Đang muốn tiếp tục nói thì anh dừng chân bước chân lại. Anh hơi nghiêng đầu, dư quang trong ánh mắt liếc cô một cái, nhàn nhạt lên tiếng cảnh cáo: “Cố Hiểu Thần, thành thật một chút cho anh, đừng để anh quăng em xuống thì lại kêu đau.”

Sắc trời vẫn còn hơi tối, cô chỉ có thể thấy được một nửa khuôn mặt anh.

Đối với Cố Hiểu Thần mà nói, Liễu Duệ là ‘tâm ma’ của cô. Chỉ cần anh liếc mắt một cái, nói một câu thì đều làm cô không kiềm chế được.

Bất tri bất giác, bàn tay đang nắm chặt thành quyền buông lỏng.

Thấy cô không còn giãy dụa nữa, ánh mắt Liễu Duệ mới thay đổi. Trong lòng anh âm thầm thở dài một tiếng, đúng là bất đắc dĩ tới cực điểm.

Anh công cô đi lên núi. Lúc đi qua những chỗ có nhánh cây thấp sẽ nhắc nhở cô cúi đầu xuống, sau đó anh nói chuyện qua qua với cô hai ba câu, thực ra là để xem cảm xúc của cô lúc này như thế nào.

Tới khi đến đỉnh núi, Cố Hiểu Thần giơ tay lên xem đồng hồ. Nói thật, hồi còn đi học cô cũng rất hay leo lên đỉnh núi này chơi, dựa theo tốc độ của cô thì trong vòng nửa tiếng không thể leo được tới đây. Nhưng anh chỉ mất hai mươi phút để leo được lên đây, hơn nữa anh còn đang công cô, còn có vết thương nữa.

Đúng là làm cho người khác kinh ngạc.

“Quân đội cũng huấn luyện mấy chuyện này sao?” Cô hỏi.

“Mang vật nặng để chạy lên núi là hạng mục rất bình thường.” Anh trả lời một cách bình thản.

“Chạy lên núi?” Mấy chữ này vượt ngoài sức tưởng tượng, trong đầu cô không có khái niệm này.

“Như vừa nãy thì được gọi là đi bộ, còn khi huấn luyện trong quân đội thì phải chạy lên.”

Nhìn anh, Cố Hiểu Thần nhũn mày lại: “Mấy thứ như này...” Đột nhiên vốn từ cạn kiệt.

Anh nhìn sang: “Gì cơ?”

Suy nghĩ một lát, cô dùng từ mình mới nghĩ ra: “Đây là loại huấn luyện mà mọi người gọi là huấn luyện ma quỷ?”

Huấn luyện ma quỷ?

Anh hơi cong môi lên, khuôn mặt bình thản thoáng qua nét vui mừng. Đối với anh mà nói, hạng mục huấn luyện công vật nặng chạy lên núi đã là hạng mục đơn giản nhất rồi. Đơn giản tới nỗi không còn gì sánh nổi.

Có điều, anh không muốn nói chuyện này với cô, nó quá mức nặng nề.

Đưa tay xoa xoa đầu cô, anh phải khiến cho cô an tâm mới được: “Cố Hiểu Thần, anh sẽ không để bản thân mình bị làm sao đâu.”

Trên đầu cảm nhận được sự ảm áp nơi lòng bàn tay anh, Cố Hiểu Thần cúi đầu, mím môi, giọng nói cô lộ rõ sự không vui: “Nhưng anh vẫn phải vào phòng phẫu thuật.”

Cả người toàn là máu, để người khác nâng mình đi, sống chết không rõ.

Đây là ‘không để bản thân bị làm sao’ mà anh nói à?

Liễu Duệ cảm thấy đau đầu, thực sự là vô cùng bất đắc dĩ. Tay anh hơi dùng lực, lập tức ôm cô vào trong lòng.

Nghe thấy tiếng tim anh đập rõ ràng, giống như bóng rổ đang đập xuống đất theo quy luật nhất định, điều này làm cho người khác an tâm.

Sự rung động trong lòng khó có thể kiềm chế, cô đưa tay ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh.

Theo đó, thanh âm trầm thấp của anh truyền từ trên đỉnh đầu xuống: “Cố Hiểu Thần, em có nghe thấy không? Tiếng trái tim anh đang đập.”

Tiếng tim anh đang đập như muốn nói cho cô biết, bây giờ anh rất ổn.

Có điều, chỉ là bình yên lúc này thôi.

Nhớ lại cảnh tượng cả người anh toàn máu được đẩy vào trong phòng phẫu thuật. Cố Hiểu Thần đưa tay ôm anh chặt hơn, còn hỏi: “Tại sao anh lại lựa chọn thi vào trường quân đội?”

Nếu anh không đi giờ bọn họ đã rất hạnh phúc, hạnh phúc, hạnh phúc...

Dứt lời, cô cảm nhận được cả người anh hơi cứng lại.

Cảm giác có chút vi diệu.

Cố Hiểu Thần hơi liếc mắt, im lặng nhìn sắc mặt anh biến đổi.

Một lát sau, anh mới nói: “Ban đầu là vì di nguyện của ông ngoại, sau đó, là bởi vì sinh mạng.”

“Sinh mạng?” Cố Hiểu Thần nhú mày, ngẩng đầu lên. Nương theo sắc trời âm đạm, cô nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh.

Cô thấy sự nặng nề trong đôi mắt anh đang chậm rãi toát ra.

Càng lúc càng nặng nề, nơi đó giống như là vực sâu sắp bị chôn vùi, để cho người khác không thấy rõ cảm xúc bên trong.

“Đúng vậy. Là sinh mạng.” Anh nói, mắt hơi giật giật. Anh đưa mắt nhìn về phương trời xa xa dù không biết đó là nơi nào, sắc mặt nghiêm túc: “Đó là nhiệm vụ đầu tiên của anh, giải cứu hai mẹ con. Bé gái đó hình như mới được năm tuổi, ánh mắt vừa to vừa tròn, nhìn rất giống Liễu Khê lúc nhỏ. Thật sự rất giống...”

Giọng nói anh bắt đầu đứt quãng: “Giống tới nỗi khiến cho anh hoảng hốt, khiến cho anh ngạc nhiên... Anh, anh thật sự không có cách nào từ chối khi đôi mắt to tròn đó nhìn anh nói lời cảm ơn. Càng không thể phủ nhận tâm tình của mình khi đó, như là vừa cứu được Liễu Khê, cứu được mẹ, cứu được cả bản thân.”

Bé gái đó làm cho anh nhớ tới khi Liễu Khê lên bốn, cô nàng đã khóc đòi bố.

Cô nàng vừa khóc vừa nói: “Vì sao tất cả mọi người đều có bố? Chỉ có con là không có.”

Liễu Thâm kiên nhẫn an ủi cô: “Bởi vì chúng ta không giống những người khác.”

“Vì sao lại không giống như những người khác ạ?”

Liễu Thâm vừa cười vừa lau nước mắt cho Liễu Khê. Bà nhẹ nhàng an ủi: “Mỗi người chúng ta, không ai giống nhau cả. Có người có bố, có người không có. Giống như là con có anh trai mà cô người thì không có. Con nhìn Kinh Vũ đi, không phải chị ấy không có anh trai sao?”

Liễu Khê nghe cái hiểu cái không. Đôi mắt to tròn đẫm nước mắt chớp chớp liên tục, nói với bà nội bằng giọng hơi khàn: “Là như thế ạ?”

“Chính là như thế.” Liễu Thâm nói.

Liễu Khê hỏi bằng giọng tủi thân: “Có phải về sau con cũng không có bố không ạ?”

“Đúng vậy, về sau Kinh Vũ cũng không thể có anh trai.”

Là như thế sao?

Liễu Duệ cười lạnh, đương nhiên chuyện không phải như vậy.

Người đàn ông đó không cần bọn họ, ông ta đã ném bọn họ đi như thể vứt rác, không chút lưu tình cũng chẳng chút lưu luyến, chỉ hận không thể nhanh chóng ném đi để tránh làm ô uế bản thân mình.

Đối với Liễu Thâm, hai đứa trẻ này là mong ước cả đời của bà. Nếu như không có hai đứa trẻ này thì có lẽ bà không thể kiên trì tới bây giờ.

Nhắm mắt lại, hình ảnh Liễu Khê với đôi mắt to tròn đẫm nước mắt lại hiện lên, cách một tầng nước mắt, vô cùng trong suốt.

Anh không muốn, không muốn để sinh mạng mỏng manh như thế.

Nếu như một người không thể đi về phía có ánh mặt trời thì chắc chắn họ đang đi vào con đường chết.

Cái anh muốn cứu vớt không phải là người đó mà là ánh mặt trời của người đó, sự mong đợi của người đó.

Ngoại trừ cái này, thì chẳng còn cái gì làm động lực để người ta sống.

Có lẽ, đây là nhân tính.

Chân trời như xé toạc bức màn che, ánh sáng vàng kim nhàn nhạt lộ ra, rạch một đường chân trời. Chúng nhẹ chạm lên núi, nhẹ rơi vào ánh mắt anh.

Nặng nề, nhưng đậm màu.

Cố Hiểu Thần nhìn vào đôi mắt anh, nhìn vào con người anh có thể nhìn thấy rõ bản thân mình. Đứng dưới một tầng ánh sáng vàng trắng, sắc mặt anh dịu dàng.

Nhìn sâu vào trong đôi mắt đỏ, thấy được nội tâm chân thật của anh, ngược lại cô cảm thấy...

An tâm.

Bởi vì bọn họ đều là người cứu giúp.

Cô cứu chữa cơ thể, anh cứu chữa những gửi gắm.

Việc anh trở thành một người quân nhân lí tưởng không liên quan gì tới cô nhưng những chuyện anh làm lại có điểm tương tự cô.

Giống như là trách nhiệm tương đương, không hẹn mà hợp.

Ấn ý như thế, rất vi diệu, cũng rất kỳ lạ.

Giống như là được định trước vậy.

Vận mệnh, khiến cho, bọn họ, yêu nhau.

**

Liễu Duệ đưa Cố Hiểu Thần trở về nhà họ Ôn. Xe dừng lại ở con đường cách đó không xa, đây cũng là chỗ bọn họ hay hẹn nhau thời còn đi học.

Xe chậm rãi đỗ lại, một tay anh đặt trên vô-lăng, tay còn lại thì lười biếng tì vào bên cửa sổ.

“Có muốn vào gặp ông ngoại một chút không?” Cố Hiểu Thần hỏi anh.

Đôi mắt của anh hơi liếc về phía cô, giống như là đang nghiêm túc suy nghĩ. Qua vài giây, anh lắc đầu: “Để lần sau đi, lần sau sẽ chính thức gặp mặt.”

Thời trung học yêu đương thì sợ người nhà cô phát hiện ra bọn họ yêu sớm. Tới bây giờ thì lại sợ người nhà cô có ý kiến với mình. Vẫn nên chuẩn bị đầy đủ một chút rồi đi tới gặp mặt thì tốt hơn.

“Ông ngoại cũng không phải người không biết chuyện về anh.” Cố Hiểu Thần khuyên như: “Tới cũng tới rồi, đi vào thôi.”

Liễu Duệ kiên trì: “Để lần sau anh sẽ tới gặp mặt chính thức.”

Trộm đưa cháu gái nhà người ta đi ra ngoài lúc nửa đêm, giờ lại nghênh ngang đi vào nhà, nghĩ thế nào cũng cảm thấy làm thế là mặt dày vô sỉ.

Khó lắm mới thấy anh khiếp sợ, Cố Hiểu Thần cười.

Nhìn bộ dáng cô vui vẻ khi thấy người khác gặp họa, Liễu Duệ chỉ có thể lắc đầu một cách bất đắc dĩ. Anh đưa tay qua, đặt lên khuôn mặt cô, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve phần dưới mắt cô, nhàn nhạt dặn dò: “Đi về ngủ một giấc đi.”

Đoạn trò chuyện này rất quen thuộc. Trước kia bọn họ cũng có hẹn hò buổi đêm, tới sáng khi tạm biệt, anh luôn dặn cô đi về ngủ bù.

Trong lòng như vừa được rót mật, cô xấu hổ gật đầu, lộ ra bộ dáng như thiếu nữ mới yêu.

Mất thấy mặt cô hơi hồng, Liễu Duệ không thể tiếp tục thờ ơ nữa. Bàn tay hơi dùng sức, để khuôn mặt cô tiến gần lại đây, hôn lên khóe môi cô một cái.

...

Cố Hiểu Thần xuống xe đi vào trong sân. Đầu tiên là quan sát xung quanh, thấy không có người mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Né tránh, xoay người, đóng cửa.

Trái tim đang lơ lửng giữa không trung cuối cùng cũng bình yên trở lại. Rõ ràng không có tâm tư khác nhưng anh cứ hôn cô, rồi trêu chọc cho cô đỏ hết cả mặt mới tha.

Cũng chính vào giây phút này, giọng nói ồm ồm của Ôn Viễn Chí vang lên sau lưng cô: “Đi với tên nhóc kia à?”

Phản ứng đầu tiên của Cố Hiểu Thần là giật mình, sau đó cả người cô cứng đờ, ngơ ngác quay đầu lại nhìn. Ôn Viễn Chí đang chống gậy đứng đó, mũi chân dừng lại, tầm mắt nhìn về phía, cứ nhìn mãi theo chiếc xe oto màu đen đang dần biến mất. Không thấy Cố Hiểu Thần trả lời, ông lại hỏi: “Có phải là tên nhóc đó không?”

“...Đúng ạ.” Giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Ôn Viễn Chí hừ lạnh một tiếng, giọng nói nghe rõ sự không vui: “Nhiều năm trôi qua như vậy rồi mà tên nhóc đó vẫn không lễ phép chút nào.”

“Ông ngoại, không phải vậy đâu ạ.” Cô bắt đầu giải thích thay cho Liễu Duệ: “Là bởi vì...”

Chòm râu của Ôn Viễn Chí rung lên, ông trừng mắt nhìn cô: “Cháu còn chưa được gả ra ngoài đâu, sao tâm lại chạy theo người khác rồi.”

Ông vừa nói xong, Cố Hiểu Thần ngậm miệng.

Ôn Viễn Chí liếc mắt nhìn Cố Hiểu Thần đang im lặng, mắt tự nhiên ho khan hai tiếng: “Sau này tên nhóc đó tới thì bảo nó vào uống với ông ly trà.”

Nghe thấy ông nói vậy, Cố Hiểu Thần như được đại xá, vội vàng đỡ Ôn Viễn Chí đi vào bên trong, bộ dáng cúi đầu khom lưng: “Vâng vâng vâng!! Nhất định phải thế ạ!!”

Từ trước tới nay, Ôn Viễn Chí không bao giờ can thiệp vào chuyện tình cảm của con cháu. Cho nên, lúc trước khi Ôn Lăng Lan nhất quyết tới phương Bắc lấy chồng, ông cũng chỉ có thể mặc kệ.

Có điều, nhà họ Ôn thoải mái nhưng nhà họ Cố thì lại rất cứng nhắc, có thể nói là như hai thái cực trái ngược nhau.

“Ông nội cháu có đồng ý không?” Ôn Viễn Chí uống một ngụm trà rồi hỏi Cố Hiểu Thần.

Cố Hiểu Thần ngịch ngịch dụng cụ pha trà, nói: “Cháu vẫn chưa nói với bọn họ.”

Ôn Viễn Chí thờ dài: “Chỉ sợ lão già ngang ngạnh đó không đồng ý thôi, hơn nữa cháu còn chuyện đó, chỉ sợ...”

Nói tới đây, bỗng nhiên ông dừng lại.

Cố Hiểu Thần hiểu được tiếp theo ông muốn nói gì, cười chua xót: “Để nói sau đi ạ.”

Ôn Viễn Chí an ủi cô: “Từ sau vụ việc đó, ông nội cháu cũng không quản chặt nữa mà.”

Cố Hiểu Thần cúi đầu, đem ấm trà để xuống bàn: “Cháu đã đồng ý với Ly Thu là đưa con bé tới trường học nhìn một chút, cháu đi lên tầng gọi con bé dậy đã.” Nói xong, cô nhanh chân chạy lên tầng.

Gần như là bỏ chạy trốn chết.

Nhìn chằm chằm vào bóng dáng đang vội vàng bỏ chạy kia, Ôn Viễn Chí cúi mặt xuống, thờ dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chắc chắn

Edit: Cải Trắng

‘Chắc chắn hơn bất cứ lúc nào’

...

Tu Ly Thu đưa mắt nhìn Cố Hiểu Thần đang ngồi ở ghế lái. Áp suất bầu không khí trong xe nặng nề, rất lâu không tan đi.

Đại khái là vì cô bé chưa từng nhìn thấy một Cố Hiểu Thần như vậy. Từ ánh mắt đến khóe môi, cả khuôn mặt như là tảng băng lạnh lùng, Tu Ly Thu cũng không dám tùy tiện mở miệng. Cô bé ngồi im ở ghế phó lái, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn cô, âm thầm quan sát.

Cuối cùng đã tới cổng trường, Cố Hiểu Thần dừng xe, tắt máy, nhưng cả người không nhúc nhích, tay vẫn đặt chân vô-lãng, có chút ngây ra.

Thời gian trôi qua được khoảng hai phút thì Tu Ly Thu dè dặt gọi cô: “Dì ơ?”

Cố Hiểu Thần khôi phục tinh thần, nghiêng đầu nhìn Tu Ly Thu, sự lạnh lùng trong đôi mắt vẫn chưa biến mất.

Chờ khoảng hai giây, Cố Hiểu Thần nói: “Cháu vào trong xem đi, dì ở ngoài này chờ cháu.”

Có lẽ vì thấy tâm trạng Cố Hiểu Thần không ổn định nên cô bé không dám phản bác, ngoan ngoãn gật đầu: “Dì chờ cháu một chút, cháu sẽ ra nhanh thôi ạ.”

“Không cần vội.” Cố Hiểu Thần nói.

Giọng nói lạnh nhạt như thế kia khiến Tu Ly Thu nhủu mày lại. Trong ấn tượng của cô bé thì lúc nào Cố Hiểu Thần cũng mang vẻ mặt ôn hòa, hiếm khi nào cô lại trưng ra vẻ mặt lạnh lùng như thế này, cô bé cảm thấy không quen.

Do dự mấy giây, cuối cùng Tu Ly Thu cũng tháo đai an toàn ra, xuống xe, đi về phía cổng trường học.

Gió thu lượn quanh, làm lá vàng bay tung lên hỗn độn.

Những tầng mây trên trời tụ lại, che đi ánh mặt trời ảm áp, dường như nhiệt độ lại giảm thêm mấy độ.

Một mình Cố Hiểu Thần ngồi trên xe, nhìn ra ngoài cửa sổ tới ngầy người.

Đôi tay đặt trên vô-lăng có hơi tê nhưng chủ nhân của nó không thèm để ý.

Trên bầu trời từng đám mây trôi lững lờ, hết đám mây này tới đám mây khác bay tới, hết tan lại hợp. Không biết thời gian đã qua bao lâu nhưng Tu Ly Thu vẫn chưa đi ra khỏi trường học.

Đúng lúc này, phía xa xa có một người đi tới. Là một người đàn ông.

Đôi mắt đen nhánh của Cố Hiểu Thần nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang đi về phía mình. Sau đó, anh kéo cửa xe, cúi đầu hôn lên trán cô, âm thanh trầm thấp từ trên đỉnh đầu truyền đến: “ Cố Hiểu Thần, không phải anh bảo em về ngủ sao? ”

Trong nháy mắt, cô khôi phục tinh thần, giương đôi mắt ngầy dại ra nhìn anh.

Làn da của anh màu lúa mạch, đôi mắt đen, tóc ngắn cũng là màu đen, có khuôn mặt điển hình của người phương Đông. Nhưng góc cạnh khuôn mặt lại vô cùng rõ ràng, nhìn cũng có chút tinh tế như khuôn mặt người phương Tây.

Khuôn mặt anh như in dấu lại những năm tháng thăng trầm mà anh phải trải qua, không biết vì sao, trong lòng bỗng dưng rung động, cô duỗi tay ra ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh.

Nhắm mắt lại, cô cảm nhận được trên người anh có mùi thuốc lá nhàn nhạt, ngửi thấy là cảm giác trong lòng an tâm hơn.

Anh đưa mắt nhìn xuống, tay đặt lên lưng cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

“ Ly Thu nói với anh à? ” Cô nhẹ giọng hỏi.

“ Ừm. ” Anh nói: “ Ly Thu nói con bé muốn tự mình đi dạo một chút, sợ em đợi ở đây cảm thấy nhàm chán nên bảo anh tới đây đưa em đi. ”

Cố Hiểu Thần cười cười: “ Anh nghe lời con bé thế. ”

Anh không tiếp lời, mặt hơi nghiêng, tiếp xúc với làn da lạnh lạnh của cô, mang tới cho cô sự ấm áp.

Không phải là anh nghe lời Ly Thu, mà là do cô bé bảo: “ Sau khi nói chuyện với cụ xong thì sắc mặt đi không tốt, cả người hốt hoảng... ”

Lời còn chưa nói xong, anh đã cắt ngang: “ Cháu đang ở chỗ nào? ”

“ Trường tiểu học số hai. ”

Cứ thế, anh còn vượt hai lần đèn đỏ để chạy tới đây. Từ xa anh đã nhìn thấy xe cô, cô ngồi trong xe thần hồn phách lạc, đôi mắt trống rỗng vô hồn, khuôn mặt lạnh lùng, chỉ thế thôi đã khiến lòng anh thất lên.

Một Cố Hiểu Thần như thế không phải là Cố Hiểu Thần của anh. Cô lạnh lùng, xa cách như thế giống như viên đạn của kẻ địch, vô tình bắn thẳng vào lòng anh.

Bờ môi hơi mấp máy, Liễu Duệ đem môi dán lên vành tai cô, cắn nhẹ: “ Cố Hiểu Thần, chúng ta về Bắc Kinh gặp bố mẹ em đi. ”

Sự lo lắng của cô dễ dàng bị anh đoán ra, ánh mắt run lên: “ Anh chắc chắn chứ? ”

“ Chắc chắn. ” Anh nói: “ Chắc chắn hơn bất cứ lúc nào. ”

“ Nhưng mà ông nội... ” Cô dụi dụi đầu vào cổ anh, ngập ngừng: “ Ông nội sẽ không đồng ý. ”

Từ lúc bắt đầu đã không đồng ý rồi.

Đối với Cố Triển Chiêu mà nói, ông rất quan tâm người đàn ông mà khiến cháu gái ông yêu sớm có tiền đồ như thế nào. Hơn nữa, anh còn sinh ra trong gia đình đơn thân, sau đó thi vào quân đội, có thể nói là ông ngày càng phản đối. Cuối cùng, cô còn sinh non nữa, nhà họ Cố chắc chắn sẽ không để cho cô và Liễu Duệ ở bên nhau.

Anh dùng môi cọ cọ vào vành tai cô, thanh âm trầm thấp rót vào trong tai cô từng chút một: “ Cho dù người trong thiên hạ không đồng ý cho chúng ta ở

bên nhau thì anh cũng sẽ không buông tay. Cố Hiểu Thần, từ lúc bắt đầu tới giờ, người em yêu luôn luôn là anh, không có người thứ hai. ”

Cố Hiểu Thần, từ lúc bắt đầu tới giờ, người em yêu luôn luôn là anh, không có người thứ hai.

Lời tuyên bố cực kỳ tự tin.

Nhưng mà, cô rất thích nhìn anh tự tin tới cuồng vọng như vậy.

Ý loạn tình mê.

Hai tay giờ lên ôm lấy cổ anh, kéo ra một khoảng nhất định rồi ngẩng lên nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy đó.

Giống như là biết cô sẽ làm gì, đầu anh hơi cúi xuống, khoảng cách giữa hai khuôn mặt gần thêm một chút.

Tay Cố Hiểu Thần đang để trên cổ anh hơi dùng sức kéo, hôn lên bờ môi mỏng đó.

Nụ hôn của hai người càng lúc càng mãnh liệt. Giống như là không được thỏa mãn, một tay Liễu Duệ đặt trên eo cô, một tay khác thì giữ ở ót, triền miên dây dưa.

Môi lưỡi dây dưa, da thịt chạm vào nhau nóng bỏng.

Tất cả đều trở nên hỗn loạn.

‘Bíp...’ Một tiếng còi xe chói tai vang lên khiến cho hai người đang ý loạn tình mê hoàn hồn.

Hóa ra là do động tác của bọn họ quá mãnh liệt, nhất thời mất cân bằng nên tay tự đập vào còi xe, khiến cho cả hai kinh sợ.

Cố Hiểu Thần thở phào một hơi, sau đó đẩy anh ra. Cô ngó nhìn xung quanh, xác định không có ai mới cảm thấy yên tâm. Vừa quay đầu thì cô đã nhìn thấy Liễu Duệ nhìn mình với ánh mắt xấu xa, bỗng chốc sắc mặt cô đỏ lên, cô vùi đầu vào ngực anh, giọng nói mang theo chút hèn dối: “Liễu Duệ...”

Một tay anh đặt trên lưng cô, rồi chậm rãi để cô ngồi thẳng lên. Anh cười, ngay cả lúc nói cũng mang theo ý cười trong đó: “Người học y như em chắc chán mệt mỏi hơn. ”

Nói xong, hai tay anh lại vòng ra sau lưng cô, ôm trọn cô vào lòng. Tiếng cười trầm trầm vang lên.

Im lặng một lúc, rồi anh lặp lại câu nói khi nãy: “Cố Hiểu Thần, chúng ta trở về Bắc Kinh gặp bố mẹ em đi. ”

Người trong lòng đột nhiên căng thẳng.

Cô níu lấy áo bên hông anh, kéo ra khoảng cách rồi ngấm nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh. Im lặng suy nghĩ mấy giây rồi cô gật đầu, ánh mắt kiên định: “Ngày mai chúng ta sẽ về đó. ”

Đôi mắt đen nhánh của anh nhìn thẳng cô, bình tĩnh: “Được. ”

...

Năm giờ sáng ngày hôm sau, Cố Hiểu Thần kéo vali hành lý ra khỏi đại viện nhà họ Ôn. Tu Ly Thu còn buồn ngủ nhưng vẫn cố dậy để tiễn cô, còn lưu luyến ôm cô không rời, làm nũng: “Di à, di nhất định phải nói cho cô cháu biết nhé, khi nào rảnh hãy tới đây thăm cháu. ”

Cố Hiểu Thần xoa xoa đầu Tu Ly Thu, đồng ý: “Được rồi. ”

Diệp Đồng chuẩn bị trái cây xong cũng chạy ra, dặn dò vài tiếng: “Bình thường ở bệnh viện bận rộn cũng đừng quên tự chăm sóc bản thân mình nhé. ”

“Mẹ yên tâm đi, cháu sẽ tự chăm sóc tốt bản thân mình. ”

Diệp Đồng cười khê, nói: “Nói xong tự thấy đây giống chuyện để người khác chê cười. ”

Cố Hiểu Thần xấu hổ.

Diệp Đồng dừng lại không nói nữa, vốn dĩ bà cũng chỉ dặn dò theo quán tính.

Cố Hiểu Thần lên xe, nhưng vừa đóng cửa xe lại thì lập tức hạ cửa sổ xuống.

Tu Ly Thu đưa mắt nhìn về phía đó, còn dặn dò thêm: “Di nhất định phải nói cho cô cháu biết đấy nhé, bảo cô rảnh rồi thì tới thăm cháu. ”

Cố Hiểu Thần cảm thấy bất đắc dĩ, đành đồng ý lại lần nữa: “Di biết rồi. ”

Tu Ly Thu bĩu môi, vẫn cảm thấy có chút đau lòng. Trước kia lúc nào cô bé cũng ở bên cạnh Tu Diệp, điều đó đã thành thói quen, giờ đột nhiên cô rời đi

nên thấy không ổn. Mấy ngày nay ở Quảng Đông, cô bé luôn có Cố Hiểu Thần làm bạn nên cũng không thấy cô đơn lắm. Giờ ngay cả Cố Hiểu Thần cũng rời đi, chỉ còn mình cô bé ở trong khung cảnh lạ lẫm này.

Đương nhiên Cố Hiểu Thần có thể nhìn ra chút tâm tư bé nhỏ của cô bé, cô đưa tay xoa đầu Tu Ly Thu: “Ông nội và cậu mẹ sẽ luôn ở bên cạnh cháu.”

Tu Ly Thu rầu rĩ không vui nhưng chỉ có thể gật đầu: “Cháu sẽ tập quen.”

Cố Hiểu Thần cười nhẹ. Điều này đúng là làm khó cô bé rồi. Khi mới sinh ra đã không còn mẹ, tuổi nhỏ bố cũng mất, từ nhỏ đã phiêu bạt khắp nơi không có chỗ ở cố định.

“Ly Thu, sau này nơi đây chính là nhà của cháu, cháu không cần phải chạy đi chạy lại khắp nơi nữa.”

Đột nhiên, Tu Ly Thu giữ chặt lấy Cố Hiểu Thần, hỏi: “Dì, về sau con của dì có đưa về đại viện nhà họ Ôn chơi không?”

Trong nháy mắt, sắc mặt cô trắng bệch.

Sờ thấy lòng bàn tay cô đồ đầy mồ hôi lạnh, Tu Ly Thu nhíu mày: “Dì, dì lạnh lắm hả?”

Cố Hiểu Thần im lặng rút tay về, lắc đầu một cách hoảng hốt.

Phía xa xa, Diệp Đồng gọi Tu Ly Thu: “Ly Thu, mau về đây thôi, đừng khiến dì cháu muộn giờ bay.”

“Vâng...” Tu Ly Thu đáp lại, sau đó cô bé nói lời tạm biệt với Cố Hiểu Thần: “Dì, cháu đi về nhà trước đây, có gì dì hãy nhắn tin trên wechat cho cháu nhé.”

Cố Hiểu Thần gật đầu: “Ừm, mau đi về đi.”

Cách một Cố Hiểu Thần, cô bé nhìn Liễu Duệ đang ngồi ở ghế lái, không hề nể nang gì mà buông lời hăm dọa: “Dì của cháu giao cho chú, chú mà bắt nạt dì ấy thì cháu sẽ nói cho ông nội biết, để ông nội cách chức chú.”

Nhìn bộ dạng cô bé vô cùng nghiêm túc, Liễu Duệ phối hợp: “Biết rồi, đang gió lớn đấy, mau về đi.”

Tu Ly Thu bĩu môi, mặc dù không cam tâm nhưng cô bé vẫn phải quay về nhà.

Mất thấy xe oto màu đen đã biến mất khỏi tầm mắt, Tu Ly Thu mới thôi không nhìn nữa.

Diệp Đồng đang đứng ở trong viện lại gọi: “Ly Thu... mau quay lại đây!!”

Lúc này, Tu Ly Thu mới chậm rãi di chuyển bước chân, xoay người đi vào bên trong.

Diệp Đồng vội vàng kéo cô bé đi vào trong, đóng cửa sắt lại liền xua bớt khí lạnh trên người Tu Ly Thu, bà buồn bực nói: “Xem cháu kia, ngay cả áo khoác cũng không thèm mặc.”

Nhưng Tu Ly Thu ngang bướng: “Lúc ở trong bộ đội, bọn họ còn không mặc quần áo đứng dưới trời tuyết đấy ạ. Ngày mùa đông, ngay cả nước cũng đóng băng.”

“Bọn họ là con trai, cháu là con gái, không giống nhau.”

Tu Ly Thu thờ dãi: “Sao lại không giống nhau ạ? Năm đó, cô cháu cũng phải gác đêm vào đúng hôm tuyết rơi đấy.”

Diệp Đồng đưa Tu Ly Thu vào phòng, để cô bé nằm lên giường rồi đắp chăn lên, sau đó còn lau bàu thêm mấy câu: “Mấy năm nay của cháu giống hết như Tu Diệp đấy, đều sống không yên ổn qua ngày. Năm đó, khi mẹ cháu gả cho bố cháu, cả nhà này không ai đồng ý.”

Từ trước tới nay nhà họ Ôn luôn sống cuộc sống bình yên, vui vẻ qua ngày, hoàn toàn không thích cuộc sống xô bồ náo nhiệt. Thế nên, khi Ôn Lăng Lan gả cho Tu Triệt mới vấp phải nhiều phản đối. Bởi vì, Tu Triệt là quân nhân.

Đời này làm quân nhân thì cuộc sống không lúc nào yên ổn.

Tu Ly Thu đắp chăn lên tới tận mũi, rầu rĩ hỏi một câu: “Vậy dì thì sao ạ?”

Diệp Đồng ngừng lại: “Hiểu Thần?”

Tu Ly Thu ‘vâng’ một tiếng, rồi nói: “Sau này, dì Thần sẽ gả cho chú Liễu, mọi người cũng không đồng ý sao?”

Diệp Đồng cười, nụ cười đó có chút chua xót: “Không đồng ý thì có thể làm gì được, không phải mẹ cháu vẫn được gả đi đó sao.”

Tu Ly Thu cứ nhìn Diệp Đồng, tựa như đang suy nghĩ gì đó. Một lúc sau, bỗng nhiên cô bé nói: “Chú Liễu là một người quân nhân rất lợi hại, chú ấy rất tốt.”

Diệp Đồng kinh ngạc: “Cháu thích chú Liễu?”

Tu Ly Thu gật đầu: “Tuy bình thường chú ấy rất nghiêm khắc nhưng thực sự chú ấy rất lợi hại.”

“Sao cháu lại nói như vậy?”

“Mỗi lần chú ấy hoàn thành nhiệm vụ trở về thì sẽ có khen thưởng. Hơn nữa, người trong đội vô cùng kính trọng chú ấy, ngay cả người không ai bì nổi như cô cháu cũng rất sùng bái chú ấy.”

Diệp Đồng không còn lời nào để nói về năng lực và trình độ của Liễu Duệ. Thân phận của cậu ta có hơi đặc biệt, nếu đem Cố Hiểu Thần phó thác cho cậu ta thì đây cũng không phải sự lựa chọn tốt nhất.

Mặc dù bà không hài lòng nhưng cũng không còn cách nào khác.

Nhiều ngày phiền muộn, bỗng nhiên bà gọi: “Ly Thu.”

“Dạ?”

“Sau này cháu đừng lấy quân nhân, cứ nhìn mẹ và di cháu đi, không người nào khiến cho người khác cảm thấy an tâm cả.”

Tu Ly Thu im lặng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Không thể tưởng tượng được

‘Không bỏ qua, không dừng lại’

...

Lái xe từ huyện nhỏ lên trung tâm thành phố, toàn bộ quá trình đi trên đường cao tốc đều giữ mức vận tốc ổn định.

Lấy bãi đỗ xe, chân trời đã ánh lên màu nhàn nhạt, cam cam, như thiếu nữ đang trang điểm.

Lấy vé, gửi hành lý, sau đó đi tới cửa kiểm tra an ninh.

Khi đứng xếp hàng, bỗng nhiên Cố Hiểu Thần chỉ về phía cửa kiểm tra an ninh khác cách đó không xa: “Có một lần em nhìn thấy anh đứng ở chỗ đó.”

Liễu Duệ nhìn theo hướng cô.

Bình thường quân nhân sẽ không đi máy bay phục vụ hành khách bình thường. Có điều tình huống đêm đó là tình huống đặc biệt, máy bay chuyên dụng không thể đến nơi kịp. Không ngờ, ở chỗ cửa kiểm tra an ninh anh lại gặp được cô, hơn nữa còn ngồi cùng một chuyến bay.

“Đúng là rất trùng hợp.” Anh nói.

“Trùng hợp?”

Anh cười: “Trong sáu năm làm quân nhân của anh, đó là lần đầu tiên trong lúc chấp hành nhiệm vụ anh lại đi máy bay dân dụng đấy.”

Nghe thấy câu này, Cố Hiểu Thần cười nhạt. Đúng là rất trùng hợp, trùng hợp một cách quá đáng, trùng hợp tới mức khó có thể tưởng tượng được.

Đi qua cửa kiểm tra an ninh.

Dưới sự hướng dẫn của tiếp viên hàng không, bọn họ đã tìm được chỗ ngồi của mình. Bây giờ đang là thời gian cao điểm trong kỳ nghỉ quốc khánh, đặt vé trước có khi cũng không mua được vé ngồi cạnh nhau, mà vé của bọn họ thì là vé mua trực tiếp ở sân bay, vì thế chỗ ngồi của hai người bị tách ra. Cố Hiểu Thần ngồi ở hàng ghế trước, Liễu Duệ ngồi ở hàng ghế sau.

Liễu Duệ sắp xếp chỗ để cho Cố Hiểu Thần ngồi xuống, sau đó anh nói với tiếp viên hàng không là mình muốn một chiếc chăn mỏng. Lấy chăn đắp lên cho cô xong, anh lại đặt tay lên đầu cô, ngón cái dịu dàng vuốt ve ở phần tóc mai, dặn dò: “Anh ở ngay phía sau, có chuyện gì thì gọi anh.”

Cố Hiểu Thần cười: “Cũng đâu phải là bay đường dài, hơn nữa, hãng hàng không dân dụng phục vụ rất tốt.”

Anh cúi đầu, tầm mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt cô. Ngón tay cái vẫn nhẹ nhàng vuốt ve ở phần tóc mái, anh lặp lại câu nói kia lần nữa: “ Có việc gì thì gọi anh. ”

Nói xong, Cố Hiểu Thần chỉ biết gật gật đầu. Nếu cô cứ tiếp tục phân cao thấp với anh ở chỗ này thì có khi anh đứng đây ‘ăn vạ’ cô, nói tới khi nào cô đồng ý mới thôi mất.

Liễu Duệ vừa rời đi thì cô gái nhỏ ngồi bên cạnh Cố Hiểu Thần ngồi dịch về phía này, cười hì hì nói: “ Đó là bạn trai của chị hả? ”

Cố Hiểu Thần gật đầu.

Về mặt cô gái nhỏ đó thể hiện rõ sự hâm mộ: “ Anh ấy đối xử với chị thật tốt, vừa dịu dàng vừa chăm sóc. ”

Cố Hiểu Thần cười cười nói câu cảm ơn.

Cô gái nhỏ đó thở dài, về mặt trong giây lát xám xịt lại: “ Bạn trai em cũng làm như thế được với em thì tốt rồi. ”

Lúc đầu, Cố Hiểu Thần không để ý nhưng sau đó lại tiến gần về phía cô gái nhỏ, tò mò hỏi một câu: “ Bạn trai em không đối xử tốt với em hả? ”

Cô gái nhỏ phồng má lên, lắc đầu: “ Không thể nói là không tốt được. Có điều, lúc trước là em theo đuổi anh ấy nên giờ thái độ của anh ấy đối với em cứ hững hờ, thờ ơ kiểu gì đó. ”

Cố Hiểu Thần cúi đầu, khóe môi hiện lên ý cười nhàn nhạt: “ Có lẽ, cậu ấy thực sự rất yêu em. ”

“ Dạ? ” Cô gái nhỏ đó không hiểu ý của cô lắm.

Cố Hiểu Thần lắc đầu, cười: “ Không có gì. ”

“ Vậy chị thì sao? ” Cô gái nhỏ lại hỏi: “ Lúc trước, giữa hai người là ai theo đuổi ai? ”

“ Chị theo đuổi anh ấy. ” Cố Hiểu Thần cũng không giấu diếm

Cô gái nhỏ kinh ngạc: “ Chị theo đuổi anh ấy? ”

Nhìn cô gái nhỏ đó giật mình, Cố Hiểu Thần cười cười: “ Sao thế? Kinh ngạc lắm hả? ”

Cô gái nhỏ đó gật đầu liên tục: “ Đương nhiên là thế rồi ạ. ”

Hành động vừa rồi của anh khiến cho ai nhìn vào cũng cảm thấy anh là người theo đuổi cô, thế nên mới muốn cả đời này dịu dàng chăm sóc cô.

Cố Hiểu Thần chỉ cười, im lặng không nói tiếp.

Trong chốc lát, cô gái nhỏ ngồi bên cạnh tháo dây an toàn ra, rời khỏi chỗ.

Năm phút đồng hồ trôi qua rồi nhưng cô gái nhỏ đó không trở về, ngược lại người đi tới là Liễu Duệ. Anh đi tới vị trí trống bên cạnh Cố Hiểu Thần, ngồi xuống.

Cố Hiểu Thần nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu: “ Sao anh lại ra đây? ”

Liễu Duệ chỉ tay ra sau, cô gái nhỏ vừa rời đang ngồi ở vị trí của anh: “ Cô gái vừa rời cứ đòi ngồi ở chỗ anh. ”

Cố Hiểu Thần nhũn mày, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Anh cười cười giải thích: “ Xem ra không chỉ có hãng hàng không dân dụng phục vụ tốt mà ngay cả quần chúng nhân dân xung quanh cũng vô cùng nhiệt tình. ”

“ Phì... ” Cố Hiểu Thần bị lời bông đùa của anh chọc cười: “ Vậy sau này Liễu trưởng quan cần phải thường xuyên đi tới những nơi nhiều người dân để hòa mình vào với mọi người, để không đem lại cảm giác xa lạ với nhân dân quần chúng. ”

“ Được. ”

Lúc này, máy bay cất cánh, âm thanh bên tai như ù đi, vô cùng khó chịu.

Thấy cô cứ nhũn chặt mày, Liễu Duệ liền ngồi nhích gần vào, để cô có thể kê đầu lên vai mình.

Cố Hiểu Thần dựa đầu vào vai anh, nhắm mắt lại. Đầu óc có chút nặng nề rồi không biết cô đã thiếp đi từ lúc nào.

Tiếng hít thở đều đều truyền tới bên tai, Liễu Duệ không kìm lòng được mà nghiêng đầu ngắm nhìn khuôn mặt gầy gầy của ai kia.

Cô đã từng nói, học cấp ba là quãng thời gian đau khổ nhất, dày vò nhất mà cô từng phải trải qua trong 12 năm học.

Dù thế, khi đó cô không gầy như hiện tại.

Anh hơi cúi đầu xuống, thâm tình hôn lên trán cô.

Bên tai không ngừng vọng lại câu nói cuối cùng của cô vào năm năm về trước.

“Liều Duệ, nếu anh không tới thì chúng ta chia tay.”

Nhắm mắt lại, không biết sao nước mắt lại rơi xuống, trượt trên gò má anh, rơi xuống đỉnh đầu cô.

Rất xin lỗi, rất xin lỗi, rất xin lỗi...

Ở trong lòng anh, cứ lặp đi lặp lại câu nói đó.

Cuối cùng, anh mở mắt ra, từ trong ánh mắt có thể thấy được sự đau lòng tới tột cùng. Anh nhẹ nhàng mở miệng nói: “Cố Hiểu Thần, anh xin lỗi.”

Sáu chữ này, ngoại trừ anh ra, không còn ai nghe thấy nữa.

...

Lúc Cố Hiểu Thần tỉnh dậy đã nghe thấy tiếng loa phát thanh thông báo máy bay chuẩn bị hạ cánh.

Cô day day mắt, đầu óc vẫn còn chưa tỉnh táo lắm, hỏi người bên cạnh: “Tôi nơi rồi?”

Giọng nói có chút khàn.

Anh gạt đầu, đưa nước cho cô: “Uống một chút đi.”

Cô há mồm uống mấy ngụm nước, lập tức yết hầu cảm thấy thoải mái hơn, không còn khô khốc như ban nãy.

Sau khi máy bay hạ cánh, hai người không đi thẳng tới nhà họ Cố mà trở về căn nhà của cô ở Lục Cảnh Hồng Loan.

...

Xe taxi dừng lại trước cửa tiểu khu, tài xế xuống xe giúp hai người lấy hành lý từ trong cốp xe ra. Chờ Liều Duệ trả tiền xong thì anh kéo hành lý đi về phía Cố Hiểu Thần, rồi hai người cùng nhau đi vào bên trong tiểu khu.

Lúc qua phòng bảo vệ thì hai người gặp lại người bảo vệ đã trả lại vali hành lý cho Cố Hiểu Thần, trùng hợp là hôm nay là ngày trực ban của người đó. Thấy Cố Hiểu Thần và Liều Duệ đẩy theo vali hành lý quen thuộc đi vào thì người bảo vệ đó tiến lên chào hỏi.

Cố Hiểu Thần mỉm cười chào hỏi người bảo vệ.

Người bảo vệ hỏi: “Người này là bạn trai của cô sao?”

Trong vòng một ngày, liên tục nhận được vấn đề này từ hai người khác nhau, nhưng cô vẫn duy trì nụ cười bên môi, đáp lại: “Đúng.”

Trên khuôn mặt tươi sáng của người bảo vệ bỗng dưng hiện lên nụ cười ái muội, sau đó người bảo vệ đó đưa hai người vào bên trong.

Đi tới khu nhà ở, hai người nhìn thấy ở góc cây phía xa xa có mấy ông già đang ngồi chơi cờ trên bàn đá, tiếng của bọn họ vọng tới đây.

Ông già chơi cờ đỏ nói: “Đã nói là ‘bát lộ quân(1)’ mà.”

(1)Bát lộ quân: Là tiền thân của quân Giải phóng nhân dân Trung Quốc.

Ông cụ chơi cờ đen thì hừ mũi, trừng mắt: “Tôi đã nói rồi mà, hai người họ là vợ chồng.”

Ông cụ chơi cờ đỏ tỏ vẻ không phục: “Ha, tôi cũng nói hai người bọn họ là vợ chồng mà, có nói họ không phải vợ chồng đâu?”

Ông cụ chơi cờ đen hừ lạnh: “Rõ ràng ông nói hai người bọn họ không phải vợ chồng, cứ đòi đánh cược với tôi còn gì.”

Ông cụ chơi cờ đỏ mặt đỏ tới tận mang tai, ra sức cãi cọ: “Rõ ràng tôi là người nói hai bọn họ là vợ chồng, ông mới là người nói không phải, rồi nói muốn đánh cược với tôi.”

Liều Duệ cùng Cố Hiểu Thần đi vào bên trong tòa nhà, cửa vừa đóng lại liền chặn luôn tiếng tranh chấp ở bên ngoài.

Ấn thang máy xong, Liễu Duệ để vali hành lí ra trước mặt, rồi nghiêng đầu liếc mắt nhìn về phía Cố Hiểu Thần, giọng nói mang theo ý cười nhàn nhạt: “Xem ra em rất được chú ý.”

Cố Hiểu Thần cười nhẹ, sau đó lên tiếng giải thích: “Trước kia có một người lên con đầu tim lúc nửa đêm, mọi người trong tiểu khu rất lo lắng. Trùng hợp thay lúc đó lại đúng lúc em tan ca về nhà, nhìn thấy nên giúp họ đưa người đi. Từ đó trở đi, mọi người trong tiểu khu ai cũng biết em là bác sĩ.”

Cũng vì như thế, nên có rất nhiều bác gái rảnh rỗi quan tâm tới đời sống sinh hoạt của cô. Cũng vì như thế nên cô mới trở thành đối tượng để bàn tán.

Mở khóa, đẩy cửa vào, thay dép đi trong nhà, nằm lên sofa, lấy tay ôm lấy gối dựa.

Nửa giây sau, âm thanh uể oải của Cố Hiểu Thần vang lên: “Mệt quá, em muốn đi ngủ.”

“Vậy đi ngủ đi.” Nói xong, anh đẩy vali hành lí về phía phòng cô.

Lúc đi ra khỏi phòng thì anh thấy cô vén mái tóc dài lên, để lộ ra khuôn mặt tinh xảo: “Nhưng em đói bụng.”

“Anh làm cho em ăn.” Anh nói, rồi tiến về phía ghế sofa. Anh cúi đầu nhìn cô mấy giây, sau đó khom lưng bế thẳng cô vào phòng ngủ.

Cẩn thận đắp chăn lên cho cô xong, ngón tay anh còn sượt qua tóc mai, thanh âm nhu hòa: “Cố Hiểu Thần, mau ngủ đi. Anh ở đây.”

Vô cùng an tâm.

Chỉ cần anh ở bên cạnh cô, cô sẽ cảm thấy rất an tâm.

Mí mắt sụp xuống, ánh sáng mờ dần trong gò phút này. Tiếng hít thở đều đều, nhẹ nhàng vang lên trong phòng. Khi ngủ cô rất an tĩnh, nhìn chằm chằm bộ dáng lúc đó, trong con ngươi đen nhánh kia thoáng qua tia rung động.

...

Đợi tới khi tỉnh lại, cô lập tức ngửi được hương thơm ngào ngạt của thức ăn. Hình như là ngó sen xào thịt.

Rời giường đi tới phòng tắm rửa mặt. Xong xuôi mọi thứ rồi cô mới đi vào trong bếp, nhưng tới cửa thì dừng chân lại. Hoàng hôn buông xuống, xuyên qua lớp kính cửa sổ, tiến vào bên trong.

Trên gương mặt cương nghị anh tuấn của anh được bao phủ bởi một tầng ánh sáng nhạt màu vàng kim. Góc cạnh khuôn mặt càng thêm rõ ràng, sắc nét hơn, dường như cái gì tuyệt vời nhất trên thế giới này đều tụ họp ở đây.

Trong khoảnh khắc đó, Cố Hiểu Thần nhìn anh với ánh mắt vô cùng thâm tình, nhìn không chớp mắt.

Cảnh tượng thế này, hình như rất giống hồi đại học năm thứ nhất, khi đó anh cũng xuống bếp vì cô.

Lúc ấy, không hề có vướng mắc nào.

Đi học rồi tan học, nấu cơm rồi ăn cơm, tình chàng ý thiếp.

Nấu xong, anh dùng đũa gấp một miếng ngó sen đưa tới bên miệng cô: “Ném thử xem, xem độ cay như này đã được chưa.”

Cố Hiểu Thần rừ mi, nhìn chằm chằm vào ngó sen nhỏ trắng nõn, nhất thời hoảng hốt.

Anh là người Quảng Đông. Từ trước tới nay, đối với anh mà nói, ăn cay là thứ có thể ném thử chứ không thể ăn. Nhưng cô lại là người thích ăn cay, nên món ngó sen xào thịt này anh bỏ thêm ớt, nói là để cho hợp khẩu vị của cô.

Hơi cúi đầu, miếng ngó sen đỏ rơi vào trong miệng cô, ừm, độ cay vừa phải.

Cô gật đầu: “Được rồi.”

Anh xoay người, đảo đảo mấy cái rồi lấy thức ăn ra, rửa sạch nồi và tiếp tục xào thêm rau xanh.

Tới lúc xào rau xong, anh gọi: “Cố Hiểu Thần.”

“Hả?” Đang đứng tựa vào cửa nhìn anh không chớp mắt, Cố Hiểu Thần lên tiếng.

Anh gấp cho cô một miếng rau xanh, ánh mắt liếc nhìn khuôn mặt cô, giọng nói trầm trầm mê hoặc: “Đừng nhìn nữa, ăn cơm đi.”

Ngay cả lời nói cũng rất quen thuộc.

Lúc mới vào đại học năm nhất, hai người ra ngoài thuê phòng ở chung với nhau, khi đó anh làm cho cô ăn bữa cơm đầu tiên. Cảnh tượng giống hệt như lúc bấy giờ, cô cũng đứng ở cửa chăm chú nhìn anh nấu cơm tới thất thần, đồng thời, anh cũng bê một đĩa rau xanh lên bàn, trầm trầm nói một câu: “

Đừng nhìn nữa, ăn cơm đi. ”

Cố Hiểu Thần cười cười nhận lấy thức ăn. Nhìn chăm chăm vào cọng rau xanh trong bát, ngay chính cô cũng không phát hiện ra khóe môi mình đang cong lên.

Có lẽ mọi chuyện rất khó có thể giữ được nguyên vẹn như lúc ban đầu, nhưng trái tim thì vẫn hướng về phía đó.

Thời gian thay đổi, địa điểm thay đổi, tất cả mọi chuyện đều đã thay đổi.

Thứ duy nhất không thay đổi có lẽ là trái tim hai người, vẫn yêu nhau như lúc ban đầu.

Không ai có thể nói cho cô biết rốt cuộc Liễu Duệ có thể yêu cô bao lâu.

Nhưng cô có thể tự nói với bản thân mình rằng, cô yêu Liễu Duệ. Tựa như là lời thề ước cả đời, thẳng cho tới khi nào trái tim cô ngừng đập mới thôi, bằng không, cô sẽ không dừng lại, không bỏ qua.

Ánh hoàng hôn biến mất, khói bếp dừng lại, đồ ăn bày lên bàn.

Cũng là vị trí đó, cũng là người đó, nhưng thứ khác duy nhất ở đây chính là lúc đó ăn bữa sáng còn giờ ăn bữa tối.

Tất cả, đều đẹp tới không thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Tường Thành Không Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.